HOLLY JACKSON

Fată cuminte, răzbunare cruntă

BESTSELLER *NEW YORK TIMES*

LEDA EDGE

virtual-project.eu

HOLLY JACKSON

(A Good Girl's Guide to Murder #2)

FATĂ CUMINTE, RĂZBUNARE CRUNTĂ

Original: *Good Girl, Bad Blood* (2020)

Traducere din limba engleză:
IONEL GHIRAGOSIAN

virtual-project.eu

CORINT BOOKS

— 2021 —

Cara DC

Pentru Ben
şi pentru toate versiunile tale din ultimii zece ani

Fairview
Sycamore Rd
Blackfield Ln
Old Farm Rd
Main St
Weevil Road
Weevil Rd
Monroe
Lodge Park
Courtland
West Way
Thatcher Rd
Cedar Wy
Main St
Church St
Barrows Wood
Grove Pl
Fairview Dr
Gravelly Wy
Common Rd
Fairview Common
Highmoor
Cross Ln
Chalk Rd
1
1

Înainte şi după

Ai crede că ştii cum vorbeşte un criminal.

Că minciunile lui ar avea vreo structură, vreo nuanţă abia perceptibilă. O voce care se îngroaşă, devine tăioasă şi agitată când spune minciuni. Asta ai crede, nu-i aşa? Toată lumea are impresia că şi-ar da seama, dacă s-ar confrunta cu aşa ceva. Dar Pip n-a ştiut.

— *O tragedie incredibilă ce s-a întâmplat la final.*

Stând faţă în faţă, se uitase în ochii lui blânzi şi ridaţi, în vreme ce telefonul dintre ei înregistra toate sunetele, smiorcăielile şi clipele în care-şi dresese vocea. Pip crezuse totul, fiecare cuvânt.

Şi-a trecut degetele pe mouse pad, ascultând de la început fişierul audio.

— *O tragedie incredibilă ce s-a întâmplat la final.*

Vocea lui Elliot Ward răsuna din nou din difuzoare, umplându-i camera cufundată în întuneric. Umplându-i mintea.

Stop. Clic. Redare.

— *O tragedie incredibilă ce s-a întâmplat la final.*

Ascultase înregistrarea poate de o sută de ori. Poate chiar de o mie de ori. Şi nu identificase nimic – nicio scăpare, nicio schimbare când bărbatul trecea de la minciuni la adevăruri spuse pe jumătate. Era omul pe care, cândva, îl văzuse cam ca pe un tată. Dar, pe de altă parte, minţise şi Pip, nu-i aşa? Şi putea să-şi spună că o făcuse ca să-i protejeze pe oamenii la care ţinea, dar nu era exact acelaşi motiv pe care i-l dăduse şi Elliot? Pip a ignorat vocea interioară care nu îi dădea pace; adevărul se aflase, în mare parte, şi de asta se agăţa ea.

A continuat până a ajuns la partea care îi făcea părul măciucă.

— *Şi credeţi că Sal a ucis-o pe Andie?* a întrebat vocea lui Pip din trecut.

— *Înţeleg cât de uşor e să te convingi că nu el a făcut-o, era un copil atât de drăguţ! Dar, având în vedere dovezile, nu văd cum ar putea lucrurile să stea altfel. Deci, chiar dacă mi se pare aiurea, presupun că el a făcut-o. Nu există altă explicaţie…*

Uşa lui Pip s-a deschis cu zgomot.

— Ce faci? a întrerupt-o o voce din prezent, una însoţită de un rânjet, deoarece băiatul ştia al naibii de bine ce făcea ea.

— M-ai speriat, Ravi! a spus Pip, deranjată şi aplecându-se iute în faţă ca să oprească înregistrarea audio.

Ravi nu mai trebuia să audă niciodată vocea lui Elliot Ward.

— Stai aici, pe întuneric, şi asculţi chestia aia, dar *eu* sunt cel înspăimântător? a zis Ravi şi a aprins lumina, strălucirea galbenă reflectându-se în părul negru pieptănat pe frunte.

S-a strâmbat, afişând expresia care o făcea mereu să zâmbească, iar Pip nu s-a putut abţine să nu îi intre în joc.

Stând încă pe scaun, s-a îndepărtat de birou.

— În orice caz, cum ai intrat?

— Părinţii tău şi Josh se pregăteau de plecare cu o tartă de lămâie impresionantă.

— O, da! a spus ea. Vor să le ureze bun venit vecinilor. Doi tineri tocmai s-au mutat în capătul străzii, în casa familiei Chen. Mama s-a ocupat de vânzare. Familia Green… sau poate Brown, nu-mi amintesc.

Gândul că o altă familie avea să trăiască în acea casă şi că vieţi noi urmau să umple spaţiile vechi era ciudat. Prietenul lui Pip, Zach Chen, locuise dintotdeauna acolo, la patru case distanţă, chiar de când Pip se mutase aici la vârsta de cinci ani. Nu era o despărţire adevărată; tot îl vedea pe Zach la şcoală în fiecare zi, dar părinţii lui hotărâseră că nu mai puteau să stea în oraşul acesta, nu după *toate necazurile.* Pip era sigură că o considerau o mare parte din *toate necazurile.*

— Apropo, cina e la şapte şi jumătate, a spus Ravi brusc, rostind cuvintele cu stângăcie.

Pip s-a uitat la el; purta cea mai frumoasă cămaşă a lui, băgată în pantaloni, şi… avea pantofi noi? A simţit şi mirosul loţiunii de după bărbierit când a înaintat spre ea, dar s-a oprit brusc, fără să o sărute pe frunte sau să-şi treacă o mână prin părul ei. În schimb, s-a aşezat pe pat, frângându-şi mâinile.

— Adică ai venit cu aproape două ore mai devreme, a zâmbit Pip.

— Da, a îngăimat el şi a tuşit.

De ce se purta ciudat? Era Ziua Îndrăgostiţilor, prima de când se cunoscuseră, iar Ravi rezervase o masă la The Siren, în afara oraşului. Cara, cea mai bună prietenă a fetei, era convinsă că, în seara asta, Ravi avea să o roage pe Pip să fie iubita lui. Spunea că era gata să parieze pe asta. Gândul a făcut-o să simtă fluturi în stomac, în vreme ce în piept i se revărsau valuri de căldură. Dar poate că nu era asta: Ziua Îndrăgostiţilor era şi ziua de naştere a lui Sal. Fratele mai mare al lui Ravi ar fi împlinit astăzi douăzeci şi patru de ani, dacă ar fi trăit mai mult de optsprezece.

— Cât de departe ai ajuns? a întrebat Ravi, dând din cap spre ecranul laptopului ei plin de liniile ascuţite şi albastre ale programul de editare audio Audacity.

Întreaga povestea era acolo, cuprinsă în acele linii albastre: de la începutul proiectului ei până la sfârşit; toate minciunile şi secretele. Chiar şi unele de-ale ei.

— Am terminat, a spus Pip, uitându-se la noul microfon cu USB conectat la calculator. Am terminat. Şase episoade. Am fost nevoită să folosesc un efect de atenuare a zgomotelor la unele interviuri luate prin telefon, pentru calitate, dar am terminat.

Într-un dosar verde, din plastic, lângă microfon, se aflau declaraţiile pe care le trimisese tuturor. Semnate şi restituite, prin care i se dădea permisiunea să publice interviurile într-un podcast. Chiar şi Elliot Ward semnase una, din celula lui de la închisoare. Doi oameni refuzaseră: Stanley Forbes, de la ziarul local, şi, bineînţeles, Max Hastings. Însă Pip nu avea nevoie de vocile lor ca să spună povestea; completase ce lipsea cu informaţiile din fişierele ei, acum înregistrate ca monologuri.

— Deja ai terminat? a întrebat Ravi, deşi era imposibil să fie într-adevăr surprins; doar o cunoştea, poate mai bine decât oricine altcineva.

Trecuseră doar câteva săptămâni de când îşi asumase răspunderea în holul şcolii şi le povestise tuturor ce se întâmplase cu adevărat. Dar cei din presă tot nu prezentau corect povestea; chiar şi acum rămâneau la părerile lor, deoarece erau mai simple şi mai clare. Totuşi, cazul lui Andie Bell numai clar nu fusese.

— Dacă vrei să faci un lucru cum trebuie, trebuie să-l faci tu însuţi, a spus Pip, îndreptându-şi privirea spre fişierele audio.

Nu se putea hotărî dacă i se părea că începea sau se termina ceva. Ştia însă ce variantă prefera.

— Aşadar, ce urmează? a întrebat Ravi.

— Am să export fişierele cu episoadele, am să le încarc pe SoundCloud la timp, o dată pe săptămână, iar apoi am să copiez fluxul RSS în registre multimedia ca iTunes şi Stitcher. Dar nu pot să spun că am terminat. Mai trebuie să înregistrez introducerea peste coloana sonoră pe care am găsit-o pe Audio Jungle. Dar, ca să înregistrezi o introducere, îţi trebuie un titlu.

— Ah! a spus Ravi, întinzându-se. Încă nu avem titlu, nu-i aşa, lady Fitz-Amobi?

— Aşa este, i-a răspuns ea. Le-am redus la trei opţiuni.

— Spune-mi care sunt! a zis el.
— Nu, ai să fii răutăcios dacă ţi le spun!
— Ba nu! a rostit băiatul sincer, schiţând un zâmbet.
— Bine! a zis Pip, în timp ce se uita la notiţe. Opţiunea A este: *O examinare a eşecului justiţiei.* Ce… Ravi, te văd râzând!
— Am căscat, jur!
— Ei bine, opţiunea B nu o să-ţi placă pentru că este *Studiu despre un caz închis: Cazul Andie Bell.* Ravi, încetează!
— Ce… Îmi pare rău, nu mă pot abţine! a spus, râzând până i-au dat lacrimile. Doar că… deşi ai multe calităţi, Pip, îţi lipseşte ceva…
— Îmi lipseşte? a întrebat Pip şi şi-a întors scaunul spre el. Îmi *lipseşte* ceva?
— Da! i-a răspuns el, întâlnindu-i privirea oarecum rece. Vigoare! Mai că ai rămas fără vigoare, Pip.
— Nu am rămas fără vigoare!
— Trebuie să-i atragi pe oameni, să îi faci curioşi. Să strecori un cuvânt ca „ucide" sau „mort" printre rânduri.
— Dar asta-i goana după senzaţional!
— Şi este exact ceea ce vrei, ca oamenii chiar să asculte, a spus el.
— Dar toate alegerile mele sunt precise şi…
— Plictisitoare?
Pip a aruncat o cariocă galbenă spre el.
— Ai nevoie de ceva care să rimeze sau de o aliteraţie. Ceva cu…
— Vigoare? a spus ea, imitându-i vocea. Atunci gândeşte-te la una!
— *Vremea crimelor,* i-a răspuns Ravi. Nu, o, Little Kilton… Poate *Oraşul crimelor.*
— Îh, nu! i-a tăiat-o Pip.
— Ai dreptate!
Ravi s-a ridicat în picioare şi a început să umble de colo, colo.
— Tu eşti unicitatea care convinge. O fată de şaptesprezece ani care a rezolvat un caz pe care poliţia îl considera de mult închis. Şi ce eşti tu?
Băiatul s-a uitat la ea, mijind ochii.
— O fiinţă căreia clar îi lipseşte ceva, a spus Pip, prefăcându-se supărată.
— O elevă! a gândit Ravi cu voce tare. O fată! Un proiect! O, ce zici de *Eu şi proiectul crimei?*
— Nu!
— Bine…

El şi-a muşcat buza, gestul făcând-o pe Pip să simtă cum i se strânge stomacul.

— Deci, un titlu în care să apară cuvântul *criminal* sau *ucis,* sau *mort.* Iar tu eşti Pip, o elevă care se pricepe la… O, rahat! a spus brusc, căscând ochii. Am găsit!

— Ce? a întrebat ea.

— Chiar am găsit un titlu! a zis Ravi, mult prea mulţumit de sine.

— Care?

— *Crima perfectă. Instrucţiuni pentru fete cuminţi.*

— Nuuu! a izbucnit Pip, clătinând din cap. Nu sună bine, este mult prea forţat.

— Despre ce vorbeşti? Este perfect!

— Fete cuminţi? a spus ea, neîncrezătoare. Împlinesc optsprezece ani peste două săptămâni; n-am de gând să contribui la propria-mi infantilizare.

— *Crima perfectă. Instrucţiuni pentru fete cuminţi,* a rostit Ravi cu vocea profundă ca dintr-o reclamă a unui film, ridicând-o pe Pip de pe scaun şi rotind-o spre el.

— Nu! a zis ea.

— Ba da! i-a răspuns Ravi, atingându-i talia cu o mână şi mişcându-şi degetele calde spre coastele ei.

— Clar nu!

UK NEWSDAY

UK > Cultură > TV&Radio > Recenzii

Crima perfectă. Instrucţiuni pentru fete cuminţi – Recenzie:
Ultima înregistrare despre crima perfectă îţi dă fiori la final

BENJAMIN COLLIS 28 Martie

Like

Dacă încă nu aţi ascultat episodul 6 din *Crima perfectă. Instrucţiuni pentru fete cuminţi,* ignoraţi mesajul! Dezvăluiri importante mai jos!

Bineînţeles, mulţi dintre noi ştiau cum s-a terminat misterul acesta, de când a explodat la ştiri anul trecut, în noiembrie, dar identificarea vinovatului nu e totul. Adevărata poveste a *Crimei perfecte. Instrucţiuni pentru fete cuminţi* a fost călătoria, de la bănuiala unei detective de şaptesprezece ani privind un caz închis – uciderea adolescentei Andie Bell, chipurile de către iubitul ei, Sal Singh –, până la reţeaua complicată de secrete întunecate pe care le descoperă în micul ei oraş. Suspecţii mereu alţii, minciunile şi schimbările de situaţie.

Ultimul episod cu siguranţă nu e lipsit de răsturnări de situaţie, de vreme ce ne aduce adevărul, începând cu dezvăluirea şocantă a lui Pip că Elliot Ward, cel mai bun prieten al tatălui ei, a scris biletele de ameninţare pe care le-a primit în timpul anchetei sale. Dovadă incontestabilă a implicării lui şi cu adevărat un moment de „pierdere a inocenţei" pentru Pip. Ea şi Ravi Singh, fratele mai tânăr al lui Sal şi celălalt detectiv angajat în caz, au crezut că e posibil ca Andie Bell să mai fie în viaţă şi că Elliot a ţinut-o prizonieră în tot acest timp. Pip l-a confruntat singură pe Elliot Ward şi, redând cuvintele acestuia, dezvăluie toată povestea. O relaţie interzisă între elevă şi profesor, aparent iniţiată de Andie. „Dacă este adevărat", speculează Pip, „cred că Andie voia să scape din Little Kilton, mai ales de tatăl ei, care, conform unei surse, o controla şi o abuza emoţional. Poate Andie a crezut că domnul Ward ar fi putut să-i obţină un loc la Oxford, ca şi lui Sal, ca să poată pleca departe de casă."

Cara DC

În seara dispariţiei ei, Andie a mers acasă la Elliot Ward. A urmat o ceartă. Fata s-a împiedicat, lovindu-se cu capul de birou. Dar când Ward s-a grăbit să aducă o trusă de prim ajutor, Andie a dispărut în noapte. În zilele următoare, când ea a fost oficial declarată dispărută, Elliot Ward s-a panicat, crezând că Andie a murit din cauza rănii de la cap şi că, atunci când poliţia i-ar fi găsit în cele din urmă trupul, ar fi putut să existe dovezi care să conducă la el. Singura lui şansă era să le ofere un suspect mai convingător. „A plâns când mi-a povestit cum l-a ucis pe Sal Singh", zice Pip. Ward a făcut să pară o sinucidere şi a „plantat" dovezi, astfel încât poliţia să creadă că Sal şi-a ucis iubita, după care şi-a luat zilele.

Dar, după câteva luni, Ward a fost şocat să o vadă pe Andie mergând pe marginea drumului, slabă şi neîngrijită. Până la urmă, nu murise. Nu putea să-i permită să se întoarcă în Little Kilton, şi aşa a ajuns ea să-i fie prizonieră cinci ani. Totuşi, întâmplarea este mai ciudată decât ficţiunea: persoana din mansarda lui Ward nu era Andie Bell. „Semăna atât de mult cu ea, încât mi-a spus că *este* Andie", afirmă Pip. De fapt, fata respectivă era Isla Jordan, o tânără vulnerabilă, cu o dizabilitate mintală. În tot acest timp, Elliot se convinsese pe sine – şi o convinsese şi pe Isla – că ea *este* Andie Bell.

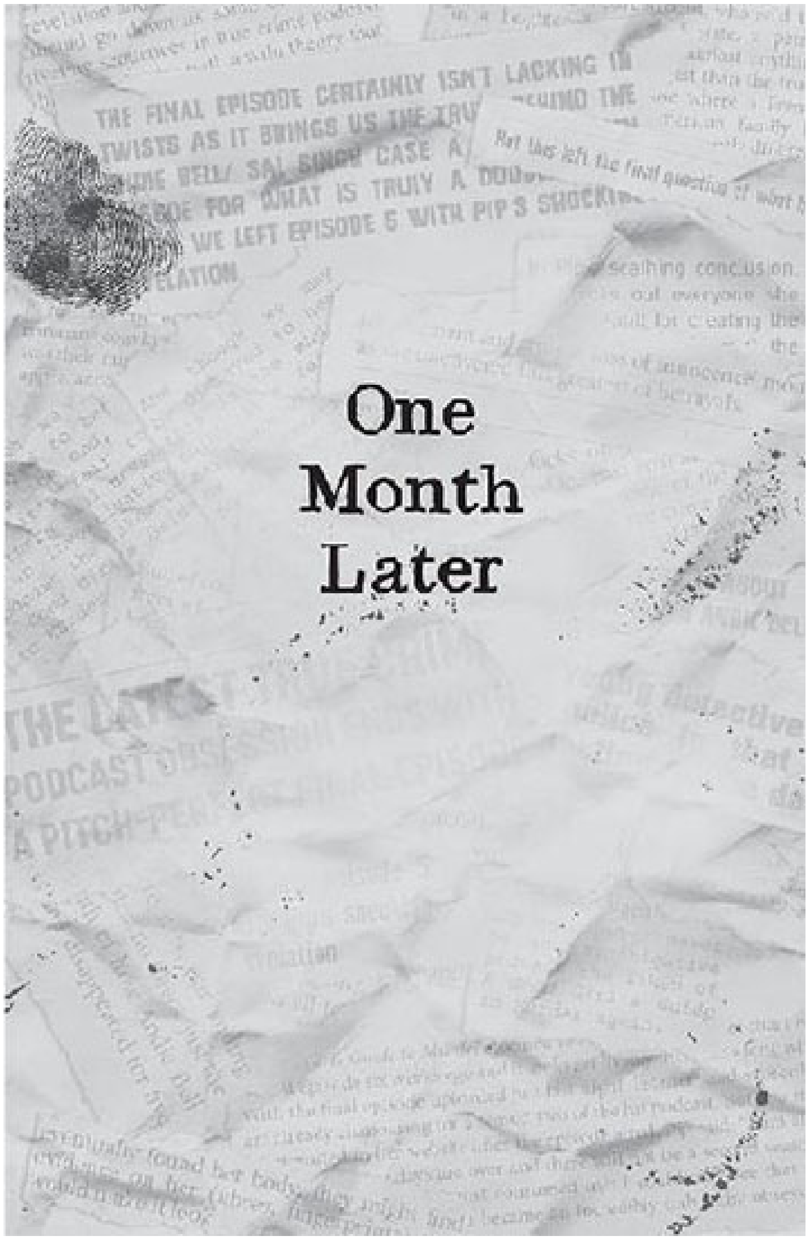
Prin urmare, ultima întrebare este aceasta: ce s-a întâmplat cu *adevărata* Andie Bell? Tânăra noastră detectivă i-a întrecut pe poliţişti şi de data asta. „Criminala a fost Becca Bell, sora mai mică a lui Andie." Pip a dedus că Becca fusese agresată sexual la o petrecere dată acasă (cunoscute ca „petreceri-catastrofă") şi că Andie vânduse droguri la aceste chermeze, inclusiv Rohypnol, despre care Becca bănuia că avusese un rol în toată întâmplarea. Când Andie a ieşit în *acea seară* cu Ward, Becca ar fi găsit în camera surorii ei dovada că Max Hastings cumpărase Rohypnol de la Andie şi că, foarte probabil, era cel care o atacase (Max va fi curând judecat pentru mai multe acuzaţii de viol şi agresiune sexuală). Dar când Andie s-a întors, nu a reacţionat aşa cum sperase Becca; mai exact, i-a interzis surorii mai mici să se ducă la poliţie pentru că i-ar fi creat probleme. Fetele au început să se certe şi să se împingă până când Andie a sfârşit pe podea, inconştientă şi vomitând. Autopsia lui Andie – finalizată în luna noiembrie a anului trecut, când trupul i-a fost recuperat – a arătat că „umflătura de pe creier, cauzată de traumatismul cranian, nu i-a fost fatală. Deşi, fără îndoială, a făcut-o să-şi piardă cunoştinţa şi să vomite, Andie Bell a murit asfixiată, înecându-se cu propria vomă." Becca a înţepenit, privind-o pe Andie

murind, prea şocată şi prea furioasă ca să salveze viaţa surorii ei. I-a ascuns cadavrul de teamă că nimeni nu ar fi crezut că a fost un accident.

Şi iată, sfârşitul nostru! „Fără interpretări sau filtre, doar adevărul trist despre cum a murit Andie Bell, cum a fost ucis Sal şi i s-a înscenat moartea ei, şi toată lumea a crezut asta.” În concluzia nimicitoare a podcastului, Pip îi arată pe toţi cei pe care îi consideră vinovaţi de morţile acestor doi adolescenţi, numindu-i şi acuzându-i: Elliot Ward, Max Hastings, Jason Bell (tatăl lui Andie), Becca Bell, Howard Bowers (traficantul de droguri al lui Andie) şi chiar şi pe Andie Bell.

Crima perfectă. Instrucţiuni pentru fete cuminţi a urcat vertiginos în topul de pe iTunes cu primul episod, în urmă cu şase săptămâni, şi pare că va rămâne acolo o vreme. Cu ultimul episod lansat aseară, ascultătorii deja solicită cel de-al doilea sezon al înregistrărilor, dar, într-o declaraţie postată pe pagina ei de internet, Pip a spus: „Mă tem că zilele mele ca detectiv au apus şi că nu va mai exista un nou sezon din *CPIPFC (Crima perfectă. Instrucţiuni pentru fete cuminţi).* Cazul acesta m-a epuizat; mi-am dat seama de asta doar la final. A devenit o obsesie bolnăvicioasă, punându-mă pe mine şi pe cei din jurul meu în mare pericol. Dar am de gând să termin povestea, înregistrând noutăţi despre procesele şi verdictele tuturor celor implicaţi. Promit că voi fi prezentă până la ultimul cuvânt.”

O LUNĂ MAI TÂRZIU

Capitolul unu
— JOI —

Încă era acolo, de fiecare dată când deschidea uşa de la intrare. Ştia că nu era real şi că doar mintea ei umplea golurile, făcând o legătură. Auzea ghearele câinelui care se grăbea să o întâmpine acasă. Dar nu se întâmpla; era imposibil. Era doar o amintire, fantoma unui sunet care fusese dintotdeauna acolo.

— Pip, tu eşti? a strigat mama ei din bucătărie.

— Bună! a răspuns Pip, în timp ce lăsa rucsacul de culoarea bronzului pe hol, manualele scoţând un zgomot surd înăuntru.

În living, Josh stătea pe podea la jumătate de metru de televizor, uitându-se la reclamele de pe canalul Disney.

— O să-ţi strici ochii! i-a atras atenţia Pip când a trecut pe lângă el.

— Iar tu o să-ţi turteşti fundul! i-a răspuns puştiul.

Era o replică oribilă, obiectiv vorbind, dar, pentru un băiat de zece ani, Josh era isteţ foc.

— Bună, draga mea, cum a fost la şcoală? a întrebat-o mama, sorbind dintr-o cană înflorată când Pip a intrat în bucătărie şi s-a aşezat pe unul dintre taburetele de lângă blat.

— Bine! A fost în regulă!

Acum, la şcoală era întotdeauna în regulă. Nici bine, nici rău. Doar în regulă. Şi-a scos pantofii, materialul dezlipindu-i-se de pe picioare şi lovindu-se de gresie.

— Uf! a bombănit mama. Trebuie să îţi laşi mereu încălţările în bucătărie?

— Trebuie să mă prinzi mereu când o fac?

— Da, sunt mama ta! i-a răspuns, lovind-o uşor peste braţ cu noua ei carte de bucate. O, şi, Pippa, trebuie să vorbesc ceva cu tine!

Numele complet. Acea silabă în plus avea o semnificaţie mult prea mare.

— Am dat de belea?

Mama nu i-a răspuns la întrebare.

— Flora Green, de la şcoala lui Josh, m-a sunat azi. Ştii că este noua profesoară de acolo?

— Da…

Cu un semn din cap, Pip a îndemnat-o să continue.

— Joshua a dat de belea; a fost trimis la director. Mama s-a încruntat, apoi a continuat: Se pare că ascuţitoarea Camillei Brown a dispărut, iar Josh a decis să îşi interogheze colegii în privinţa asta, găsind dovezi şi întocmind *o listă de suspecţi.* A făcut patru copii să plângă.

— O! a spus Pip, simţind din nou acel gol în stomac.

Da, ea intrase în belea.

— Bine, bine! Să discut cu el?

— Da, cred că ar trebui să o faci. Acum! a spus mama ei, ridicând cana şi mai bând o gură.

Pip s-a ridicat de pe taburet, zâmbind încordată, şi s-a întors în living.

— Bună, Josh! a spus ea calm, aşezându-se lângă el pe podea şi dând televizorul pe mut.

— Bună!

Pip l-a ignorat.

— Am auzit ce s-a întâmplat azi la şcoală.

— A, da! Sunt doi suspecţi principali. Băiatul s-a întors spre ea, cu ochii lui căprui luminându-se, şi a început: Dacă poţi să mă ajuţi…

— Josh, ascultă-mă! l-a întrerupt Pip, aranjându-şi părul brunet după urechi. Să fii detectiv nu înseamnă să îţi pierzi controlul. De fapt… este destul de rău să îţi asumi rolul ăsta.

— Dar eu…

— Taci şi ascultă, bine? A fi detectiv îi face nefericiţi pe oamenii din jurul tău. Te face *pe tine* nefericit, a spus ea, vocea subţiindu-i-se până când a fost nevoită să şi-o dreagă. Îţi aduci aminte că tata ţi-a povestit ce s-a întâmplat cu Barney? De ce a fost rănit?

Josh a dat aprobator din cap, făcând deodată ochii mari şi întristându-se.

— Asta păţeşti când eşti detectiv. Oamenii din jurul tău sunt răniţi. Şi tu răneşti oameni, fără să vrei. Trebuie să păstrezi secrete de care nu eşti sigur că ar trebui păstrate. De aceea eu nu o mai fac şi nici tu nu ar trebui să o faci.

Cuvintele s-au rostogolit direct în golul care aştepta în stomacul ei, acolo unde le era locul.

— Înţelegi?

— Da… El a dat din cap, cerându-şi apoi scuze: Îmi pare rău!

— Nu fi prostuţ!

Ea a zâmbit, îmbrăţişându-l repede.

— Nu are de ce să îţi pară rău. Deci, nu te mai joci de-a detectivul, nu?

— Nu! Promit!

Ei bine, fusese uşor.

— Am terminat! a spus Pip, revenind în bucătărie. Cred că ascuţitoarea dispărută va rămâne pentru totdeauna un mister.

— A, probabil că nu! a zis mama ei cu un zâmbet abia mascat. Pariez că a fost Alex Davis, ticălosul!

Pip a pufnit.

Mama i-a dat la o parte pantofii.

— Aşadar, ai primit veşti de la Ravi?

— Da! a zis Pip şi şi-a scos telefonul. A spus că au terminat acum cincisprezece minute. Va veni curând pe aici ca să înregistrăm.

— Bine. Cum a fost ziua de azi?

— A spus că a fost dură. Îmi doresc să fi fost acolo.

Pip s-a rezemat de bufet, cu bărbia pe monturi.

— Ştii că nu poţi; trebuie să mergi la şcoală, i-a spus mama.

Era o discuţie pe care nu era pregătită să o aibă din nou; Pip ştia asta.

— Şi nu ţi-a ajuns, după ziua de marţi? Mie mi-a ajuns!

Marţi, prima zi a procesului de la Tribunalul din Aylesbury, când Pip fusese chemată ca martoră a acuzării. Îmbrăcată cu un taior nou şi cămaşă albă, încercase să nu îşi mai tot mişte degetele, astfel încât juraţii să nu îşi dea seama. Transpiraţia îi cursese pe spate. Şi în fiecare secundă, dinspre masa apărării, îi simţise privirea, târându-i-se pe piele. Max Hastings!

Singura dată când se uitase la el, văzuse rânjetul pe care nimeni altcineva nu avea să îl vadă. Cum îndrăznea? Cum îndrăznea să se prezinte şi să pledeze „nevinovat”, când amândoi ştiau adevărul? Pip avea o înregistrare, o conversaţie telefonică în care Max recunoştea că o drogase şi violase pe Becca Bell. Totul era acolo. Max mărturisise când îl ameninţase că le va dezvălui tuturor secretele lui: că părăsise locul accidentului şi despre alibiul lui Sal. Dar oricum nu contase: înregistrarea privată era inadmisibilă la tribunal. În schimb, era nevoie ca Pip să relateze conversaţia. Ceea ce şi făcuse, cuvânt cu cuvânt… Ei bine, în afară de început, bineînţeles, şi aceleaşi secrete pe care trebuia să le păstreze ca să o protejeze pe Naomi Ward.

— Da, a fost îngrozitor, a spus Pip, dar tot ar trebui să fiu acolo.

Ar fi trebuit; promisese să urmărească povestea până la capăt. În schimb, Ravi avea să se afle zilnic în galeria dedicată publicului, luând notiţe pentru ea. Deoarece şcoala nu era opţională: aşa spuneau mama şi noul director.

— Pip, te rog! s-a simţit avertismentul din vocea mamei. Săptămâna asta este şi aşa dificilă. Şi cu comemorarea de mâine. Ce săptămână!

— Da! a confirmat Pip, oftând.

— Te simţi bine?

Mama a făcut o pauză, atingând-o cu mâna pe umăr.

— Da… Întotdeauna mă simt bine.

Şi-a dat seama că mama nu o prea credea. Dar nu a contat deoarece, după o clipă, s-au auzit mai multe bătăi rapide în uşă: semnalul specific lui Ravi. *Lung-scurt-lung.* Iar lui Pip inima i-a bătut în acelaşi ritm, ca de obicei.

Denumirea fişierului:

Crima perfectă. Instrucţiuni pentru fete cuminţi: Procesul lui Max Hastings (actualizarea nr. 3).wav

[se aude un cântecel]

Pip: Bună! Sunt Pip Fitz-Amobi. Bine aţi revenit la *Crima perfectă. Instrucţiuni pentru fete cuminţi: Procesul lui Max Hastings!* Aceasta este cea de-a treia actualizare, aşadar, dacă nu aţi ascultat încă primele două episoade, vă rog să o faceţi înainte să reveniţi. Vom discuta despre ce s-a întâmplat azi, în a treia zi a procesului lui Max Hastings, iar alături de mine este Ravi Singh…

Ravi: Bună!

Pip: …care a urmărit desfăşurarea procesului din galeria destinată publicului. Aşadar, ziua de astăzi a început cu mărturia unei alte victime, Natalie da Silva. Poate că îi recunoaşteţi numele; Nat a fost implicată în ancheta pe care am desfăşurat-o în cazul Andie Bell. Am aflat că Andie a agresat-o pe Nat la şcoală şi chiar a vrut să distribuie imagini indecente cu ea pe reţelele de socializare. Am crezut că acesta ar putea fi un motiv şi, o vreme, am considerat-o pe Nat suspectă. Bineînţeles, m-am înşelat. Azi, Nat s-a înfăţişat la tribunal ca să demonstreze cum, la 24 februarie 2012, la o „petrecere-catastrofă”, a fost drogată şi agresată sexual de Max Hastings, acuzaţiile incluzând, aşadar, agresiune sexuală şi viol. Deci, Ravi, ne poţi povesti cum a decurs mărturia ei?

Ravi: Da! Procurorul i-a cerut lui Nat să ordoneze cronologic evenimentele din acea seară: când a sosit la petrecere, ultima dată când s-a uitat la ceas înainte să înceapă să se simtă slăbită, la ce oră s-a trezit dimineaţă şi când a plecat din casă. Nat a spus că îşi aminteşte vag doar câteva lucruri: că o persoană a condus-o într-o cameră din spate, departe de petrecere, şi a întins-o pe o canapea; că s-a simţit paralizată, incapabilă să se mişte, şi pe cineva întins lângă ea. În afară de asta, a spus că a adormit. Apoi, când s-a trezit în dimineaţa următoare, s-a simţit foarte ameţită, ca şi

când ar fi avut cea mai cruntă mahmureală. Hainele îi erau aruncate, iar lenjeria intimă îi fusese scoasă.

Pip: Şi, ca să revenim la ce a spus marţi expertul acuzării despre efectele benzodiazepinelor, ca Rohypnol, declaraţia lui Nat e în conformitate cu aşteptările noastre. Medicamentul acţionează ca un sedativ şi poate avea un efect calmant asupra sistemului nervos central, ceea ce explică senzaţia de paralizie a lui Nat. Te simţi aproape separat de propriul corp, ca şi când nu te-ar mai asculta, iar membrele nu-ţi mai sunt ataşate.

Ravi: Corect, iar procurorul s-a asigurat şi că specialistul a repetat de câteva ori că efectul secundar dat de Rohypnol este somnul, aşa cum a spus Nat, sau *amnezia anteretrogradă,* ceea ce înseamnă incapacitatea de a crea noi amintiri. Cred că procurorul vrea să tot amintească juriului acest aspect, deoarece are un rol important în declaraţiile tuturor victimelor; faptul că nu îşi aduc aminte exact ce s-a întâmplat din cauza drogului.

Pip: Iar procurorul a vrut să repete asta în privinţa Beccăi Bell. Ca să vă reamintim, Becca şi-a schimbat recent pledoaria, afirmând că este vinovată, şi a acceptat o condamnare de trei ani, în ciuda avocaţilor apărării, care erau încrezători că pot să o scape de condamnare datorită faptului că era minoră în momentul morţii lui Andie şi a circumstanţelor aferente. Aşadar, ieri, Becca a dat o declaraţie video din închisoare, unde se va afla în următoarele optsprezece luni.

Ravi: Exact! Şi, la fel ca în cazul Beccăi, astăzi acuzarea a vrut să stabilească faptul că amândouă consumaseră una sau două băuturi alcoolice în seara presupuselor atacuri, ceea ce nu putea explica nivelul de intoxicare. Mai exact. Nat a spus că a băut doar o sticlă de bere de 330 de mililitri toată noaptea. Şi a lămurit clar cine i-a dat oferit băutură la sosire: Max.

Pip: Şi cum a reacţionat Max, când Nat a făcut această afirmaţie?

Ravi: Din galeria destinată publicului, nu pot să-l văd decât dintr-o parte sau să-i zăresc ceafa, dar pare să se comporte la fel ca marţi. Pare calm şi se uită la cine se află în boxa martorilor ca şi când chiar l-ar interesa ce are de zis. Încă poartă ochelarii cu ramă groasă şi sunt foarte sigur că nu au dioptrii, adică, mama e optician.

Pip: Şi are părul tot lung şi oarecum ciufulit, ca marţi?

Ravi: Da, asta pare să fie imaginea asupra căreia a convenit împreună cu avocatul lui. Costum scump, ochelari falşi. Probabil cred că părul blond şi ciufulit va fi dezarmant pentru juraţi sau ceva de genul acesta.

Pip: Ei bine, a funcţionat pentru anumiţi lideri mondiali din ultima

vreme.

Ravi: Portretista tribunalului m-a lăsat să-i fotografiez desenul azi şi a spus că îl putem publica după ce apare în presă. Îl putem vedea pe Max stând acolo, în timp ce avocatul lui, Cristopher Epps, o interoghează pe Nat în boxa martorilor.

Pip: Da, iar dacă vreţi să vedeţi desenul, puteţi să-l găsiţi la materialele suplimentare de pe pagina de internet *crimaperfectainstructiunipentrufetecuminti.com.* Aşadar, hai să vorbim despre interogatoriu!

Ravi: Da, a fost… destul de dur. Epps a pus multe întrebări incomode. „Ce purtai în seara aceea?” „Te-ai îmbrăcat indecent în mod intenţionat?” Şi a arătat fotografiile cu Nat din acea seară, cele de pe reţelele de socializare. „Aveai o pasiune pentru colegul tău de clasă, Max Hastings?” „Cât alcool bei într-o seară obişnuită?” În plus, a adus în discuţie şi faptul că a fost condamnată penal pentru agresiune şi vătămare corporală, sugerând că asta o face nedemnă de încredere. În esenţă, am asistat la asasinarea personajului. Puteai să-ţi dai seama că Nat s-a supărat, dar a rămas calmă, a aşteptat câteva secunde ca să respire şi să bea o gură de apă înainte să răspundă la fiecare întrebare. Totuşi, vocea îi tremura. Mi-a fost greu să o urmăresc.

Pip: Mă deranjează că se permite o astfel de chestionare a victimelor. Aproape mută importanţa dovezilor asupra lor, iar asta nu este corect.

Ravi: Nu este deloc corect! Epps a tachinat-o că nu s-a dus la poliţie a doua zi, deşi era sigură că a fost agresată şi cine este făptaşul. Dacă s-ar fi dus în şaptezeci şi două de ore, o analiză a urinei ar fi putut confirma dacă a avut măcar Rohypnol în organism, ceea ce el a afirmat că este discutabil. Nat nu a putut să-i răspundă decât că nu a fost sigură după aceea, deoarece nu îşi amintea. Apoi Epps a spus: „Dacă nu îţi aminteşti, de unde ştii că nu ai fost de acord? Sau că nu ai interacţionat măcar cu acuzatul în seara aceea?” Nat a răspuns că Max a făcut un comentariu lunea următoare, întrebând-o dacă „se distrase” la petrecere, pentru că el, da, o făcuse. Epps nu a slăbit-o deloc. Cred că a fost extenuant pentru Nat.

Pip: Se pare că asta este tactica lui pentru apărarea lui Max. Să-i submineze şi să-i discrediteze pe toţi noii martori. În cazul meu, a afirmat că e foarte *convenabil* să-l am pe Max drept ţap ispăşitor, ca să găsesc compasiune pentru Becca Bell şi presupusa ei crimă. Toate făceau parte din „povestea feministei agresive” pe care am tot promovat-o cu înregistrările

mele.

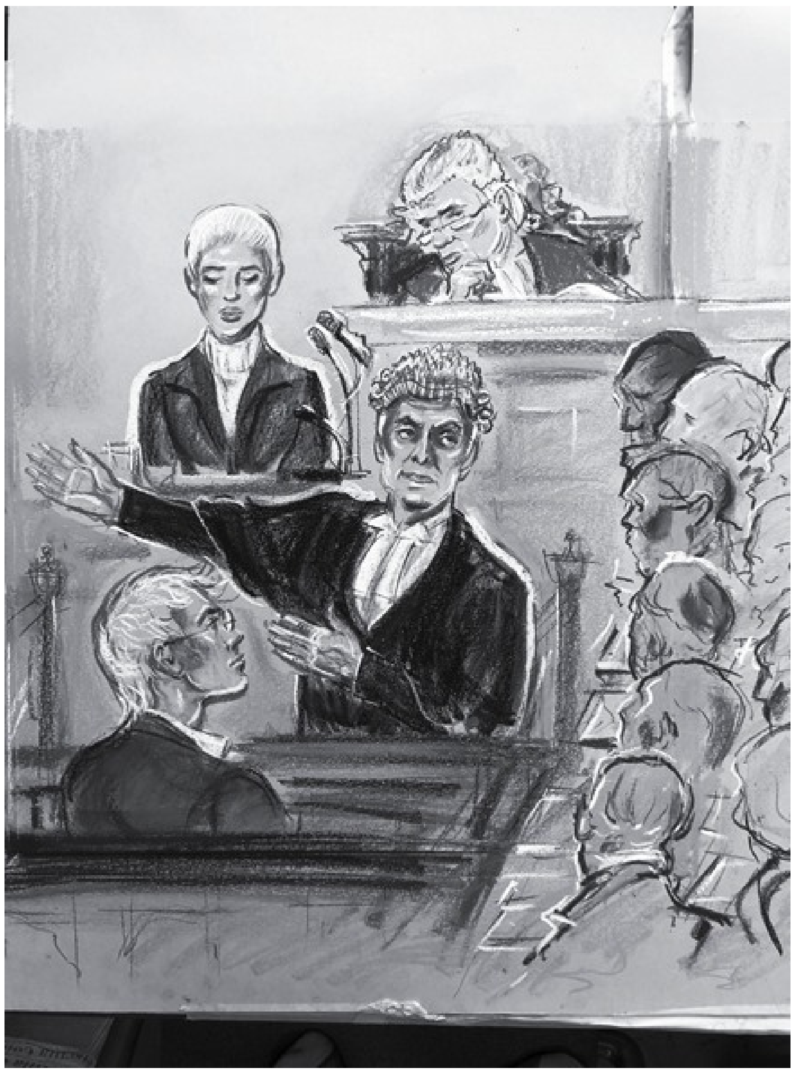
Ravi: Da, chiar pare să fie metoda lui Epps.

Pip: Presupun că este un fel de strategie agresivă cu care te alegi când onorariul avocatului tău este de trei sute de lire pe oră. Dar, bineînţeles, banii nu sunt o problemă pentru familia Hastings.

Ravi: Nu contează ce strategie foloseşte; juriul va vedea adevărul.

Denumirea fişierului:

Anexă la procesul lui Max Hastings:
Schiţa din sala de judecată.jpg

Capitolul doi

Cuvintele s-au contopit, întinzându-se peste spaţii ca plantele agăţătoare când privirea i s-a înceţoşat, iar scrisul ei de mână s-a transformat într-o simplă mâzgăleală. Pip se uita la pagină, dar nu era cu adevărat atentă. Aşa era acum; i se întâmpla să nu mai fie deloc atentă.

Nu cu mult timp în urmă, un articol despre agravarea Războiului Rece i s-ar fi părut fascinant. I-ar fi *păsat cu adevărat.* Aşa era înainte, dar probabil ceva s-a schimbat. Spera că era doar o chestiune de timp ca golurile să se umple din nou, iar lucrurile să revină la normal.

Telefonul i-a bâzâit pe birou, numele Carei luminându-se.

— Bună seara, dragă domnişoară F-A! a spus Cara când a răspuns Pip. Eşti pregătită să ne uităm la Netflix şi să ne relaxăm în lumea cu susul în jos?

— Da, CW, două secunde! a zis Pip, luându-şi laptopul şi telefonul cu ea în pat şi vârându-se sub pătură.

— Cum a fost procesul azi? a întrebat Cara. Naomi a vrut să se ducă în dimineaţa asta, ca să o sprijine pe Nat, dar nu a suportat să dea ochii cu Max.

— Tocmai am încărcat următoarea actualizare, a spus Pip şi a oftat. Mă enervează atât de mult că eu şi Ravi trebuie să ne ferim de subiect când înregistrăm, spunând „chipurile” şi evitând orice depăşeşte *prezumpţia de nevinovăţie* când ştim că el a făcut-o. El le-a făcut pe toate!

— Da, este scârbos. Dar e în regulă, se va termina într-o săptămână.

Cara s-a foit în pat şi telefonul i-a fâşâit.

— Hei, ce crezi că am aflat azi?

— Ce?

— Ai ajuns memă! O memă adevărată, pe care oamenii o postează pe Reddit. Este poza cu inspectorul Hawkins, în faţa tuturor microfoanelor presei. Cea în care pare că îţi dai ochii peste cap la el când vorbeşte.

— Chiar îmi dădeam ochii peste cap la el.

— Şi oamenii au pus cele mai amuzante descrieri. Parcă eşti noua memă cu „iubita geloasă”. Asta are o descriere care zice „Eu”… lângă tine, iar lângă Hawkins scrie „Bărbaţii de pe internet explicându-mi propria glumă”. Atunci îţi dai seama că ai reuşit: când devii o memă. Ai mai primit veşti de la agenţi de publicitate?

— Da! a spus Pip. Câteva companii mi-au trimis e-mailuri despre sponsorizare. Dar… tot nu ştiu dacă este corect să profit de ceea ce se întâmplă. Nu ştiu, sunt prea multe la care trebuie să mă gândesc, mai ales săptămâna asta.

— Ştiu, ce săptămână! a fost de acord Cara, care a tuşit un pic. Deci mâine, ştii tu… ar fi ciudat pentru Ravi… şi părinţii lui dacă eu şi Naomi am participa la comemorare?

Pip s-a ridicat.

— Nu! Ştii că Ravi nu gândeşte aşa, doar aţi vorbit despre asta.

— Ştiu, ştiu! Dar mă gândeam că mâine îi comemorăm pe Sal şi Andie, şi acum, că ştim adevărul, poate ar fi ciudat ca noi să…

— Ravi este ultima persoană care şi-ar dori vreodată să te simţi vinovată pentru ce i-a spus tatăl tău lui Sal. E valabil şi pentru părinţii lui. Pip a făcut o scurtă pauză, apoi a continuat: Au trăit şi ei asta şi ştiu mai bine decât oricine.

— Ştiu, doar că…

— Cara, este în regulă! Ravi ar vrea să fii prezentă. Sunt destul de sigură că ar spune că Sal şi-ar fi dorit ca Naomi să fie acolo. Era cea mai bună prietenă a lui.

— Bine, dacă eşti sigură.

— Întotdeauna sunt sigură!

— Eşti. Ar trebui să te apuci de jocuri de noroc! a spus Cara.

— Nu pot, pe mama deja o îngrijorează prea mult *personalitatea mea care creează dependenţă.*

— Cu siguranţă nebunia mea şi a lui Naomi ajută să te aducem la normal!

— Se pare că nu suficient, a spus Pip. Dacă aţi putea să vă străduiţi mai mult, atunci ar fi minunat!

Aşa rezistase Cara în ultimele şase luni; asta era noua ei normalitate. Se ascundea în spatele glumelor şi al replicilor care îi făceau pe ceilalţi să se agite şi să tacă. Majoritatea oamenilor nu ştiu cum să reacţioneze când cineva glumeşte despre tatăl lor, care a ucis o persoană şi a răpit o alta. Dar Pip ştia exact cum să reacţioneze: se ascundea şi ea în spatele unei replici, astfel încât Cara să aibă întotdeauna pe cineva lângă ea. Aşa o ajuta.

— S-a notat! Deşi nu sunt sigură că bunica mai poate să suporte. Ştii că lui Naomi i-a venit o idee nouă: vrea să ardă toate lucrurile tatei. Evident, bunicii s-au opus şi au sunat direct la psihologul nostru.

— Să le ardă?

— Ciudat, nu-i aşa? a spus Cara. A invocat întâmplător un demon sau ceva de genul acesta. Probabil că nu ar trebui să îi spun; el încă mai crede că Naomi îşi va reveni într-o zi.

Cara îşi vizita tatăl în închisoarea Woodhill o dată la două săptămâni. Spunea că nu înseamnă că l-a iertat, ci că, la urma urmei, era în continuare tatăl ei. Naomi nu îl văzuse niciodată şi spunea că nici nu avea de gând să o facă.

— Deci, la ce oră este comemorarea… Stai, bunicul vorbeşte cu mine… Da? a strigat Cara, vorbind cu altcineva. Da, ştiu! Da, sunt!

Bunicii Carei, părinţii mamei, se mutaseră la ei în noiembrie, aşadar Cara avea o oarecare stabilitate impusă până la terminarea şcolii. Dar luna aprilie era pe sfârşite, iar examenele şi finalul cursurilor se apropiau repede. Prea repede! Iar la vară, urmau să scoată la vânzare casa familiei Ward şi să le mute pe fete din nou în locuinţa lor din Great Abington. Cel puţin aveau să fie aproape când Pip începea facultatea, la Cambridge. Little Kilton însă nu era acelaşi lucru fără Cara, iar Pip îşi dorea în secret să nu vină vara.

— Bine! Noapte bună, bunicule!

— Ce-a fost asta?

— Ei, ştii tu, a trecut de zece şi jumătate, deci este foaaarte târziu şi a venit „ora de culcare”, iar eu ar fi trebuit să dorm deja de câteva ore, în loc să discut cu „prietenele” mele. La plural. În ritmul ăsta, probabil că nu voi mai avea nicio prietenă, ca să nu zic mai multe; în plus, nimeni nu a mai dat „stingerea” cam de prin secolul al XVIII-lea, a spus ea furioasă.

— Ei bine, becul a fost inventat în 1879, deci…

— Uf, te rog, încetează! Le-ai aranjat?

— Aproape, a spus Pip, trecându-şi degetul peste mouse pad. Suntem la episodul al patrulea, da?

Totul începuse în decembrie, când Pip îşi dăduse seama că prietena ei, Cara, nu dormea cu adevărat. De fapt, nu era o surpriză; mereu ai cele mai negre gânduri când stai întins în pat noaptea. Iar ale Carei erau mai negre decât ale celorlalţi. Măcar dacă Pip ar fi putut să o împiedice să le asculte, să o distragă ca să adoarmă… Când erau mici, Cara adormea întotdeauna prima, sforăitul ei uşor deranjând sfârşitul unui film de groază prost. Deci Pip încerca să refacă acele clipe din copilărie, sunând-o pe Cara în timp ce se uitau împreună la Netflix. Funcţiona. Cât timp Pip era acolo, trează şi ascultând, Cara adormea în cele din urmă, respiraţia ei uşoară şuierând prin

telefon.

Acum o făceau în fiecare noapte. Începuseră cu seriale pe care Pip le putea considera ca având o „valoare educativă”. Dar văzuseră atât de multe, încât standardul scăzuse cumva. Totuşi, cel puţin *Stranger Things* avea o oarecare dimensiune istorică.

— Bine, eşti pregătită? întreba Cara.

— Da!

Încercaseră de câteva ori să se uite la seriale exact în acelaşi timp; laptopul Carei reacţiona un pic mai greu, deci apăsa pe butonul de derulare înaintea lui Pip.

— Trei! spunea Pip.

— Doi!

— Unu!

— Start!

Capitolul trei
— VINERI —

Ea îi cunoştea sunetul paşilor; îi cunoştea paşii pe covor şi pe parchet, şi îi recunoştea şi acum, pe pietrişul din parcare. S-a întors şi i-a zâmbit, iar Ravi a mers mai repede, aproape alergând cu paşi mici, ca întotdeauna când o zărea. Asta o făcea pe Pip să strălucească de fiecare dată.

— Bună, sergent! a spus el, cu buzele lipite de fruntea ei.

Era prima poreclă pe care i-o dăduse, acum una dintre cele câteva zeci.

— Te simţi bine? l-a întrebat ea, deşi deja ştia că nu; tocmai se dăduse cu prea mult deodorant, iar acum parfumul îl urma ca o ceaţă, asta însemnând că era neliniştit.

— Da, doar puţin agitat, a spus Ravi. Părinţii mei sunt deja acolo, dar am vrut să fac mai întâi un duş.

— Este în regulă, ceremonia nu începe înainte de şapte şi jumătate, a zis Pip, luându-l de mână. Deja sunt mulţi oameni în jurul foişorului, probabil câteva sute.

— Serios?

— Da! Am trecut pe acolo în drum spre casă de la şcoală, iar cei de la ştiri îşi instalau deja carele de reportaj.

— De asta ai venit deghizată?

Ravi a zâmbit, trăgând de gluga verde a jachetei lui Pip.

— Doar până trecem de ei.

Oricum era probabil vina ei că erau aici; podcastul trezise din nou interesul pentru povestea lui Sal şi a lui Andie. În special săptămâna asta, când se împlineau şase ani de la moartea lor.

— Cum a fost azi la tribunal? a întrebat Pip, adăugând: Putem vorbi despre asta mâine dacă nu vrei…

— Nu, este în regulă, a zis el. Adică, nu a fost în regulă. Azi a fost chemată una dintre fetele care locuiau la acelaşi etaj cu Max la universitate. S-a derulat apelul ei la 999 din dimineaţa următoare. Ravi şi-a înghiţit nodul din gât, apoi a continuat: Iar la interogatoriu, Epps bineînţeles că a intrat în ea: fără profil ADN recoltat din trusa de viol, nicio amintire, genul acela de lucruri. Ştii, urmărindu-l pe Epps, mă gândesc de două ori dacă vreau să fiu avocatul apărării.

Acesta era *Planul* la care lucraseră: ca Ravi să-şi dea din nou examenele,

în acelaşi timp cu Pip. Apoi, urma să se înscrie la Drept, unde studiile durau şase ani începând din septembrie, când Pip s-ar fi dus la facultate. „Ce cuplu puternic!” spusese Ravi.

— Epps este unul dintre cei răi, tu vei fi unul bun, a zis ea şi l-a strâns de mână. Eşti pregătit? Putem să mai aşteptăm aici puţin dacă…

— Sunt pregătit, a spus el. Doar că… eu… Vei sta cu mine?

— Bineînţeles! Ea şi-a lipit umărul de al lui şi a adăugat: Nu-ţi voi da drumul!

Cerul deja se întuneca în clipa în care au lăsat în urmă pietrişul care le scârţâia sub picioare şi au păşit pe iarba moale din parc. În dreapta lor, mici grupuri de oameni traversau peluza dinspre Gravelly Way, îndreptându-se cu toţii spre foişorul din partea stângă a parcului. Pip a auzit mulţimea înainte să o vadă, murmurul slab şi vioi care răzbate doar când aduni sute de oameni într-un loc mic. Ravi a apucat-o mai strâns de mână.

După ce au ocolit câţiva platani care foşneau, au văzut foişorul care strălucea într-un galben-deschis; probabil oamenii începuseră să aprindă lumânări şi să le lase în jurul clădirii. Mâna lui Ravi a început să transpire pe a ei.

Pip a recunoscut câteva chipuri din spate când s-au apropiat: pe Adam Clark, noul ei profesor de istorie, care stătea lângă Jill, de la cafenea, şi, mai încolo, făcându-i semn din mână, erau bunicii Carei. Au înaintat, iar când privirile s-au întors spre ei, mulţimea s-a dat la o parte din faţa lui Ravi, învăluindu-i, apoi regrupându-se în spatele lor ca să le blocheze întoarcerea.

— Pip, Ravi!

O voce le-a atras atenţia spre stânga. Era Naomi, cu părul bine strâns la spate şi un zâmbet sobru. Stătea lângă Jamie Reynolds, fratele mai mare al lui Connor, prietenul lui Pip –, şi, şi-a dat ea seama cu un gol în stomac, Nat da Silva. Părul ei era atât de alb în amurg, încât aproape strălucea. Toţi fuseseră în acelaşi an la şcoală cu Sal şi Andie.

— Bună! a spus Ravi, făcând-o pe Pip să revină cu picioarele pe pământ.

— Bună, Naomi, Jamie! a zis fata, dând din cap spre ei, pe rând. Nat, salut!

A şovăit când ochii de un albastru-deschis ai lui Nat au rămas aţintiţi asupra ei, iar privirea i s-a îndârjit. Aerul din jurul ei şi-a pierdut strălucirea şi s-a răcit.

— Scuze! s-a auzit Pip. Eu… voiam doar să spun că îmi pare rău că ai fost nevoită să treci prin asta, p-procesul de ieri, dar te-ai descurcat

minunat.

Niciun răspuns. Niciunul, în afară de faptul că lui Nat i-a zvâcnit obrazul.

— Şi ştiu că săptămâna asta şi următoarea trebuie să fie îngrozitoare pentru tine, dar îl vom prinde. Ştiu asta. Iar dacă pot să fac ceva…

Nat şi-a mutat privirea de la Pip, ca şi când nu ar fi fost acolo.

— Bine! a spus Nat pe un ton tăios când s-a întors în partea cealaltă.

— Bine! a zis încet Pip, întorcându-se iarăşi spre Naomi şi Jamie. Ar fi bine să mergem mai departe. Ne vedem mai târziu!

Au trecut prin mulţime, iar când au ajuns destul de departe, Ravi i-a spus la ureche:

— Cu siguranţă te urăşte.

— Ştiu!

Şi, de fapt, o merita; *o considerase* pe Nat suspectă de crimă. De ce să nu o urască Nat? Lui Pip i s-a făcut frig, dar a ascuns neliniştea provocată de privirea lui Nat, împreună cu restul sentimentelor care nu îi dădeau pace.

A zărit cocul blond-închis şi dezordonat al Carei înălţându-se deasupra capetelor din mulţime şi s-a îndreptat împreună cu Ravi spre aceasta. Cara stătea lângă Connor, care se bâţâia în timp ce vorbea. Lângă ei, unul lângă celălalt, erau Ant şi Lauren, acum Ant-şi-Lauren, rostit dintr-o suflare, deoarece nu erau văzuţi niciodată separat. Nu că ar fi fost cu adevărat împreună, spre deosebire de înainte, când probabil *pretinseseră* că erau împreună. Cara spunea că era posibil să fi început la petrecerea-catastrofă la care se duseseră cu toţii în octombrie, când Pip fusese sub acoperire. Nu era de mirare că nu observase. Zach stătea în cealaltă parte a lor, ignorat, jucându-se jenat cu părul lui negru.

— Bună! a spus Pip când ea şi Ravi s-au apropiat de micul grup.

— Bună! s-a auzit încet un cor de răspunsuri.

Cara s-a întors ca să îşi ridice privirea la Ravi, apucându-şi neliniştită gulerul.

— Eu, ăăă… eu… Ce mai faci? Scuze!

Era pentru prima dată când Cara nu-şi găsea cuvintele.

— Este în regulă! a spus Ravi, eliberându-se din mâna lui Pip ca să o îmbrăţişeze pe Cara. Chiar este, te asigur!

— Mulţumesc! a zis încet Cara, clipind la Pip peste umărul lui Ravi.

— O, uite! a făcut Lauren, înghiontind-o pe Pip şi arătându-i cu privirea. Jason şi Dawn Bell.

Părinţii lui Andie şi ai Beccăi. Pip a urmărit privirea lui Lauren. Jason purta o haină elegantă de lână, cu siguranţă prea călduroasă pentru seara asta, şi o conducea pe Dawn spre foişor. Privirea lui Dawn era îndreptată spre pământ, spre toate acele picioare fără trup, rimelul adunându-i-se pe gene ca şi când ar fi plâns deja. Trasă de mână după Jason, părea foarte mică.

— Aţi auzit? a zis Lauren, făcând semn grupului să se apropie mai mult. Se pare că Jason şi Dawn s-au împăcat. Mama spune că cea de-a doua lui soţie divorţează de el şi cică Jason s-a mutat din nou în casa *aceea* cu Dawn.

Casa *aceea.* Casa în care Andie Bell murise pe gresia din bucătărie, iar Becca privise fără să facă nimic. Dacă acele presupuneri erau adevărate, Pip se întreba: oare Dawn chiar avusese de ales? Din ce aflase ea despre Jason în timpul investigaţiei, nu era sigură cât mai aveau de ales cei din jurul lui. În înregistrările ei, cu siguranţă nu reuşise să pară tocmai nevinovat. De fapt, într-un sondaj realizat de un ascultător despre *Cea mai detestabilă persoană din CPIPFC,* Jason Bell primise aproape la fel de multe voturi ca Max Hastings şi Elliot Ward. Pip figura pe locul al patrulea.

— Este foarte ciudat că încă mai locuiesc acolo, a spus Ani, căscând ochii precum Lauren. S-au mâncat unul pe celălalt. Au luat cina în aceeaşi cameră unde a murit ea.

— Oamenii înfruntă ce au de înfruntat, a spus Cara. Să nu crezi că îi poţi judeca după standarde normale!

Asta le-a închis gura lui Ant şi lui Lauren.

Era o linişte ciudată, pe care Connor a încercat să o acopere. Pip şi-a mutat privirea, recunoscând imediat cuplul care stătea lângă ei. A zâmbit.

— O, bună, Charlie, Flora!

Erau noii ei vecini de la patru case distanţă: Charlie, cu părul lui roşcat şi barba tunsă frumos, şi Flora, pe care Pip o văzuse purtând doar haine înflorate. Era noua profesoară de la şcoala fratelui său, iar Josh era puţin mai mult obsedat de ea.

— Nu v-am văzut.

— Bună! a zâmbit Charlie, dând din cap. Tu trebuie să fii Ravi, a spus el, dând mâna cu Ravi, care o apucase din nou pe a lui Pip. Ne pare rău pentru pierderea suferită!

— Se pare că fratele tău a fost un tip minunat, a adăugat Flora.

— Mulţumesc! Da, a fost! a spus Ravi.

— Oh!

Pip l-a bătut pe umăr pe Zach, ca să îl implice în conversaţie.

— El este Zach Chen. A locuit în casa voastră.

— Mă bucur să te cunosc, Zach! a spus Flora. Ne place foarte mult casa. Dormitorul din spate a fost al tău?

Un şuşotit din spatele lui Pip a distras-o o clipă. Fratele lui Connor, Jamie, apăruse lângă el, iar băieţii vorbeau acum în şoaptă.

— Nu, nu este bântuită, spunea Charlie când Pip s-a concentrat din nou asupra discuţiei.

— Flora? a zis Zach şi s-a întors spre ea. Nu ai auzit niciodată ţevile care scârţâie în toaleta de la parter? Parcă ar fi o fantomă care spune „fuuugi, fuuugi!”

Flora a căscat brusc ochii, pălind când s-a uitat la soţul ei. A deschis gura ca să răspundă, dar a început să tuşească, scuzându-se şi retrăgându-se din cerc.

— Uite ce ai început! a zâmbit Charlie. Până mâine, va fi cea mai bună prietenă a fantomei din toaletă.

Ravi şi-a mişcat degetele pe antebraţul lui Pip, apucând-o din nou de mână când i-a aruncat o privire. Da, probabil trebuiau să meargă mai departe şi să îi găsească părinţii; ceremonia avea să înceapă în curând.

Şi-au luat rămas-bun şi s-au îndreptat spre partea din faţă a adunării. Uitându-se înapoi, Pip ar fi putut jura că mulţimea se dublase de la sosirea lor; probabil acum erau o mie de oameni. Aproape de foişor, Pip a văzut pentru prima dată fotografiile mărite ale lui Sal şi Andie, sprijinite de şevalete de-o parte şi de alta a micii clădiri. Cu zâmbete asemănătoare pe chipurile lor mereu tinere. Oamenii lăsaseră buchete de flori în cercuri sub fiecare portret, iar lumânările pâlpâiau când mulţimea se mişca prin dreptul lor.

— Iată-i! a spus Ravi, arătând cu degetul.

Părinţii lui erau în faţă şi în dreapta, în partea spre care privea Sal. Erau înconjuraţi de un grup de oameni, iar familia lui Pip era în apropiere.

Au trecut chiar prin spatele lui Stanley Forbes, care făcea fotografii, bliţul camerei lui luminându-i faţa palidă şi dansându-i pe părul şaten-închis.

— Bineînţeles că *el* este aici, a bombănit Pip.

— O, lasă-l în pace, sergent! a zis Ravi şi i-a zâmbit.

În urmă cu mai multe luni, Stanley trimisese familiei Singh o scrisoare

de patru pagini scrisă de mână în care îşi cerea scuze, spunând că îi era ruşine de cum vorbise despre fiul lor. Tipărise şi o scuză publică în *Kilton Mail,* ziarul local pentru care lucra voluntar. Şi iniţiase şi o strângere de fonduri ca să obţină o bancă în parc, dedicată lui Sal, chiar lângă aleea pe care era banca lui Andie. Ravi şi părinţii lui îi acceptaseră scuzele, dar Pip era sceptică.

— Cel puţin şi-a cerut scuze, a continuat Ravi. Uită-te la toţi! a zis şi a arătat spre grupul din jurul părinţilor lui. Sunt prieteni, vecini. Oameni care le-au făcut viaţa un iad. Nu şi-au cerut niciodată scuze, ci doar s-au prefăcut că ultimii şase ani nu au existat.

Ravi a tăcut când tatăl lui Pip i-a îmbrăţişat pe amândoi.

— Te simţi bine? l-a întrebat pe Ravi, bătându-l uşor pe spate înainte să îi dea drumul.

— Da! i-a răspuns Ravi, zburlindu-i părul lui Josh în loc de salut şi zâmbindu-i mamei lui Pip.

Mohan, tatăl lui Ravi, s-a apropiat.

— Intru să pregătesc unele lucruri. Ne vedem după aceea! a spus şi l-a atins afectuos pe Ravi sub bărbie cu un deget. Ai grijă de mama!

Mohan a urcat scările foişorului şi a dispărut înăuntru.

★

A început exact la 19:31, Ravi stând între Pip şi mama lui şi ţinându-le pe amândouă de mâini. Pip şi-a strâns degetul mare în palma lui când consilierul local care ajutase la organizarea comemorării s-a apropiat de microfonul din capătul scărilor ca să spună „câteva cuvinte”. Ei bine, a spus mai mult decât câteva cuvinte, vorbind despre valorile familiei din acest oraş şi *inevitabilitatea adevărului,* lăudând poliţia din Thames Valley pentru tot „efortul susţinut privind acest caz”. Nici măcar nu încerca să fie sarcastic.

Următoarea care a luat cuvântul a fost doamna Morgan, acum directoare la liceul din Little Kilton. Predecesorul ei fusese forţat de consiliul de administraţie să îşi dea demisia mai devreme, ca urmare a tuturor lucrurilor pe care le făcuse domnul Ward cât lucrase la şcoală. Doamna Morgan a vorbit pe rând despre Andie şi Sal, despre efectul pe termen lung pe care urmau să-l aibă poveştile lor asupra întregului oraş.

Apoi, cele mai bune prietene ale lui Andie, Chloe Burch şi Emma Hutton, au ieşit din foişor şi s-au apropiat de microfon. În mod clar, Jason şi Dawn Bell refuzaseră să vorbească la priveghi. Chloe şi Emma au citit

împreună poezia Christinei Rossetti, *Goblin Market.* Când au terminat, s-au alăturat din nou mulţimii care fremăta, Emma smiorcăindu-se şi ştergându-şi ochii cu mâneca. Pip o privea când cineva din spate a lovit-o în cot.

S-a întors. Era Jamie Reynolds, care-şi făcea încet loc prin mulţime cu o privire hotărâtă şi pe faţa căruia transpiraţia strălucea din cauza lumânărilor.

— Scuze! a mormăit el distras, ca şi când nici măcar nu ar fi recunoscut-o.

— Este în regulă! a răspuns Pip, urmărindu-l pe Jamie cu privirea până când Mohan Singh a ieşit din foişor şi şi-a dres glasul la microfon, făcând mulţimea să tacă.

Nu s-a mai auzit niciun sunet, în afară de vântul care adia printre crengile copacilor. Ravi a strâns-o mai tare, unghiile lui lăsând urme în formă de semilună pe pielea lui Pip.

Mohan şi-a coborât privirea la foaia de hârtie pe care o ţinea. Tremura, iar pagina îi flutura în mână.

— Ce vă pot spune despre fiul meu, Sal? a început bărbatul, iar vocea aproape i s-a frânt. V-aş putea spune că a fost un elev de nota zece, cu un viitor strălucit în faţă, dar probabil că deja ştiţi asta. V-aş putea spune că a fost un prieten loial şi grijuliu, care îşi dorea ca nimeni să nu se simtă singur sau nedorit, dar probabil ştiţi deja şi asta. V-aş putea spune că a fost un frate mai mare incredibil şi un fiu minunat, care m-a făcut mândru în fiecare zi. Aş putea să vă împărtăşesc amintirile mele cu el, de când era mic şi voia să se caţăre peste tot, până când a ajuns un adolescent căruia îi plăceau primele ore ale dimineţii şi serile târzii. În schimb, vă voi spune un singur lucru despre Sal.

Mohan s-a oprit şi şi-a ridicat privirea ca să zâmbească la Ravi şi Nisha.

— Dacă Sal ar fi azi aici, nu ar recunoaşte asta şi probabil ar fi de-a dreptul ruşinat, dar filmul lui preferat, de la vârsta de trei ani şi până la optsprezece, a fost *Babe: Cel mai curajos porc din lume.*

Din mulţime s-a auzit un râset încordat. Şi Ravi a râs, dar ochii începuseră să i se umezească.

— Îl iubea la nebunie pe porcuşorul acela! Un alt motiv pentru care îi plăcea filmul era că se cânta cântecul lui preferat. Cel care îl putea face să zâmbească şi să plângă, cel care îl făcea să vrea să danseze. Aşadar, vă voi împărtăşi câte ceva despre Sal şi vă voi cânta acel cântec ca să-i sărbătorim viaţa, în timp ce aprindem şi eliberăm lampioanele. Dar, mai întâi, vreau să îi zic băiatului meu ceva ce am aşteptat şase ani ca să spun cu voce tare.

Pagina a tremurat pe microfon ca o aripă de hârtie când Mohan s-a şters la ochi şi a continuat: Sal, îmi pare rău! Te iubesc! Nu vei fi niciodată plecat cu adevărat; te voi purta cu mine în fiecare clipă. Momentele însemnate şi neînsemnate, fiecare zâmbet, fiecare râset, fiecare urcuş şi coborâş. Promit! Bărbatul s-a oprit şi a dat din cap spre cineva din dreapta: Daţi-i drumul!

Şi, din boxele amplasate în ambele părţi, vocea foarte subţire şi chiţcăită a unui şoricel a rostit:

— Şi-unu-şi-doi-şi-trei, dă-i drumul!

Cântecul a început, un ritm constant de tobă şi melodia pe un ton tot mai înalt, cântată de un şoarece care chiţăie, până când tot corul de şoareci i se alătură.

Ravi râdea şi plângea în acelaşi timp. Şi undeva, în spatele lor, cineva a început să bată din palme în ritmul muzicii.

Apoi, alţi câţiva i-au urmat exemplul.

Pip a privit peste umăr când au început şi alţii să aplaude, sunetul asurzitor şi vesel răzbătând mulţimea care se legăna.

Oamenii au început să cânte odată cu şoarecele gălăgios şi, când şi-au dat seama că erau doar aceleaşi câteva versuri repetate, s-au alăturat şi ceilalţi, chinuindu-se să atingă notele imposibil de înalte.

Ravi s-a întors spre ea, şoptind cuvintele, iar Pip a făcut la fel.

Mohan a coborât treptele, pagina din mâna lui fiind înlocuită de un lampion chinezesc. Consilierul local a mai adus unul, pe care l-a oferit lui Jason şi Dawn Bell. Pip l-a lăsat pe Ravi să se alăture părinţilor lui. Băiatului i s-a dat o cutiuţă de chibrituri. Pe primul pe care l-a aprins l-a stins vântul, transformându-l într-un fir subţire de fum. A încercat din nou, protejând flacăra cu mâinile făcute căuş şi ţinând-o sub fitilul lampionului până s-a aprins.

Familia Singh a aşteptat câteva secunde ca flacăra să se înteţească, umplând felinarul cu aer cald. Toţi au apucat marginea inferioară din sârmă cu ambele mâini şi, când au fost pregătiţi, s-au îndreptat cu braţele deasupra capetelor şi i-au dat drumul.

Lampionul s-a înălţat deasupra foişorului, balansându-se în vânt. Pip şi-a întins gâtul ca să îl vadă zburând, pâlpâitul galben-portocaliu al acestuia luminând întunericul din jurul lui. O clipă mai târziu, a apărut şi cel al lui Andie, înălţându-se în noapte în timp ce îl urmărea pe al lui Sal pe cerul nesfârşit.

Pip nu şi-a mutat privirea. Cu gâtul întins şi simţind durerea în spate, a

refuzat să se uite în altă parte înainte ca lampioanele aurii să devină doar nişte puncte ce-şi găseau locul printre stele. Şi chiar dincolo de ele.

Capitolul patru
— SÂMBĂTĂ —

Pip încerca să se lupte cu pleoapele care i se închideau. Se simţea obosită, nesigură, ca şi când somnul ar fi cuprins-o deja, dar nu… chiar trebuia să se ridice de pe canapea şi să facă nişte revizuiri. *Serios.*

Stătea întinsă pe canapeaua roşie din living, din câte se părea pe *locul lui Josh,* aşa cum îi reamintea el din când în când. Fratele ei era pe covor, rearanjând piesele de Lego în timp ce în fundal se derula *Toy Story.* Părinţii ei probabil erau încă în grădină; entuziasmat, tatăl anunţase de dimineaţă că azi vopseau noua magazie. Ei bine, nu erau multe lucruri care să *nu-l* entuziasmeze pe tatăl ei. Dar singurul lucru la care se putea gândi Pip era tulpina solitară de floarea-soarelui plantată în apropiere, peste mormântul câinelui ei. Nu înflorise încă.

Pip s-a uitat la telefon. Era 17:11, iar pe ecran o aşteptau un mesaj de la Cara şi două apeluri pierdute de la Connor, în urmă cu douăzeci de minute; chiar adormise puţin. Atingând ecranul cu degetul, a deschis mesajul Carei: *Îh, am vomitat toată ziua, iar bunica ţâţâie încontinuu. N-O SĂ SE MAI REPETE NICIODATĂ! Mulţumesc pentru că ai venit să mă iei! Pupici!*

Dacă se uita mai sus, vedea că ultimul mesaj i-l trimisese aseară, la ora 00:04: *Polpp, uunde naiba şti încerc ssă găsesc un…* Pip o sunase imediat, vorbindu-i în şoaptă din pat, dar Cara era atât de beată, încât nu putea să rostească propoziţii întregi, nici măcar jumătăţi sau sferturi, distrusă de plânsete şi sughiţuri. Îi luase ceva timp să înţeleagă unde era: la o petrecere-catastrofă. Probabil se dusese acolo după comemorare. Îi luase încă şi mai mult timp să afle la cine era petrecerea: „Cred că la Stephen Thompson”. Şi unde anume: „Undeva în Highmoor…”

Pip ştia că şi Ant şi Lauren erau la petrecere; ar fi trebuit să aibă grijă de Cara. Dar bineînţeles că Ant şi Lauren erau probabil prea ocupaţi unul cu celălalt. Iar asta nu era nici măcar ceea ce o îngrijora cel mai mult pe Pip. „Ţi-ai turnat singură băutura?” o întrebase ea. „Nu ai acceptat o băutură de la cineva, nu?” Aşadar, Pip se dăduse jos din pat şi urcase în maşină spre „undeva în Highmoor” ca să o găsească pe Cara şi să o ducă acasă, aşa că nu mersese la culcare înainte de ora unu şi jumătate.

Iar ziua de azi nici măcar nu fusese liniştită ca să compenseze totul. Îl dusese pe Josh la fotbal de dimineaţă, stând în frig pe teren ca să

urmărească jocul, apoi Ravi venise la prânz ca să înregistreze încă o actualizare despre procesul lui Max Hastings. După aceea, Pip editase şi încărcase miniepisodul, actualizase pagina de internet şi răspunsese la e-mailuri. Aşadar, se aşezase pe canapea două minute, pe *locul lui Josh,* doar ca să îşi odihnească ochii. Dar două minute deveniseră cumva douăzeci şi două.

Şi-a întins gâtul şi a luat telefonul ca să îi trimită un mesaj lui Connor, când a sunat soneria.

— Pentru numele lui Dumnezeu! a spus Pip, ridicându-se.

Unul din picioare îi era încă amorţit, aşa că s-a împiedicat pe hol.

— De câte nenorocite de livrări de la Amazon are nevoie un om?

Tatăl ei era dependent de livrările imediate.

Fata a desfăcut lanţul, o nouă regulă în casa lor, şi a deschis uşa.

— Pip!

Nu era curierul de la Amazon.

— O, Connor, salut! a spus ea, deschizând complet uşa. Tocmai îţi răspundeam la mesaj. Ce se întâmplă?

Şi atunci i-a observat privirea: cumva, părea gânditoare şi insistentă în acelaşi timp, prea mult alb ivindu-se deasupra şi dedesubtul irisurilor albastre. Apoi, cu toate că băiatul avea tenul rozaliu cu pistrui, acum era roşu la faţă, iar transpiraţia îi curgea pe tâmple.

— Te simţi bine?

El a inspirat adânc.

— Nu!

Vocea i s-a frânt.

— Ce s-a întâmplat…? Vrei să intri?

Pip a făcut un pas înapoi ca el să poată intra.

— Mulţumesc! a spus Connor, trecând pe alături când Pip a închis şi încuiat uşa.

Tricoul i se lipea de spate, şifonat şi ud.

— Pe aici!

Pip l-a condus în bucătărie şi i-a făcut semn să se aşeze pe unul dintre taburete, sub care îşi aruncase tenişii.

— Vrei nişte apă?

Nu a aşteptat însă să-i răspundă, umplând unul dintre paharele curate de pe chiuvetă şi punându-i-l în faţă cu un zgomot surd, care l-a făcut să tresară.

— Ai alergat până aici?

— Da…

Connor a apucat paharul cu amândouă mâinile şi a înghiţit lacom, apa curgându-i pe bărbie.

— Scuze! Am încercat să te sun şi nu ai răspuns, iar eu… nu am ştiut ce să fac, decât să vin aici. Iar apoi m-am gândit că ai putea fi la Ravi.

— Este în regulă. Sunt chiar aici, a spus Pip, aşezându-se pe scaunul din faţa lui.

Ochii lui păreau încă ciudaţi, iar inima lui Pip a început să bată cu putere.

— Ce se întâmplă? Ce voiai să discuţi cu mine? a insistat ea, în timp ce se apuca de marginile taburetului. S-a… întâmplat ceva?

— Da! a spus Connor, ştergându-şi bărbia cu încheietura mâinii.

Şi-a depărtat buzele, iar gura i s-a deschis şi închis, mestecând aerul ca şi când ar fi repetat cuvintele înainte să le spună.

— Connor, ce este?

— E vorba de fratele meu, a spus el. A… dispărut.

Capitolul cinci

Pip a urmărit degetele lui Connor alunecând pe pahar.

— Jamie a dispărut? a întrebat ea.

— Da!

Connor a fixat-o cu privirea.

— Când? Când l-ai văzut ultima dată?

— La comemorare. Connor a făcut o pauză ca să mai ia o înghiţitură de apă, apoi a continuat: Ultima dată l-am văzut la comemorare, chiar înainte să înceapă. Nu a mai venit acasă.

Pip simţea că nu mai are aer.

— L-am văzut acolo după aceea. Probabil pe la opt, opt şi un sfert. Mergea prin mulţime.

Şi-a scotocit ungherele minţii în căutarea amintirii, separând-o de toate celelalte lucruri de cu o seară în urmă. Jamie dăduse peste ea când îşi făcuse loc spre partea cealaltă, scuzându-se în grabă, cu maxilarul încordat şi părând hotărât. Atunci i se păruse ciudat, nu-i aşa? Iar expresia din ochii lui semăna cu a lui Connor acum: cumva distantă şi totodată atentă. Semănau foarte mult, chiar şi pentru nişte fraţi. În copilărie nu semănaseră, dar Pip urmărise de-a lungul anilor cum diferenţele dintre ei se estompaseră. Părul lui Jamie era mai închis cu câteva nuanţe, mai apropiat de şaten decât de blond. Iar Connor era slab, în timp ce Jamie era mai masiv şi mai gras. Dar până şi un străin îşi putea da seama că erau fraţi.

— Ai încercat să îl suni?

— Da, de sute de ori, a spus Connor. Intră direct căsuţa vocală, ca şi când ar fi închis sau… nu ar avea baterie.

Băiatul s-a poticnit la ultimul cuvânt, plecându-şi capul.

— Eu şi mama ne-am petrecut ore în şir, sunând la toţi cei care ar putea şti unde este: prieteni, familie. Nimeni nu l-a văzut şi nici nu a auzit de el. Nimeni…

Pip a simţit ceva agitându-se chiar în golul din stomac, care nu prea mai dispărea.

— Ai sunat pe la spitale să vezi dacă…

— Da, am sunat la toate. Nimic!

Pip şi-a activat ecranul să se uite la ceas. Acum era 17:30, iar dacă Jamie nu fusese văzut de aseară de pe la ora 20:00, dacă *ea* nu-l mai văzuse,

însemna că lipsea deja de douăzeci şi una de ore.

— Bine, a spus ea cu hotărâre, făcându-l pe Connor să o privească, părinţii tăi trebuie să meargă la poliţie şi să îi raporteze dispariţia. Tu va trebui să…

— Deja am făcut-o, a întrerupt-o Connor, o urmă de nerăbdare furişându-se în vocea lui. Eu şi mama am mers la poliţie în urmă cu câteva ore, i-am raportat dispariţia, le-am dat o fotografie recentă, toate astea. Fratele lui Nat da Silva, Daniel, a fost poliţistul care ne-a luat declaraţia.

— O, bun, deci poliţiştii ar trebui să fie…

Connor a întrerupt-o din nou.

— Nu! a spus el. Niciun poliţist nu face nimic. Daniel a spus că, deoarece Jamie are douăzeci şi patru de ani, este adult şi are obiceiul de a pleca de acasă fără să comunice cu familia, poliţia nu poate face mare lucru.

— Poftim?

— Da, ne-a dat un număr de telefon ca să ţinem legătura şi ne-a spus doar să continuăm să-l sunăm pe Jamie şi pe toţi cei la care ştim că a mai stat. A spus că aproape toţi oamenii dispăruţi se întorc în patruzeci şi opt de ore, deci va trebui, pur şi simplu, să aşteptăm.

Taburetul a scârţâit când Pip s-a mişcat.

— Probabil cred că nu e într-un pericol prea mare. Când se depune un proces-verbal pentru persoane dispărute, i-a explicat ea, poliţia hotărăşte gradul de risc pe baza unor factori ca vârsta, problemele medicale, comportamentul neobişnuit, lucruri din astea. Apoi, răspunsul poliţiei depinde de nivelul de risc pe care îl consideră ei: scăzut, mediu sau ridicat.

— Ştiu cum ar putea să li se pară, a spus Connor, privirea lui fiind acum mai puţin distantă, pentru că Jamie a mai dispărut de câteva ori şi s-a întors întotdeauna…

— Prima dată s-a întâmplat după ce s-a lăsat de facultate, nu-i aşa? a zis Pip, încercând să îşi aducă aminte că în casa familiei Reynolds atmosfera fusese încordată câteva săptămâni după aceea.

Connor a dat aprobator din cap.

— Da, după ce el şi tata s-au certat din cauza asta, a rămas la un prieten timp de o săptămână şi nu a răspuns la telefoane sau mesaje. Şi în urmă cu doi ani, mama chiar a depus o declaraţie deoarece Jamie nu s-a mai întors după o noapte la Londra. Şi-a pierdut telefonul şi portofelul şi nu a putut să ajungă acasă, deci a rămas pe canapeaua cuiva câteva zile. Dar…

Băiatul s-a oprit o clipă, ştergându-şi nasul cu dosul mâinii.

— Dar ceva pare diferit de data asta. Cred că are probleme, Pip, chiar cred asta.

— De ce? l-a întrebat ea.

— S-a purtat ciudat în ultimele câteva săptămâni. A fost distant, oarecum nervos. Irascibil. Şi îl cunoşti pe Jamie, în mod normal, este foarte calm. Ei bine, leneş, dacă îl întrebi pe tata. Dar în ultima vreme mi s-a părut uneori puţin schimbat.

Şi nu aşa păruse şi cu o seară în urmă când dăduse peste ea? Ciudat de concentrat, ca şi când nu putea să vadă nimic altceva, nici măcar pe ea. Şi în orice caz, de ce umbla chiar atunci prin mulţime? Nu era puţin neobişnuit?

— Şi, a continuat Connor, nu cred că ar fugi iarăşi, nu după cât de supărată a fost mama ultima dată. Jamie nu i-ar face asta din nou.

— Eu… a început Pip, dar nu ştia cu adevărat ce să îi spună.

— Deci am discutat cu mama, a spus Connor, încordându-şi umerii ca şi când s-ar fi micşorat. Dacă poliţia nu are de gând să facă investigaţii, să contacteze presa sau ceva de genul acesta, atunci ce putem face noi ca să îl găsim pe Jamie? Asta voiam să discut cu tine, Pip.

Ştia ce urma, dar Connor nu a făcut o pauză destul de mare ca ea să intervină.

— Ştii cum să procedezi; gândeşte-te la tot ce ai făcut anul trecut, când poliţia a eşuat. Ai rezolvat o crimă. Două. Iar înregistrările tale au sute de mii de urmăritori, a zis el, înghiţind cu greu; probabil sunt mai eficiente decât orice legături ar avea poliţia cu presa. Dacă vrem să îl găsim pe Jamie, dă de ştire că a dispărut, astfel încât oamenii să-ţi ofere informaţiile pe care le au sau să spună dacă l-au văzut. Tu eşti singura noastră speranţă în privinţa asta.

— Connor…

— Dacă investighezi şi lansezi cazul în emisiunea ta, ştiu că îl vom găsi. Îl vom găsi la timp. Trebuie să o facem!

Connor a tăcut. S-a lăsat o linişte apăsătoare; Pip o simţea cuprinzând-o. Ştia ce urma să-i ceară. Cum să fi fost altceva? A expirat, iar ceea ce sălăşluia în ea i s-a răsucit în stomac. Dar răspunsul ei era inevitabil.

— Îmi pare rău! a spus ea încet. Nu pot face asta, Connor!

Connor a căscat ochii şi şi-a îndreptat din nou umerii.

— Ştiu că îţi cer mult, dar…

— Îmi ceri prea mult! a spus ea, uitându-se pe fereastră şi verificând dacă părinţii ei mai erau ocupaţi în grădină. Nu mai fac asta.

— Ştiu, dar…

— Ultima dată am pierdut aproape totul: am ajuns la spital, câinele mi-a fost ucis, mi-am pus familia în pericol, am distrus viaţa celei mai bune prietene. Îmi ceri prea mult. Mi-am promis că… Nu pot s-o mai fac.

Golul din stomacul ei s-a mărit şi mai mult; curând, ar fi putut chiar să o înghită.

— Nu pot să o fac. Nu mă reprezintă.

— Pip, te rog…

Acum o implora, cuvintele poticnindu-i-se în gât.

— Ultima dată nici măcar nu îi cunoşteai cu adevărat, erau deja morţi. E vorba despre Jamie, Pip! *Jamie!* Dacă este rănit? Dacă nu supravieţuieşte? Nu ştiu ce să fac.

Vocea i s-a frânt în cele din urmă când i-au dat lacrimile.

— Îmi pare rău, Connor, sincer! a spus Pip, deşi a durut-o să spună asta. Dar trebuie să te refuz.

— Nu mă ajuţi? a întrebat, smiorcăindu-se. Deloc?

Nu putea să o facă. Nu putea.

— Nu am spus asta.

Pip a sărit de pe taburet ca să îi dea un şerveţel lui Connor.

— Aşa cum ai presupus, acum am o anumită relaţie cu poliţia locală. Adică, să nu crezi că sunt favorita lor, dar probabil am mai multă influenţă în chestiuni de genul acesta.

Ea şi-a luat cheile de la maşină de lângă cuptorul cu microunde.

— Mă duc chiar acum să discut cu inspectorul Hawkins, să îi spun despre Jamie şi de ce eşti îngrijorat, şi să văd dacă îl pot determina să reevalueze riscul, ca să investigheze cu adevărat cazul.

Connor a coborât de pe taburet.

— Serios? Vrei tu să faci asta?

— Bineînţeles! a spus ea. Nu pot să-ţi promit nimic, dar Hawkins este, de fapt, un om bun. Sper că îşi va da seama de gravitatea situaţiei.

— Mulţumesc! a zis Connor, îmbrăţişând-o repede şi stângaci cu braţele lui osoase. Mă tem, Pip, a zis pe un ton grav.

— Va fi bine! i-a răspuns ea şi a schiţat un zâmbet. Te duc acasă. Haide!

Ieşind afară pe înserat, uşa de la intrare a prins un curent de aer şi s-a izbit zgomotos în spatele lor. Pip a lăsat sunetul să o însoţească, răsunând în golul tot mai mare din stomacul ei.

Capitolul şase

Conturul clădirii din cărămidă roşie abia începea să se piardă în griul serii când Pip a coborât din maşina ei joasă. Pe indicatorul alb de pe zid scria *Poliţia din Thames Valley, Secţia de poliţie Amersham.* Echipa de poliţie din Little Kilton era postată aici, într-un oraş mai mare, aflat la o distanţă de zece minute.

Fata a intrat în recepţia văruită în albastru pe uşa din faţă, înăuntru aştepta doar un bărbat, adormit pe unul dintre scaunele rigide din metal lipite de perete. Pip a înaintat spre biroul de informaţii şi a bătut în geam, ca să atragă atenţia cuiva din încăperea alăturată. Bărbatul care dormea a sforăit şi şi-a schimbat poziţia.

— E cineva aici?

S-a auzit o voce: ofiţerul de la Judiciară pe care Pip îl întâlnise de câteva ori. Poliţistul a ieşit din birou cu paşi mari, a trântit nişte hârtii pe masă, apoi s-a uitat la Pip.

— O, nu pe tine te aşteptam!

— Scuze! a zâmbit Pip. Ce mai faci, Eliza?

— Bine, dragă! a salutat-o, iar un zâmbet i-a ridat chipul blând, părul cenuşiu adunându-i-se pe gulerul uniformei. Ce te aduce aici de data asta?

Pip o plăcea pe Eliza; îi plăcea că niciuna din ele nu trebuia să se prefacă, flecărind ca să se afle în treabă.

— Trebuie să discut cu inspectorul Hawkins. Este aici?

— Acum, da, a răspuns Eliza, care îşi ronţăia de zor pixul. Totuşi, este foarte ocupat; îl aşteaptă o noapte lungă.

— Poţi să îi spui că este urgent? Te rog! a adăugat Pip.

— Bine, să văd ce pot face! a oftat Eliza. Ia un loc, dragă! a mai spus înainte de a dispărea din nou în birou.

Pip nu s-a aşezat însă. Corpul îi vibra şi nu ştia cum să se stăpânească. Aşa că s-a plimbat pe lângă recepţie, făcând şase paşi înainte şi alţi şase înapoi, dorindu-şi ca scârţâitul tenişilor ei să îl trezească pe bărbatul care dormea.

Uşa cu dispozitiv de acces cu cod care ducea spre birourile şi sălile de interogatoriu s-a deschis bâzâind, dar nu era Eliza sau Richard Hawkins. Erau doi ofiţeri în uniformă, primul ieşit fiind Daniel da Silva, care ţinea uşa pentru colega lui, Soraya Bouzidi, care îşi ascundea părul creţ prins în

coc sub şapca neagră. Pip îi întâlnise prima dată pe amândoi în octombrie, la întrunirea poliţiştilor de la biblioteca din Kilton, pe vremea când Daniel da Silva era suspect în cazul lui Andie. Judecând după zâmbetul încordat pe care i l-a oferit când au trecut mai departe, în mod clar nu uitase asta.

Soraya a recunoscut-o, dând din cap spre ea şi salutând-o vesel înainte să îl urmeze afară pe Daniel, spre una dintre maşinile de patrulă. Pip s-a întrebat unde plecau. Orice ar fi fost, probabil li se părea mai important decât Jamie Reynolds.

Uşa a bâzâit din nou, dar s-a deschis numai câţiva centimetri. Prin crăpătură s-au iţit două degete ridicate spre Pip.

— Ai două minute! a strigat Hawkins, făcându-i semn să îl urmeze pe hol.

Tânăra s-a grăbit cu tenişii scârţâindu-i în mers, în vreme ce bărbatul adormit s-a trezit cu un sforăit în spatele ei.

Hawkins nu a aşteptat să-l salute, pornind pe hol în faţa ei. Era îmbrăcat cu o pereche de jeanşi negri şi o jachetă nouă, căptuşită, de un verde-închis. Poate că-şi aruncase în sfârşit haina lungă de lână pe care o purtase cât condusese ancheta legată de dispariţia lui Andie Bell.

— Trebuie să plec, a spus brusc, deschizând uşa spre camera de interogatoriu numărul 1 şi făcându-i semn să intre. Deci vorbesc serios când spun că ai doar două minute la dispoziţie. Ce s-a întâmplat?

Bărbatul a închis uşa în urma lor, rezemându-se de ea cu un picior ridicat.

Pip s-a îndreptat şi şi-a încrucişat braţele.

— A dispărut cineva, a spus ea. Jamie Reynolds, din Little Kilton. Numărul cazului patru nouă zero…

— Da, am văzut raportul, a întrerupt-o el. Care e problema?

— De ce nu faceţi nimic în privinţa asta?

Întrebarea ei l-a luat pe nepregătite. Hawkins a scos un sunet de parcă ar fi râs ori şi-ar fi dres vocea, frecându-şi bărbia nerasă cu o mână.

— Sunt sigur că ştii cum merg lucrurile, Pip. Nu vreau să te jignesc cu explicaţii.

— Nu ar trebui înregistrat ca prezentând un risc minor, a spus ea. Familia crede că are probleme serioase.

— Ei bine, bănuielile familiei nu reprezintă unul dintre criteriile în care ne încredem în cazurile grave.

— Şi cum rămâne cu bănuielile mele? a zis Pip, încăpăţânându-se să-l

privească în ochi. În ele aveţi încredere? Îl ştiu pe Jamie de când aveam nouă ani. L-am văzut la comemorarea lui Andie şi a lui Sal, înainte să dispară, şi cu siguranţă mi s-a părut că se purta ciudat.

— Am fost de faţă, a spus Hawkins. A fost foarte emoţionant. Nu mă miră că oamenii nu s-au comportat ca de obicei.

— Nu la asta m-am referit.

— Uite, Pip, a oftat el, coborându-şi piciorul şi îndepărtându-se de uşă. Ştii câte sesizări pentru persoane dispărute primim zilnic? Uneori şi douăsprezece. Chiar nu avem timp sau resurse pentru a investiga toate cazurile. Mai ales cu reducerile de buget. Cei mai mulţi se întorc singuri în patruzeci şi opt de ore. Trebuie să ne stabilim priorităţile.

— Aşadar, daţi-i prioritate lui Jamie! a spus ea. Credeţi-mă! Ceva este în neregulă.

— Nu pot face asta! a spus Hawkins, clătinând din cap. Jamie este adult, şi până şi mama lui a recunoscut că nu este ceva neobişnuit în cazul lui. Adulţii au dreptul legal să dispară dacă vor. Jamie Reynolds nu este dispărut; este doar absent. Va fi bine. Iar dacă vrea, se va întoarce în câteva zile.

— Dar dacă vă înşelaţi? a întrebat ea, ştiind că poliţistul îşi pierdea interesul, lucru pe care nu îl putea îngădui. Dar dacă vă scapă ceva, ca în cazul lui Sal? Dacă vă înşelaţi din nou?

Hawkins s-a crispat.

— Îmi pare rău! a spus el. Aş vrea să te pot ajuta, dar chiar trebuie să plec. Avem un caz cu un real risc ridicat: un copil de opt ani a fost răpit din grădina din spatele casei. Pur şi simplu nu pot face nimic pentru Jamie. Din nefericire, asta este situaţia, a zis şi a întins mâna spre clanţa uşii.

— Vă rog! l-a implorat Pip, iar disperarea din vocea ei i-a surprins pe amândoi. Vă rog, vă implor!

Degetele i s-au încleştat.

— Eu…

— Vă rog!

Gâtul i s-a strâns ca înainte de a plânge, frângându-i vocea într-un milion de bucăţi.

— Nu mă siliţi să o fac din nou! Vă rog! Nu mai pot face asta!

Hawkins, care nu voia să se uite la ea, a apucat bine clanţa.

— Îmi pare rău, Pip! Am mâinile legate. Nu pot face nimic.

Afară, fata s-a oprit în mijlocul parcării şi şi-a ridicat privirea spre cer. Norii ascundeau stelele, păstrându-le doar pentru ei. Abia începuse să plouă, stropii reci usturând-o când îi cădeau în ochii deschişi. A rămas acolo o vreme şi s-a uitat la cerul nesfârşit, încercând să îşi asculte instinctele. A închis ochii ca să audă mai bine. *Ce fac? Spuneţi-mi ce să fac!*

A început să tremure şi a urcat în maşină, storcându-şi părul ud. Cerul nu îi dăduse niciun răspuns. Dar era cineva care ar fi putut să o facă; cineva care o cunoştea mai bine decât se cunoştea ea însăşi. A scos telefonul şi a format numărul.

— Ravi?

— Bună, pacoste! i-a răspuns el, iar zâmbetul i se simţea în voce. Ai dormit? Pari ciudată.

Ea i-a povestit totul şi i-a cerut ajutorul deoarece era singurul căruia ştia cum să i-l ceară.

— Nu pot să-ţi spun ce să hotărăşti, a zis el.

— Dar ai putea?

— Nu, nu pot să iau o decizie în locul tău. Doar tu poţi să o faci. Ce ştiu însă este că, orice decizie ai lua, va fi cea corectă. Aşa eşti tu croită. Şi indiferent ce ai alege, ştii că am să-ţi fiu alături. Întotdeauna. Bine?

— Bine!

După ce şi-au spus rămas-bun, Pip şi-a dat seama că luase deja hotărârea. Poate că fusese luată dintotdeauna; poate că, de fapt, nu avusese niciodată de ales şi, pur şi simplu, aşteptase să îi spună cineva că era în regulă. Era în regulă. A căutat numele lui Connor şi a apăsat butonul verde, simţindu-şi inima urcată până în gât.

El i-a răspuns după ce a sunat de două ori.

— O voi face! a spus Pip.

Capitolul şapte

Casa familiei Reynolds de pe Cedar Way semănase dintotdeauna cu chipul unui om. Uşa albă de la intrare şi ferestrele mari de pe ambele laturi erau zâmbetul cu dinţi al casei. Nasul era semnul unde cărămizile erau decolorate, iar cele două ferestre pătrate erau ochii ce se uitau la tine, închişi când draperiile erau trase noaptea.

De obicei, faţa părea fericită, dar, când a privit-o acum, i s-a părut incompletă, ca şi când casa ar fi ştiut că înăuntru era ceva în neregulă.

Pip a bătut la uşă, rucsacul greu apăsându-i un umăr.

— Ai ajuns deja? a întrebat Connor când a deschis uşa, dându-se într-o parte ca să o lase să intre.

— Da, am trecut pe acasă cât să îmi iau echipamentul şi am venit direct aici. Fiecare secundă contează într-o situaţie ca asta.

Pip s-a oprit să îşi scoată încălţările, aproape pierzându-şi echilibrul din pricina rucsacului.

— O, şi dacă întreabă mama, am luat cina aici, bine?

Pip nu le spusese încă părinţilor. Ştia că trebuia să o facă, dar încerca să amâne momentul. Familiile lor erau apropiate, de când Connor o chemase prima dată pe Pip la joacă, în clasa a patra, iar, în ultima vreme, mama ei îl văzuse des pe Jamie; de câteva luni, băiatul lucra la agenţia ei imobiliară. Dar chiar şi aşa, Pip ştia că urma să se dea o luptă. Mama ei avea să îi aducă aminte cât de periculos de obsedată devenise ultima dată – de parcă ar fi fost necesar să i se amintească – şi să îi spună că, în schimb, trebuia să înveţe. Doar că acum nu avea timp de cearta asta. Primele douăzeci şi şaptezeci de ore erau importante în cazul unei dispariţii, iar ei deja pierduseră douăzeci şi trei.

— Pip?

Mama lui Connor, Joanna, apăruse pe hol. Părul blond îi era strâns în vârful capului şi, cumva, părea că îmbătrânise într-o singură zi.

— Bună, Joanna!

Asta era şi fusese regula dintotdeauna: să-i spună Joanna, niciodată doamna Reynolds.

— Pip, mulţumesc pentru… pentru… a zis ea, încercând să schiţeze un zâmbet. Eu şi Connor habar n-aveam ce să facem şi ştiam că tu eşti persoana la care trebuie să apelăm. Connor mi-a zis că nu ai avut noroc la

poliţie?

— Nu, îmi pare rău! a spus Pip, urmând-o pe Joanna în bucătărie. Am încercat, dar nu vor să mişte un deget.

— Nu ne cred, a rostit Joanna, deschizând unul dintre sertarele de deasupra.

Nu era o întrebare, ci o constatare.

— Ceai?

— Nu, mulţumesc!

Pip şi-a lăsat rucsacul pe masa din bucătărie. Arareori mai bea ceai din seara cu artificii de anul trecut, când Becca Bell îi strecurase lui Andie în ceai pilulele rămase de Rohypnol.

— Începem aici? a întrebat ea, zăbovind lângă un scaun.

— Da! a spus Joanna, ascunzându-şi mâinile în pliurile puloverului mult prea larg. E mai bine să rămânem aici.

Pip s-a aşezat pe scaun, Connor ocupându-l pe cel de alături când ea şi-a deschis rucsacul şi a scos laptopul, cele două microfoane USB şi filtrele pentru acestea, dosarul, un pix şi căştile uriaşe. Joanna s-a aşezat în cele din urmă, deşi nu părea să poată sta locului, căci se foia la câteva secunde şi îşi schimba întruna poziţia braţelor.

— Tatăl tău este acasă? Sora ta?

Pip i-a adresat întrebarea lui Connor, dar Joanna a fost cea care i-a răspuns:

— Zoe este la universitate. Am sunat-o, i-am spus că Jamie a dispărut, dar nu vine. Se pare că a început să vadă lucrurile la fel ca tatăl ei.

— La ce te referi?

— Arthur este…

Joanna şi Connor şi-au aruncat o privire.

— Arthur nu crede că Jamie a dispărut, ci doar că a fugit din nou şi că se va întoarce curând. Toată situaţia asta cu Jamie i-a stârnit furia.

Ea s-a foit din nou, scărpinându-se sub ochi.

— Crede că eu şi Connor suntem ridicoli cu toate astea, a continuat, arătând spre echipamentul lui Pip. A plecat la supermarket, dar probabil se va întoarce curând.

— Bine! a spus Pip, reţinând amănuntele şi încercând să nu afişeze nicio emoţie. Crezi că va discuta cu mine?

— Nu! a zis categoric Connor. Nici măcar nu are rost să-l întrebi.

Atmosfera din cameră era tensionată şi incomodă, iar Pip transpira.

— Bine, înainte să facem ceva, trebuie să discut sincer cu amândoi, să vă… avertizez, presupun.

Cei doi au dat aprobator din cap spre ea, privind acum concentraţi.

— Dacă îmi cereţi să încep investigaţia, să vă ajut să-l găsiţi pe Jamie, trebuie să acceptaţi dinainte şi de bunăvoie direcţia în care am putea ajunge; altfel, nu pot să o fac. Pip şi-a dres vocea, apoi a continuat: S-ar putea ca investigaţia să ne conducă la lucruri neplăcute despre Jamie, lucruri care ar putea fi jenante sau nocive pentru voi şi el, secretele pe care probabil le păstrează şi pe care nu şi le-ar dori dezvăluite. Vă asigur că difuzarea înregistrărilor investigaţiei este cea mai rapidă cale de a atrage atenţia presei asupra dispariţiei lui Jamie şi de a aduce martori care ar putea şti ceva. I-ar putea atrage atenţia chiar şi lui Jamie, dacă doar a plecat, şi să-l determine să se întoarcă. Dar cu asta, trebuie să acceptaţi că viaţa voastră privată va fi expusă. Totul va fi oficial, iar aşa ceva ar putea fi dificil de suportat.

Pip o ştia mai bine decât oricine. Încă mai primea săptămânal ameninţări anonime cu moartea şi violul, comentarii şi tweeturi în care era făcută o căţea urâtă şi plină de ură.

— Jamie nu este aici ca să îşi dea consimţământul, deci trebuie să acceptaţi, pentru el şi pentru voi, că vă puneţi vieţile sub lupă şi că, atunci când voi începe să investighez, este posibil să aflaţi lucruri pe care nu aţi fi vrut să le auziţi niciodată. Aşa s-a întâmplat ultima dată, deci eu… vreau doar să verific dacă sunteţi pregătiţi pentru asta.

Pip a tăcut, având gâtul uscat şi dorindu-şi să fi cerut altă băutură.

— Accept orice, a spus Joanna, ridicând vocea cu fiecare silabă. Orice e nevoie ca să îl aduc acasă.

Connor a dat aprobator din cap.

— Sunt de acord! Trebuie să îl găsim!

— Bun, bine! a spus Pip, deşi nu s-a putut abţine să nu se întrebe dacă nu cumva familia Reynolds tocmai îi dăduse permisiunea să fie distrusă, aşa cum se întâmplase cu familiile Ward şi Bell.

Oamenii o cântaseră şi o invitaseră înăuntru, fără să înţeleagă cu adevărat ravagiile care o însoţeau atunci când păşise pe uşa de la intrare care semăna cu un zâmbet.

Chiar atunci s-a deschis uşa din faţă şi imediat s-au auzit paşi grei pe covor şi foşnetul unei pungi de plastic.

Joanna a sărit în picioare, scaunul scârţâind pe gresie.

— Jamie? a strigat ea, alergând spre hol. Jamie?

— Sunt doar eu, s-a auzit o voce masculină. Nu e Jamie.

Joanna s-a „dezumflat” imediat, ca şi când s-ar fi micşorat pe jumătate, sprijinindu-se de zid ca să nu dispară de tot.

Arthur Reynolds a intrat în bucătărie. Avea părul creţ şi roşcat, cu fire cărunte pe la urechi, şi o mustaţă groasă, care se continua cu o barbă tunsă scurt. Ochii de un albastru-deschis păreau aproape lipsiţi de culoare în lumina puternică a ledurilor.

— Am mai cumpărat nişte pâine şi…

Arthur a tăcut, pleoştindu-se de îndată ce a zărit-o pe Pip, cu laptopul şi microfoanele în faţa ei.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Joanna! a răbufnit el. Este ridicol!

Bărbatul a lăsat sacoşa de cumpărături să-i cadă pe podea, o conservă de roşii rostogolindu-se sub masă.

— Mă duc să mă uit la televizor, a bombănit, ieşind din bucătărie şi îndreptându-se către living.

Uşa s-a trântit în urma lui, cu un zgomot care parcă i-a pătruns lui Pip până la oase. Dintre toţi taţii prietenilor ei, ar fi spus că al lui Connor era cel mai înspăimântător; sau poate al lui Ant. Totuşi, tatăl Carei i se păruse cel mai puţin înspăimântător, şi uite cum decursese totul!

— Îmi pare rău, Pip! a spus Joanna, care a ocolit masa, luând din mers conserva. Sunt sigură că se va răzgândi. În cele din urmă.

— Oare… a început Pip. Am făcut bine că am venit?

— Da! a spus categoric Joanna. Să-l găsim pe Jamie este mai important decât faptul că soţul meu e furios.

— Eşti…

— Sunt sigură! a zis ea.

— Bine! a spus Pip, după care a deschis dosarul verde şi a scos două foi. Trebuie să semnaţi cererile înainte să începem.

I-a înmânat lui Connor pixul ei, în timp ce Joanna a luat unul de pe blat. Cât au citit cererile, Pip a deschis laptopul şi programul Audacity şi a instalat microfoanele USB, rearanjându-le filtrele.

Connor a semnat, iar microfoanele s-au activat, înregistrând scârţâitul pixului, unda sonoră albastră ridicându-se la mijloc.

— Joanna, dacă eşti de acord, îţi voi lua ţie mai întâi interviul.

— Sigur! a fost de acord Joanna, care i-a înmânat cererea semnată.

Pip i-a schiţat repede un zâmbet lui Connor, care a clipit absent, fără să înţeleagă semnul.

— Connor, a spus ea cu blândeţe, trebuie să pleci! Martorii trebuie intervievaţi separat, ca să nu fie influenţaţi de declaraţiile altora.

— Corect! Am înţeles, a spus el, ridicându-se în picioare. Voi merge la etaj, ca să încerc să îl sun pe Jamie.

Băiatul a închis uşa de la bucătărie în urma lui, iar Pip a ajustat microfoanele, poziţionând unul în faţa Joannei.

— Urmează să-ţi adresez întrebări despre ziua de ieri, ca să încerc să stabilesc o cronologie a evenimentelor, a spus Pip. Dar te voi întreba şi despre cum s-a comportat Jamie în ultimele săptămâni, în caz că este ceva important. Trebuie doar să răspunzi cât mai sincer posibil.

— Bine!

— Eşti pregătită?

Joanna a expirat şi a dat aprobator din cap. Pip şi-a pus căştile, prinzându-şi-le în jurul urechilor, şi a mutat cursorul de pe ecran spre butonul roşu de înregistrare, zăbovind deasupra lui.

Pip s-a întrebat dacă punctul fără întoarcere fusese deja depăşit sau dacă se îndrepta chiar acum spre el, plutind deasupra acelui buton roşu. În orice caz, nu mai putea da înapoi. Putea doar să meargă înainte. S-a îndreptat de spate şi a pornit înregistrarea.

Denumirea fişierului:

Crima perfectă. Instrucţiuni pentru fete cuminţi.
SEZONUL 2: Interviu cu Joanna Reynolds.wav

Pip: Bine, Joanna, înainte să ajung la întrebări, ai putea să-mi vorbeşti un pic despre tine şi Jamie?

Joanna: Bineînţeles, numele meu este…

Pip: Scuze, Joanna, nu trebuie să vorbeşti direct în microfon! Înregistrează bine şi dacă stai normal.

Joanna: Scuze! Numele meu este Joanna Reynolds. Sunt mama lui Jamie. Am trei copii, iar Jamie este cel mai mare, primul născut. Tocmai a împlinit douăzeci şi patru de ani; ziua lui a fost săptămâna trecută. Am sărbătorit-o acasă. Am comandat mâncare chinezească şi o ruladă cu ciocolată. Connor abia a reuşit să o decoreze cu douăzeci şi patru de lumânări. O, scuze, ceilalţi copii ai mei: fata mea, Zoe, are douăzeci şi unu de ani şi este studentă. Connor este cel mai mic, are optsprezece ani şi este în ultimul an de liceu. Scuze, a fost groaznic. Să încerc din nou?

Pip: Nu, este în regulă, a fost perfect! Este doar un interviu needitat; voi edita toate informaţiile în secţiuni diferite în care voi vorbi şi explica printre rânduri, aşa că nu trebuie să îţi faci griji în privinţa coerenţei, a vocabularului sau a calităţii sunetului.

Joanna: Bine!

Pip: Şi vor mai fi şi alte întrebări la care, evident, cunosc răspunsurile, dar va trebui să ţi le adresez ca să pot prezenta toate informaţiile în episod. De exemplu, te voi întreba: Jamie mai locuieşte cu voi?

Joanna: Înţeleg! Bine! Da, Jamie încă locuieşte cu mine şi soţul meu, Arthur, şi fiul cel mai mic, Connor.

Pip: Şi acum este angajat?

Joanna: Da, ştii că lucrează cu mama ta, Pip.

Pip: Ştiu, am nevoie doar să spui tu…

Joanna: O, scuze, am uitat! Lasă-mă să încerc din nou! Da, Jamie lucrează acum cu jumătate de normă ca recepţionist la o agenţie imobiliară locală, Proctor, and Radcliffe Homes. Munceşte acolo de aproape trei luni.

A fost foarte amabil din partea mamei tale să îi ofere slujba, Pip. Sunt foarte recunoscătoare! De când s-a lăsat de facultate în primul an, Jamie s-a chinuit să îşi găsească o slujbă sau să le păstreze pe cele pe care le-a avut. A fost cam confuz în ultimii ani; nu se poate hotărî ce vrea să facă sau la ce se pricepe. Am încercat să îl ajutăm, dar, când vine vorba de Jamie, cu cât îl îndrepţi mai mult spre ceva, cu atât mai mult se fereşte. De asta Arthur se supără pe el. Dar mă bucur că lui Jamie pare să îi placă slujba pe care o are, cel puţin momentan.

Pip: Ai spune că lui Jamie îi este greu să îşi asume obligaţii? De aceea s-a lăsat de facultate?

Joanna: Da, cred că este o parte din problemă. Chiar s-a străduit, dar i s-a părut prea stresant şi a renunţat; a făcut un atac de panică în timpul unui examen. Cred că unii nu sunt croiţi pentru un mediu academic. Jamie… este un băiat… bărbat foarte sensibil. Adică, îl cunoşti, Pip. Arthur se îngrijorează că este prea sensibil, dar aşa este de când era mic. Un băiat foarte drăguţ, aşa cum obişnuiau să spună toate mamele.

Pip: Da, cu mine s-a purtat frumos tot timpul; nu a fost niciodată fratele mai mare şi înspăimântător al lui Connor sau ceva de genul acesta. Şi toţi ceilalţi par să îl placă. Apropo de asta, cine sunt cei mai buni prieteni ai lui Jamie? Are vreunul în Little Kilton?

Joanna: Încă mai ţine legătura cu un tip de la universitate şi cred că s-ar putea să aibă şi nişte prieteni pe internet; stă tot timpul la calculator. Jamie nu s-a priceput niciodată să îşi facă prieteni; leagă prietenii puternice şi întotdeauna este devastat dacă nu rezistă. Aş spune că în momentul acesta prietena lui cea mai apropiată este Nat da Silva.

Pip: O cunosc pe Nat.

Joanna: Da, bineînţeles. Din generaţia lor nu mai sunt mulţi care să locuiască în Kilton, în afară de Naomi Ward şi M-Max Hastings. Scuze, nu ar trebui să îl pomenesc! Dar Nat şi Jamie par să aibă multe în comun. Şi ea a avut probleme la facultate şi şi-a abandonat devreme studiile, şi se chinuie să îşi găsească o slujbă pe care într-adevăr să şi-o dorească deoarece are cazier. Cred că amândoi se simt abandonaţi în oraşul acesta şi le este mai bine să aibă companie. Tot ce s-a întâmplat anul trecut i-a apropiat oarecum. Nat era prietenă cu Sal Singh, iar Jamie, cu Andie Bell; şi-a petrecut mult timp cu Andie la repetiţiile pentru spectacolele şcolare. Jamie şi Nat nu ştiau prea multe despre cele petrecute şi cred că din cauza asta s-au împrietenit. De anul trecut s-au apropiat foarte mult, discutau tot timpul. În

clipa asta, este probabil singura lui prietenă adevărată. Deşi, ca să fiu sinceră, cred că Jamie o vede altfel decât îl vede ea pe el.

Pip: La ce te referi?

Joanna: Ei bine, o, Dumnezeule, Jamie se va enerva că spun asta! Dar am fost de acord ca totul să fie oficial… Îmi cunosc foarte bine fiul, iar el nu s-a priceput niciodată să îşi ascundă sentimentele. După cum vorbea despre Nat şi tot găsea căi să o pomenească în fiecare conversaţie, mi-am dat seama că este îndrăgostit lulea de ea. Vorbeau la telefon aproape în fiecare zi şi îşi trimiteau mereu mesaje. Dar bineînţeles că lucrurile s-au schimbat după ce Nat a apărut cu un nou iubit în urmă cu câteva luni. Nu cred că Jamie i-a menţionat vreodată numele, dar a fost devastat. L-am găsit plângând în camera lui; mi-a spus că îl doare stomacul, dar mi-am dat seama. Nu era prima dată când îl vedeam aşa. Ştiam că are inima frântă şi, probabil, din cauza lui Nat.

Pip: Cu cât timp în urmă s-a întâmplat asta?

Joanna: Trebuie să fi fost la începutul lui martie. Cred că au trecut mai multe săptămâni în care nu prea au ţinut legătura. Dar acum sunt încă prieteni; de fapt, Jamie trimite mereu mesaje, şi sigur ei, deoarece se fereşte şi nimeni nu vede cui îi scrie. Uneori îl aud vorbind noaptea târziu la telefon şi, după vocea lui, îmi dau seama că vorbeşte cu Nat.

Pip: Bine, mulţumesc, cu siguranţă voi discuta cu Nat cât mai curând. Aşadar, Connor mi-a spus că, de data asta, este mai îngrijorat pentru Jamie deoarece s-a purtat ciudat în ultimele săptămâni. A fost distant şi irascibil. Ai observat acelaşi lucru?

Joanna: Nu prea a fost în apele lui în ultimele săptămâni. Stătea treaz până târziu, venea acasă la ore ciudate, dormea prea mult şi aproape întârzia la slujbă. Se răstea la fratele lui când, în mod normal, se înţeleg foarte bine. Cred că, parţial, are legătură cu Nat; dar, aşa cum am mai spus, s-a simţit părăsit, văzându-i pe toţi cei cu care a mers la şcoală şi facultate, începând cariere de succes, căsătorindu-se şi părăsind casa părintească. Jamie este foarte conştient de sine; mi-a mai spus că adesea se simte inutil, niciodată destul de bun. S-a chinuit şi cu greutatea în ultimele şase luni. I-am spus că nu contează câte kilograme are, câtă vreme este sănătos şi se simte comod în pielea lui, dar… Ei bine, ştii cum încearcă lumea să îi facă să se simtă ruşinaţi pe cei care depăşesc o anumită greutate. Cred că Jamie a fost nefericit în ultimele câteva săptămâni deoarece se compară cu toţi ceilalţi şi crede că nu va reuşi. Dar eu ştiu că va reuşi.

Pip: Scuze, Joanna, nu vreau să te întreb asta, însă… Nu crezi că ar risca să se rănească singur, nu?

Joanna: Nu, absolut nu! Jamie nu mi-ar face asta! Şi nici familiei lui. Nu ar face-o. Nu despre asta e vorba, Pip. A dispărut. Nu este mort. Şi îl vom găsi, oriunde ar fi!

Pip: Bine, scuze! Să continuăm! Jamie a dispărut ieri, vineri seara, dar îmi poţi povesti ce s-a întâmplat în cursul zilei?

Joanna: Da. M-am trezit pe la nouă; mă trezesc târziu vinerea, nu încep până la unsprezece. Arthur era deja la serviciu – face naveta -, iar Connor era plecat la şcoală. Dar Jamie încă dormea, aşa că i-am spus că va întârzia la lucru; a plecat pe la nouă şi douăzeci şi a zis că va lua micul dejun de la cafenea, în drum spre birou. Apoi am pornit şi eu spre muncă. Arthur a plecat devreme de la slujbă, ca să ajungă acasă la timp pentru comemorare. Pe la cinci, mi-a trimis mesaj că este acasă. Nu la mult timp după aceea am plecat şi eu de la serviciu; m-am oprit la supermarket şi am ajuns acasă probabil pe la şase sau şase şi jumătate. Am făcut repede câte ceva, iar apoi am plecat toţi patru la comemorare.

Pip: Ce purta Jamie în seara aceea? Nu-mi amintesc.

Joanna: Blugi şi tricoul lui preferat: roşu-închis şi fără guler. Ca în *Peaky Blinders,* spunea întotdeauna Jamie.

Pip: Cu ce era încălţat?

Joanna: Ăăă, mmm, cu tenişi albi.

Pip: Marca?

Joanna: Cred că Puma.

Pip: Aţi venit cu maşina la comemorare?

Joanna: Da!

Pip: Jamie se purta ciudat înainte de comemorare?

Joanna: Nu chiar. Era tăcut, dar probabil se gândea la Andie şi la Sal. De fapt, toată lumea tăcea. Nu cred că a vorbit cineva cât am mers cu maşina. Iar când am sosit la foişor, pe la şapte, Connor a plecat să îşi caute prietenii, pe voi. A plecat şi Jamie, zicând că va sta cu Nat în timpul comemorării. Atunci l-am văzut ultima dată.

Pip: Eu l-am văzut după aceea. A găsit-o pe Nat; era cu ea şi Naomi. Apoi a venit să discute puţin cu Connor. Mi s-a părut în regulă, în ambele dăţi. Şi în timpul comemorării, înainte de a vorbi tatăl lui Ravi, Jamie a trecut pe acolo şi s-a izbit de mine din spate. Mi s-a părut distras, poate chiar neliniştit. Nu ştiu ce a văzut de l-a făcut să vrea să traverseze

mulţimea chiar în mijlocul comemorării. Dar sigur s-a întâmplat ceva.

Joanna: Când a fost asta?

Pip: Poate pe la opt şi zece.

Joanna: Deci acum *tu* eşti ultima persoană care l-a văzut.

Pip: Cred că sunt, pentru moment. Ştii dacă Jamie avea planuri după comemorare?

Joanna: Nu, credeam că va veni acasă, dar azi mi-a spus Connor că Jamie îi spusese că avea de gând să o viziteze pe Nat sau ceva de genul acesta.

Pip: Bine, voi afla asta de la Connor. Şi unde v-aţi dus după comemorare?

Joanna: Eu şi Arthur am luat cina în oraş, la tavernă, cu nişte prieteni: familia Lowe – părinţii lui Ant –, familia Davis şi familia Morgan, ştii, doamna Morgan şi soţul ei. Întâlnirea era stabilită de mult timp.

Pip: Şi când aţi ajuns amândoi acasă?

Joanna: Ei bine, de fapt, am venit separat. Eu conduceam, deci nu am băut, dar unii din grupul nostru care nu trebuiau să bea au spus că simt nevoia de un pahar după comemorare. Am zis că îi voi lăsa pe soţii Lowe şi Morgan acasă, ca să poată bea. Bineînţeles, asta însemna că maşina era plină, dar pe Arthur nu l-a deranjat să vină pe jos acasă; nu stăm departe.

Pip: La ce oră aţi plecat de la tavernă? Aţi fost la King's Head?

Joanna: Da! Cred că am plecat cu toţii înainte de unsprezece. Toată lumea era obosită şi nu ni s-a părut normal să stăm prea mult timp să ne distrăm, după comemorare. Soţii Lowe locuiesc în oraş, după cum ştii, dar soţii Morgan locuiesc în Beaconsfield şi, aşa cum spune Arthur, îmi place să stau de vorbă, deci nu m-am întors înainte de douăsprezece şi un sfert. Connor şi Arthur erau acasă, în pat. Dar nu şi Jamie. I-am trimis un mesaj înainte să mă duc la culcare. Uite, voi citi ce am scris. *Acum merg la culcare, dragă, vii curând acasă? Pupici!* Asta s-a întâmplat la 00:36. Uite! Nu s-a expediat.

Pip: Şi nici acum nu s-a expediat?

Joanna: Nu! E de rău, nu-i aşa? Încă are telefonul închis şi probabil a fost închis înainte de 00:36… sau s-a întâmplat ceva rău…

Pip: Te rog să nu te îngrijorezi, Joanna! Bine, să ne oprim aici!

Denumirea fişierului:

Crima perfectă. Instrucţiuni pentru fete cuminţi SEZONUL 2: Interviu cu Connor Reynolds.wav

Pip: Înregistrez. Totuşi, trebuie să nu îţi mai rozi unghiile, se aude în microfon.

Connor: Scuze!

Pip: Voiam să te concentrezi la comentariul pe care l-ai făcut mai devreme, cum că Jamie s-a purtat ciudat în ultimele săptămâni, că a fost irascibil şi distant. Îmi poţi da nişte exemple clare şi date?

Connor: Bine, voi încerca! De fapt, mi se pare că Jamie se purta straniu de câteva luni. Era în regulă, ca de obicei, însă, la începutul lui martie, mi s-a părut foarte nefericit, tăcut, şi abia scotea o vorbă. Avea un „nor negru deasupra capului”, ca să o citez pe mama.

Pip: Mama ta crede că Jamie s-a supărat când Nat da Silva şi-a găsit un alt iubit, de vreme ce ei doi erau mai apropiaţi. Ar putea asta să fie o explicaţie pentru starea de spirit de atunci a lui Jamie?

Connor: Da, cred s-a întâmplat cam în aceeaşi perioadă. Deci s-a purtat aşa câteva săptămâni, apoi, brusc, a fost din nou în regulă, zâmbind şi glumind, petrecând mult timp cu telefonul în mână. Avem o regulă care ne interzice să folosim telefonul când ne uităm la Netflix; altfel mama intră pe Facebook şi trebuie să derulăm înapoi când pierde vreo scenă din film. Dar am observat că Jamie se uita tot timpul la telefon şi nu doar pe Reddit; parcă scria şi discuta cu cineva.

Pip: Şi ţi s-a părut binedispus în perioada aceea?

Connor: Da, cu siguranţă! Vreo săptămână şi jumătate, chiar a fost în formă: vorbăreţ şi zâmbitor, ca de obicei. Apoi s-a schimbat, la fel de brusc. Ştiu exact în ce zi s-a întâmplat, 30 martie, deoarece am ieşit cu toţii să vedem noul film *Tomb Rider*. Înainte să plecăm, Jamie a ieşit din camera lui şi ne-a spus că nu vine, iar eu mi-am dat seama din vocea lui că încerca să nu plângă. Însă tata i-a zis că trebuie să meargă, deoarece biletele erau deja cumpărate. S-au cam certat din cauza asta şi, până la urmă, Jamie ne-a însoţit. Am stat lângă el; l-am văzut plângând în timpul filmului. Credea că

nu îl observă nimeni, din cauza întunericului.

Pip: Ştii ce l-a supărat atât de mult?

Connor: Nu! S-a mai purtat aşa câteva zile, încuindu-se în camera lui imediat ce venea de la lucru. Într-o seară l-am întrebat dacă e în regulă şi mi-a răspuns doar „Da, sunt bine”, deşi amândoi ştiam că nu era. Eu şi Jamie ne spuneam totul. Nu aveam secrete. Până de curând. Nu ştiu ce s-a întâmplat între noi.

Pip: Şi după acele câteva zile?

Connor: Ei bine, a revenit oarecum la normal. Părea fericit, nu în adevăratul sens al cuvântului, dar era mai bine ca înainte. Şi era tot timpul ocupat cu telefonul. Eu voiam doar să fim din nou apropiaţi şi să ne jucăm, aşa cum o făceam întotdeauna, aşa că, într-o zi, când scria un mesaj, în urmă cu câteva săptămâni, am trecut pe lângă el şi i l-am luat, întrebându-l „Cui îi scrii?” Am făcut-o în joacă; el îmi face asta mereu. Dar lui Jamie nu i s-a părut o glumă. A izbucnit. M-a împins în perete până am scăpat telefonul. Nu intenţionam să mă uit la ce scrisese; a fost doar o glumă. Dar când m-a lipit aşa de zid, nu mi s-a mai părut că seamănă cu fratele meu. După aceea şi-a cerut scuze şi a spus ceva despre intimitate, dar a fost… Ştii, mi s-a părut ciudat. Şi l-am auzit vorbind la telefon noaptea târziu. De fapt, aproape în fiecare noapte în ultimele două săptămâni. Şi de câteva ori în ultima săptămână, l-am auzit furişându-se din camera lui imediat ce părinţii noştri se duceau la culcare. Nu ştiu unde se ducea. A ieşit şi săptămâna trecută, în seara zilei sale de naştere. L-am auzit furişându-se afară înainte de miezul nopţii. L-am aşteptat, ascultând. S-a întors cam pe la două, iar când i-am vorbit despre asta a doua zi dimineaţă, mi-a spus că mi s-a părut. Şi m-am trezit la trei dimineaţa. Săptămâna asta, luni noaptea; sunt destul de sigur că m-am trezit pentru că l-am auzit întorcându-se pe furiş.

Pip: Înţeleg.

Connor: Dar Jamie nu se comportă aşa în mod normal. Îl cunoşti, Pip! De obicei, este vesel şi calm. Iar acum, brusc, starea de spirit i se schimbă. Are secrete, pleacă pe furiş. Se enervează. Ceva este în neregulă. Sunt sigur! Mama ţi-a arătat mesajul, nu? I l-a trimis lui Jamie aseară pe la douăsprezece şi jumătate, şi tot nu s-a expediat. Are telefonul închis de dinainte. Sau s-a stricat.

Pip: Sau a rămas fără baterie?

Connor: Nu! Era încărcat aproape complet. Ştiu pentru că, atunci când

eram în maşină, l-am întrebat pe Jamie cât este ceasul, iar el mi-a arătat ecranul. Avea cam optzeci şi opt la sută. Este un telefon oarecum nou; nu ar rămâne atât de repede fără baterie. Şi de ce să-l închidă, de vreme ce era plecat? Nu are niciun sens.

Pip: Da, faptul că mesajul nu s-a trimis la ora respectivă este cu siguranţă important.

Connor: Ce crezi că înseamnă?

Pip: Nu pot specula înainte să aflu mai multe.

Connor: Înseamnă că are probleme, nu-i aşa? Doar că nu vrei să o spui. Că cineva l-a rănit. Sau l-a răpit.

Pip: Connor, încă nu ştim nimic. Nu exclud nimic, dar nu putem trage concluzii fără nicio dovadă, nu aşa funcţionează. Să trecem la ziua de ieri! Îmi poţi povesti ce ai făcut, cum ai interacţionat cu Jamie? Ceva important?

Connor: Ăăă…

Pip: Ce?

Connor: Ei bine, a fost ceva.

Pip: Connor…

Connor: Nu îi vei spune mamei, nu-i aşa?

Pip: Îţi aminteşti ce mi-ai cerut? Sute de mii de oameni vor auzi asta. Va auzi şi mama ta; deci, orice ar fi, trebuie să îmi spui mie, iar apoi să îi spui şi ei.

Connor: Rahat! Da… Doar că… Bine, deci Jamie şi mama se înţeleg foarte bine. Întotdeauna s-au înţeles. Presupun c-ai putea să zici că este băiatul mamei; se înţeleg extraordinar, dar relaţia dintre Jamie şi tata este complicată. Jamie mi-a spus că bănuieşte că tata îl urăşte şi este dezamăgit de el. Nu discută cu seriozitate, ci pur şi simplu lasă toate lucrurile să se adune până când, ocazional, ajung să se certe. Şi apoi, după ce se ceartă şi jena dispare, revin la normal şi o iau de la capăt. Ei bine… s-au certat serios… ieri.

Pip: Când?

Connor: Cam pe la cinci şi jumătate. Mama era la supermarket. S-a terminat înainte să se întoarcă; ea nu ştie. Ascultam de pe scări.

Pip: Care a fost motivul?

Connor: Lucrurile obişnuite, ca de obicei. Tata i-a spus lui Jamie că trebuie să îşi adune gândurile şi să îşi găsească un scop în viaţă, că el şi mama nu vor fi întotdeauna aici să îl ajute. Jamie a zis că îşi dă silinţa şi că tata nu observă asta niciodată, deoarece presupune că oricum va eşua. Nu

am auzit toată cearta, dar îmi aduc aminte că tata a zis ceva de genul „Nu suntem bancă, suntem părinţii tăi!” Nu ştiu despre ce a fost vorba; poate tata a adus în discuţie faptul că Jamie ar trebui să plătească chirie ca să mai locuiască aici. Mamei i se pare ridicol şi nu va permite niciodată asta, dar tata spune mereu „Cum altfel va învăţa?” Ultimul lucru pe care şi l-au spus înainte să se întoarcă mama a fost…

Pip: Ce?

Connor: Tata a zis „Eşti inutil”, iar Jamie i-a răspuns „Ştiu!”

Pip: De aceea nu a vorbit nimeni în drum spre comemorare? Mama ta a observat asta.

Connor: Da! O, Dumnezeule, se va supăra când îi voi povesti!

Pip: Ar trebui să îi spui în seara asta, după ce plec.

Connor: Cred că da!

Pip: Deci, să revenim la seara aceea! Ai sosit la comemorare şi ai plecat să îţi cauţi prietenii, iar Jamie s-a dus să o găsească pe Nat, apoi a venit la tine, la un moment dat. Când eu şi Zach discutam cu noii mei vecini, Jamie a venit şi ţi-a vorbit.

Connor: Da.

Pip: Ce a spus atunci?

Connor: Şi-a cerut scuze. A spus că regretă cearta cu tata; ştie că nu îmi place când ei doi se ceartă. Apoi mi-a spus că, după comemorare, intenţionează să treacă pe la Nat da Silva şi să îşi petreacă seara cu ea. Cred că li se părea normal să fie în compania altcuiva care îi cunoscuse pe Sal şi pe Andie. Totuşi, a zis că se va întoarce acasă în acea seară. Şi când a plecat, ultimul lucru pe care mi l-a spus a fost: „Ne vedem mai târziu!” Nu cred că m-ar fi minţit aşa, dacă ar fi ştiut că nu se întoarce. Dar eu şi mama am sunat-o dimineaţă pe Nat; nu l-a văzut pe Jamie după comemorare. Nu ştie unde este.

Pip: Şi unde ai plecat după comemorare?

Connor: Ei bine, eu şi Zach nu am vrut să mergem la petrecerea-catastrofă cu Ant şi Lauren, deoarece oricum ei îi ignoră pe toţi, aşa că m-am întors la noua casă a lui Zach şi… am jucat Fortnite, deci acum lumea ştie asta. Iar mai târziu, Zach m-a dus acasă.

Pip: La ce oră?

Connor: Am plecat de la Zach pe la unsprezece şi jumătate, deci probabil că m-am întors pe la miezul nopţii. Eram obosit şi m-am dus direct la culcare; nici măcar nu m-am spălat pe dinţi. Jamie nu s-a mai întors.

Dormeam; m-am dus la culcare fără să mă mai gândesc la Jamie. De fapt, este stupid să iei totul de bun. Am fost un prost. Am crezut că se va întoarce. Trebuia să se întoarcă acasă. Iar acum este…

Capitolul opt

— Fotografii?

— Da, fotografii recente cu el, a spus Pip, uitându-se la ei, în timp ce ticăitul ceasului mare din bucătărie număra clipele de linişte.

Dar ticăiturile păreau mult prea lente, ca şi când fata s-ar fi mişcat cumva mai repede decât timpul. Era o senzaţie pe care nu o mai avusese de ceva vreme, una de care îi era dor.

— Presupun că nu aveţi nicio fotografie cu el de la comemorare, cu ce era îmbrăcat?

— Nu! a zis Joanna, deblocându-şi telefonul şi căutând poze. Dar am făcut multe joia trecută, când a fost ziua de naştere a lui Jamie.

— Una în care să i se vadă clar faţa?

— Poftim, uită-te! a zis Joanna şi i-a dat telefonul. Sunt mai multe, dacă te uiţi în stânga.

Connor şi-a mutat scaunul mai aproape, ca să se uite la ecran peste umărul lui Pip. În prima fotografie, Jamie era singur, în partea cealaltă a mesei din bucătărie. Părul blond-închis era dat într-o parte, iar el zâmbea – era un zâmbet foarte larg care-i ajungea până la obrajii roz – în timp ce bărbia îi strălucea portocaliu de la lumânările aprinse pe tortul aniversar de dedesubt. În fotografia următoare, stătea aplecat deasupra tortului cu obrajii umflaţi ca să sufle în flăcările ce se întindeau în partea opusă ca să scape de el. Pip a dat mai departe. Acum Jamie se uita la tort, ţinând un cuţit lung şi gri, cu o bandă roşie de plastic între mâner şi lamă. Înfigea vârful cuţitului în tort, crăpând glazura de ciocolată. În următoarea fotografie felia de tort era tăiată, Jamie ridicându-şi privirea şi zâmbind direct la cameră. Apoi tortul a dispărut, înlocuit de un cadou pe care Jamie îl ţinea în mâini, hârtia de împachetat cu buline argintii fiind pe jumătate ruptă.

— O, da! a pufnit Connor. Expresia lui Jamie când şi-a dat seama că tata i-a cumpărat o brăţară fitness de ziua lui.

Era adevărat; Jamie chiar părea să zâmbească mai încordat aici. Pip a trecut mai departe, dar, atingând ecranul cu degetul, a dat peste o înregistrare video. Connor apărea acum în cadru; cei doi fraţi erau împreună, braţul lui Jamie atârnând pe umărul lui Connor. Cadrul se legăna uşor, în spatele acestuia auzindu-se foşnetul respiraţiei.

— Zâmbiţi, băieţi! spunea Joanna prin telefon.

— Asta facem, a mormăit Jamie, încercând să nu-şi strice zâmbetul pentru fotografie.
— Ce face asta? s-a auzit vocea Joannei.
— Pentru numele lui Dumnezeu, iar filmează din greşeală, nu-i aşa? a zis Connor.
— O, mamă! a râs Jamie. Din nou?
— Nu! a insistat Joanna. Nu am apăsat pe nimic! Doar că telefonul ăsta este o prostie!
— Întotdeauna e vina telefonului, nu-i aşa?
Jamie şi Connor s-au uitat unul la celălalt, râsetele lor transformându-se în chicote piţigăiate pe când Joanna insista că nu apăsase pe nimic. Arthur spunea „Dă-mi să văd, Jo!" Apoi Jamie i-a cuprins gâtul lui Connor cu braţul, aplecând capul fratelui mai mic spre pieptul lui şi zburlindu-i părul cu mâna cealaltă, în timp ce mezinul protesta printre chicote. Cadrul a coborât, iar înregistrarea video s-a încheiat.
— Scuze! a spus Pip, observând cum Connor se încordase pe scaun, iar Joanna căscase ochii atât de mult, încât ajunsese să se uite la podea. Connor, îmi poţi trimite toate astea pe e-mail, te rog? Şi alte fotografii recente?
El a tuşit.
— Da, ţi le trimit.
— Bine!
Pip s-a ridicat în picioare, punând laptopul şi microfoanele în rucsac.
— Pleci? a întrebat Connor.
— Mai am ceva de făcut înainte să plec, a spus ea. Trebuie să mă uit prin camera lui Jamie. Se poate?
— Da! Da, bineînţeles! a zis Joanna, ridicându-se în picioare. Putem veni şi noi?
— Sigur! i-a răspuns Pip, aşteptându-l pe Connor să deschidă uşa şi să îi conducă la etaj. Aţi aruncat deja o privire?
— Nu chiar, a spus Joanna şi i-a urmat pe scări, încordându-se când l-au auzit cu toţii pe Arthur tuşind în living. Am fost mai devreme, când mi-am dat seama că a dispărut. M-am uitat repede ca să văd dacă a dormit aici aseară şi a plecat dimineaţă devreme. Dar nu, draperiile erau tot date într-o parte. Jamie nu este genul de om care să tragă draperiile dimineaţa sau să îşi facă patul.
S-au oprit în faţa uşii întredeschise a dormitorului întunecat al băiatului.

— Jamie este puţin dezordonat, a zis ea într-o doară. E cam vraişte în dormitor.

— Este în regulă, a spus Pip, făcându-i semn din cap lui Connor să intre.

Acesta a deschis uşa, camera fiind plină de forme întunecate până când Connor a aprins lumina, dezvăluind astfel un pat nefăcut, un birou dezordonat sub fereastră şi un şifonier deschis din care hainele se revărsau pe podea în grămezi ca nişte insule pe covorul albastru ca marea.

„Dezordonat” era puţin spus.

— Pot să…

— Da, fă ce trebuie! Nu-i aşa, mamă? a întrebat Connor.

— Da! a spus încet Joanna, uitându-se prin camera din care cel mai mult lipsea fiul ei.

Pip a mers direct spre birou, păşind peste şi printre munţii mici de tricouri şi boxeri. Şi-a trecut degetul peste capacul laptopului închis din mijlocul biroului şi abţibildul cu Iron Man, care se dezlipea pe margini. Uşor, a ridicat capacul şi a apăsat pe butonul de pornire.

— Ştie vreunul din voi parola lui Jamie? a întrebat când s-a deschis laptopul şi a apărut ecranul de autentificare albastru al Windows-ului.

Connor a ridicat din umeri, iar Joanna a clătinat din cap. Pip s-a aplecat să scrie *parolă1* în câmpul de autentificare. *Parolă incorectă.*

12345678

Parolă incorectă.

— Cum o chema pe prima voastră pisică? a întrebat Pip. Pe cea roşcată?

— PeterPan, a spus Connor. Într-un cuvânt.

Pip a încercat. *Incorect.*

Introdusese greşit parola de trei ori, iar acum indiciul parolei apărea dedesubt. *Pleacă de lângă laptopul meu, Con!* scrisese Jamie.

Connor a tras aer în piept, citindu-l.

— E foarte important să îl deschidem, a spus Pip. În clipa asta, este cea mai puternică legătură cu Jamie şi ce a pus el la cale.

— Numele meu de domnişoară? a zis Joanna. Încearcă Murphy.

Parolă incorectă.

— Echipa preferată de fotbal? a întrebat Pip.

— Liverpool.

Parolă incorectă. Chiar şi cu cifre care înlocuiau nişte vocale şi scriind „unu” şi „doi” la sfârşit.

— Poţi să mai încerci? a întrebat Joanna. Nu se va bloca?

— Nu, încercările sunt nelimitate pentru Windows. Dar va fi complicat să ghicesc parola exactă cu punerea corectă a numerelor şi majusculelor.

— Nu putem să o evităm cumva? a spus Connor. Să resetăm calculatorul?

— Dacă repornim sistemul, pierdem toate fişierele. Şi cel mai important, parolele salvate şi cookie-urile din motorul de navigare pentru e-mailul şi conturile lui de socializare. De acelea avem cu adevărat nevoie ca să intrăm. Ştii din întâmplare parola de la contul de e-mail la care este conectat Windows-ul lui Jamie?

— Nu, îmi pare rău!

Vocea Joannei s-a frânt.

— Ar trebui să ştiu lucrurile astea. De ce nu le ştiu? El are nevoie de mine, iar eu nu îi sunt de niciun ajutor.

— Este în regulă, a zis Pip, întorcându-se spre ea. Vom încerca până nimerim parola. Dacă nu reuşim, pot încerca să contactez un expert în calculatoare care ar putea să-l deschidă forţat.

Joanna părea să se micşoreze din nou, cuprinzându-şi umerii.

— Joanna, a spus Pip ridicându-se, de ce nu încerci să mai introduci parole cât mă mai uit eu pe aici? Încearcă să te gândeşti la locurile preferate ale lui Jamie, mâncărurile preferate, vacanţele în care a fost. Orice de genul acesta. Şi încearcă variaţii la fiecare, cu litere mici, cu majuscule; să înlocuieşti literele cu cifre şi să scrii „unu” sau „doi” la urmă.

— Bine!

Având ceva de făcut, parcă s-a luminat un pic la chip.

Pip a trecut mai departe, uitându-se la cele două sertare de pe fiecare parte. Într-unul erau doar pixuri şi un lipici foarte vechi şi uscat. În celălalt, un bloc cu hârtii A4 şi un dosar decolorat etichetat *Facultate.*

— Ai găsit ceva? a întrebat Connor.

Pip a clătinat din cap, lăsându-se în genunchi ca să ajungă la coşul de gunoi de sub birou şi aplecându-se peste picioarele Joannei ca să îl scoată de acolo.

— Ajută-mă un pic! i-a spus lui Connor, scoţând pe rând tot ce era în coş.

Un spray gol de deodorant. Un bon mototolit; Pip l-a desfăcut şi a văzut că era pentru un sandvici de pui cu maioneză de marţi, 24, la ora 14:23, de la un magazin de pe strada principală. Dedesubt era un pachet de Monster Munch cu aromă de ceapă murată. Lipită de grăsimea de pe ambalaj era o

bucăţică de hârtie dictando. Pip a dezlipit-o şi a deschis-o. *Hillary F Weiseman, stânga, 11,* scria cu pix albastru.

A ridicat-o spre Connor.

— Este scrisul lui Jamie?

Connor a încuviinţat.

— Hillary Weiseman, a spus Pip. O cunoşti?

— Nu, au răspuns Connor şi Joanna în acelaşi timp. N-am mai auzit numele acesta, a adăugat Joanna.

— Ei bine, Jamie trebuie să o cunoască. Se pare că biletul este destul de recent.

— Da, avem o menajeră care vine la două săptămâni, a zis Joanna. Miercurea, deci tot ce este în coş este din ultimele zece, unsprezece zile.

— Haideţi să o căutăm pe această Hillary; s-ar putea să ştie ceva despre Jamie.

Pip şi-a scos telefonul şi a văzut un mesaj de la Cara: *Eşti pregătită pentru Stranger Things?* Rahat! Pip i-a răspuns repede: *Scuze, nu pot în seara asta; sunt acasă la Connor. Jamie a dispărut. Îţi explic mâine. Scuze! Pupici!* Pip a trimis mesajul şi a încercat să îşi ignore sentimentul de vinovăţie, accesând motorul de navigare şi activând 192.com ca să caute registrul electoral. A scris în căsuţă „Hillary Weiseman" şi „Little Kilton" şi a apăsat pe „căutare".

— Bingo! a spus ea, când a apărut rezultatul. Avem o Hillary F. Weiseman, care locuieşte în Little Kilton. A fost înscrisă pe lista electorală de aici… ooo… din 1974 până în 2006. Staţi un pic!

Pip a deschis o altă pagină şi a căutat numele împreună cu *Little Kilton* şi *necrolog.* Primul rezultat din *Kilton Mail* i-a oferit răspunsul pe care îl căuta.

— Nu, e imposibil să fie Hillary pe care o căutăm noi. Aceasta a murit în 2006, la optzeci şi patru de ani. Trebuie să fie vorba despre altcineva. Mă voi interesa mai târziu de asta.

Pip a întins bucata de hârtie cu degetele şi a fotografiat-o cu telefonul.

— Crezi că este un indiciu? a întrebat-o Connor.

— Toate sunt indicii până le excludem, i-a răspuns ea.

În coş mai rămăsese doar o pungă de hârtie maro, goală şi mototolită.

— Connor, fără să deranjezi prea mult, poţi să te uiţi prin buzunarele tuturor hainelor lui Jamie?

— După ce anume?

— După orice.

Pip a traversat camera. S-a oprit şi s-a uitat la patul acoperit de pătura cu carouri albastre şi, cu piciorul, a lovit ceva de pe podea. Era o cană al cărei fund era acoperit de ceai zaharisit. Dar nu era încă mucegăit. Toarta era ruptă şi se afla la câţiva centimetri distanţă. Pip a luat cioburile ca să i le arate Joannei.

— Nu este doar puţin dezordonat, a spus Joanna cu emoţie în glas. E foarte dezordonat.

Pip a lăsat cana cu toarta înăuntru pe noptiera de lângă pat, de unde probabil se răsturnase.

— N-am găsit decât şerveţele şi mărunţiş, i-a spus Connor.

— N-am noroc aici, a spus Joanna, scriind la tastatură, ţăcănitul tastei *enter* auzindu-se parcă mai strident şi mai disperat cu fiecare nouă încercare.

Pe noptiera de lângă pat, în plus faţă de cana spartă, se aflau o lampă, un exemplar uzat din romanul lui Stephen King, *Apocalipsa,* şi cablul unui încărcător de iPhone. Dedesubt, înainte ca masa să se despartă în patru picioare şubrede, era un sertar, iar Pip şi-a dat seama că probabil acolo îşi păstra Jamie obiectele personale. Preventiv, s-a întors cu spatele, ca Joanna şi Connor să nu vadă ce făcea, şi a deschis sertarul. A fost surprinsă să afle că nu era niciun prezervativ, nici altceva asemănător. În sertar nu erau decât paşaportul lui Jamie, o pereche de căşti albe şi încâlcite, un flacon de multivitamine „cu supliment de fier”, un semn de carte în formă de girafă şi un ceas. Ultimul obiect i-a atras imediat atenţia dintr-un singur motiv: era imposibil să-i fi aparţinut lui Jamie.

Cureaua delicată din piele era roz, iar geamul era de un roz-auriu strălucitor, cu o manşetă de flori metalice care urcau pe partea stângă a cadranului. Pip şi-a trecut degetul peste ele, petalele intrându-i în deget.

— Ce este? a întrebat Connor.

— Un ceas de damă, a răspuns Pip şi s-a întors. E al tău, Joanna? Sau al lui Zoe?

Joanna s-a apropiat ca să se uite cu atenţie la ceas.

— Nu, nu este al nostru. Nu l-am mai văzut. Crezi că Jamie l-a cumpărat pentru cineva?

Pip şi-a dat seama că Joanna se gândea la Nat, dar, dacă ar fi existat vreodată un ceas mai puţin potrivit pentru Nat da Silva, acesta ar fi fost.

— Nu! a spus Pip. Nu este nou, uite… Sticla e zgâriată.

— Ei bine, atunci al cui este ceasul? Al acelei Hillary? a întrebat Connor.

— Nu ştiu, a spus Pip, punând cu grijă ceasul înapoi în sertar. Ar putea fi important sau ar putea să nu însemne nimic. Rămâne de văzut! Cred că am terminat momentan, a zis şi s-a îndreptat.

— Bine, ce urmează? a spus Connor, uitându-se neliniştit în ochii ei.

— Asta e tot ce putem face în seara asta, a zis Pip, mutându-şi privirea de la dezamăgirea care se citea pe chipul lui Connor.

Chiar crezuse că avea să rezolve cazul acesta în doar câteva ore?

— Vreau să mai încercaţi să spargeţi parola de autentificare. Scrieţi toate variantele pe care le-aţi încercat. Încercaţi poreclele lui Jamie, cărţile preferate, filmele, locul naşterii, orice vă trece prin cap. Eu voi căuta o listă cu elementele şi combinaţiile tipice ale parolelor şi am să v-o dau mâine, ca să vă ajut să le reduceţi.

— Aşa voi face! a spus Joanna. Nu voi renunţa!

— Şi să-ţi mai verifici telefonul! a zis Pip. Dacă se trimite mesajul acela, vreau să aflu imediat.

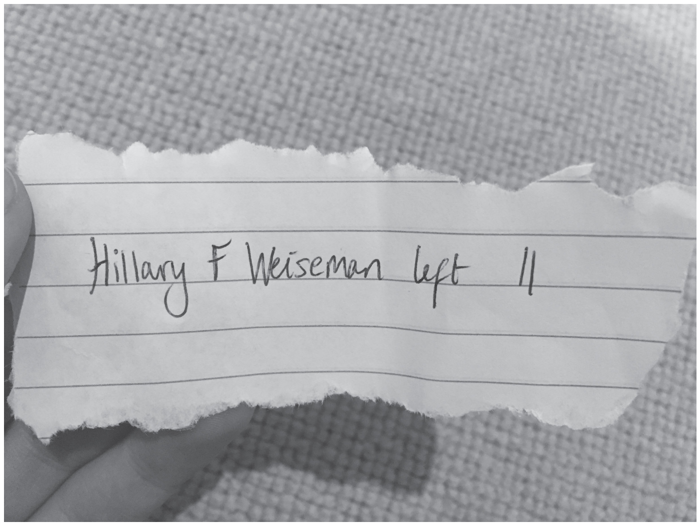
— Ce ai de gând să faci? a întrebat Connor.

— Să notez toate informaţiile pe care le am acum, să le editez, să le înregistrez şi să postez anunţul pe pagina de internet. Mâine-dimineaţă, toată lumea va şti că Jamie Reynolds a dispărut.

Amândoi au îmbrăţişat-o repede şi stângaci în faţa uşii de la intrare, apoi Pip a ieşit în noapte. Fata s-a uitat peste umăr când a plecat. Joanna intrase deja în casă, întorcându-se fără îndoială la calculatorul lui Jamie. Connor însă era încă în prag şi o urmărea îndepărtându-se, semănând atât de mult cu băieţelul speriat pe care îl cunoscuse Pip cândva.

Denumirea fişierului:

Bucată de hârtie găsită în coşul de gunoi al lui Jamie.jpg

Denumirea fişierului:

Crima perfectă. Instrucţiuni pentru fete cuminţi SEZONUL 2. EPISODUL 1: Introducere.wav

Pip: Am făcut o promisiune. Mie. Tuturor. Am spus că nu voi mai face niciodată asta, că nu mă voi mai juca de-a detectivul, că nu mă voi mai pierde în lumea secretelor micului oraş. Nu mă mai reprezenta. Aş fi respectat-o; ştiu că aş fi făcut-o. Dar s-a întâmplat ceva, iar acum trebuie să încalc acea promisiune.

Cineva a dispărut. O persoană pe care o cunosc. Jamie Reynolds, din Little Kilton. Fratele mai mare al unuia dintre cei mai apropiaţi prieteni ai mei, Connor. În momentul înregistrării acestor cuvinte, sâmbătă, 28 aprilie, la ora 11:27, au trecut deja douăzeci şi şapte de ore de la dispariţia lui Jamie. Şi nimeni nu face nimic în privinţa asta. Poliţia l-a clasificat în mod greşit pe Jamie ca prezentând un risc minor şi nu poate trimite pe nimeni să îl caute. Oamenii legii cred că este doar absent, nu dispărut. Şi, sincer, sper să aibă dreptate. Sper că nu e nimic; că nu există un caz. Că Jamie doar a plecat de acasă şi a rămas la un prieten, neglijând mesajul familiei de a da un telefon. Sper că este bine… Sper că se va întoarce acasă în câteva zile, întrebându-se ce este cu toată agitaţia asta. Dar nu avem loc pentru speranţă, nu aici, şi, dacă nu îl va căuta nimeni altcineva, atunci va trebui să o fac eu.

Aşadar, iată-l! Bine aţi venit la sezonul al doilea din Crima perfectă. Instrucţiuni pentru fete cuminţi: Dispariţia lui Jamie Reynolds.

DUMINICA,
DISPĂRUT DE DOUĂ ZILE

Denumirea fişierului:

Notiţe privind cazul 1.docx

Gânduri de început:

– Comportamentul lui Jamie din ultimele câteva săptămâni pare important: toanele, plecatul pe furiş la ore târzii de două ori săptămâna trecută. Dar ce pune el la cale? Cumva, totul pare să aibă legătură cu telefonul lui?

– Nu se cade să înregistrez asta, dar nu este dubios că Arthur Reynolds nu vrea să se implice în investigaţie? Sau este de înţeles, având în vedere că Jamie a mai dispărut fără urmă? Relaţia dintre ei este tensionată şi s-au certat urât chiar înainte de comemorare. Ar putea fi asta doar „o schemă” care se repetă: ceartă cu tata → fugă de acasă câteva zile fără să ţină legătura?

– Dar Connor şi Joanna sunt convinşi că Jamie NU a fugit. Ei nu cred nici că Jamie ar încerca să se rănească singur, în ciuda toanelor din ultima vreme.

– Mesajul Joannei pentru Jamie care nu s-a trimis la ora 00:36 este o dovadă importantă. Asta înseamnă că telefonul lui Jamie a fost închis cel puţin de la acea oră şi că nu a mai fost deschis. Acest fapt în sine pune la îndoială teoria „fugii de acasă”: lui Jamie i-ar fi trebuit telefonul dacă ar fi vrut să contacteze un prieten la care să rămână sau să circule cu un mijloc de transport în comun. Aşadar, dacă i s-a întâmplat ceva lui Jamie, trebuie să i se fi întâmplat înainte de ora 00:36.

– Activităţile familiei Reynolds de după comemorare:

– Arthur s-a întors singur ţi pe jos acasă de la tavernă şi a ajuns pe la 23:15 (după estimările mele)

– Joanna a venit acasă cu maşina şi a ajuns cel mai devreme la ora 00:15

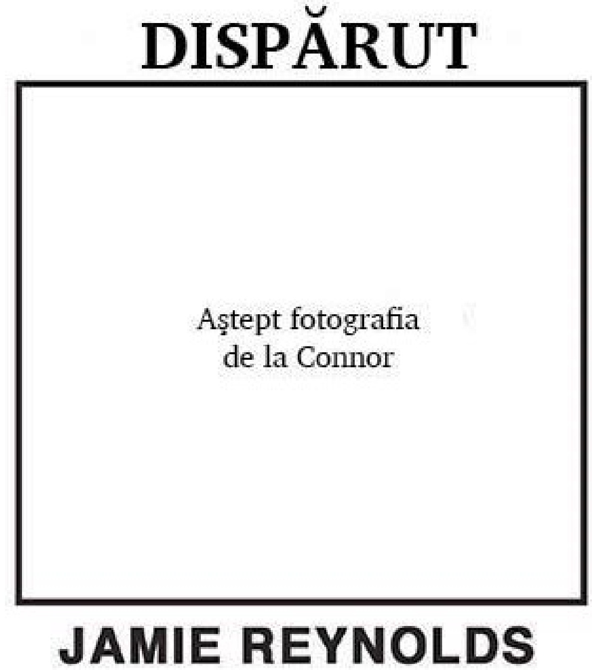
– Connor a fost adus acasă de Zach Chen cam pe la 00:00.

Ce trebuie să fac:

• Să anunţ cel de-al doilea sezon pe pagina de internet/pe reţelele de socializare
• Să fac afişele care anunţă dispariţia
• Să public un anunţ în ediţia de mâine a ziarului *Kilton Mail*
• Să-i iau un interviu lui Nat da Silva
• Să o caut pe Hillary F. Weiseman
• Să înregistrez descrierea dormitorului lui Jamie şi ce am găsit acolo
• Să discut **SERIOS** cu părinţii mei despre asta

Denumirea fişierului:

Afiş dispariţie.docx

Vârsta: 24   Înălţime: 1,80 m   Greutate: 90 kg
Păr blond-închis tuns scurt, ochi albaştri

Purta un tricou roşu-închis fără guler,
blugi şi tenişi albi Puma

Văzut ultima dată vineri, 27 aprilie, pe la ora 20:00
la comemorarea din parcul Little Kilton

APEL URGENT: Dacă l-aţi văzut pe Jamie după comemorare sau ştiţi unde se află, vă rog să sunaţi la numărul de telefon **07700900382** sau să trimiteţi un e-mail la **CPIPFCpodcast@gmail.com**

Vă rog să trimiteţi toate fotografiile şi înregistrările video de la comemorarea de vineri la adresa de e-mail de mai sus, ca să ne ajutaţi cu investigaţia.

Capitolul nouă

Pip a aşteptat pe strada principală, în lumina aurie şi blândă a soarelui. Păsările îşi pierdeau vremea în văzduhul de dimineaţă; chiar şi maşinile din trafic păreau pe jumătate adormite, pneurile abia auzindu-se pe drum. Nu era nicio grabă. Nimeni nu se agita. Nu era niciun semn c-ar fi fost ceva în neregulă sau lipsă. Nimic. Totul era prea liniştit, prea potolit, până când Ravi a cotit dinspre Gravelly Way, fluturând o mână şi alergând spre ea.

Băiatul a îmbrăţişat-o, iar Pip şi-a ascuns nasul sub bărbia lui. Gâtul lui era întotdeauna cald, chiar şi fără motiv.

— Eşti palidă, a observat Ravi, retrăgându-se. Ai reuşit să dormi aseară?

— Oarecum, i-a răspuns ea.

Cu toate că era obosită, epuizarea nu o afecta. De fapt, pentru prima dată în ultimele luni, era plină de energie şi se simţea bine în pielea ei. Mintea îi zbârnâia iar ca înainte. Ce era în neregulă cu ea? A simţit un nod în stomac.

— Dar statistic vorbind, cu fiecare oră care trece este mai puţin probabil să-l găsim pe Jamie. Primele şaptezeci şi două de ore sunt importante…

— Hei, ascultă-mă! i-a spus Ravi şi i-a ridicat bărbia, silind-o să se uite la el. Trebuie să ai grijă şi de tine. Nu poţi să gândeşti dacă nu dormi, şi aşa nu îl ajuţi cu nimic pe Jamie. Ai luat micul dejun?

— Am băut cafea.

— Ai mâncat?

— Nu!

— Da, m-am gândit că asta ai să-mi spui, a zis el şi, din buzunarul de la spate, a scos un baton de cereale Coco Pops pe care i l-a dat. Te rog să-l mănânci! Acum!

Pip i-a aruncat o privire resemnată şi a rupt ambalajul foşnitor.

— E micul dejun al campionilor, a spus Ravi. Delicat şi înmuiat de fundul meu cald.

— Mmm, delicios! a zis Pip, muşcând.

— Aşadar, care e planul?

— Connor va ajunge curând, i-a răspuns ea printre înghiţituri. Şi Cara. Voi trei veţi pleca să lipiţi afişele cu anunţul, iar eu mă voi duce la biroul *Kilton Mail.* Sper să fie cineva acolo.

— Câte afişe ai printat? a întrebat el.

— Două sute cincizeci. Mi-a luat o veşnicie, iar tata se va supăra când va

vedea că i-am folosit toată cerneala.

Ravi a oftat.

— Aş fi putut să te ajut eu cu astea. Ai uitat că nu trebuie să faci totul singură? Suntem o echipă.

— Ştiu. Şi îţi încredinţez totul, *mai puţin* crearea afişului. Ţi-aduci aminte că în e-mailul pe care aproape l-ai trimis unei firme de avocatură ai scris „Înţeleg că sunteţi bine dotaţi" în loc de „ocupaţi"?

El a zâmbit fără să vrea.

— Ei bine, de aceea am o iubită.

— Ca să verifice ce scrii?

— Da, doar pentru asta şi nimic altceva.

Connor a sosit după câteva minute, mai roşu în obraji decât de obicei şi scoţând sunete înfundate în timp ce tropăia pe trotuar.

— Scuze! a spus el. Am ajutat-o pe mama să sune din nou pe la spitale. Nimic… Bună, Ravi!

— Salutare! i-a răspuns Ravi, bătându-l pe Connor uşor pe umăr şi fără să-şi ia mâna alte câteva secunde cât s-au înţeles doar din priviri, în tăcere. Îl vom găsi, i-a zis cu blândeţe, dând din cap spre Pip. Este prea încăpăţânată să nu o facă!

Connor a schiţat un zâmbet.

— Bine, astea sunt pentru voi!

Pip a scos teancul gros de afişe cu anunţul privind dispariţia lui Jamie, le-a împărţit în două şi le-a înmânat băieţilor.

— Cele plastifiate sunt pentru vitrinele magazinelor şi exterior. Cele simple pot fi băgate pe sub pragurile uşilor. Să vă asiguraţi că le distribuiţi pe toată strada principală şi pe drumurile de lângă parc. Şi tuturor vecinilor tăi, Connor. Ai adus capsatorul?

— Da, am două, şi nişte bandă adezivă, a asigurat-o el.

— Bun! Ar trebui să ne punem în mişcare!

Pip a dat din cap şi i-a lăsat acolo, scoţându-şi telefonul ca să verifice. Cele treizeci şi şapte de ore tocmai trecuseră fără avertismente sau fanfară. Timpul se scurgea, iar Pip a mărit pasul.

★

Cineva era acolo; o siluetă aplecată şi un zăngănit de chei în faţa biroului *Kilton Mail.* Pip a recunoscut-o pe una dintre femeile care făceau voluntariat la ziarul oraşului.

Aceasta nu şi-a dat seama că este privită când a schimbat cheia şi a

încercat o alta.

— Bună ziua! a spus cu voce tare Pip, făcând-o pe femeie să tresară, aşa cum bănuise că ar fi putut să se întâmple.

— Oh!

Strigătul femeii s-a transformat într-un râs agitat.

— O, tu erai! Te pot ajuta cu ceva?

— Stanley Forbes este aici? a întrebat Pip.

— Ar trebui să fie.

În cele din urmă, femeia a găsit cheia potrivită şi a introdus-o în broască.

— Trebuie să verificăm articolul despre comemorare înainte să îl tipărim azi, aşa că m-a rugat să vin să îl ajut. După tine, a spus deschizând uşa, iar Pip a trecut pragul spre camera mică de la intrare.

— Eu sunt Pip, a zis fata şi a urmat-o pe femeie când au trecut pe lângă două canapele uzate, îndreptându-se către biroul din spate.

— Da, ştiu cine eşti, i-a răspuns femeia şi şi-a scos jacheta. Eu sunt Mary, Mary Scythe, a adăugat pe un ton un pic mai rece.

— Mă bucur să te revăd! i-a zis, deşi nu era chiar adevărat.

Pip şi-a dat seama că Mary era una dintre persoanele care o învinovăţeau pentru *tot necazul* de anul trecut din pitorescul lor oraş.

Mary a deschis uşa, dezvăluind o cămăruţă pătrată cu patru calculatoare aliniate de-a lungul pereţilor, la fel de înghesuită şi claustrofobică precum şi-o amintea Pip. Din câte se părea, cu asta se alegea ziarul unui orăşel care, în mare parte, îşi desfăşura activitatea datorită donaţiilor familiei ce locuia în conacul de pe Beechwood Bottom.

Stanley Forbes stătea la biroul de lângă peretele îndepărtat, cu spatele la ele, părul de un şaten-închis fiind ciufulit din cauză că, probabil, îşi trecuse degetele prin el. Nu le-a acordat nicio atenţie, aplecându-se către ecranul calculatorului care, judecând după benzile albe şi albastre, afişa o pagină de Facebook.

— Bună, Stanley! a spus încet Pip.

El nu s-a întors. De fapt, nu s-a mişcat deloc, uitându-se încă în josul paginii afişate. Nu o auzise.

— Stanley? a încercat ea din nou.

Nimic, nici măcar o tresărire. Nu avea căşti, nu-i aşa? Nu vedea niciuna.

— Sincer, aşa face tot timpul, a zis Mary dispreţuitor. Are cel mai selectiv auz. N-am mai întâlnit aşa ceva. Ignoră pe toată lumea. Hei, Stan!

Strigându-l pe nume, Stanley şi-a ridicat în sfârşit privirea, rotindu-şi

scaunul spre ele.

— O, scuze, vorbeai cu mine? a întrebat el, aţintindu-şi ochii verzi-căprui asupra lui Pip.

— Nu mai este şi altcineva în cameră! s-a răstit Mary, lăsându-şi geanta pe biroul cel mai depărtat de Stanley.

— Bună! a repetat Pip şi s-a îndreptat spre el, traversând distanţa în doar patru paşi mari.

— B-bună! i-a răspuns Stanley, ridicându-se în picioare.

I-a întins mâna, probabil ca să o strângă pe a ei, apoi s-a răzgândit şi şi-a retras-o, după care s-a răzgândit din nou, râzând jenat şi întinzându-i încă o dată mâna. Probabil că nu ştia metoda potrivită de a o saluta, având în vedere trecutul lor agitat şi faptul că ea avea optsprezece ani, iar el cel puţin treizeci.

Pip i-a strâns mâna doar ca să îl facă să înceteze.

— Scuze! a spus Stanley, lăsându-şi stângaci mâna pe lângă corp.

Nu doar familiei Singh îşi ceruse iertare; cu câteva luni în urmă, şi Pip primise o scrisoare de la Stanley în care se scuza pentru că îi vorbise condescendent şi pentru că Becca Bell luase numărul lui Pip din telefonul lui ca să o ameninţe. Atunci nu ştiuse, dar tot îi părea rău. Pip se întreba cât de sincer era cu adevărat.

— Ce pot să… a început Stanley. Ce vrei…

— Ştiu că articolul dedicat comemorării va ocupa mult spaţiu în ziarul de mâine. Dar ai putea să găseşti loc pentru asta?

Pip şi-a lăsat pe jos rucsacul ca să poată scoate afişul păstrat. I l-a dat şi l-a urmărit pe Stanley cum citea, încruntându-se şi muşcându-şi obrazul pe interior.

— A dispărut?

Şi-a coborât din nou privirea.

— Jamie Reynolds.

— Îl cunoşti?

— Nu cred, a spus Stanley. S-ar putea să-l ştiu după faţă. Este din Kilton?

— Da! Familia locuieşte pe Cedar Way. Jamie a mers la liceul Kilton, cu Andie şi Sal.

— De când a dispărut? a întrebat el.

— Scrie acolo.

Pip a ridicat nerăbdătoare tonul. Scaunul lui Mary a scârţâit când femeia

s-a aplecat ca să asculte mai bine.

— Până aflu mai multe despre locurile prin care a fost, pot să-ţi spun că ultima dată a fost văzut pe la ora 20:00 la comemorare. Am văzut că ai făcut fotografii; ai putea să mi le trimiţi pe e-mail?

— Ăăă, da, bine. Poliţia a fost anunţată? a întrebat Stanley.

— S-a raportat dispariţia, i-a răspuns ea. În momentul de faţă, răspunsul poliţiei este inexistent. Aşa că doar eu mă ocup de asta. De aceea am nevoie de ajutorul tău, i-a zis cu un zâmbet şi încercând să pretindă că nu îi displăcea faptul că era nevoită să i-l ceară.

— A dispărut după comemorare? a gândit Stanley cu voce tare. Cam o zi şi jumătate, nu?

— Treizeci şi şapte de ore şi jumătate, a spus ea.

— Nu a trecut foarte mult timp, nu-i aşa? a zis, coborând hârtia.

— Tot dispărut este, a venit prompt replica lui Pip. Iar primele şaptezeci şi două de ore sunt importante, mai ales dacă suspectăm ceva necurat.

— Suspectăm?

— Da! a spus ea. Eu şi familia lui. Aşadar, ai să mă ajuţi? Poţi să tipăreşti mâine anunţul acela?

Stanley şi-a ridicat privirea o clipă, mişcându-şi ochii cât s-a gândit la întrebarea ei.

— Cred că pot să amân pe săptămâna viitoare articolul despre gropile din asfalt.

— Asta înseamnă că da?

— Da, mă voi asigura că va fi tipărit! a spus el, atingând afişul. Deşi sunt sigur că se va întoarce.

— Mulţumesc, Stanley! i-a mulţumit Pip şi i-a zâmbit politicos. Chiar apreciez ajutorul!

S-a întors apoi pe călcâiele tenişilor ca să plece, dar vocea lui Stanley a oprit-o când a ajuns la uşă.

— Misterele par întotdeauna să găsească o cale spre tine, nu-i aşa?

Capitolul zece

Soneria s-a auzit asurzitor, ca un ţipăt. Pip şi-a retras degetul, iar liniştea s-a pogorât din nou asupra casei din cărămizi albe şi cu terasă. Spera că se află unde trebuie; asta era casa de care îi spuseseră: cea de pe Beacon Close, de la numărul treisprezece, cu uşă de un roşu-închis.

Razele soarelui de dimineaţă se reflectau din BMW-ul sport agresiv de alb de pe alee, orbind-o pe Pip.

Voia să sune din nou, când a auzit pe cineva trăgând un zăvor. Uşa s-a deschis, iar în cadrul ei a apărut un bărbat care mijea ochii din cauza strălucirii de afară. Aşadar, el era noul iubit! Purta un pulover alb – cu dungi negre Adidas pe braţe – şi o pereche de pantaloni scurţi şi negri de baschet.

— Da? a spus el morocănos, cu vocea uşor răguşită, ca şi când nu s-ar fi trezit de multă vreme.

— Bună! l-a salutat Pip veselă.

Bărbatul avea un tatuaj pe partea din faţă a gâtului, pielea lui albă contrastând cu cerneala gri cu care erau desenate forme simetrice şi repetitive ca nişte mici solzi. Un stol de păsări ieşea din tipar, urcând în zbor pe obraz şi în părul castaniu tuns scurt. Pip s-a uitat din nou în ochii lui.

— Ăăă, Nat da Silva este aici? Tocmai am sunat acasă la părinţii ei, iar mama lui Nat mi-a spus că probabil este aici.

— Da, este! i-a răspuns el, trăgând aer pe nas. Eşti vreo prietenă de-a ei?

— Da! a zis Pip, alegând să mintă pentru că era mai uşor decât să spună *Nu, încă mă urăşte, chiar dacă am tot încercat să o fac să se răzgândească.* Sunt Pip… Fitz-Amobi. Pot să intru? Trebuie să discut cu ea despre ceva foarte urgent.

— Da, presupun că da! Este cam devreme, a spus el şi s-a retras, făcându-i semn să îl urmeze. Eu sunt Luke. Eaton.

— Mă bucur să te cunosc!

Pip a închis uşa de la intrare şi l-a urmat pe Luke după colţul holului, în bucătăria din spate.

— Nat, a venit o prietenă de-a ta! a spus Luke când au intrat.

Camera era pătrăţoasă, cu hiaturile din bucătărie poziţionate în formă de L într-o parte, cealaltă fiind ocupată de o masă mare de lemn. Pe un capăt al

mesei era ceea ce părea a fi un teanc de bani, peste care se aflau cheile de la BMW. În celălalt capăt stătea Nat da Silva, cu un bol de cereale în faţă. Purta probabil un pulover de-al lui Luke, iar părul vopsit în alb era adunat tot pe un umăr.

Şi-a lăsat lingura plină de cereale să cadă, iar aceasta a zăngănit zgomotos în bol.

— Ce vrei? a spus ea.

— Bună, Nat!

Pip a rămas locului stingherită, prinsă la mijloc între Luke, care era în pragul uşii, şi Nat, care stătea la masă.

— Deja mi-ai zis ce voiai să-mi zici la comemorare, i s-a adresat Nat nepăsătoare, luând din nou lingura.

— O, nu, nu are legătură cu procesul! a zis Pip şi a înaintat un pas spre Nat.

— Ce proces? s-a auzit Luke din spatele ei.

— Nu contează! a răspuns Nat, vorbind cu gura plină. Atunci, ce este?

— Este vorba despre Jamie Reynolds, a spus Pip.

O boare a intrat pe fereastră, făcând draperia dantelată să fluture şi nişte pungi maro de hârtie de pe blat – probabil ambalaje pentru mâncarea comandată – să foşnească.

— Jamie a dispărut, a adăugat ea.

Nat s-a încruntat, ochii ei albaştri întunecându-se.

— A dispărut? Mama lui m-a sunat ieri să mă întrebe dacă l-am văzut. Încă nu s-a întors?

— Nu, iar ai lui sunt foarte îngrijoraţi. I-au raportat dispariţia, dar poliţia nu face nimic în privinţa asta.

— Adică fratele meu?

Pip căzuse direct în capcană.

— Ei bine, nu, am vorbit cu inspectorul. Spune că nu se poate face nimic. Deci familia Reynolds m-a rugat să fac eu investigaţii.

— Pentru podcastul tău?

Nat a rostit ultimul cuvânt plină de ciudă, accentuând tăios consoanele.

— Păi, da!

Nat a mai înghiţit o gură de cereale.

— Ce oportunistă eşti!

Luke a chicotit în spatele ei.

— Ei m-au rugat să o fac, a spus încet Pip. Presupun că nu vei vrea să

mă laşi să-ţi înregistrez interviul.

— Şi cu o intuiţie fantastică! a zis ea, laptele picurând pe masă când încă o lingură plină a rămas în aer între Nat şi bol.

— Jamie i-a spus fratelui său că voia să vină acasă la tine – acasă la părinţii tăi – după comemorare, ca să petreceţi seara împreună.

— Trebuia să vină. Nu a mai venit.

Nat a tras zgomotos aer pe nas, aruncând repede o privire la Luke.

— Nu mi-a trimis mesaj să îmi spună că nu vine. L-am aşteptat. Am încercat să îl sun.

— Deci, ultima dată l-ai văzut pe Jamie la comemorare?

— Da! a zis Nat şi a mai luat o gură de cereale. După momentul în care au vorbit prietenii lui Andie, când am observat că Jamie se uita la mulţimea din partea cealaltă, încercând să vadă ceva. L-am întrebat ce se întâmplă, iar el mi-a răspuns „Tocmai am zărit pe cineva”.

— Şi? a insistat Pip când Nat a făcut o pauză prea lungă.

— Apoi a plecat, probabil ca să discute cu persoana respectivă, a spus ea.

Atunci îl văzuse şi Pip ultima oară, înghiontind-o în timp ce-şi făcea loc spre partea cealaltă a mulţimii, cu o expresie încordată pe chip. Dar spre cine se îndrepta?

— Ştii cumva cine este persoana pe care a zărit-o?

— Nu! a răspuns Nat, întinzându-şi gâtul cu un pârâit perceptibil. Nu poate fi cineva cunoscut; altfel i-ar fi spus numele. Probabil este cu *acea* persoană. Va veni acasă. Aşa este Jamie, cade dintr-o extremă în alta.

— Familia lui e convinsă că i s-a întâmplat ceva, a spus Pip, picioarele începând să îi amorţească din cauză că nu se mişcase de ceva vreme. De asta trebuie să aflu ce a făcut în timpul comemorării şi după aceea. Să aflu cu cine a interacţionat vineri seara. Ştii ceva care ar putea fi de folos?

Fata l-a auzit pe Luke inspirând zgomotos în spatele ei înainte să vorbească.

— Nat are dreptate; probabil Jamie doar stă pe la vreun prieten. Sunt sigur că se face prea mult caz pentru nimic.

— Îl cunoşti pe Jamie? l-a întrebat Pip, întoarsă pe jumătate ca să se uite la el.

— Nu chiar, doar din ce mi-a povestit Nat. Sunt prieteni apropiaţi. Dacă spune că Jamie este bine, atunci probabil că aşa este.

— Ei bine, eu… a început Nat.

— Ai fost la comemorare? l-a întrebat Pip pe Luke. Ai văzut…

— Nu, n-am fost, a zis Luke şi a ţâţâit. Nu l-am cunoscut pe puşti. Deci nu, nu l-am văzut pe Jamie. De fapt, vineri nu am plecat de acasă.

Pip a dat din cap spre el, apoi s-a întors din nou către masa din bucătărie, abia reuşind să surprindă expresia de pe chipul lui Nat. Aceasta se uita la Luke, cu mâna în aer, pe cale să apuce iarăşi lingura, şi cu gura întredeschisă, ca şi când ar fi vrut să vorbească, dar uitase cum să o facă. Apoi şi-a îndreptat privirea spre Pip, iar expresia a dispărut imediat, atât de repede, încât Pip nu era sigură că o surprinsese cu adevărat şi nici ce însemna.

— Deci, a spus Pip, privind-o acum cu mai multă atenţie pe Nat, Jamie s-a comportat ciudat în seara aceea sau şi în ultimele săptămâni?

— Nu cred, a zis Nat. Nu prea am vorbit cu el în ultima vreme.

— Nu v-aţi trimis mesaje? Nu aţi vorbit la telefon seara târziu? a întrebat Pip.

— Ei bine, nu…

Nat şi-a abandonat brusc cerealele, rezemându-se de spătar cu braţele încrucişate.

— Ce este asta? a rostit pe un ton plin de furie. Mă interoghezi? Credeam că tocmai ţi-am spus când l-am văzut ultima dată pe Jamie, dar acum mi se pare că mă suspectezi de ceva. La fel ca ultima dată.

— Nu, eu nu…

— Ei bine, te-ai înşelat atunci, nu-i aşa? Ar trebui să înveţi din greşeli!

Nat şi-a împins scaunul în spate, iar acesta a scârţâit pe gresie, sunetul făcând-o pe Pip să se cutremure.

— În orice caz, cine te-a făcut justiţiarul oraşului ăstuia de rahat? Poate că toţi ceilalţi îţi cântă în strună, dar eu, nu. Nat a clătinat din cap şi şi-a plecat ochii de un albastru-închis, apoi i-a spus pe un ton tăios: Acum ai să pleci.

— Îmi pare rău, Nat! a zis Pip.

Nu mai putea spune altceva: orice încerca nu făcea decât să o determine pe Nat să o urască şi mai mult. Şi vinovată era o singură persoană. Dar Pip nu mai era acea persoană, nu-i aşa? Golul i s-a căscat din nou în stomac.

Luke a condus-o pe Pip înapoi pe hol şi a deschis uşa de la intrare.

— M-ai minţit! a spus oarecum amuzat când Pip a ieşit. Mi-ai zis că sunteţi prietene.

Ea a mijit ochii din cauza strălucirii maşinii lui Luke, s-a întors şi a ridicat din umeri.

— Credeam că mă pricep să-i identific pe mincinoşi, a spus el, apucând strâns marginea uşii. Orice ai pune la cale, să nu ne implici! Ne-am înţeles?

— Da!

Ceva l-a făcut pe Luke să zâmbească şi a închis uşa cu o bufnitură.

Îndepărtându-se de casă, Pip şi-a scos telefonul ca să se uite la ceas. Era 10:41 dimineaţa. Jamie era dispărut de treizeci şi opt de ore şi jumătate. Ecranul se umplea de notificări de la Twitter şi Instagram, altele apărând în timp ce le urmărea. Postarea programată pe pagina ei de internet şi site-urile de socializare apăruse la zece şi jumătate, anunţând sezonul al doilea al podcastului. Aşadar, acum toată lumea ştia despre Jamie Reynolds. Chiar nu mai putea da înapoi.

Primise şi câteva e-mailuri. O altă companie o întreba de o sponsorizare. Un mail era de la Stanley Forbes, cu douăzeci şi două de fişiere ataşate, subiectul fiind *Fotografii de la comemorare.* Un altul sosise cu două minute în urmă: de la Gail Yardley, care locuia pe strada lui Pip.

Bună, Pippa! scria în e-mail. *Tocmai am văzut în oraş afişele cu dispariţia. Nu îmi amintesc să îl fi văzut pe Jamie Reynolds în seara aceea, dar m-am uitat repede prin fotografiile mele de la comemorare şi l-am găsit. S-ar putea să vrei să te uiţi la poza asta.*

Denumirea fişierului:

Notiţe privind cazul 2.docx

Sigur este Jamie în fotografia lui Gail Yardley. Metadatele îmi spun că a fost făcută la ora 20:26, deci iată-l pe James, încă prezent, la zece minute după ce l-am văzut ultima dată.

Jamie aproape se uită la cameră şi acest fapt în sine face fotografia să fie ciudată. Toţi ceilalţi, toate chipurile şi perechile de ochi sunt îndreptate în sus, uitându-se la exact acelaşi lucru: lampioanele pentru Andie şi Sal plutind peste acoperişul foişorului.

Dar Jamie se uită în altă direcţie.

Chipul lui palid şi pistruiat este aproape învăluit în întuneric, un pic înclinat faţă de camera lui Gail, uitându-se la ceva din spatele ei. Sau la cineva. Probabil la aceeaşi persoană despre care îi spusese lui Nat da Silva.

Iar chipul lui… afişează o expresie pe care nu prea reuşesc să o descifrez. Nu pare speriat, dar nici calm. Neliniştit? Îngrijorat? Are gura deschisă şi ochii mari, cu o sprânceană un pic ridicată, ca şi când ceva l-ar tulbura. Dar cine sau ce i-a cauzat acea reacţie? Jamie i-a spus lui Nat că zărise pe cineva, dar de ce să fi fost destul de urgent, încât să treacă prin mulţime în timpul comemorării? Şi de ce stătea aici, uitându-se probabil la cineva, în loc să li se alăture celorlalţi? Momentul surprins este straniu.

M-am uitat prin fotografiile lui Stanley Forbes. Jamie nu apare în niciuna dintre ele, dar le-am comparat cu ale lui Gail, încercând să o găsesc în mulţime şi să văd dacă pot afla la ce se uita Jamie sau cel puţin să reduc opţiunile. Stanley are o singură fotografie în direcţia aceea, de dinaintea începerii comemorării. Îi văd pe soţii Yardley, la câteva rânduri din faţă, în stânga. Am mărit imaginea chipurilor din spate, dar fotografia a fost făcută de la distanţă şi nu este foarte clară. După uniformele negre de poliţişti şi şepcile ascuţite şi strălucitoare, îmi dau seama că Daniel da Silva şi Soraya Bouzidi stau lângă soţii Yardley. Jacheta de un verde-închis care se vede

neclar lângă ei trebuie să îi aparţină domnului inspector Richard Hawkins. Cred că recunosc câteva dintre chipurile neclare din spate – presupun că sunt colegii mei de liceu, dar este imposibil să îmi dau seama la cine s-ar fi putut uita Jamie. În plus, fotografia a fost făcută cu o oră înainte de cea în care apare Jamie; mulţimea s-ar fi putut muta în acel timp.

– Înregistrează observaţiile acestea mai târziu, pentru episodul numărul 1.

Fotografia şi dovezile lui Nat au deschis cu siguranţă o pistă spre care să îndrept investigaţia. Cine este acea persoană pe care Jamie a plecat să o caute în mulţime? S-ar putea să ştie încotro s-a dus Jamie în seara aceea. Sau ce i s-a întâmplat.

Alte observaţii:

• Probabil ceva sau cineva l-a distras pe Jamie în seara aceea, pentru că nu s-a dus acasă la Nat, aşa cum stabiliseră, şi nici măcar nu i-a trimis un mesaj să-i spună că nu vine. Să fie oare ceea ce vedem în fotografia aceasta chiar începutul acelei *distrageri?*

• Telefoanele târzii date de Jamie şi mesajele trimise constant nu au legătură cu Nat da Silva, cu excepţia cazului în care ea nu vrea să recunoască aşa ceva de faţă cu Luke (tipul este foarte intimidant).

• Expresia de pe chipul lui Nat când Luke a spus că nu şi-a părăsit locuinţa vineri. Poate că nu înseamnă nimic. S-ar putea să fie o chestie de-a lor, pe care eu nu o înţeleg. Dar reacţia ei mi-a părut importantă. E foarte probabil să nu aibă legătură cu Jamie, dar ar trebui să notez totul. (Să nu menţionez în podcast; Nat mă urăşte deja destul.)

Capitolul unsprezece

Clopoţelul de deasupra uşii cafenelei s-a auzit dogit, răsunându-i în minte mai mult decât ar fi trebuit. Era un ecou nedorit care îi străbătea toate celelalte gânduri, dar nu putea să meargă să lucreze acasă, deci trebuia să rămână la cafenea. Până acum, probabil părinţii ei văzuseră afişele lipite prin oraş. Dacă Pip pleca acasă, era nevoită să poarte *acea conversaţie,* iar acum nu avea timp pentru asta. Sau, pur şi simplu, nu era pregătită.

Primise şi alte e-mailuri cu fotografii de la comemorare, iar notificările despre anunţurile ei ajunseseră acum la câteva mii. Pip le dezactivase, acum, că trolii le găsiseră. *Eu l-am ucis pe Jamie Reynolds* scria pe una dintre fotografiile goale de profil. *Cine te va căuta când tu vei fi cea care va dispărea?* apărea pe o alta.

Clopoţelul a sunat din nou, de data aceasta acompaniat de vocea Carei.

— Bună! a spus ea, trăgând scaunul din faţa lui Pip. Ravi mi-a zis că eşti aici. L-am văzut când am terminat treaba pe Chalk Road.

— Ai rămas fără afişe? a întrebat-o Pip.

— Da! Dar nu de asta trebuie să stăm de vorbă, a rostit Cara pe un ton profund, conspirativ.

— Ce se întâmplă? a şoptit Pip, urmându-i exemplul.

— Deci, când puneam afişele şi mă uitam la chipul lui Jamie, citind ce purta, eu… Nu ştiu…

Cara s-a aplecat înainte.

— Ştiu că eram foarte beată şi nu îmi amintesc multe din seara aceea, dar tot am senzaţia că… Ei bine, cred că l-am văzut pe Jamie acolo.

— La ce te referi? a şoptit Pip. La petrecerea-catastrofă?

Cara a dat aprobator din cap, aplecându-se atât de mult înainte, încât nu mai stătea pe scaun.

— Adică, nu-mi aduc aminte clar evenimentul. Este mai mult ca un déjà-vu. Dar, imaginându-mi-l îmbrăcat aşa, jur că a trecut pe lângă mine la petrecere! Eram beată, deci poate nu mă gândeam la nimic în acel moment sau poate nu mi-am dat seama, dar… Hei, nu te uita aşa la mine! Sunt sigură că probabil l-am văzut acolo.

— Sigură că probabil l-ai văzut acolo? a repetat Pip.

— Bine, în mod evident, nu sunt sigură, a zis fata şi s-a încruntat. Dar cred că el era.

S-a aşezat în sfârşit, căscând ochii la Pip şi invitând-o să vorbească.

Pip a închis capacul laptopului.

— Ei bine, în regulă, să spunem că *l-ai văzut* pe Jamie acolo. Ce naiba ar căuta Jamie la o petrecere plină de adolescenţi de optsprezece ani? El are douăzeci şi patru şi probabil singurii oameni de vârsta noastră pe care îi cunoaşte suntem noi, prietenii lui Connor.

— Nu ştiu.

— Vorbea cu cineva? a întrebat Pip.

— Nu ştiu, a spus Cara, atingându-şi tâmplele cu degetele. Cred că îmi amintesc doar că a trecut pe lângă mine la un moment dat.

— Dar dacă era acolo… a început Pip, oprindu-se când şi-a pierdut ideea.

— Este foarte ciudat! a terminat Cara în locul ei.

— Foarte ciudat!

Cara s-a oprit să ia o gură din cafeaua lui Pip.

— Aşadar, ce facem în privinţa asta?

— Ei bine, din fericire, sunt mulţi alţi martori de la petrecere care ar putea să confirme ce presupui că ai văzut. Şi dacă este adevărat, atunci cred că vom şti unde a plecat Jamie după comemorare.

Pip le-a trimis mai întâi un mesaj lui Ant şi lui Lauren, întrebându-i dacă îl văzuseră pe Jamie la petrecere. Răspunsul lui Ant a venit după două minute. În mod clar erau împreună, de vreme ce a răspuns pentru amândoi:

Nu l-am văzut; totuşi nu am stat mult. Ce să fi căutat Jamie acolo? X

— Ce atipic pentru Ant şi Lauren să nu observe nimic altceva în afară de ei doi! a spus Cara sarcastic.

Pip a răspuns: *Ai numărul lui Stephen Thompson, nu? Poţi să mi-l dai, te rog? Este urgent!* Fără sărutări.

Stephen organizase petrecerea la el acasă, şi chiar dacă Pip încă îl displăcea extrem de mult – de când fusese sub acoperire la petrecerea-catastrofă de anul trecut ca să afle informaţii despre traficantul de droguri Howie Bowers, iar Stephen încercase să o sărute cu forţa –, acum trebuia să lase deoparte acea antipatie.

Când Ant i-a trimis în sfârşit numărul lui Stephen, Pip şi-a băut restul de cafea şi l-a sunat, făcându-i semn Carei să tacă. Fata şi-a trecut degetele peste buze, ca şi când le-ar fi închis cu un fermoar, dar s-a apropiat ca să asculte.

Stephen a răspuns după al patrulea apel, părând confuz:

— Alo?
— Bună, Stephen! a spus Pip. Sunt Pip. Fitz-Amobi.
— O, salut! a zis Stephen pe un alt ton, mai blând şi mai profund.
Pip şi-a dat ochii peste cap la Cara.
— Cu ce pot să te ajut? a întrebat-o el.
— Nu ştiu dacă ai văzut vreunul dintre afişele de prin oraş…
— O, de fapt, mama tocmai mi-a spus că le-a văzut! S-a plâns că sunt „urâte", a comentat el şi a scos un sunet pe care Pip îl putea descrie ca fiind un hohot. Au vreo legătură cu tine?
— Da! i-a răspuns ea cu o voce cât mai veselă. Deci îl cunoşti pe colegul nostru, Connor Reynolds? Ei bine, fratele lui mai mare, Jamie, a dispărut vineri seara şi toată lumea este foarte îngrijorată.
— Rahat! a spus Stephen.
— Vineri seara ai dat o petrecere-catastrofă la tine acasă, nu-i aşa?
— Ai fost aici? a întrebat Stephen.
— Din nefericire, nu, i-a răspuns Pip, deşi, ei bine, fusese pe afară, ca să o ia pe Cara, care era beată şi plângea. Dar se zvoneşte că Jamie Reynolds a fost la petrecere şi mă întrebam dacă îţi aminteşti să îl fi văzut pe acolo? Sau dacă ai auzit pe altcineva zicând că l-a văzut?
— Te-ai apucat de vreo nouă investigaţie? a întrebat-o el.
Pip a ignorat întrebarea.
— Jamie are douăzeci şi patru de ani, cam un metru optzeci, părul blond-închis, aproape şaten, şi ochi albaştri. Era…
— Da, a întrerupt-o Stephen. Cred că l-am văzut pe-acolo. Mi-aduc aminte că-n living am trecut pe lângă un tip pe care nu îl cunosc. Părea puţin mai în vârstă; am presupus că este cu una dintre fete. Purta un tricou roşu-închis.
— Da! a confirmat Pip şi s-a îndreptat, dând din cap spre Cara. Pare a fi Jamie. Îţi trimit acum o fotografie pe telefon; poţi să confirmi că pe el l-ai văzut?
Pip şi-a coborât telefonul ca să găsească fotografia lui Jamie, cea de pe afiş, şi i-a trimis-o lui Stephen.
— El este, s-a auzit Stephen prin difuzor când şi-a ridicat telefonul ca să se uite la ecran.
— Îţi aminteşti la ce oră l-ai văzut?
— A, nu prea, i-a răspuns Stephen. Cred că era devreme, probabil pe la nouă, dar nu sunt sigur. L-am văzut doar o dată.

— Ce făcea? a întrebat Pip. Vorbea cu cineva? Bea?

— Nu, nu părea să stea de vorbă cu cineva. Nici nu cred că avea o băutură în mână. Cred că pur şi simplu stătea şi se uita. Cam ciudat, dacă stai să te gândeşti.

Pip a vrut să-i aducă aminte lui Stephen că tocmai el nu trebuia să aducă vorba despre ciudăţenii, dar a tăcut.

— La ce oră au ajuns oamenii la tine? Comemorarea s-a terminat pe la opt şi jumătate. Majoritatea au venit direct la tine?

— Da! Locuiesc la mai puţin de zece minute distanţă, aşa că majoritatea oamenilor au venit direct de la comemorare. Deci spuneai că te-ai apucat din nou de investigaţii, nu? Vei include conversaţia asta în podcastul tău? Deoarece, ei bine, mama nu ştie că am dat o petrecere, a spus Stephen în şoaptă; a fost plecată la spa în weekend. Am aruncat vina pe câinele nostru pentru vazele sparte şi petele de băutură. Iar poliţia ne-a spart gaşca pe la unu; probabil un vecin a reclamat că se aud zgomote. Nu vreau ca mama să afle de petrecere, deci ai putea să nu…

— Care poliţist a venit să-i trimită pe toţi acasă? l-a întrerupt Pip.

— O, tipul acela, Silva! Pur şi simplu le-a zis tuturor să plece acasă. Deci nu vei menţiona nimic despre petrecere, nu? În podcastul tău?

— O, nu, sigur! a minţit Pip.

Bineînţeles că intenţiona să o menţioneze, ba chiar era şi mai bine dacă îi făcea probleme lui Stephen „Pipăitorul” Thompson. I-a mulţumit şi a închis.

— Aveai dreptate! i-a spus Carei, lăsând telefonul.

— Da? Jamie a fost acolo? Am fost de ajutor?

— A fost, şi m-ai ajutat! i-a spus Pip şi i-a zâmbit. Ei bine, avem doi martori, niciunul nu ştie ora exactă, însă cred că putem fi destul de sigure că Jamie s-a dus acolo după comemorare. Acum trebuie să încerc să găsesc dovada fotografică şi să reduc intervalul de timp. Care este cea mai bună cale să trimit un mesaj tuturor celor care au fost la petrecere?

— Să trimiţi un mesaj tuturor din grupul clasei, pe Facebook? a sugerat Cara, ridicând din umeri.

— Bună idee!

Pip şi-a deschis din nou laptopul.

— Ar trebui să îi spun mai întâi lui Connor. Ce naiba căuta Jamie acolo?

Calculatorul a prins viaţă, iar chipul lui Jamie a apărut pe ecran din documentul cu afişul dispariţiei, ochii lui deschişi la culoare uitându-se în ai ei, ţintuind-o locului, când un fior rece i-a coborât pe ceafă. Îl cunoştea: el

era Jamie. *Jamie.* Dar cât de bine cunoşti pe cineva? S-a uitat la ochii lui, încercând să afle secretele din spatele lor. *Unde eşti?* l-a întrebat ea în tăcere, faţă în faţă.

Bună tuturor!

Aşa cum poate aţi văzut în afişele din oraş, Jamie Reynolds (fratele mai mare al lui Connor) a dispărut vineri seara, după comemorare.

Am aflat recent că Jamie a fost văzut la petrecerea-catastrofă dată de Stephen Thompson, de pe Highmoor Street. Îi rog pe toţi cei care au fost prezenţi să îmi trimită fotografiile şi filmuleţele pe care le-au făcut în timpul petrecerii (promit că niciun fişier nu va ajunge niciodată la părinţi/poliţie). Este valabil şi pentru poveştile de pe Snapchat/Instagram, dacă le-aţi salvat. Vă rog să mi le trimiteţi cât mai repede posibil la adresa de e-mail scrisă mai sus. Postez dedesubt fotografia lui Jamie. Dacă îşi aminteşte cineva că l-a văzut la petrecere sau ştie unde se află, sau ce a făcut vineri seara, vă rog să mă contactaţi prin e-mail sau la numărul de telefon de deasupra.

Vă mulţumesc!

Pip

12:58

Denumirea fişierului:

Crima perfectă. Instrucţiuni pentru fete cuminţi SEZONUL 2: Interviu telefonic cu George Thorne.wav

Pip: George, tocmai am început înregistrarea. Te voi ruga să semnezi un formular mâine la şcoală, dar, pentru moment, pot să te întreb dacă eşti de acord ca vocea ta să fie folosită într-un podcast publicat?

George: Da, este în regulă!

Pip: Bine, m-am mutat în spatele cafenelei, mă auzi mai bine acum?

George: Da, mult mai bine.

Pip: Bine! Deci mi-ai văzut mesajul de pe Facebook. Să re venim la ce ai început să îmi spui. Ai putea să o iei de la capăt?

George: Da, deci l-am văzut…

Pip: Scuze, puţin mai înainte de asta. Deci ai fost acolo vineri seara?

George: O, da! Vineri, după comemorare, am plecat la petrecerea-catastrofă, acasă la Stephen Thompson. Nu am băut mult deoarece avem un meci important de fotbal săptămâna următoare. Probabil Ant ţi-a spus asta. Aşa că îmi amintesc toată seara. Şi l-am văzut; l-am văzut pe Jamie Reynolds în living. Stătea rezemat de un perete şi nu vorbea cu nimeni. Îmi aduc aminte că mi-am zis în sinea mea că nu îl cunosc şi, ştii tu, în mod normal, noi, cei care stăm împreună la şcoală, mergem şi la petreceri, deci mi-a sărit în ochi. Totuşi, nu am vorbit cu el.

Pip: Bine! Acum să revenim la următorul moment în care l-ai văzut.

George: Corect! Un pic mai târziu, am ieşit în faţa casei ca să fumez o ţigară. Afară erau doar câţiva oameni; Jas şi Katie M. Vorbeau deoarece Katie plângea, nu ştiu de ce. Iar Jamie Reynolds era şi el afară. Îmi aduc aminte foarte clar. Se plimba încolo şi încoace pe trotuarul din faţa casei şi vorbea cu cineva la telefon.

Pip: Poţi să îmi descrii cum se comporta în timp ce vorbea la telefon?

George: Da, ei bine, părea oarecum… agitat. Nervos, dar nu exagerat de nervos. Poate speriat? Vocea îi tremura oarecum.

Pip: Şi ai auzit ce spunea?

George: Doar puţin. Când mi-am aprins ţigara, îmi aduc aminte că l-am

auzit spunând: „Nu, nu pot să fac asta!” Sau aşa ceva. Şi a repetat asta de câteva ori: „Nu pot să fac asta, nu pot!” Mi-a cam atras atenţia, aşa că am ascultat cât m-am prefăcut că mă uit la telefon. După un timp, Jamie a început să clatine din cap, zicând ceva de genul: „Ştiu că am spus orice, dar…” apoi a tăcut.

Pip: A observat că erai acolo? Că ascultai?

George: Nu cred. Nu cred că era conştient de altceva în afară de ce se întâmpla la celălalt capăt al firului. Şi-a acoperit cealaltă ureche ca să audă mai bine. A tăcut puţin, ca şi când ar fi ascultat, plimbându-se în continuare. Şi a spus: „Aş putea suna la poliţie” sau ceva asemănător. Cu siguranţă l-am auzit spunând ceva legat de poliţie.

Pip: A zis-o agresiv sau ca şi când şi-ar fi oferit ajutorul?

George: Nu ştiu, era cam greu să îmi dau seama. Apoi a tăcut o vreme şi a ascultat din nou, părând să devină şi mai agitat. Îmi aduc aminte că a spus ceva despre un copil.

Pip: Despre un copil? Copilul cui?

George: Nu ştiu, am auzit doar cuvântul. Apoi Jamie şi-a ridicat privirea şi m-am uitat întâmplător în ochii lui, iar atunci probabil şi-a dat seama că ascultam. Încă vorbind la telefon, a început să se îndepărteze de casă, mergând pe stradă. Ultimul lucru pe care l-am auzit spunând a fost ceva de genul „Nu cred că pot să o fac.”

Pip: Încotro se ducea?

George: Sunt destul de sigur că în dreapta, către strada principală.

Pip: Şi nu l-ai văzut întorcându-se spre casă?

George: Nu! Am mai rămas afară vreo cinci minute. A dispărut.

Pip: Şi ai idee la ce oră s-a întâmplat asta?

George: Ştiu exact când s-a întâmplat pentru că, imediat după ce a plecat Jamie, cam la treizeci de secunde, i-am trimis un mesaj unei fete de la liceul Chesham cu care am mai vorbit. I-am trimis o memă cu SpongeBob… Ştii ce, chiar nu are importanţă, dar pe telefonul meu scrie că l-am trimis la 22:32, adică imediat după ce a plecat Jamie.

Pip: 22:32? George, este perfect! Mulţumesc foarte mult! Ai reuşit să-ţi dai seama dacă Jamie vorbea cu un bărbat sau cu o femeie?

George: Nu! Nu mi-am dat seama de altceva, cu excepţia faptului că lui Jamie nu prea i-a plăcut ce îi spunea. Crezi că… fratele lui Connor este bine? Ar fi trebuit să spun mai devreme cuiva ce am văzut? Dacă i-aş fi trimis un mesaj lui Connor în seara aceea…

Pip: Este în regulă! Abia acum o oră ai aflat că Jamie a dispărut. Şi informaţiile tale sunt incredibil de utile! Connor va aprecia foarte mult ajutorul tău!

Capitolul doisprezece

S-au aşezat, separaţi de două laptopuri, în faţa blatului din bucătărie, ţăcănitul tastelor creând un tipar sonor în care se sincronizau cu intermitenţe.

— Lucrezi prea repede! i-a spus Pip lui Ravi, aruncând o privire la el peste ecran. Trebuie să ne uităm cu atenţie la fiecare în parte.

— O! a spus el sarcastic şi strâmbându-se. Nu mi-am dat seama că suntem în căutare de indicii pe cerul nopţii!

Băiatul şi-a întors laptopul, arătându-i patru fotografii consecutive ale lampioanelor chinezeşti care pluteau în întuneric.

— Doar verificam, Ţâfnoşia Ta!

— Asta e porecla mea pentru tine! Nu ai voie să o foloseşti!

Pip s-a întors la ecranul ei, uitându-se la fotografiile şi înregistrările video trimise pe e-mail de petrecăreţi. Ravi analiza fotografiile de la comemorare, deja mai mult de două sute.

— Aşa e cel mai util să ne petrecem timpul? a bombănit Ravi, în timp ce se uita repede la o altă succesiune de fotografii. Ştim că Jamie s-a dus la petrecerea-catastrofă după comemorare, iar acum am descoperit că a plecat de acolo, teafăr şi nevătămat la zece şi jumătate. Nu ar trebui să încercăm să aflăm ce a făcut după aceea?

— Ştim că a plecat de la petrecerea-catastrofă, a spus Pip, dar tot nu ştim *de ce* a fost acolo, ceea ce e destul de ciudat. Şi să adăugăm şi conversaţia telefonică pe care a auzit-o George. Nu s-a comportat ca de obicei; adică, ai văzut ce faţă a făcut Connor când i-am povestit. Este ciudat. Nu ştiu cum altfel să descriu situaţia. Jamie s-a comportat ciudat de la comemorare. Trebuie să fie cumva relevant pentru dispariţia lui.

— Probabil!

Ravi şi-a întors privirea la ecranul laptopului său.

— Aşadar, credem că Jamie a zărit pe cineva – oricine ar fi fost – la comemorare. A găsit acea persoană în mulţime şi a aşteptat, apoi a urmat-o când s-a îndreptat spre Highmoor şi petrecere. Stephen Pipăitorul a spus că Jamie părea că stătea şi se uita?

— Aşa cred, a zis Pip, care a prins a-şi muşca buza de jos. Mi se pare cel mai logic. Ceea ce înseamnă că e foarte probabil ca „acel cineva” să fie o persoană de la şcoală, din an cu mine sau cu un an mai mică.

— De ce ar urmări Jamie pe cineva de la şcoala ta?

Pip a sesizat nelinişteа din vocea lui Ravi, deşi băiatul încercase să o mascheze. A avut impulsul de a-l apăra pe Jamie, dar nu a putut să spună decât „Chiar nu ştiu". Nimic nu părea în regulă. Se bucura că îl trimisese pe Connor acasă cu un chestionar de patru pagini privind elementele tipice ale parolelor, ca el şi mama lui să le încerce la calculatorul lui Jamie. Era mai greu să vorbească despre Jamie dacă el era prezent. Şi Pip se chinuia să accepte asta. În mod sigur, le scăpa ceva, ceva care să explice de ce fusese Jamie acolo şi pe cine căuta. Probabil fusese foarte important, dacă o ignorase pe Nat şi telefoanele ei. Dar ce anume?

Pip s-a uitat la ceasul din colţul din dreapta jos al ecranului. Acum era 16:30. Şi cum Jamie fusese văzut teafăr şi nevătămat ultima dată la 22:32, era dispărut deja de patruzeci şi două de ore. Mai erau doar şase ore până la cele patruzeci şi opt. Momentul în care majoritatea persoanelor dispărute se întorceau: aproape şaptezeci şi cinci la sută. Totuşi, Pip avea senzaţia că Jamie nu avea să facă parte din acest procent.

Şi următoarea problemă: familia lui Pip era plecată acum la supermarket – mama îi trimisese un mesaj ca să o anunţe. Fata îi evitase toată ziua, iar Josh plecase cu ei, deci în mod obligatoriu avea să îi întârzie cu toate cumpărăturile lui de moment (ultima dată îl convinsese pe tata să cumpere două pungi cu morcovi tăiaţi care au ajuns la gunoi de îndată ce şi-a amintit că, de fapt, nu îi plăceau morcovii). Dar chiar dacă Josh i-ar fi distras, aveau să ajungă în curând acasă, şi era imposibil să nu fi văzut între timp afişele cu dispariţia lui Jamie.

Ei bine, nu putea să facă nimic; trebuia să se ocupe de asta când se întorceau. Sau poate să mai evite situaţia, insistând ca Ravi să nu plece acasă; probabil părinţii n-aveau să ţipe la ea de faţă cu el.

Pip s-a mai uitat la nişte fotografii trimise de Katie C., una dintre cele şase Katie din generaţia ei. Pip îl găsise pe Jamie doar în două fotografii din cele câteva zeci prin care se uitase până acum, iar de una nici măcar nu era sigură. Era doar partea inferioară a unui braţ ce se ivea din spatele unui grup de băieţi care stăteau la poză pe hol. Braţul fără trup purta un tricou roşu-închis care semăna cu al lui Jamie şi ceasul negru, voluminos. Deci probabil era el, dar asta nu îi oferea nicio informaţie adevărată, în afară de faptul că Jamie fusese la petrecere la ora 21:16. Să fi sosit atunci?

În cealaltă puteai măcar să-i vezi faţa, în fundalul fotografiei lui Jasveen, o fată de-o seamă cu Pip, stând pe o canapea albastră cu model. Obiectivul

era îndreptat asupra lui Jas, care se bosumfla exagerat, probabil din cauza petei mari şi roşii de băutură de pe bluza cândva foarte albă. La câţiva paşi în spatele ei, Jamie stătea lângă o fereastră întunecată; imaginea era cam neclară, dar vedeai că se uita în diagonală, spre stânga cadrului. Maxilarul îi părea încordat, ca şi când ar fi scrâşnit din dinţi. Probabil atunci îl văzuse Stephen Thompson; chiar părea să se uite la cineva. Datele de pe fotografie indicau că fusese făcută la 21:38, deci Jamie rămăsese la petrecere cel puţin douăzeci şi două de minute. Să fi stat acolo în tot acest timp, privind?

Pip a deschis un alt e-mail, de la Chris Marshall, colegul ei de la cursul de engleză. A descărcat fişierul video ataşat, şi-a pus din nou căştile şi a apăsat pe butonul de redare.

Era o serie de fotografii şi videoclipuri scurte, probabil povestea lui Chris de pe Snapchat sau Instagram pe care o salvase pe contul lui. Era un selfie cu el şi Peter de la ora de politică, bând două beri, urmat de o scurtă înregistrare cu un tip pe care Pip nu îl recunoştea şi care stătea în mâini în timp ce Chris îl încuraja, râzând în microfon. Următoarea era o fotografie cu limba lui Chris, care se albăstrise cumva.

Sunetele următoarei înregistrări video au explodat în urechile lui Pip, făcând-o să tresară. Vocile erau stridente, oamenii scandând zgomotos „Peter, Peter!”, în timp ce ceilalţi din cameră huiduiau, făceau glume răutăcioase şi râdeau. Păreau să fie într-un living, scaunele fiind trase de lângă masa pe care paharele din plastic erau aşezate în două triunghiuri de fiecare parte.

Jucau Beirut. Peter de la politică se afla lângă o latură a mesei, aruncând o minge de ping-pong portocalie şi ţinând un ochi închis cât se concentra. Şi-a mişcat încheietura mâinii, iar mingea a zburat cât colo, aterizând cu un plescăit uşor într-unul dintre paharele de pe margine.

Căştile lui Pip au vibrat din cauza strigătelor care au izbucnit în cameră, Peter urlând victorios când fata din partea cealaltă s-a plâns că trebuie să dea paharul peste cap. Apoi Pip a observat altceva, mijind ochii la fundal. A oprit înregistrarea video. Cara stătea în dreapta uşilor duble de sticlă din living, cu gura deschisă în timp ce ovaţiona, un val de lichid negru ţâşnind din paharul ei în acest cadru. Şi mai era ceva: un picior dispărea după o uşă, pe holul luminat de un galben strălucitor din spatele ei. O parte dintr-un picior în blugi de aceeaşi culoare cu cei pe care îi purta Jamie în seara aceea şi un tenis alb.

Pip a derulat înapoi videoclipul patru secunde, înainte de victoria lui

Peter. A apăsat butonul de redare şi l-a oprit din nou imediat. Pe hol era Jamie. Silueta nu i se vedea clar din cauza mişcării, dar el trebuie să fi fost: păr blond-închis şi tricou roşu fără guler. Se uita la obiectul negru din mâna lui. Părea un telefon.

Pip a pornit înregistrarea şi l-a privit pe Jamie mergând repede pe hol şi ignorând toată agitaţia din living, cu privirea la telefon. Cara a întors capul şi l-a urmărit o jumătate de secundă, înainte ca mingea să ajungă în pahar şi strigătele să îi atragă din nou atenţia la ce se întâmpla în cameră.

Patru secunde.

Imaginea apare doar patru secunde. Atunci a plecat Jamie, tenisul alb fiind ultima lui urmă.

— L-am găsit! a spus Pip.

Capitolul treisprezece

Pip a mutat înapoi cursorul şi a apăsat pe butonul de redare ca să îi arate lui Ravi.

— El este! i-a confirmat Ravi, sprijinindu-şi bărbia ascuţită de umărul ei. Atunci l-a văzut Cara. Uite!

— Cine are nevoie de camere de supraveghere, când ai poveştile de pe Snapchat? a observat Pip. Crezi că merge pe holul care duce spre uşa de la intrare? a mai întrebat şi s-a întors ca să se uite în ochii lui Ravi când a derulat din nou videoclipul. Sau către partea din spate a casei?

— Ambele variante sunt posibile, a spus Ravi. Este greu să-ţi dai seama dacă nu ştii planul casei. Crezi că putem să trecem pe la Stephen ca să aruncăm o privire?

— Am dubii că ne va primi înăuntru, a zis ea. Nu vrea ca mama lui să afle despre petrecere.

— Hm, am putea găsi planul casei pe Zoopla sau Rightmove, sau pe vreun alt site.

După secvenţa cu partida de Beirut, înregistrarea video s-a continuat cu o alta, în care Peter îmbrăţişa toaleta, vomitând în vas în timp ce Chris chicotea în spatele camerei, întrebându-l „Eşti bine, uriaşule?”

Pip a oprit-o ca să nu mai fie nevoiţi să îl audă pe Peter vomitând.

— Ştii ora la care a fost văzut Jamie? a întrebat Ravi.

— Nu! Chris mi-a trimis doar povestea salvată; ora nu apare nicăieri.

— Sună-l şi întreabă-l! a îndemnat-o Ravi şi s-a întins, trăgând laptopul spre el. Să văd dacă pot găsi casa pe Zoopla. La ce număr stă Stephen?

— La 19, pe Highmoor, i-a răspuns Pip, rotindu-şi taburetul ca să se întoarcă cu spatele la Ravi şi să vorbească la telefon.

Avea pe undeva numărul de telefon al lui Chris. Ştia că îl avea, deoarece lucraseră împreună la un proiect de grup în urmă cu câteva luni.

— Aha, iată-l: *Chris M.*

— Alo? a spus Chris când a răspuns, rostind cuvântul ca pe o întrebare; era clar că nu îi salvase numărul.

— Bună, Chris! Sunt Pip.

— O, salut! a spus el. Tocmai ţi-am trimis un e-mail…

— Da, mulţumesc! De fapt, despre asta voiam să vorbim. Ştii când a fost făcut videoclipul în care Peter joacă Beirut?

— Ăăă, nu-mi amintesc! a îngăimat Chris, încercând să îşi înăbuşe un căscat în telefon. Eram cam beat. Dar, de fapt, stai puţin… Vocea i s-a auzit cu ecou când a pus-o pe difuzor: Am salvat povestea ca să îl pot tachina pe Peter cu ea, dar fac înregistrări video cu aplicaţia camerei deoarece Snapchat-ul mi se blochează mereu.

— O, e minunat dacă este în memoria camerei! a spus Pip. Va indica ora la care a fost făcut filmul.

— Rahat! a zis nervos Chris. Cred că le-am şters pe toate, îmi pare rău!

Lui Pip i s-a strâns stomacul, însă doar pentru o secundă, căci apoi şi-a revenit şi l-a întrebat:

— Te-ai uitat în dosarul cu şterse recent?

— O, bună idee!

Pip l-a auzit umblând pe telefon.

— Da, iată-l! Înregistrarea video cu partida de Beirut a fost făcută la ora 21:56.

— La 21:56, a repetat Pip, notând ora în agenda pe care Ravi tocmai o împinsese spre ea. Perfect, mulţumesc foarte mult, Chris!

Pip a întrerupt convorbirea, deşi Chris încă vorbea. Nu fusese niciodată fana flecărelilor de la începutul şi sfârşitul conversaţiilor, iar acum nu avea timp să se prefacă. Ravi o alinta adesea, spunându-i micul lui buldozer.

— Ai auzit? l-a întrebat Pip.

El a dat aprobator din cap.

— Şi am găsit vechea schiţă cu locuinţa lui Stephen de pe Rightmove, vândută ultima dată în 2013. Fotografiile nu dezvăluie multe, dar planul casei încă mai apare.

Băiatul a întors din nou ecranul, arătându-i o schiţă alb-negru a planului casei.

Pip s-a întins spre ecran, trecându-şi degetul de la dreptunghiul de 5 pe 3 metri etichetat *living,* la uşile duble, făcând stânga pe hol ca să urmeze traseul lui Jamie. Pe acolo ajungea la uşa de la intrare.

— Da, a şoptit ea. Cu siguranţă ieşea din casă la 21:56.

Pip a copiat planul casei şi l-a deschis în Paint ca să facă nişte comentarii. A desenat o săgeată dinspre hol către uşa de la intrare şi a notat *Jamie pleacă la 21:56.*

— Şi se uită la telefon, a spus Pip. Crezi că voia să o sune pe acea persoană cu care vorbea la telefon când l-a văzut George?

— Pare foarte probabil, a răspuns Ravi. Ar însemna că a fost o

Cara DC

convorbire foarte lungă. De cel puţin jumătate de oră.

Pip a desenat două săgeţi care să indice „înainte” şi „înapoi” în faţa uşii de la intrare, când Jamie se plimba pe trotuar vorbind la telefon, notând apoi durata convorbirii telefonice şi desenând încă o săgeată care se îndepărta de casă, când Jamie a plecat în cele din urmă.

— Te-ai gândit vreodată să devii artistă profesionistă? a spus Ravi, uitându-se peste umărul ei.

— O, taci, merge şi aşa! a zis ea, împingându-l în bărbie.

Ravi a rostit „Booop” ca un robot, prefăcându-se că îşi resetează faţa.

Pip l-a ignorat.

— De fapt, ne-ar putea fi de folos împreună cu celălalt moment în care a fost văzut Jamie.

A accesat fotografia unde Jamie stătea în spatele lui Jasveen, cu bluza ei pătată. A tras-o într-o parte ca să împartă ecranul lângă planul casei.

— Acolo este o canapea, deci asta trebuie să fie sufrageria, nu?

Ravi a confirmat.

— Canapeaua şi un bovindou.

— Bine! a spus Pip. Iar Jamie stă chiar în dreapta ferestrei, a continuat, arătând simbolul ferestrei de pe schiţă. Dar dacă te uiţi la ochii lui, vezi că priveşte în altă parte, spre stânga.

— Poţi să elucidezi crime, dar nu faci diferenţa dintre stânga şi dreapta, a zâmbit Ravi.

— E stânga! a insistat ea, încruntându-se la el. Stânga noastră, dreapta lui.

— Bine, te rog să nu mă răneşti! a zis şi şi-a ridicat mâinile în semn că se predă, zâmbetul strâmb ajungându-i până la urechi.

De ce îi plăcea atât de mult să o enerveze? Şi ei de ce îi plăcea când el o făcea? Era exasperant!

Pip s-a întors din nou, a atins cu degetul locul în care se aflase Jamie şi l-a retras, urmând aproximativ unghiul în care se uita el şi ajungând în dreptul unei siluete pătrate şi negre lipite de celălalt zid.

— Ce reprezintă simbolul acesta? a întrebat ea.

— Acela e şemineul, i-a răspuns Ravi. Deci Jamie se uita la cineva care stătea în apropierea şemineului la 21:38. E foarte probabil să fie aceeaşi persoană pe care a urmărit-o de la comemorare.

Pip a dat aprobator din cap, notând aceste puncte şi ore pe schiţa casei.

— Deci, dacă nu îl mai caut pe Jamie, ci fotografiile făcute în apropierea

şemineului pe la 21:38, aş reuşi să aflu cine ar putea fi persoana respectivă, a zis ea.

— Bun plan, sergent!

— Întoarce-te la treaba ta! i-a spus Pip, împingându-l pe Ravi cu piciorul după insulă.

El a ascultat-o, dar nu înainte să îi fure ciorapul.

Pip i-a auzit mouse-ul ţăcănind o singură dată înainte să spună încet „Rahat!"

— Ravi, poţi să nu te mai prosteşti…

— Nu mă prostesc! a spus el fără să mai zâmbească. Rahat! a repetat Ravi cuvântul, mai tare de data asta, lăsând ciorapul lui Pip.

— Ce este?

Pip s-a ridicat de pe taburet şi s-a dus lângă el.

— L-ai găsit pe Jamie?

— Nu!

— Pe acel cineva?

— Nu, dar cu siguranţă este *cineva,* a spus misterios Ravi când Pip a văzut în sfârşit cine era pe ecran.

Sutele de chipuri din fotografie se uitau la cer, urmărind lampioanele. Peste oamenii din apropiere se revărsa o strălucire argintie slabă, ochii apărând ca nişte puncte roşii la declanşarea bliţului. Şi, chiar în spate, unde mulţimea se împuţinase, era Max Hastings.

— Nu! a spus Pip, iar cuvântul s-a perpetuat în tăcere, până şi-a simţit pieptul zdrenţuit şi gol.

Max stătea singur, îmbrăcat cu o jachetă neagră care se pierdea în noapte, gluga ascunzându-i o mare parte din păr. Dar cu siguranţă era el, cu ochi de un roşu strălucitor şi chip inexpresiv.

Ravi a lovit cu pumnul în blatul de marmură, făcând laptopul şi ochii lui Max să se cutremure.

— Ce naiba face acolo? a bombănit el, inspirând zgomotos. Ştia că nu este agreat! De nimeni.

Pip a pus o mână pe umărul lui şi, pe sub piele, a simţit că tremura de furie.

— Deoarece este genul de persoană care face ce vrea, indiferent pe cine răneşte, a spus ea.

— Nu voiam să vină, a replicat Ravi, uitându-se fix la Max. Nu ar fi trebuit să fie prezent!

— Îmi pare rău, Ravi!

Şi-a coborât mâna pe braţul lui, strângând-o în palma sa.

— Şi mâine sunt obligat să mă uit la el toată ziua. Să îi mai ascult minciunile.

— Nu trebuie să mergi la proces, a spus ea.

— Ba da! Nu o fac doar pentru tine. Adică, o fac pentru tine; aş face orice pentru tine. Băiatul şi-a coborât privirea şi a adăugat: Dar şi pentru mine. Dacă Sal ar fi ştiut vreodată ce monstru este Max cu adevărat, ar fi fost devastat. Devastat! Credea că sunt prieteni. Cum *a îndrăznit* să vină?

Şi-a închis laptopul, ascunzând chipul lui Max.

— Peste câteva zile, nu va mai putea să meargă nicăieri multă vreme, a spus Pip, strângându-l uşor de mână pe Ravi. Peste doar câteva zile.

El i-a schiţat un zâmbet, trecându-şi degetul mare peste monturile ei.

— Da, a spus Ravi. Da, ştiu!

Ravi a fost întrerupt de râcâitul unei chei, apoi uşa de la intrare s-a deschis. Trei perechi de picioare au păşit pe parchet.

— Pip?

Vocea mamei a răsunat, auzindu-se până în bucătărie, înainte ca femeia să intre. S-a uitat la Pip cu sprâncenele ridicate, patru riduri de supărare încreţindu-i fruntea. Şi-a coborât privirea doar o secundă ca să îi arunce un zâmbet lui Ravi, apoi s-a întors din nou spre Pip.

— Ţi-am văzut afişele, a zis ea pe un ton stăpânit. Când aveai de gând să îmi spui despre asta?

— Ăăă… a început Pip.

Tatăl ei a intrat în încăpere, ducând patru sacoşe pline ochi, mergând împleticit şi uitându-se la Pip şi la mama ei când a lăsat cumpărăturile pe blaturi. Ravi a profitat de mica pauză, ridicându-se în picioare şi luându-şi laptopul sub braţ. A mângâiat-o pe Pip pe ceafă şi i-a urat „Succes!” înainte să se îndrepte spre uşă, luându-şi amabil şi stângaci rămas-bun de la familia fetei.

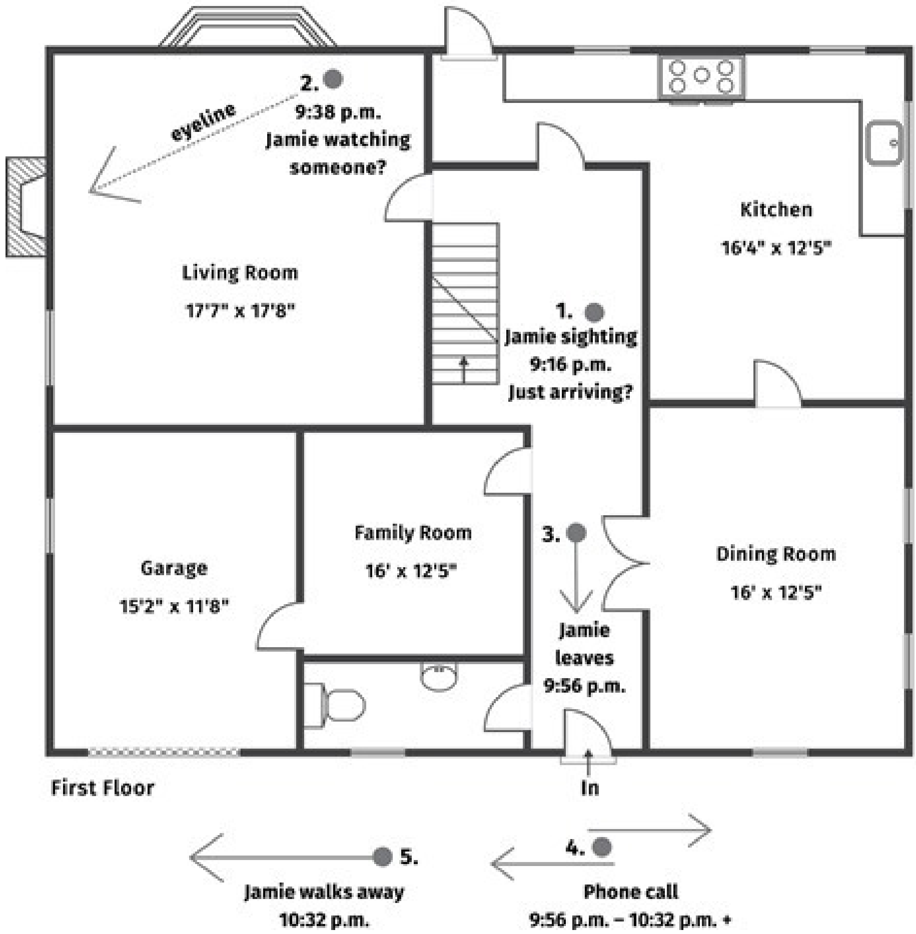
Trădătorul!

Pip şi-a plecat capul, încercând să dispară în cămaşa ei în carouri şi folosindu-se de laptop drept scut între ea şi părinţi.

— Pip?

Denumirea fişierului:

Comentarii la schiţa casei în care s-a dat petrecerea-calamitate.jpg

Capitolul paisprezece

— Ei?

— Da, scuze! a îngăimat Pip şi şi-a închis laptopul, încercând astfel să evite privirea mamei ei. Tocmai salvam ceva.

— Ce e cu afişele din oraş?

Pip s-a foit pe scaun.

— Cred că este destul de clar. Jamie a dispărut.

— Nu o face pe deşteaptă cu mine! a zis mama, punându-şi o mână în şold, întotdeauna un semn periculos.

Tatăl lui Pip s-a oprit din aranjat cumpărăturile – de îndată ce a terminat cu produsele refrigerate, bineînţeles –, iar acum se rezema de blat, la distanţă aproximativ egală între Pip şi mama ei, totuşi suficient de departe, încât să nu se implice în „luptă”. Ştia să se poziţioneze într-o zonă neutră, să fie o punte de legătură.

— Da, este ceea ce crezi! a spus Pip, întâlnind în cele din urmă privirea mamei. Connor şi Joanna chiar sunt îngrijoraţi. Cred că i s-a întâmplat ceva lui Jamie. Deci, da, îi cercetez dispariţia! Şi, da, înregistrez investigaţia pentru sezonul al doilea al emisiunii! Ei mi-au cerut să o fac şi am acceptat.

— Dar nu înţeleg, a zis mama, chiar dacă înţelegea foarte bine, însă era încă una dintre tacticile ei. Ai terminat cu astea. După toate lucrurile prin care ai trecut ultima dată. Pericolul la care te-ai expus.

— Ştiu… a început Pip, dar mama ei a întrerupt-o.

— Pippa, ai ajuns la spital din cauza unei supradoze. Au fost nevoiţi să îţi facă spălături stomacale. Ai fost ameninţată de un criminal acum condamnat.

Doar aşa se referea mama lui Pip la Elliot Ward. Nu putea folosi cuvântul; nu putea spune ce fusese el cu adevărat: un prieten. Ar fi fost prea mult.

— Iar Barney…

— Mamă, ştiu! a rostit Pip, ridicând vocea, care i s-a frânt când s-a luptat să şi-o controleze. Ştiu toate lucrurile îngrozitoare care s-au petrecut anul trecut din cauza mea, nu trebuie să îmi aminteşti constant. Ştiu, bine? Ştiu că am fost egoistă, ştiu că am fost obsedată, ştiu că am fost nesăbuită, şi dacă aş spune că îmi pare rău în fiecare zi, tot nu ar fi suficient, bine?

Pip simţea cum golul din stomac se agita, deschizându-se să o înghită cu

totul.

— Îmi pare rău! Mă simt vinovată tot timpul, deci nu trebuie să îmi spui. Sunt expertă în propriile-mi greşeli. Înţeleg…

— Aşadar, de ce ai alege să treci din nou prin asta? a întrebat-o mama ei pe un ton mai blând şi lăsându-şi braţul pe lângă corp.

Pip nu îşi dădea seama ce înseamnă asta, dacă era un semn de victorie sau de înfrângere.

Un chicot strident, ca din desene animate, s-a auzit dinspre living, întrerupându-le.

— Joshua! a strigat tata. Dă televizorul mai încet, te rog!

— Dar este SpongeBob şi este doar pe paisprezece, a răspuns încet o voce.

— Joshua…

— Bine, bine!

Zgomotul de la televizor s-a auzit tot mai încet, până când Pip nu l-a mai sesizat în vuietul din urechi. Tata s-a aşezat la locul lui, făcându-le semn să continue.

— De ce? şi-a repetat mama ultima întrebare, accentuând-o.

— Pentru că sunt nevoită, a spus Pip. Şi dacă vrei să ştii adevărul, am refuzat. Asta a fost alegerea mea. I-am spus lui Connor că nu mai pot să fac aşa ceva. Aşadar, ieri m-am dus să vorbesc cu cei de la poliţie ca să îi determin să ancheteze cu adevărat dispariţia lui Jamie. Am crezut că aşa pot să-i ajut. Dar poliţiştii nu vor să facă nimic pentru Jamie, nu pot, a spus Pip şi şi-a încrucişat braţele. Adevărul este că nu prea am avut de ales, odată ce autorităţile au refuzat. Nu am vrut să o fac, dar nu am putut să nu o fac. Ei m-au rugat. Ei au venit la mine. Şi dacă aş fi refuzat? Dacă Jamie nu va mai fi găsit? Dacă este mort?

— Pip, nu este treaba ta să…

— Nu este treaba mea, dar mi se pare că este responsabilitatea mea. Ştiu că amândoi veţi veni cu o mie de argumente ca să mă convingeţi că nu este adevărat, dar vă spun de ce mi se pare că este. Este responsabilitatea mea, deoarece am început ceva şi nu pot renunţa acum. Indiferent ce am păţit noi toţi, tot am elucidat o crimă dublă anul trecut. Am şase sute de mii de abonaţi care mă vor asculta şi pot să profit de asta ca să ajut lumea. Ca să îl ajut pe Jamie. De aceea nu am avut de ales. E posibil să nu fiu singura care poate ajuta, dar, în clipa asta, sunt singura din preajmă. Este vorba despre Jamie, mamă! Nu aş putea să mă iert dacă i s-ar întâmpla ceva, iar eu am

refuzat deoarece era alegerea mai uşoară. Mai sigură. Hotărârea pe care părinţii mei nu şi-ar dori să o iau. De aceea o fac. Nu pentru că vreau, ci pentru că trebuie. Am acceptat asta şi sper să puteţi accepta şi voi.

Cu coada ochiului, Pip şi-a văzut tatăl dând din cap, corpul de iluminat cu LED-uri de deasupra aruncând dungi galbene pe fruntea lui bronzată. Şi mama l-a văzut şi s-a întors încruntată la el.

— Victor! a spus ea.

— Leanne! i-a răspuns el, înaintând pe teren necunoscut. În mod clar nu este nesăbuită; s-a gândit mult la decizia asta. Este tot ce îi putem cere, pentru că decizia îi aparţine. Are de-acum optsprezece ani.

Tata s-a întors ca să-i zâmbească lui Pip, ochii strălucindu-i ca de obicei. Exact aşa cum se uita la ea de fiecare dată când povestea cum se cunoscuseră. La patru ani, Pip se plimba chiar prin casa asta, pe care el voia să o cumpere, fetiţa însoţindu-şi mama, care nu găsise o bonă. Îi urmase în toate camerele, spunându-i ceva despre animale în fiecare, în ciuda mamei, care îi zicea să îşi ţină gura ca să îi poată oferi *domnului amabil* informaţii despre bucătăria bine utilată. El spunea întotdeauna că, în ziua aceea, amândouă îi furaseră inima.

Pip i-a zâmbit, iar golul din stomac a început să se micşoreze, făcând mai mult loc în jurul său.

— Şi cum rămâne cu riscurile, Victor? a întrebat mama lui Pip, deşi acum pe un ton schimbat şi aproape deloc certăreţ.

— Orice implică un risc, i-a răspuns el. Chiar şi traversatul străzii. Lucrurile ar sta la fel dacă ar fi ziaristă sau poliţistă. Oare am împiedica-o să facă asta, din cauza posibilelor riscuri? În plus, sunt uriaş. Dacă cineva se gândeşte măcar să-mi rănească fiica, îi voi rupe capul!

Pip a râs, iar gura mamei a zvâcnit într-un zâmbet căruia nu voia să îi cedeze. Deşi a dispărut rapid, rezistase însă suficient.

— Bine! a fost răspunsul mamei. Pip, nu sunt duşmanul tău, ci mama ta. Îmi pasă doar de siguranţa şi de fericirea ta, cele două lucruri pe care le-ai pierdut ultima dată. Este datoria mea să te protejez, fie că îţi place, fie că nu. Aşadar, bine, îţi accept decizia. Dar te voi supraveghea ca să mă asigur că nu vei deveni nesănătos de obsedată de acest caz. În plus, ai face bine să mă crezi când îţi spun că nu vei chiuli de la şcoală şi nu îţi vei neglija examenele, a punctat mama, continuând să arate cu degetul. Sunt sigură că totul este bine, dar, dacă va apărea vreun semn de pericol, chiar şi cel mai mic indiciu, vreau să vii direct la noi. Îmi promiţi?

— Mulţumesc! a încuviinţat Pip cu o mişcare din cap şi simţind cum pieptul i se relaxează. Nu va fi ca ultima dată, promit!

Nu mai era acea persoană. Avea să fie cuminte de data asta. Serios! Lucrurile aveau să fie diferite, asta îi spunea acel sentiment adormitor care nu o părăsea niciodată.

— Dar ar trebui să vă avertizez: nu cred că totul este în regulă. Lăsând asta la o parte, nu cred că îl vei vedea pe Jamie la lucru mâine-dimineaţă.

Roşind şi strângând din buze, mama şi-a plecat privirea. Dintre toate expresiile mamei, pe aceasta chiar nu ştia cum să o interpreteze.

— Păi, a adăugat încet mama, nu spun decât că Jamie este probabil bine şi sunt sigură că se va dovedi că nu a fost nimic. De aceea nu vreau să te implici prea mult.

— Ei bine, sper că nu este nimic, a zis Pip, luând plasa cu mandarine pe care i-o dăduse tatăl ei şi punându-le în bolul de fructe. Sunt totuşi câteva semnale de alarmă. Telefonul lui a fost închis în acea seară şi nu a mai fost deschis de atunci. Iar în ziua aceea, s-a purtat neobişnuit, ciudat, aş zice.

Mama a pus o franzelă în coşul de pâine.

— Nu spun decât că, poate, comportamentul ciudat nu este chiar atât de neobişnuit pentru Jamie.

— Stai, ce vrei să spui?

Pip s-a oprit, îndepărtându-se de cutia cu ovăz pentru terci pe care i-o dădea tatăl ei.

— O, nimic! i-a răspuns mama, ocupându-se de conservele de roşii. N-ar fi trebuit să spun nimic.

— Ce nu ar fi trebuit să spui? a întrebat Pip, cu inima bătându-i să-i sară din piept şi simţind neliniştea mamei. Mijind ochii, s-a uitat la ceafa mamei şi a insistat: Mamă? Ştii ceva despre Jamie?

Denumirea fişierului:

Crima perfectă: Instrucţiuni pentru fete cuminţi SEZONUL 2: Interviu cu mama.wav

Pip: Mamă, aşteaptă, acum am pus microfoanele! Îmi poţi spune la ce te-ai referit? În legătură cu Jamie?

[PREA SLAB CA SĂ SE AUDĂ]

Pip: Mamă, tu… trebuie să te apropii de microfon. Nu te poate înregistra de acolo.

[PREA SLAB CA SĂ SE AUDĂ]

Pip: Te rog, poţi să te aşezi odată şi să îmi spui ce este, orice ar fi?

Mama: [PREA SLAB CA SĂ SE AUDĂ]… trebuie să pregătesc cina.

Pip: Ştiu, ştiu! Va dura doar câteva minute. Te rog? Ce ai vrut să spui când ai zis „comportamentul ciudat nu este chiar atât de neobişnuit pentru Jamie”? Te referi la ceva ce s-a petrecut la serviciu? Jamie a lucrat până târziu vineri, înainte de comemorare. Se purta ciudat atunci? Asta vrei să spui? Te rog, mamă, chiar m-ar putea ajuta cu ancheta!

Mama: Nu… este… a, nu, nu ar trebui! Nu mă priveşte.

Pip: Jamie a dispărut. Au trecut două zile. Ar putea fi în pericol. Nu cred că i-ar păsa acum dacă e sau nu treaba cuiva.

Mama: Dar Joanna…

Pip: Ea este cea care m-a rugat să fac asta. A acceptat că este posibil să afle despre Jamie lucruri pe care nu ar vrea să le ştie.

Mama: Joanna… crede că Jamie mai lucrează la Proctor and Redcliffe? Asta i-a spus?

Pip: Da, bineînţeles, ce vrei să spui? Chiar lucrează acolo. A fost la serviciu vineri, înainte să dispară.

Mama: El… Jamie nu mai lucrează la agenţie. A plecat acum două săptămâni şi jumătate.

Pip: *A plecat?* Şi-a dat demisia? Ai lui nu ştiu; cred în continuare că lucrează cu tine. A plecat la lucru în fiecare zi. De ce să-şi dea demisia şi să mintă în privinţa asta?

Mama: El… nu a demisionat.

Pip: Poftim?

Mama: Pip…

Pip: Mamă?

Mama: A avut loc un incident. Dar chiar nu vreau să deschid subiectul; nu are nicio legătură cu asta. Vreau să spun doar că, probabil, dispariţia lui Jamie nu este ceva neobişnuit pentru el şi de ce să îi creez probleme când…

Pip: Mamă, a dispărut! Orice s-a întâmplat în ultimele săptămâni ar putea fi important. Orice! Ştiu că Joanna nu se va supăra dacă spui. Ce incident a avut loc? Când?

Mama: Ei bine… cred că s-a întâmplat într-o miercuri, deoarece Todd nu era la birou, iar Siobhan şi Olivia erau, însă plecaseră cu nişte clienţi.

Pip: Miercuri, în urmă cu două săptămâni? Deci pe… 11 ?

Mama: Cam aşa. Am ieşit să iau prânzul şi să mă întâlnesc cu Jackie la cafenea, şi l-am lăsat singur pe Jamie în birou. Iar când m-am întors… ei bine, probabil mai curând decât s-a aşteptat, deoarece el…

Pip: Ce? Ce făcea?

Mama: Avea cheia mea; probabil mi-o luase mai devreme din poşetă şi o folosise ca să descuie sertarul biroului cât am fost plecată în oraş. L-am surprins luând cardul de credit al companiei din sertarul meu.

Pip: Poftim?

Mama: S-a panicat când am intrat. Tremura. A încercat să-mi ofere câteva scuze privind motivul pentru care lua cardul; a spus că îi trebuie informaţiile ca să poată comanda mai multe plicuri, apoi că Todd îl rugase să-l ajute cu ceva. Dar ştiam că minte, iar Jamie ştia că eu nu îl cred. Aşa că a început să-şi tot ceară scuze. A spus că îi pare rău, că pur şi simplu are nevoie de bani… A zis ceva de genul „Nu aş fi făcut asta, dacă nu ar fi fost o problemă de viaţă şi de moarte”.

Pip: „De viaţă şi de moarte?” La ce se referea?

Mama: Nu ştiu. Presupun că voia să-l folosească la un bancomat şi să scoată câteva sute de lire. Ştia PIN-ul, deoarece îl mai trimisesem cu cardul acela să cumpere ceai pentru birou. Nu ştiu de ce îi trebuiau banii, dar în mod clar era disperat. Nu am mai avut probleme cu Jamie înainte de asta. I-am oferit slujba ca să îl ajut, ca să îi ajut pe Joanna şi pe Arthur, deoarece Jamie se chinuia să îşi păstreze un loc de muncă. Este un tânăr foarte amabil; aşa a fost de când era mic, Jamie pe care l-am surprins mi s-a părut a fi un alt om. Speriat. Şi întristat.

Pip: Cred că era disperat pentru că ştia că, dacă ar fi reuşit să fure banii,

ai fi aflat în cele din urmă. De ce avea nevoie de bani atât de urgent?

Mama: Nu l-am întrebat. I-am spus doar să lase cardul şi să îmi înapoieze cheia, şi că nu voi chema poliţia. Nu am vrut să îi mai fac probleme; părea să aibă destule, indiferent despre ce ar fi fost vorba. Şi m-aş fi simţit prea vinovată dacă aş fi sunat la poliţie pentru unul dintre copiii prietenei mele, care are probleme. Nu aşa se face. Aşa că i-am zis lui Jamie că nu voi povesti nimănui ce am văzut, dar că nu mai putea lucra la Proctor and Redcliffe şi că îi va fi reziliat imediat contractul de muncă. I-am spus că trebuie să îşi pună ordine în viaţă; dacă nu, voi fi nevoită să-i spun Joannei. Mi-a mulţumit pentru că nu am chemat poliţia şi pentru şansa oferită, apoi a plecat. Ultimul lucru pe care mi l-a zis a fost „Îmi pare foarte rău! Nu aş fi făcut asta, dacă nu aş fi fost nevoit".

Pip: Pentru ce îi trebuiau banii?

Mama: Nu mi-a spus. Dar dacă era dispus să fure de la companie şi să fie prins, pentru ce altceva i-ar fi trebuit banii, dacă nu pentru ceva… ilegal?

Pip: Da, probabil, dar asta nu înseamnă că dispariţia lui, la două săptămâni după acest incident, nu este dubioasă sau neobişnuită. În orice caz, asta mă face şi mai sigură că Jamie are probleme. Că s-a implicat în ceva grav.

Mama: Cu siguranţă nu l-am crezut niciodată în stare să fure. Niciodată!

Pip: Şi singurul motiv pe care ţi l-a spus a fost că este o chestiune de viaţă şi de moarte?

Mama: Da, aşa a spus.

Pip: La viaţa şi la moartea cui s-a referit?

Capitolul cincisprezece

Pip era sigură că a văzut momentul în care inima Joannei a început să se frângă. Nu a fost când le-a spus ei şi lui Connor despre petrecerea-catastrofă, la care Jamie urmărea pe cineva. Nici când le-a zis că a plecat de la petrecere la zece şi jumătate şi a fost văzut vorbind la telefon, zicând ceva de poliţie. Nici măcar când le-a povestit că Jamie îi minţea de două săptămâni că încă avea slujba şi cum o pierduse. Nu, a fost exact când a rostit aceste cuvinte: viaţă şi moarte.

Ceva s-a schimbat imediat la Joanna: felul în care îşi ţinea capul, conturul ochilor, pielea care i s-a lăsat şi s-a albit, ca şi când o parte din viaţa ei s-ar fi scurs, ieşind în aerul rece al bucătăriei. Pip şi-a dat seama pe dată că tocmai dăduse glas celor mai mari frici ale Joannei. Ba chiar mai rău de atât, fiindcă Jamie rostise acele cuvinte.

— Dar nu ştim ce a vrut Jamie să zică. Este posibil să fi exagerat, ca să minimalizeze problema pe care o are sau ca să o facă pe mama să îl compătimească, a spus Pip, uitându-se de la Connor în ochii trişti ai Joannei.

Arthur Reynolds nu era acasă. Din câte se părea, era plecat de multe ore şi niciunul din ei nu ştia pe unde umbla.

— Îşi descarcă nervii, a fost presupunerea Joannei.

— Aveţi idee de ce i-ar fi trebuit lui Jamie banii aceia?

— Miercuri, în urmă cu două săptămâni? a spus Connor. Nu cred că urma vreo aniversare sau vreo ocazie specială pentru care să aibă nevoie de bani.

— Mă îndoiesc de faptul că Jamie a vrut să fure banii ca să cumpere cadouri pentru ziua de naştere a cuiva, a răspuns Pip cât de amabil a izbutit. Ştiţi dacă avea vreo datorie pe care ar fi trebuit să o plătească? Factura la telefon? Ştim că a fost foarte ataşat de telefon în ultimele săptămâni.

— Nu cred, a vorbit în sfârşit Joanna. Avea un salariu frumos ca agent imobiliar; sunt sigură că-i acoperea fără probleme factura la telefon. Nu este ca şi când ar fi cheltuit mai mult decât de obicei. Jamie nu prea îşi cumpără lucruri pentru el, nici haine, nici altceva. Cred că principala cheltuială ar fi, ei bine, doar prânzul.

— Bine, o sa cercetez asta.

— Unde pleca Jamie? a întrebat Connor. Când ne spunea că pleacă la

lucru?

— Şi asta trebuie să cercetez, a zis Pip. Poate că doar ieşea din casă, astfel încât să nu fie nevoit să vă povestească ce s-a întâmplat. Poate îşi căuta altă slujbă, înainte să vă spună că a pierdut-o pe ultima? Ştiu că era un motiv de ceartă între Jamie şi tatăl lui; poate încerca să evite încă o discuţie pe tema asta.

— Da! a spus Joanna, scărpinându-se în bărbie. Arthur s-ar fi supărat pe el dacă ar mai fi pierdut încă o slujbă. Lui Jamie nu îi plac certurile.

— Revenind la petrecerea-catastrofă, a spus Pip, schimbând subiectul, ştiţi cu cine ar fi putut vorbi Jamie la telefon? Cine i-ar fi putut cere să facă ceva?

— Nu! Nu cu noi a vorbit, a zis ea.

— Cu Zoe? a întrebat Pip.

— Nu, nu a luat legătura cu Jamie în ziua aceea. Singura persoană pe care ştiu că Jamie o sună regulat este Nat da Silva. Sau era…

— Nu cu Nat vorbea, a contrazis-o Pip. Mi-a spus că Jamie nu a venit la ea acasă, aşa cum era planul, şi că i-a ignorat toate mesajele şi apelurile.

— Atunci nu ştiu. Îmi pare rău! a spus Joanna în şoaptă, ca şi când şi-ar fi pierdut şi vocea.

— Este în regulă, a zis Pip, cu mai multă veselie, ca să compenseze. Presupun că mi-aţi fi spus, dar… aţi aflat parola de la calculator?

— Încă nu, a răspuns Connor. Am lucrat cu acel chestionar şi am încercat toate variabilele cu înlocuirea numărului. Până acum nimic. Păstrăm o arhivă cu tot ce am încercat; cred că am depăşit şase sute de încercări eşuate.

— Bine, încercaţi în continuare! Mâine, după ore, voi vedea dacă pot să contactez pe cineva care să poată sparge parola, fără să distrugă datele.

— Da, aşa vom face! a zis Connor, mişcându-şi degetele.

Pe blatul din spatele lui erau două boluri folosite şi o cutie deschisă de cereale; Pip a presupus că aceea fusese cina.

— Ne mai putem ocupa şi de altceva în afară de parolă? Orice?

— Ăăă, da, bineînţeles! a spus ea, încercând să găsească ceva. Încă mă uit la toate fotografiile şi înregistrările video de la petrecere pe care mi le-au trimis oamenii. Aşa cum am zis, îi caut pe cei care stăteau în jurul şemineului, între 21:38 şi 21:50. Singurul lucru aproape sigur l-am găsit într-o fotografie făcută la 21:29, în direcţia şemineului. Sunt aproximativ nouă oameni, unii de-o seamă cu noi, alţii cu un an mai mici. E posibil ca

fotografia să fi fost făcută prea devreme ca să ne arate la cine se uita Jamie, dar este ceva ce pot… putem urmări mâine la şcoală. Connor, îţi voi trimite pe e-mail fotografia şi fişierele video; te-ai putea uita şi tu la ele?

— Da, a zis el şi s-a îndreptat de spate. Desigur!

— Perfect!

— Am tot primit mesaje de la oameni, a spus Joanna. De la prietenii şi vecinii care ţi-au văzut afişele cu dispariţia. Nu am ieşit din casă; am încercat să intru în calculatorul lui Jamie şi am vorbit la telefon toată ziua. Aş putea să văd fotografia pe care ai folosit-o?

— Da, sigur!

Pip şi-a mişcat degetul pe mouse pad ca să redeschidă laptopul. A căutat prin fişierele recente, a deschis fotografia şi a întors calculatorul spre Joanna.

— Am ales-o pe asta, a zis ea. Faţa i se vede clar şi nu zâmbeşte prea larg, deoarece adeseori mi se pare că oamenii sunt foarte diferiţi când zâmbesc *cu adevărat.* Ai făcut-o înainte să se aprindă lumânările pe tortul aniversar, deci lumânările nu aruncă nicio lumină ciudată. Este în regulă?

— Da, a zis încet Joanna, acoperindu-şi gura cu mâna strânsă. Da, este perfectă!

Ochii i s-au umplut de lacrimi când s-a uitat rapid la chipul fiului ei, ca şi când s-ar fi temut să îşi fixeze privirea într-un loc prea mult timp. Ce credea că ar fi văzut, dacă ar fi făcut-o? Sau îi studia chipul, încercând să îşi amintească fiecare detaliu?

— Mă duc un pic până la toaletă, a spus Joanna cu o voce distantă, ridicându-se de pe scaun tremurând.

A închis uşa de la bucătărie în urma ei, iar Connor a oftat, pleoştindu-se şi ciupindu-şi cuticulele zdrenţuite.

— S-a dus la etaj ca să plângă, a spus el. Toată ziua a plâns. Ştiu ce face şi cred că e conştientă că ştiu, dar nu plânge de faţă cu mine.

— Îmi pare rău!

— Poate crede că îmi voi pierde speranţa dacă o văd plângând.

— Îmi pare rău, Connor!

Pip s-a întins ca să îi atingă braţul, dar era prea departe de cealaltă parte a mesei. S-a îndreptat în schimb spre laptopul de pe ecranul căruia o privea chipul lui Jamie şi l-a întors din nou spre ea.

— Dar am făcut progrese azi. Am mai aflat ce a făcut Jamie în acea seară şi avem câteva piste de urmărit.

Connor a ridicat din umeri, uitându-se la ceasul de pe telefon.

— Jamie a fost văzut ultima dată la 22:32, nu? Asta înseamnă că termenul de patruzeci şi opt de ore expiră peste cincizeci şi şapte de minute. Băiatul a tăcut o clipă, apoi a continuat: Nu se întoarce în următoarele cincizeci şi şapte de minute, nu-i aşa?

Pip nu a ştiut ce răspuns să îi dea. Ştia ce trebuia să zică, ceva ce ar fi trebuit să îi spună cu o zi în urmă: să nu atingă periuţa de dinţi a lui Jamie, pieptenele sau obiectele pe care s-ar fi putut afla urme ale ADN-ul lui, în caz că ar fi fost nevoie. Dar acum nu era momentul. Nu ştia dacă avea să existe vreodată un moment potrivit să-i zică aşa ceva. O limită peste care nu se mai putea trece vreodată.

S-a uitat în schimb la ecran, la zâmbetul schiţat de Jamie, la ochii care o priveau ca şi când nu ar fi trecut zece zile. Iar apoi şi-a dat seama: el stătea chiar în faţa ei, la masa asta. Ea era aici, iar Jamie era chiar acolo, ca şi când o poartă în timp s-ar fi deschis pe suprafaţa lustruită de lemn. În spatele lui, totul era la fel ca în fotografie: uşa frigiderului cu o colecţie de magneţei ieftini, storurile crem trase o treime în spatele chiuvetei, tocătorul de lemn rezemat în acelaşi loc deasupra umărului stâng al lui Jamie şi suportul negru şi cilindric de cuţite de deasupra celuilalt umăr, în care se aflau şase de mărimi diferite cu benzi colorate pe mânere.

Ei bine, de fapt – Pip şi-a mişcat repede privirea de la ecran la bucătărie –, setul de cuţite din spatele lui Jamie era complet în fotografie, toate cuţitele fiind aranjate înăuntru: mov, portocaliu, verde-deschis, verde-închis, roşu şi galben. Dar acum, ridicându-şi privirea, unul dintre cuţite lipsea. Cel cu bandă galbenă.

— La ce te uiţi? a întrebat-o Connor.

Pip nu îl observase stând în spate şi uitându-se peste umărul ei.

— O, la nimic! a spus ea. Mă uitam pur şi simplu la fotografia asta şi am observat că unul dintre cuţite nu este acum acolo. Nu este nimic, a repetat Pip, fluturând mâna ca să ignore ideea.

— Probabil este în maşina de spălat vase.

Connor s-a dus până acolo şi a deschis uşa maşinii de spălat vase.

— Hm, a spus el, îndreptându-se în schimb spre chiuvetă.

Băiatul a mişcat câte ceva, sunetul porţelanului pe porţelan făcând-o pe Pip să tresară.

— Probabil l-a pus cineva din greşeală într-un sertar. Eu o fac mereu, a spus Connor, cu nelinişte în glas, acum, că începea să deschidă sertarele, cu

conţinutul lor zdrăngănind, şi să le forţeze la maximum.

Pip început să se teamă privindu-l, pulsul mărindu-i-se la fiecare trosnet, şi ceva rece şi-a găsit loc în pieptul ei. Connor a continuat frenetic, până când a deschis fiecare sertar, ca şi când bucătăriei i-ar fi crescut dinţi care muşcau din restul camerei.

— Nu e aici, i-a spus el, deznădăjduit.

— Poate ar trebui să o întrebi pe mama ta, a opinat Pip, ridicându-se în picioare.

— Mamă! a strigat Connor, îndreptându-şi atenţia spre dulap şi deschizând fiecare uşă până când bucătăria a părut întoarsă pe dos.

Aşa se şi simţea: stomacul lui Pip s-a strâns, iar picioarele i s-au împleticit.

Apoi a auzit-o pe Joanna, coborând zgomotos scările.

— Calmează-te, Connor! a încercat Pip. Probabil este pe aici pe undeva.

— Şi dacă nu este, a spus el, stând în genunchi şi uitându-se în sertarul de sub chiuvetă, ce ar însemna?

Ce ar fi însemnat? Poate nu ar fi trebuit să facă încă observaţia asta.

— Ar însemna că unul dintre cuţitele voastre lipseşte.

— Ce lipseşte? a întrebat Joanna, dând buzna pe uşă.

— Unul dintre cuţitele voastre, cel cu banda galbenă, a zis Pip, aducând laptopul ca să îi arate Joannei. Vezi? Era acolo în fotografia făcută la aniversarea lui Jamie. Dar acum nu este în rastel.

— Nu este nicăieri, a spus Connor cu respiraţia tăiată. M-am uitat prin toată bucătăria!

— Văd, a zis Joanna, închizând o parte din sertare.

Femeia a căutat din nou în chiuvetă, dând la o parte toate cănile şi paharele de acolo şi uitându-se dedesubt. S-a uitat la suportul în care se lasă vasele la scurs, chiar dacă, de unde stătea, Pip vedea că era gol. Connor era la rastelul de cuţite, scoţându-le pe toate, ca şi când cel galben s-ar fi putut ascunde cumva dedesubt.

— Ei bine, nu mai este! a spus Joanna. Nu este în niciunul dintre locurile unde ar trebui să fie. Îl voi întreba pe Arthur când se întoarce.

— Îţi aminteşti să fi folosit recent cuţitul acela? a întrebat Pip şi s-a uitat prin fotografiile de la aniversarea băiatului. Jamie a folosit cuţitul roşul ca să taie tortul, dar îţi aminteşti să îl fi folosit pe cel galben după aceea?

Joanna s-a uitat spre dreapta, clipind aproape insesizabil, ca şi când ar fi încercat să îşi amintească.

— Connor, când am făcut săptămâna asta musaca?

Pieptul lui Connor se ridica şi cobora odată cu respiraţia.

— Ăăă, în ziua în care am venit târziu, după lecţia de chitară, nu-i aşa? Deci, miercuri.

— Da, miercuri! a încuviinţat Joanna şi s-a întors spre Pip. Nu îmi amintesc dacă l-am folosit, dar cu acela tai de obicei vinetele, deoarece este cel mai ascuţit şi cel mai lat. Sunt sigură că aş fi observat dacă lipseşte.

— Bine, bine, a spus Pip, trăgând de timp ca să se gândească. Aşadar, e posibil să fi dispărut în ultimele patru zile.

— Asta ce înseamnă? a întrebat Joanna.

— Nu înseamnă nimic în mod deosebit, a spus Pip, plină de tact. S-ar putea să nu aibă nicio legătură cu Jamie. Ar putea să apară pe undeva prin casă, unde nu te-ai gândit să cauţi. Acum este doar o mică informaţie despre ceva ieşit din comun, şi vreau să ştiu tot ce este ieşit din comun, indiferent despre ce ar fi vorba. Asta e tot.

Da, panica din ochii amândurora i-a confirmat că nu ar fi trebuit să spună nimic. Pip s-a uitat la marca cuţitelor şi a fotografiat rastelul şi locul gol cu telefonul ei, încercând să nu atragă prea multă atenţie asupra a ceea ce făcea. Revenind la laptop, a căutat pe Google marca şi a văzut o imagine cu toate cuţitele în diferite culori aranjate în rând.

— Da, acelea sunt, a spus Joanna în spatele ei.

— Bine! a zis Pip şi a închis laptopul, pe care l-a băgat la loc în rucsac. Îţi voi trimite fişierele de la petrecere, Connor. Mă voi uita la ele până târziu, deci, dacă găseşti ceva, să-mi trimiţi imediat mesaj! Şi presupun că ne vedem mâine la şcoală. Noapte bună, Joanna! Somn uşor!

Somn uşor? Ce prostie! Bineînţeles că nu avea să doarmă bine.

Pip a ieşit din cameră, zâmbind încordat şi cu buzele lipite, sperând ca ei să nu citească nicio expresie pe chipul ei, nicio urmă a gândului pe care tocmai îl avusese. Gândul pe care îl avusese înainte să-şi dea seama, uitându-se la imaginea celor şase cuţite colorate aranjate în rând, încercuindu-l cu privirea pe cel galben. Gândul că, dacă ai fi vrut să foloseşti unul dintre cuţite drept armă, pe acela l-ai fi folosit. Pe cel care lipsea.

Denumirea fişierului:

Fotografii cu setul de cuţite de joia trecută şi de astăzi.jpg

Denumirea fişierului:

Notiţe privind cazul 3.docx

Cuţitul lipsă:

S-ar putea să fie irelevant; sper cu disperare că aşa este, altfel, cazul a luat deja o întorsătură sinistră, pe care nu vreau să o explorez. Dar sincronizarea mi se pare importantă: Jamie şi cuţitul din casa lor au dispărut în aceeaşi săptămână. Cum să pierzi un cuţit atât de mare (pe pagina de internet scrie că este un cuţit de bucătar cu lama de 15 cm) prin casă? Este imposibil! Probabil a fost luat din casă la un moment dat, după seara de miercuri.

Comportament ciudat:

Cu siguranţă, încercarea de a fura bani de la firma mamei nu îl caracterizează pe Jamie pe care îl cunosc. Şi familia Reynolds confirmă; nu a mai furat niciodată. Care era planul lui: să folosească la bancomat cardul şi să retragă suma maximă de bani (pe Google scrie că ar putea fi între 250-500 de lire)? Şi de ce era atât de disperat după bani? Speculaţie: ar putea să aibă vreo legătură cu ceasul de damă pe care l-am găsit pe noptiera lui Jamie? Nu pare nou, dar poate că l-a cumpărat la mâna a doua? Sau e posibil ca şi ceasul să fi fost furat?

Şi ce a vrut Jamie să spună cu „viaţă şi moarte”? Mă înfior când mă gândesc la asta, din cealaltă perspectivă a dispariţiei lui. Vorbea despre el sau despre altcineva? (N.B: cumpărarea unui ceas de damă la mâna a doua probabil nu se încadrează în categoria „viaţă şi moarte”.)

Că nu a spus familiei că şi-a pierdut slujba nu mi se pare în mod inerent dubios. Bineînţeles că vrea să ascundă motivul concedierii, dar este logic şi că a vrut să ascundă că este din nou şomer, având în vedere că o mare parte din tensiunea dintre Jamie şi tatăl lui are legătură cu faptul că nu îşi păstrează slujbele, că nu este destul de ambiţios sau motivat.

Legat de subiectul comportamentului ciudat: unde a fost Arthur Reynolds toată ziua de azi? Bine, înţeleg că nu crede că Jamie a dispărut cu

adevărat, că băiatul a fugit de acasă după ce s-au certat şi se va întoarce peste câteva zile teafăr şi nevătămat. Experienţa anterioară sprijină această teorie. Dar dacă soţia şi fiul tău cel mai mic sunt convinşi că ceva este în neregulă, nu ar trebui să începi să te gândeşti la posibilitatea asta? Este clar că soţia lui este tulburată; chiar dacă Arthur nu crede că este ceva în neregulă, nu ar trebui să rămână prin preajmă ca să o sprijine? Tot nu vrea să aibă vreo legătură cu ancheta. Poate se va răzgândi curând, acum, că am trecut de limita celor patruzeci şi opt de ore.

Petrecerea-catastrofă:

Ce căuta Jamie acolo? Teoria mea este că acel „cineva" pe care l-a văzut este probabil un elev din generaţia mea sau cu un an mai mic. Jamie l-a zărit la comemorare şi după aceea l-a urmărit pe jos (poate cu un grup de prieteni) până pe Highmoor şi la petrecerea-catastrofă dată de Stephen Thompson. Suspectez că Jamie s-a furişat înăuntru (fiind văzut la ora 21:16) şi că voia să discute cu acel „cineva" – de ce altceva l-ar fi urmărit? La ora 21:38, cred că Jamie îl supraveghea pe acel „cineva" când stătea pe lângă şemineu. În fotografia făcută la ora 21:29 sunt nouă oameni identificabili în jurul şemineului.

Din clasa a 13-a: Elspeth Crossman, Katya Juckes, Struan Copeland, Joseph Powrie, Emma Thwaites şi Aisha Beiley.

Din clasa a 12-a: Yasmin Miah, Richard Willett şi Lily Horton.

Fotografia nu se suprapune cu momentul în care a fost văzut Jamie, dar alte informaţii nu am. Îi voi căuta pe toţi mâine la şcoală şi voi vedea dacă ştiu ceva.

Piste deschise:

• Au fost trimise mai multe fotografii/înregistrări video de la petrecerea catastrofă; să mă uit prin ele.

• Hillary F. Weiseman; *singura* Hillary F. Weiseman pe care o găsesc este bătrâna de 84 de ani care a murit în Little Kilton în 2006. Necrologul spune că a lăsat în urmă o fiică şi doi nepoţi, dar nu găsesc alţi membri ai familiei Weiseman. De ce i-a scris Jamie numele în ultima săptămână şi jumătate?

Care este legătura

- Cu cine vorbea Jamie la telefon la ora 22:32? Conversaţie lungă, de mai mult de 30 de minute? Cu aceeaşi persoană căreia i-a trimis mesaje/a vorbit în ultimele săptămâni? Nu Nat da Silva.

- Identitatea acelui „cineva” şi de ce îl urmărea Jamie la petrecere?

- Furtul banilor – de ce? Viaţă şi moarte?

LUNI, DISPĂRUT DE 3 ZILE
Capitolul şaisprezece

Nu mai stătea în faţă. Acolo era locul ei de obicei, în clasa şi la ora aceasta, când Elliot Ward era în faţă şi le vorbea despre efectele economice ale celui de-al Doilea Război Mondial.

Acum era domnul Clark, noul profesor de istorie care venise după Crăciun ca să îl înlocuiască pe domnul Ward. Era tânăr – poate că nici nu avea treizeci de ani –, cu păr des şi castaniu şi o barbă tunsă, aproape roşcată. Era nerăbdător şi cam prea entuziasmat de trecerea de la o imagine la alta în prezentarea PowerPoint. Şi de efectele sonore. Era totuşi puţin prea devreme luni dimineaţa pentru explozia grenadelor de mână.

Nu că Pip asculta cu adevărat. Stătea în colţul din spate. Acesta era locul ei acum, iar Connor se afla lângă ea; asta nu se schimbase. Cu excepţia faptului că el întârziase azi, iar în clipa aceasta dădea din picior stând pe scaun, la rândul lui neatent.

Manualul stătea pe bancă, deschis la pagina 237, dar fata nu lua notiţe. Cartea era un scut care o ascundea de privirea domnului Clark. Telefonul acoperea pagina, căştile erau conectate, iar cablul era ascuns în pulover, firul şerpuindu-i pe mânecă, astfel încât să ţină căştile în mână. Complet deghizate. Probabil domnului Clark i se părea că Pip îşi sprijinea bărbia cu mâna în timp ce scria date şi procente, dar, de fapt, derula fişierele petrecerii-catastrofă.

Cu o seară în urmă şi în dimineaţa asta primise un nou val de e-mailuri cu fişiere ataşate. Probabil că vestea dispariţiei lui Jamie începuse să se răspândească. Dar tot nu primise fotografii din locul şi intervalul orar care îi trebuiau ei. Pip şi-a ridicat privirea: mai erau cinci minute până se suna, suficient timp să se uite la un alt e-mail.

Următorul era de la Hannah Revens, colega lui Pip de la cursul de engleză.

Bună, Pip! scria acolo. *Cineva mi-a spus în dimineaţa asta că îl cauţi pe fratele lui Connor şi că tipul a fost la petrecerea-catastrofă de vineri. Filmuleţul acesta este foarte jenant – se pare că i l-am trimis iubitului meu la 21:49, când eram deja foarte beată –, aşa că te rog să nu îl arăţi nimănui! În fundal este un tip pe care nu îl recunosc. Ne vedem la şcoală! x.*

Din cauza neliniştii, Pip simţea furnicături în ceafă. Ora şi un tip pe care

Hannah nu îl recunoştea. Poate că erau informaţiile care îi lipseau. A accesat fişierul ataşat şi a apăsat butonul de redare.

Sunete i-au zbierat în căşti: muzică zgomotoasă, o grămadă de voci care discutau, ovaţii şi râsete care trebuie să se fi auzit de la jocul de Beirut din salon. Dar videoclipul era filmat în living. Chipul lui Hannah ocupa o mare parte din cadru, iar telefonul era îndreptat în jos spre ea, în mâna întinsă. Fata se rezema de spătarul unei canapele, în faţa celei pe care stătea Jasveen la ora 21:38 şi al cărei capăt abia se zărea în fundal.

Hannah era singură, cu filtrul de pe Instagram cu chipul de căţel; urechile maro şi ascuţite i se ascundeau în păr, urmând-o când îşi legăna capul. Se auzea noul cântec al Arianei Grande, iar Hannah îl fredona. *Foarte* teatral. Îşi ridica brusc braţele şi închidea ochii atunci când melodia o cerea.

Era o glumă, nu-i aşa? Pip a continuat să se uite, atentă la scena din spatele capului fetei, şi a recunoscut două dintre chipuri: Joseph Powrie şi Katya Juckes. Judecând după amplasarea canapelelor, probabil stăteau în picioare, în faţa şemineului, care nu prea intrase în cadru. Vorbeau cu altă fată, care era cu spatele la cameră. Avea părul lung, negru, îndreptat şi blugi. Putea fi oricare dintre zecile de persoane pe care le cunoştea Pip.

Clipul era pe terminate, linia albastră care însoţea bara de derulare fiind aproape de final. Mai erau şase secunde. Şi atunci două lucruri s-au petrecut exact în acelaşi timp. Fata cu părul lung s-a întors şi s-a îndepărtat de şemineu, către camera lui Hannah. Simultan, din partea cealaltă a cadrului, o persoană a traversat spre ea, mergând atât de repede, încât nu s-au zărit decât un tricou în ceaţă şi un cap care plutea. Un tricou de un roşu-închis.

Când cele două siluete erau pe cale să se ciocnească, Jamie a întins mâna ca să o atingă pe fată pe umăr.

Înregistrarea video s-a terminat.

— Rahat! a şoptit Pip în mânecă, atrăgând atenţia lui Connor; ştia exact cine era fata aceea.

— Ce-i? a şoptit el.

— Acel „cineva”.

— Poftim?

Clopoţelul a sunat, iar sunetul metalic a făcut-o să tresară. Auzul îi era întotdeauna mai sensibil când nu dormea suficient.

— Pe hol! l-a zorit ea, vârând manualul în rucsac şi scoţându-şi căştile, apoi ridicându-se şi punându-şi ghiozdanul pe umăr, neatentă la ce temă le

dădea domnul Clark.

Să stai în spate însemna să fii ultimul care pleacă şi să aştepţi nerăbdător ca toţi ceilalţi să iasă din clasă. Connor a urmat-o pe Pip pe hol, iar ea l-a condus spre zidul îndepărtat.

— Ce este? a întrebat Connor.

Pip şi-a desfăcut căştile, băgându-le una câte una în urechile ascuţite ale lui Connor.

— Au, vrei să fii atentă?

Şi-a acoperit urechile cu mâinile ca să nu se audă când Pip şi-a ridicat telefonul spre el şi a apăsat butonul de redare. Un mic rânjet i-a licărit pe chip.

— Uau, ce jenant! a spus după câteva secunde. De aceea voiai să îmi arăţi…

— Clar nu! a zis ea. Aşteaptă finalul!

Iar când a sosit momentul, băiatul a mijit ochii şi a întrebat:

— Este Stella Chapman?

— Da!

Pip i-a scos căştile din urechi cu brutalitate, făcându-l să ţipe din nou.

— Stella Chapman trebuie să fi fost acea „persoană" pe care a zărit-o la comemorare şi pe care a urmat-o la petrecere.

Connor a dat din cap.

— Aşadar, acum ce facem?

— O găsim la prânz şi vorbim cu ea. O întrebăm cum de se cunosc, despre ce au vorbit. De ce a urmărit-o Jamie.

— Bine, bun! a spus Connor, iar expresia i s-a schimbat puţin, ca şi când muşchii feţei i s-ar fi relaxat. E de bine, nu?

— Da! a zis ea, deşi poate *bine* nu era cuvântul potrivit.

Dar cel puţin ajungeau în sfârşit undeva.

★

— Stella?

— O, bună! a răspuns Stella, cu gura plină de Twix, şi a mijit ochii căprui, migdalaţi, pometii perfecţi ascuţindu-se şi mai mult din cauza fardului aplicat pe pielea bronzată.

Pip ştiuse exact unde să o aştepte. Erau vecine de dulap, al lui Chapman fiind la doar şase uşi distanţă de al lui Fitz-Amobi, iar ele se salutau în majoritatea dimineţilor, scârţâitul îngrozitor al dulapului Stellei punând mereu capăt vorbelor. Când Stella a deschis uşa şi a lăsat nişte cărţi

înăuntru, Pip era pregătită.

— Ce faci?

Stella şi-a întors privirea, uitându-se peste umărul lui Pip spre locul unde se afla Connor, blocând-o. Arăta ridicol cu mâinile în şolduri, ca şi când ar fi fost un fel de gardă de corp. Furioasă, Pip s-a uitat în direcţia lui până ce băiatul s-a retras şi s-a relaxat.

— Mergi să iei prânzul? a întrebat Pip. Mă întrebam dacă putem vorbi despre ceva.

— Ăăă, da, mă îndrept spre cantină. Ce s-a întâmplat?

— Nimic, a spus Pip nonşalant, conducând-o pe Stella pe hol. Mă întrebam doar dacă ţi-aş putea răpi câteva minute mai întâi. Aici?

Pip s-a oprit, deschizând uşa unei clase de matematică despre care ştia că era goală, căci o verificase dinainte.

— De ce?

Neîncrederea era clară în vocea Stellei.

— Fratele meu a dispărut, a intervenit Connor, din nou cu mâinile în şolduri.

Încerca să pară intimidant? Pentru că nu funcţiona. Pip s-a încruntat din nou la el; în mod normal, se pricepea să îi citească expresiile.

— Probabil ai auzit că îi anchetez dispariţia, a continuat Pip. Vreau doar să te întreb câteva lucruri despre Jamie Reynolds.

— Îmi pare rău! a zis Stella, foindu-se stânjenită, în timp ce se juca agitată cu o şuviţă de păr. Nu îl cunosc.

— Dar… a început Connor, însă Pip l-a întrerupt.

— Jamie a fost la petrecerea-catastrofă de vineri. Se pare că este ultima dată când a fost văzut, a spus ea. Am găsit o înregistrare video în care Jamie vine să discute cu tine la petrecere. Vreau doar să ştiu despre ce aţi vorbit, cum v-aţi cunoscut. Nimic mai mult.

Stella nu i-a răspuns, dar chipul a dezvăluit tot ce ea nu voia: ochii i s-au mărit, ridurile deranjându-i fruntea netedă.

— Chiar trebuie să îl găsim, Stella! a zis cu blândeţe Pip. S-ar putea să fie în pericol şi orice s-a întâmplat în seara aceea ne-ar putea ajuta să înţelegem unde a plecat. Este… este o chestiune de viaţă şi de moarte, a rostit ea, refuzând să se uite spre Connor.

Stella şi-a muşcat buza, mişcându-şi ochii când a luat decizia.

— Bine! a fost răspunsul ei.

Denumirea fişierului:

Crima perfectă: Instrucţiuni pentru fete cuminţi SEZONUL 2: Interviu cu Stella Chapman.wav

Stella: Este bine?

Pip: Da, minunat, te aud perfect! Aşadar, ai putea să-mi povesteşti, pe scurt, cum l-ai cunoscut pe Jamie Reynolds?

Stella: Eu… ăăă, nu… îl cunosc.

Connor: [PREA SLAB CA SĂ SE AUDĂ]

Pip: Connor, nu ai voie să vorbeşti în timp ce înregistrăm!

Connor: [PREA SLAB CA SĂ SE AUDĂ]

Stella: Ăăă… Eu… Eu…

Pip: De fapt, Connor, de ce nu te duci la cantină? Ne vedem acolo!

Connor: [PREA SLAB CA SĂ SE AUDĂ]

Pip: O, nu, chiar insist! *Connor!* Ne vedem acolo! Du-te! O, închide uşa, te rog! Mulţumesc! Scuze, pur şi simplu, îşi face griji pentru fratele lui.

Stella: Este în regulă, înţeleg. Doar că nu voiam să discut despre fratele lui de faţă cu el, ştii? Este ciudat.

Pip: Înţeleg! Este mai bine aşa! Aşadar, cum l-ai cunoscut pe Jamie?

Stella: *Chiar* nu îl cunosc. Deloc. Atunci, vineri, a fost prima dată când am vorbit cu el. Nu ştiam cine este înainte să văd afişele în drum spre şcoală în dimineaţa asta.

Pip: Dă-mi voie să-ţi arăt un videoclip. Ignoră chipul lui Hannah! Vezi, în fundal, tu te îndepărtezi de Katya, iar Jamie vine spre tine?

Stella: Da, într-adevăr. A fost… ciudat! Foarte ciudat! Cred că a fost o neînţelegere sau aşa ceva. Sau era confuz.

Pip: La ce te referi? Ce voia să discute cu tine?

Stella: Ei bine, după cum vezi acolo, m-a atins uşor pe umăr, aşa că m-am întors spre el, iar Jamie a spus: „Leila, tu eşti!” Iar eu i-am răspuns: „Nu, sunt Stella”. Dar el a insistat, zicând „Leila, tu eşti!”, şi nu m-a auzit când i-am zis: „Nu, nu sunt.”

Pip: Leila?

Stella: Da! A fost destul de insistent, aşa că i-am zis: „Îmi pare rău, nu te

cunosc!” şi am vrut să mă îndepărtez, dar mi-a spus ceva de genul „Leila, sunt eu, Jamie! Aproape că nu te-am recunoscut pentru că ţi-ai schimbat coafura”. Am fost foarte confuză în momentul acela. El mi s-a părut la fel de confuz, apoi m-a întrebat ce caut la o petrecere de liceeni. Chestia asta m-a speriat, aşa că i-am răspuns: „Nu mă cheamă Leila, ci Stella, şi nu ştiu cine eşti sau despre ce vorbeşti. Lasă-mă în pace sau ţip!” După aceea a plecat. Asta a fost tot! Nu a mai spus nimic şi nici nu m-a mai urmărit. De fapt, mi s-a părut foarte trist când am plecat, dar nu ştiu de ce. Tot nu înţeleg ce se întâmpla, la ce se referea. Nu ştiu dacă era vreo metodă ciudată de agăţat. Este mai în vârstă, nu?

Pip: Da, are douăzeci şi patru de ani. Lasă-mă să înţeleg: ţi-a spus „Leila” de mai multe ori şi „Sunt eu, Jamie!” când nu păreai să îl recunoşti. Apoi a comentat că ţi-ai schimbat coafura…

Stella: Ceea ce nu este adevărat; aşa am părul dintotdeauna.

Pip: Corect, iar apoi te-a întrebat „Ce cauţi la o petrecere de liceeni?”

Stella: Da, chiar aşa s-a exprimat! De ce? La ce te gândeşti?

Pip: Stella… pe paginile tale de pe internet – pe Insta, de exemplu – ai multe fotografii cu tine? Selfie-uri sau fotografii în care să apari doar tu în cadru?

Stella: Ei bine, da! Am. Pe majoritatea. Ce e rău în asta?

Pip: Nimic. Câte fotografii ai postat doar cu tine?

Stella: Nu ştiu, multe. De ce?

Pip: Câţi admiratori ai?

Stella: Nu prea mulţi. Vreo opt sute? De ce, Pip? Ce e în neregulă?

Pip: Eu, ăăă, cred… Mi se pare că Jamie a vorbit cu o impostoare.

Stella: O impostoare?

Pip: Cu o persoană care ţi-a folosit fotografiile şi îşi spune Leila.

Stella: O! Ştii, chiar are sens, acum că ai zis-o. Da, cu siguranţă mi s-a părut că Jamie credea că mă cunoaşte şi s-a purtat ca şi când s-ar fi aşteptat să îl cunosc şi eu. Ca şi când am fi vorbit de multe ori. Totuşi, în mod clar, nu în viaţa reală.

Pip: Da! Iar dacă ea este o impostoare, poate ţi-a editat cumva fotografiile, prin urmare, comentariul despre „schimbarea coafurii”. Cred că Jamie te-a zărit la comemorare, ei bine… a zărit-o pe cea pe care o crede a fi Leila, şi a fost pentru prima dată când a văzut-o în realitate, dar a fost confuz deoarece arătai diferit. Cred că apoi te-a urmărit când ai mers pe jos spre petrecere, aşteptând o ocazie să discute cu tine. Dar nici el nu ştia exact

ce cauţi acolo, la o petrecere de liceeni, cu adolescenţi de optsprezece ani, deci presupun că Leila i-a spus că este mai în vârstă, că are peste douăzeci de ani.

Stella: Da, are logică! Toate se potrivesc. O impostoare! Mi se pare evident în clipa asta. O, Dumnezeule, îmi pare rău pentru ce am spus, acum, că ştiu că nu încerca să fie înspăimântător! Şi mi s-a părut distrus după aceea. Probabil şi-a dat seama, nu? A înţeles că Leila nu este reală, că a fost minţit?

Pip: Aşa se pare.

Stella: Deci, a dispărut acum? Adică a dispărut cu adevărat?

Pip: Da, a dispărut cu adevărat. Chiar după ce a aflat că a fost păcălit.

Pentru: CPIPFCpodcast@gmail.com
Ora: 2:41 p.m.
De la: harryscythe96@yahoo.com
Subiect: Momentul în care a fost văzut Jamie Reynolds

Dragă Pippa Fitz-Amobi,

Bună, numele meu este Harry Scythe! Sunt un mare admirator al podcastului tău – felicitări pentru primul sezon! Locuiesc în Kilton şi în prezent lucrez la librărie (de unde îţi scriu acum). Am lucrat vineri după-amiază şi, după ce am închis, eu şi câţiva colegi am mers la comemorare – nu i-am cunoscut pe Andie sau Sal, dar cred că am făcut un gest frumos venind. Apoi m-am dus acasă la colegul meu, pe Wyvil Road, să mâncăm ceva şi să bem o bere.

În orice caz, când am plecat pe la sfârşitul serii, sunt destul de sigur că l-am văzut pe tipul tău, Jamie Reynolds, trecând pe lângă mine. Sunt cam 98% sigur că era el şi, de vreme ce am văzut afişele pe care le-ai lipit în dimineaţa asta, am vorbit cu prietenii mei – şi ei cred că l-au văzut. Aşa că m-am gândit să te anunţ imediat. Eu şi doi dintre prietenii mei care au fost acolo lucrează acum, deci poţi să ne contactezi/să vii ca să discutăm, dacă informaţiile acestea te ajută la anchetă.

Cu respect,

Harry

Capitolul şaptesprezece

The Book Cellar ieşea în evidenţă pe strada principală. Din câte îşi amintea Pip, dintotdeauna ieşise în evidenţă, şi nu doar pentru că fusese locul preferat unde mergea, târându-şi mama de braţ, când *avea nevoie* de încă o carte. Ci la propriu: proprietarul vopsise exteriorul librăriei cu un mov intens şi strălucitor, spre deosebire de restul străzii, cu faţadele albe şi curate şi grinzile negre, încrucişate. Evident, stârnise destulă senzaţie în urmă cu zece ani.

Connor mergea în urma lui Pip pe trotuar. Nu prea credea *toată teoria asta cu impostoarea.* Chiar dacă fata îi atrăsese atenţia că, după propriile lui spuse, Jamie vorbise la telefon tot timpul în ultimele săptămâni.

— Se potriveşte cu tot ce ştim până acum, a continuat ea, privind librăria din faţă. Convorbirile târzii. Şi s-a ferit să nu vadă nimeni ecranul, ceea ce mă face să cred că relaţia lui cu această Leila, această impostoare, este una sentimentală. Probabil Jamie s-a simţit vulnerabil după toată situaţia cu Nat da Silva; este uşor să îţi dai seama că s-ar putea să se fi îndrăgostit de cineva de pe internet. Mai ales când acea persoană s-a folosit de fotografiile Stellei Chapman.

— Probabil, doar că nu mă aşteptam la aşa ceva!

Connor şi-a plecat capul, un gest care ar fi putut să fie interpretat ori ca o încuviinţare, ori ca o simplă ridicare a umerilor.

Nu era acelaşi lucru să facă asta alături de Connor. Ravi ştia exact ce să spună, ce să scoată în evidenţă, cum să o stimuleze ca să gândească mai clar. Şi, împreună, ajungeau la cele mai nebuneşti concluzii. Aşa lucrau ei; se stimulau, tachinându-se, ştiind când să vorbească şi când să fie doar o prezenţă tăcută. Ravi era încă la tribunal, dar îl sunase mai devreme, după interviul Stellei. Băiatul aştepta să înceapă apărarea lui Max, deoarece acuzarea tocmai îşi terminase pledoaria, iar ei discutaseră în tot acest timp – Jamie, Leila –, până puseseră totul cap la cap. Dar asta era a treia oară când ea îi explica lui Connor şi, de fiecare dată când el ridica din umeri, îndoiala se furişa în mintea lui Pip. Nu avea timp de dubii, aşa că Pip încerca să le dea uitării, grăbindu-se pe trotuar cât Connor se străduia să ţină pasul.

— Este singura explicaţie care se potriveşte cu dovezile pe care le avem, a spus ea. Bănuielile trebuie să urmeze dovezile, aşa funcţionează.

Pip şi-a îndreptat atenţia spre librărie, oprindu-se în faţa uşii.

— După ce terminăm aici cu posibila reperare, ne vom întoarce la mine şi vom vedea dacă putem să o găsim pe această Leila pe internet ca să confirmăm teoria! O, şi lasă-mă pe mine să vorbesc, te rog! a zis, întorcându-se către el. Este mai bine aşa!

— Da, în regulă. Am spus că îmi pare rău pentru chestia cu Stella.

— Ştiu! Şi ştiu că eşti doar îngrijorat, i-a zis ea, privindu-l mai blând. Lasă totul în seama mea! Pentru asta sunt aici!

Un clopoţel s-a auzit deasupra uşii de sticlă când Pip a intrat. Îi plăcea mirosul dinăuntru, unul vechi, stătut şi etern. Te puteai rătăci aici, în labirintul de rafturi din mahon negru marcate cu litere metalice, aurii. Chiar şi când era mică, întotdeauna ajungea în faţa rafturilor cu romane poliţiste.

— Bună! s-a auzit o voce profundă din spatele tejghelei. O, tu eşti! Salut!

Tipul de la tejghea a ocolit biroul şi a venit spre ei. Cu braţele musculoase, părul aproape negru, prins la spate într-un mic coc, şi la fel de înalt precum cele mai de sus rafturi şi aproximativ la fel de masiv, nu părea să se încadreze în peisaj.

— Sunt Harry! a spus el, întinzând mâna spre Pip. Scythe, a adăugat, când fata i-a strâns mâna. Cel care ţi-a trimis e-mailul.

— Da, mulţumesc mult pentru asta! a zis Pip. Am venit cât de repede am putut; am fugit după ultima oră.

O scândură din duşumea a scârţâit sub picioarele lui Connor.

— El e Connor Reynolds, fratele lui Jamie.

— Bună! a spus Harry, întinzând mâna şi spre Connor. Îmi pare rău de fratele tău, omule!

Connor a mormăit câteva cuvinte.

— Aş putea să te întreb ce ai văzut vineri seara? a zis Pip. Te-ar deranja dacă aş înregistra?

— Nu mă deranjează, este în regulă! Hei, Mike! a strigat el unui tip care aproviziona rafturile din spate. Cheam-o pe Soph din birou! Toţi trei eram acolo când l-am văzut, i-a explicat Harry.

— Perfect! Şi aş putea să aşez microfoanele aici? a întrebat Pip, arătând spre biroul de lângă tejghea.

— Sigur, sigur, oricum este întotdeauna linişte de la patru până închidem.

Harry a dat deoparte un teanc de pungi de hârtie maro, astfel încât Pip să îşi poată lăsa rucsacul, din care a scos laptopul şi două microfoane cu USB.

Soph şi Mike au apărut din biroul din spate. Pip fusese dintotdeauna foarte curioasă să afle ce era acolo, în spate, însă curiozitatea se domolise puţin câte puţin, cu fiecare an în care creştea.

S-au salutat cu toţii şi s-au prezentat, iar Pip i-a instruit pe cei trei angajaţi ai librăriei să se adune în jurul unui microfon pe care fusese nevoită să îl poziţioneze pe un teanc de cărţi ca să compenseze înălţimea lui Harry.

După ce toată lumea s-a pregătit, Pip a apăsat pe butonul de înregistrare şi le-a făcut un semn din cap să înceapă.

— Aşadar, Harry, ai spus că, după comemorare, te-ai dus acasă la cineva. Unde anume?

— La mine, a zis Mike, scărpinându-se prea tare în barbă şi făcând linia albastră de sunet să sară pe ecranul lui Pip; părea mai în vârstă decât ceilalţi doi, având cel puţin treizeci de ani. Pe Wyvil Road.

— Unde locuieşti?

— La numărul 58, la jumătatea drumului, unde este o cotitură.

Pip ştia la ce se referea băiatul.

— Bine, deci v-aţi petrecut toţi seara împreună?

— Da! a spus Soph. Noi şi prietena noastră, Lucy. Ea nu lucrează azi.

— Şi aţi plecat toţi în acelaşi timp de la Mike?

— Da, eu conduceam, a răspuns Harry. Le-am lăsat pe Soph şi pe Lucy acasă când am plecat.

— Bine, a spus Pip, şi îşi aminteşte vreunul dintre voi ora exactă la care aţi plecat de acolo?

— Cam pe la 23:45, nu-i aşa? a zis Harry, uitându-se la prietenii lui. Am încercat să calculez după ora la care am ajuns acasă.

Mike a clătinat din cap.

— Cred că puţin mai devreme. Eram deja în pat la 23:45, pentru că m-am uitat la telefon ca să îmi setez alarma. M-am dus direct la etaj după ce am văzut că aţi plecat şi îmi ia doar cinci minute ca să mă pregătesc, deci cred că era mai aproape de 23:40.

— 23:40? Minunat, mulţumesc! a spus Pip. Şi puteţi să-mi povestiţi cum l-aţi văzut pe Jamie? Unde era? Ce făcea?

— Mergea, a zis Harry şi şi-a dat nişte şuviţe rebele după ureche. Destul de repede… cu scop, vreau să spun. Era pe trotuarul de pe partea de drum a lui Mike, deci a traversat la doar câţiva paşi în urma noastră. Nici măcar nu s-a uitat la noi. Părea concentrat la ce făcea.

— În ce direcţie mergea?

— La deal pe Wyvil Road, a spus Mike, nu spre centrul oraşului.

— A mers pe toată strada Wyvil Road? Sau ar fi putut să cotească, să spunem pe Tudor Lane sau pe altundeva? a întrebat ea, ţinându-şi căştile la urechi şi uitându-se în spate ca să vadă dacă Connor era în regulă.

Acesta privea atent, urmărind fiecare cuvânt rostit.

— Nu ştiu, a răspuns Harry. Nu l-am văzut după ce a trecut pe lângă noi; ne-am îndreptat spre maşina mea. Îmi pare rău!

— Şi sunteţi siguri că era Jamie Reynolds?

— Da, sunt destul de sigură că el era, a vorbit tare Soph, aplecându-se instinctiv spre microfon. Nu mai mergea nimeni pe jos, deci cumva l-am observat mai bine, dacă are sens ce zic. Mi-am dat seama când Harry mi-a arătat afişul tău. Am ieşit prima pe uşa de la intrare, l-am văzut pe Jamie mergând spre noi, apoi m-am întors să îmi iau rămas-bun de la Mike.

— Cu ce era îmbrăcat? a întrebat Pip.

Nu era chiar un test, dar trebuia să se asigure.

— Purta un tricou roşu-închis, oarecum mov, a spus Sophie, căutând confirmarea în ochii prietenilor ei.

— Da, de culoarea vinului roşu, a zis Harry. Blugi. Tenişi.

Pip şi-a deblocat telefonul, derulând spre fotografia clară a lui Jamie de la comemorare. L-a ridicat, iar Soph şi Harry au dat din cap. Însă doar ei doi.

— Nu ştiu, a spus Mike oarecum crispat şi strâmbând din buze. Aş fi putut jura că purta ceva mai închis la culoare. Adică, m-am uitat la el doar câteva secunde şi era întuneric. Dar mi s-a părut că purta ceva cu glugă. Şi Lucy crede la fel. Şi jur că nu i-am văzut mâinile deoarece le ţinea în buzunare, ca şi când ar fi avut o jachetă. Dacă purta doar un tricou, atunci unde îi erau mâinile? Dar am ajuns ultimul la uşă, deci i-am văzut doar spatele.

Pip şi-a întors din nou telefonul, uitându-se încă o dată la Jamie.

— Aşa era îmbrăcat când a dispărut, a spus ea.

— A, presupun că nu m-am uitat bine, a cedat Mike, făcând o jumătate de pas înapoi.

— Este în regulă! a rostit Pip, zâmbind liniştitor. Este greu să îţi aminteşti detalii care nu ştii că vor deveni importante mai târziu. Vă mai amintiţi şi altceva despre Jamie? Cum s-a purtat?

— Nimic remarcabil, a spus Harry, vorbind din faţa lui Soph. Cred că am observat că respira destul de sacadat. Dar arăta pur şi simplu ca un tip care

se grăbea să ajungă undeva.

Se grăbea să ajungă undeva. Pip a repetat cuvintele în minte, adăugându-le pe ale ei: *iar acum nu este nicăieri.*

— Bine! a spus ea şi a oprit înregistrarea. Vă mulţumesc foarte mult tuturor pentru timpul acordat!

Capitolul optsprezece

Pip a revenit la bucata de hârtie din mână, trecându-şi privirea peste lista pe care o scrisese în urmă cu o jumătate de oră:

Leila
Leyla
Laila
Layla
Leighla
Lejla

— E imposibil! a spus Connor, rezemându-se resemnat de biroul lui Pip, pe scaunul pe care ea îl luase din bucătărie.

Pip s-a rotit nerăbdătoare pe scaunul ei, lăsând aerul să deranjeze lista pe care o ţinea.

— Este enervant că impostoarea noastră a ales un nume care poate fi scris în atât de multe feluri.

Cei doi încercaseră să caute prenumele pe Facebook şi Instagram, dar fără un nume de familie – sau fără măcar să ştie cum se scrie corect numele mic –, rezultatele căutării se dovediseră numeroase şi inutile. Nici căutarea inversă a imaginii prin toate fotografiile de pe Instagram ale Stellei Chapman nu condusese nicăieri. În mod clar, versiunile numelui Leila fuseseră insuficient manipulate, încât algoritmul să nu le poată localiza.

— Nu o vom găsi! a bombănit Connor.

Trei bătăi s-au auzit slab în uşa dormitorului ei.

— Pleacă! a spus Pip, derulând o pagină de Leighla pe Instagram.

Uşa s-a deschis, iar Ravi a apărut în prag, cu buzele ţuguiate de supărare şi o sprânceană ridicată.

— O, nu tu! a zis iute Pip, apoi şi-a ridicat privirea, un zâmbet apărându-i pe chip. Credeam că este tot Josh. Scuze! Bună!

— Bună! a spus Ravi, schiţând amuzat un zâmbet când l-a salutat pe Connor, ridicând din sprâncene.

Băiatul s-a apropiat de birou şi s-a aşezat lângă laptop, cu un picior pe scaunul lui Pip, ascunzându-l sub coapsa ei.

— Cum a decurs restul procesului de azi?

Pip s-a uitat la el când Ravi şi-a atins degetele de la picioare de piciorul ei într-un salut ascuns pe care Connor nu îl vedea.

— Bine! i-a răspuns şi a mijit ochii ca să se uite la ce era pe ecran. Ultima victimă a depus mărturie în dimineaţa asta. Şi au prezentat telefonul cu cartelă al lui Andie Bell ca să încerce să dovedească faptul că Max era cel care cumpăra regulat Rohypnol de la ea. Apoi apărarea a început după pauza de prânz, chemând-o mai întâi pe mama lui Max în boxa martorilor.

— O, şi cum a mers? a întrebat Pip.

— Epps a întrebat-o despre copilăria lui Max, când aproape a murit de leucemie la şapte ani. Mama lui a povestit cât de curajos a fost în timpul bolii şi cât de *sensibil, de grijuliu* şi *de dulce.* Cât de liniştit şi de timid a fost Max la şcoală după ce s-a vindecat deoarece rămăsese în urmă cu un an. Cum şi-a păstrat aceste trăsături până la vârsta adultă. A fost foarte convingătoare, a spus el.

— Ei bine, cred că din cauză că *ea* este foarte convinsă că fiul ei nu este un violator, a spus Pip. Probabil Epps este extaziat; e ca şi când ar fi găsit filonul de aur. Ce argument mai bun decât cancerul din copilărie poţi să găseşti ca să-ţi faci clientul să pară mai uman?

— Exact aşa m-am gândit şi eu, a spus Ravi. Vom înregistra actualizarea mai târziu, nu? Acum ce facem, căutăm impostoarea? Nu aşa se scrie Leyla, a adăugat el, arătând cu degetul.

— Este unul dintre multele feluri, a oftat Pip. Nu găsim nimic.

— Cum a rămas cu ce a văzut tipul de la librărie? a întrebat Ravi.

— Da, cred că este adevărat, a răspuns Pip. A fost văzut la 23:40, pe la jumătatea lui Wyvil Road. Sunt patru martori oculari care susţin asta.

— Ei bine, a spus încet Connor, nu s-au înţeles în toate privinţele.

— Nu? s-a auzit Ravi.

— S-au cam contrazis în privinţa ţinutei lui Jamie, a spus Pip. Doi l-au văzut cu un tricou roşu-închis, doi credeau că purta un soi de hanorac. Fata s-a întors spre Connor şi i-a explicat: Micile contradicţii din declaraţiile martorilor oculari sunt normale. Memoria umană nu este infailibilă. Dar putem să avem încredere în patru oameni care jură că l-au văzut pe fratele tău în aceleaşi împrejurări.

— 23:40, adică la mai mult de o oră de când a fost văzut ultima dată, a gândit Ravi cu voce tare. Şi nu durează mai mult de o oră să mergi de pe Highmoor pe Wyvil Road.

— Aşa este! a confirmat Pip. Probabil s-a oprit undeva între timp. Şi pariez că are legătură cu Layla.

— Crezi? a întrebat Connor.

— Vorbeşte cu Stella la petrecere, a spus Pip. Află că Leyla l-a păcălit. Apoi este văzut afară vorbind la telefon, unde pare agitat, şi menţionează că sună la poliţie. Sigur a sunat-o pe Laila lui, să-i spună ce tocmai a aflat. Jamie s-ar fi simţit trădat, supărat, de unde şi modul în care i-a descris George comportamentul. Ce se întâmplă după aceea şi direcţia în care s-a îndreptat Jamie trebuie să aibă legătură cu asta. Cu Leighla.

— Îmi dau seama că a fost nevoită să-ţi explice de mai multe ori, i-a spus misterios Ravi lui Connor. Fii atent: nu îi place să facă asta!

— Sunt atent, a spus Connor.

Pip i-a aruncat o privire furioasă lui Ravi. Cel puţin el putea să-i înţeleagă privirea, reacţionând potrivit.

— În mod enervant, are şi întotdeauna dreptate, deci…

— Corect, următorul plan! a spus Pip. Să creez un profil pe Tinder.

— Tocmai am spus că ai întotdeauna dreptate, i-a răspuns Ravi strident şi jucăuş.

— Ca să prindem o impostoare, a explicat Pip şi l-a lovit peste genunchi. Nu o vom găsi pe Laila, căutând orbeşte numele. Cel puţin pe Tinder putem să limităm căutările cu ajutorul locaţiei. Din interviul Stellei, nu mi s-a părut că Jamie a fost surprins să o vadă pe Leyla în Little Kilton, ci doar în mod particular la petrecerea-calamitate. Asta mă face să cred că i-a spus că este localnică, doar că nu s-au întâlnit în realitate deoarece, ei bine… e o impostoare.

Pip a descărcat aplicaţia Tinder pe telefon şi s-a apucat să creeze un profil nou, degetul ei mare plutind deasupra câmpului în care trebuia să scrie numele.

— Ce nume să alegem? a spus Ravi.

Pip s-a uitat la el, întrebarea citindu-i-se deja în priviri.

— Vrei să *mă* înscrii pe un site de întâlniri? a întrebat el. Eşti o iubită ciudată!

— Este, pur şi simplu, mai uşor deoarece deja am fotografii cu tine. Vom şterge profilul imediat după aceea.

— Bine! a rânjit Ravi. Dar nu poţi să foloseşti pretextul acesta ca să câştigi viitoare discuţii în contradictoriu.

— Corect! a spus Pip, completând acum datele personale. Îi plac activităţile masculine, ca fotbalul şi pescuitul.

— Aha, a spus Ravi, „pescuitul” impostoarelor!

— Voi doi, a remarcat Conor, uitându-se de la unul la altul ca şi când ar

fi urmărit un meci de tenis.

Pip a umblat pe la setări ca să schimbe preferinţele.

— Să rămânem prin preajmă, pe o rază de şase kilometri. Vrem să ne arate femeile, a spus ea, apăsând butonul cursorului de lângă acea opţiune. Iar grupa de vârstă… ei bine, ştim că Jamie credea că ea are mai mult de optsprezece ani, deci să alegem intervalul nouăsprezece-douăzeci şi şase de ani?

— Da, sună bine! a spus Connor.

— Bine! a încuviinţat Pip, salvând setările. Să pescuim!

Ravi şi Connor s-au îngrămădit în faţă, urmărind peste umerii ei cum dădea cu degetul la stânga printre posibilele potriviri. Soph de la librărie era acolo. Iar apoi, după câteva fotografii, au văzut-o pe Naomi Ward zâmbind la ei.

— Nu îi vom spune că i-am găsit profilul, a zis Pip, trecând peste poza lui Naomi.

Şi iat-o! Nu se aştepta la asta atât de curând; degetul s-a îndreptat spre profilul în cauză şi aproape a trecut mai departe, ezitând înainte să atingă ecranul cu degetul mare.

Layla.

— O, Dumnezeule! a spus ea. Layla cu A-Y. Douăzeci şi cinci. La mai puţin de un kilometru distanţă.

— La mai puţin de un kilometru? Înfricoşător! a spus Connor, apropiindu-se ca să se uite mai bine.

Pip s-a uitat la cele patru fotografii de pe profilul tinerei care îşi spunea Layla. Erau poze cu Stella Chapman, furate de pe contul ei de Instagram, dar decupate, rotite şi cu filtre adăugate. Şi diferenţa principală: părul era blond-cenuşiu. Era o treabă bine făcute; probabil Layla se jucase cu nuanţa şi straturile în Photoshop.

— *Cititoare. Studentă. Călătoare,* a citit Ravi din descrierea ei. *Iubitoare de câini. Şi mai mult decât orice, o fană înflăcărată a micului dejun.*

— Pare abordabilă, a spus Pip.

— Da, are dreptate, a zis Ravi. Micul dejun este cel mai bun!

— Chiar este o impostoare şi aveai dreptate! a îngăimat Connor când a inspirat brusc. Stella, dar blondă. De ce?

— Se pare că blondele se distrează mai mult, a spus Pip, uitându-se din nou la fotografii.

— Ei bine, eşti brunetă şi urăşti distracţia, deci, mda. Este adevărat! a

afirmat Ravi, scărpinând afectuos ceafa iubitei lui.

— Aha! a exclamat Pip şi a arătat chiar spre partea de jos a descrierii, unde scria: *Insta @LaylaylaylaM.* Contul ei de Instagram.

— Apasă acolo! a spus Connor.

— Asta fac!

A deschis aplicaţia de Instagram şi a scris adresa în bara de căutare. Chipul editat al Stellei a apărut în primul rezultat, iar Pip i-a accesat profilul.

Layla Mead. 32 de postări. 503 urmăritori. 101 urmăriri.

Majoritatea fotografiilor erau cele luate de pe pagina Stellei, acum având părul de un blond-cenuşiu natural, dar acelaşi zâmbet pătrunzător şi ochi căprui perfecţi. Erau şi alte fotografii fără Stella; una cu prea multe filtre ale unei taverne din Little Kilton, care părea demodată şi ademenitoare. Şi mai jos, o fotografie cu dealurile de lângă casa lui Ravi şi un apus de soare portocaliu.

Pip a derulat în jos ca să verifice prima postare, o fotografie în care Stella/Layla îmbrăţişa un căţel beagle şi sub care scria: *Schimbare totală: un nou look şi… un căţeluş!*

— Prima postare a fost pe 17 februarie.

— Deci atunci s-a *născut* Layla, a spus Ravi. Cu doar două luni în urmă.

Pip s-a uitat la Connor şi, de data asta, băiatul a reuşit să ghicească ce urma să spună înainte să o facă.

— Da! a zis el. Se potriveşte. Cred că fratele meu a început să discute cu ea pe la jumătatea lui martie; cam pe atunci şi-a schimbat starea de spirit şi a părut din nou fericit, mereu cu telefonul în mână.

— Avea mulţi urmăritori. Ah, Jamie este aici, a zis Pip după ce-a verificat lista urmăritorilor. Dar cei mai mulţi par să aibă conturi false sau inactive. Probabil ea şi-a „fabricat” urmăritorii.

— Layla nu se joacă! a spus Ravi, scriind la calculatorul lui Pip, pe care-l ţinea acum în poală.

— Stai puţin! a zis Pip, atentă la un alt nume din lista de urmăritori ai lui Layla. Adam Clark.

Fata l-a fixat cu privirea pe Connor, amândoi făcând ochii mari când şi-au dat seama.

Ravi a surprins schimbul de priviri.

— Ce este? a întrebat el.

— Acela este noul nostru profesor de istorie, a spus Connor când Pip a

apăsat pe nume ca să se asigure că despre el era vorba. Profilul era privat, dar în fotografia de profil se vedea clar că era Adam Clark, care zâmbea larg şi-avea mici ornamente de Crăciun agăţate în părul din barba cu câteva fire roşcate.

— Presupun că Jamie nu este singura persoană cu care vorbea Layla, a spus Pip. Stella nu frecventează cursul de istorie, iar domnul Clark este nou, deci probabil nu are de unde să ştie că vorbeşte cu o impostoare, dacă stă de vorbă cu ea.

— Aha! a exclamat Ravi, întorcând laptopul pe podul palmei. Layla Mead are şi Facebook. Cu aceleaşi fotografii şi prima postată tot pe 17 februarie.

Băiatul a întors din nou ecranul ca să citească mai departe.

— În acea zi şi-a actualizat statusul: *Cont nou, deoarece am uitat parola de la cel vechi.*

— Ce poveste verosimilă, Layla! a spus Pip, revenind la pagina tinerei şi la zâmbetul strălucitor al Stellei care nu era Stella. Ar trebui să încercăm să îi trimitem un mesaj, nu?

De fapt, nu îi întreba, şi amândoi o ştiau.

— Ea este cel mai probabil persoana care ştie ce s-a întâmplat cu Jamie şi unde este.

— Eşti sigură că este fată? a întrebat Connor.

— Adică, da! Jamie a vorbit cu ea la telefon.

— O, corect! Atunci, ce ai de gând să îi scrii?

— Ei bine…

Pip şi-a muşcat buza, gândindu-se.

— Nu poate să-l primească de la mine sau Ravi şi nici prin intermediul podcastului. Şi nici măcar de la tine, Connor. Dacă are vreo legătură cu Jamie, s-ar putea să ştie că-i anchetăm dispariţia. Cred că trebuie să fim prudenţi, să o abordăm ca un străin care vrea doar să stea de vorbă cu ea. Haideţi să vedem dacă putem afla treptat cine este cu adevărat sau ce ştie despre Jamie! Treptat! Impostorilor nu le place să fie deconspiraţi.

— Nu putem totuşi să facem un cont nou; ar intra la bănuieli dacă nu ar vedea niciun urmăritor, a spus Ravi.

— La naiba, ai dreptate! a mormăit Pip. Ăăă…

— Am o idee? a rostit Connor cuvintele cu o intonaţie ascendentă, ca de întrebare. Este… ei bine, mai am un cont de Instagram. Unul anonim. Mie, ăăă… îmi place arta fotografică. Fotografiile alb-negru mai precis, a spus

ridicând jenat din umeri. Nu în care apar oameni, ci păsări, clădiri şi obiecte. Nu am spus niciodată nimănui deoarece ştiam că Ant m-ar fi luat peste picior.

— Serios? a întrebat Pip. S-ar putea să meargă. Câţi urmăritori ai?

— Destul de mulţi, i-a răspuns, şi nu vă urmăresc pe niciunul dintre voi, deci nu se poate face nicio legătură.

— E perfect, bună idee! a zâmbit ea, întinzându-i telefonul. Ai putea intra pe telefonul meu?

— Da.

Connor l-a luat, şi-a introdus datele şi i l-a dat înapoi.

— *An.On.In.Frame,* a citit ea cu voce tare numele contului, coborându-şi privirea la primul rând din grila lui, nu mai mult, în caz că el nu voia să vadă mai multe. Chiar sunt nişte fotografii reuşite, Con!

— Mulţumesc!

Pip a căutat din nou profilul Laylei Mead şi a selectat opţiunea de trimitere a mesajelor, o pagină goală de mesagerie privată şi un câmp gol de scriere aşteptând-o.

— Bine, ce-i spun? Ce vocabular folosesc de obicei străinii când trimit un mesaj direct?

Ravi a râs.

— Nu mă întreba pe mine! a spus el. Nu am trimis niciodată mesaje directe, nici măcar înainte să te cunosc.

— Connor?

— Ăăă… Nu ştiu, poate ar trebui să scriem doar *Bună, ce mai faci?*

— Da, merge! a zis Ravi. E un mesaj destul de nevinovat până ce aflăm cum îi place să discute cu oamenii.

— Bine! a spus Pip şi s-a apucat să scrie, încercând să ignore că îi tremurau degetele. Ar trebui să folosesc un *Bună* mai cochet, cu doi de ă?

— D-nu, i-a zis Ravi, iar ea şi-a dat imediat seama de jocul de cuvinte{1}.

— Bun! Toată lumea e pregătită? a întrebat Pip, privindu-i pe amândoi. Să-l trimit?

— Da! a spus Connor, în timp ce Ravi a aprobat printr-un semn cu degetul.

Pip a ezitat, degetul mare plutind deasupra butonului de trimitere, în timp ce recitea cuvintele. Le-a repetat în minte până i s-au părut diforme şi fără sens.

Apoi a inspirat şi a apăsat butonul de trimitere.

Mesajul a sărit în partea de sus a paginii, acum într-o bulă gri.
— Am făcut-o! a spus ea, expirând şi lăsându-şi telefonul în poală.
— Bun, acum aşteptăm! a zis Ravi.
— Nu mult timp, s-a auzit Connor, aplecându-se să se uite la telefon. Scrie că a fost văzut.
— Rahat! a exclamat Pip, luând din nou telefonul. L-a văzut Layla. O, Dumnezeule!
Şi, cât s-a uitat, s-a întâmplat altceva. Cuvântul *scrie*... a apărut în partea stângă a ecranului.
— Scrie!
— Rahat, deja scrie!
Vocea lui Pip părea încordată şi cuprinsă de panică, de parcă i s-ar fi umflat gâtul.
— Calmează-te! a spus Ravi şi s-a aplecat ca să poată să vadă şi el ecranul.
Cuvântul *scrie*… a dispărut.
Şi în locul acestuia a apărut un mesaj nou.
Pip l-a citit, iar inima i s-a strâns.
Scria: *Bună, Pip!*
Doar atât.
— Rahat!
Lui Ravi i-a înţepenit mâna pe umărul ei.
— Cum de ştie că eşti tu? Cum naiba de-a ştiut?
— Nu-mi place chestia asta! a spus Connor, clătinând din cap. Oameni buni, am o presimţire nasoală!
— Şşş! a şuierat Pip, deşi nu auzea dacă vreunul din ei mai vorbea, nu în bubuitul care îi umplea acum urechile. Layla scrie din nou.
scrie...
Şi a dispărut.
scrie...
Şi a dispărut.
scrie...
Şi al doilea mesaj a apărut într-o căsuţă albă dedesubt.
Te apropii :)

Capitolul nouăsprezece

Gâtul i s-a strâns, prinzându-i vocea înăuntru şi acaparându-i cuvintele până au cedat şi s-au împrăştiat. Nu a putut decât să se uite la mesaje, să le desluşească şi să le pună cap la cap până au căpătat o oarecare logică.

Bună, Pip!

Te apropii :)

Connor a fost primul care şi-a găsit cuvintele.

— Ce naiba înseamnă asta, Pip?

Numele ei i s-a părut ciudat, ca şi când nu i-ar fi aparţinut, deformat, până la a nu i se mai potrivi. Pip s-a uitat la cele trei litere, de nerecunoscut în mâinile acestei străine care era la mai puţin de un kilometru distanţă.

— Ăăă, au fost singurele sunete pe care le-a putut rosti.

— Şi-a dat seama că tu eşti, a spus Ravi, vocea lui convingând-o pe Pip să îşi revină. Ştie cine eşti.

— Ce înseamnă „Te apropii”? a întrebat Connor.

— Că mă apropii de găsirea lui Jamie, a spus Pip.

Sau că urmează să aflu ce s-a întâmplat cu Jamie, şi-a zis în sinea ei, ceea ce părea aproape acelaşi lucru, dar era foarte diferit. Iar Leyla ştia. Oricine ar fi fost ştia totul; Pip era sigură acum de asta.

— Totuşi, faţă zâmbitoare.

Ravi s-a înfiorat; Pip i-a simţit reacţia prin degetele care o ţineau de umeri.

Odată depăşit şocul, Pip a reacţionat.

— Trebuie să-i răspund acum, a spus ea, scriind *Cine eşti? Unde este Jamie?*

Nu mai avea sens să se prefacă; Layla era cu un pas înainte.

Pip a apăsat butonul de trimitere, în schimb a apărut o eroare.

Mesajul nu a putut fi trimis. Utilizatorul nu a fost găsit.

— Nu! a şoptit Pip. Nu, nu, nu!

S-a întors din nou la pagina Laylei, dar nu mai era acolo. Fotografia de profil şi descrierea încă se vedeau, dar grila dispăruse, înlocuită de cuvintele *Încă nu sunt postări* şi un anunţ cu *Utilizatorul nu a fost găsit* în partea de sus a aplicaţiei.

— Nu! a mormăit frustrată Pip, sunetul auzindu-se răguşit şi furios. Şi-a închis contul.

— Poftim? a bâiguit Connor.
— A dispărut.
Ravi s-a grăbit să se întoarcă la laptopul lui Pip şi a încărcat din nou pagina de Facebook de pe numele Layla Mead. *Pagina pe care aţi solicitat-o nu a fost găsită.*
— Rahat! Şi-a dezactivat şi contul de Facebook!
— Şi de pe Tinder! a spus Pip, verificând aplicaţia. A dispărut. Am pierdut-o!
În cameră s-a aşternut liniştea, însă nu una care marca absenţa sunetelor, ci o chestie vie, care sufoca spaţiul dintre ei.
— Ştie, nu-i aşa? a întrebat Ravi cu o voce blândă, abia deranjând liniştea în loc să o rupă. Layla ştie ce s-a întâmplat cu Jamie.
Connor se ţinea de cap, clătinându-l din nou.
— Nu-mi place asta! a spus el, vorbind spre podea.
Pip l-a privit, încremenită parcă de mişcarea capului său.
— Nici mie!

Zâmbetul pe care i l-a afişat tatălui ei mai târziu, când l-a condus pe Ravi spre uşa de la intrare, era fals.
— Ai terminat cu actualizarea procesului, buclucaşule? a întrebat el, atingându-l uşor pe spate pe băiat; era modul prin care tatăl ei îşi lua rămas-bun doar de la Ravi.
— Da, tocmai l-am încărcat, a zis Pip.
Connor plecase acasă de mai mult de o oră, după ce epuizaseră modalităţile de a se întreba acelaşi lucru. În seara aceasta nu mai aveau ce face. Layla Mead dispăruse, dar pista nu era moartă. Nu de tot. A doua zi la şcoală, Pip şi Connor aveau de gând să îl întrebe pe domnul Clark ce ştia despre ea, acela era planul. Iar curând, imediat ce pleca Ravi, Pip intenţiona să înregistreze ce tocmai se petrecuse, să termine de editat interviurile, iar apoi să lanseze primul episod al celui de-al doilea sezon.
— Mulţumesc pentru cină, Victor! a spus Ravi, întorcând-se ca să îşi ia rămas-bun pe ascuns de la Pip şi mijind un pic ochii.
Ea a clipit la el, iar Ravi s-a întins ca să apuce clanţa uşii de la intrare, deschizând-o.
— O! s-a auzit cineva care stătea pe treptele de afară şi cu pumnul în aer, pregătit să bată la uşă.
— O! a zis Ravi la rândul lui, iar Pip s-a aplecat ca să vadă cine era.

Charlie Green, vecinul de la patru case mai încolo, cu părul roşcat strâns la spate.

— Bună, Ravi, Pip! a spus Charlie, fluturând stângaci din mână. Bună seara, Victor!

— Bună, Charlie! a răspuns tatăl lui Pip cu o voce veselă şi ostentativă, cea răsunătoare care se activa întotdeauna în faţa unei persoane pe care o considera a fi un oaspete. (Din fericire, Ravi nu mai era un oaspete de ceva vreme.) Cu ce te putem ajuta?

— Scuze pentru deranj! a spus Charlie, cu o oarecare nelinişte în glas şi-n ochii de un verde-deschis. Ştiu că este târziu şi suntem în timpul săptămânii, doar că… Băiatul s-a oprit o clipă, uitându-se în ochii lui Pip, apoi a continuat: Ei bine, am văzut în ziar afişul tău cu dispariţia, Pip. Şi cred că am nişte informaţii despre Jamie Reynolds. Ar trebui să îţi arăt ceva!

★

Douăzeci de minute, fusese de acord tatăl ei, şi douăzeci de minute erau suficiente, spusese Charlie. Acum Pip şi Ravi îl urmau pe strada întunecată, stâlpii portocalii de iluminat aruncând umbre mari şi întinse la picioarele lor.

— Vedeţi voi, a spus Charlie, uitându-se în spate la ei cât au mers pe aleea cu pietriş spre casa lui, eu şi Flora avem o cameră de supraveghere pentru uşă. Ne-am mutat des şi, cât am locuit în Dartford, am fost prădaţi de câteva ori. Aşa că am instalat camera, pentru liniştea Florei, şi am adus-o cu noi aici, în Kilton. Nu mi s-a părut o idee rea să am o măsură de siguranţă în plus, indiferent cât de drăguţ este oraşul, ştiţi?

Le-a arătat camera, un dispozitiv negru de deasupra soneriei decolorate din alamă.

— Detectează mişcarea, deci ne va înregistra acum.

Charlie a fluturat uşor din mână când a descuiat uşa şi i-a invitat înăuntru.

Pip cunoştea deja casa, de pe vremea când Zach şi familia lui locuiau aici; l-a urmat pe Charlie în ceea ce fusese camera de joacă a familiei Chen, dar care acum părea un birou. Sub ferestrele din faţă, tip bovindou, erau nişte rafturi de cărţi şi un fotoliu. Şi un birou lat şi mare lipit de zidul îndepărtat, pe care se aflau două monitoare mari de calculator.

— Aici! a spus Charlie, arătând spre calculator.

— Frumos birou! a zis Ravi, uitându-se la ecrane, ca şi când ar fi ştiut

despre ce vorbea.

— O, lucrez de acasă. Creez pagini de internet. Pe cont propriu, a explicat el.

— Grozav! a spus Ravi.

— Da, în mare parte deoarece merg la lucru în pijamale, a râs Charlie. Parcă-l aud pe tata zicând „Acum ai douăzeci şi opt de ani, ia-ţi o slujbă adevărată!”

— Generaţiile mai vechi, a spus Pip cu dezaprobare în glas, pur şi simplu nu înţeleg farmecul pijamalelor. Aşadar, ce voiai să ne arăţi?

— Bună!

O altă voce s-a auzit în cameră, iar Pip s-a întors şi a văzut-o pe Flora în pragul uşii, cu părul strâns în coadă, murdară de făină pe partea din faţă a tricoului mult prea larg şi ţinând patru caserole cu tartă.

— Tocmai le-am scos din cuptor, pentru cursul lui Josh de mâine. Dar mă întrebam dacă vă este foame. Fără stafide, vă asigur!

— Bună, Flora! a zâmbit Pip. Nu, mulţumesc!

Încă nu-şi recăpătase apetitul; fusese nevoită să mănânce forţat la cină.

Dar Ravi a zâmbit larg şi strâmb când s-a îndreptat ţanţoş spre Flora şi a luat o tartă din mijloc, spunând:

— Da, te rog, arată minunat!

Pip a oftat: Ravi agrea pe oricine îi dădea de mâncare.

— Le-ai arătat, Charlie? a întrebat Flora.

— Nu, tocmai mă ocupam de asta. Veniţi să vă uitaţi! a spus el, mişcând mouse-ul ca să reactiveze unul dintre ecrane. Aşadar, cum ziceam, deasupra uşii avem o cameră care începe să înregistreze ori de câte ori detectează mişcare şi care trimite o notificare aplicaţiei de pe telefonul meu. Orice înregistrează rămâne în Cloud pentru şapte zile înainte să fie şters. Când m-am trezit marţea trecută, am văzut o notificare de la miezul nopţii. Dar am coborât la parter şi am verificat, şi totul părea în regulă; nu era nimic ieşit din comun sau lipsă, deci am presupus că a fost doar o vulpe care mi-a declanşat din nou camera.

— Corect! a spus Pip, apropiind-se când Charlie căuta prin fişiere.

— Dar ieri Flora a observat că-i lipseşte ceva. Nu găsim pe nicăieri ce i-a dispărut, deci m-am gândit să verific înregistrarea de pe cameră, preventiv, înainte să fie ştearsă. Nu credeam că voi găsi ceva, dar…

A apăsat de două ori pe fişierul video, iar acesta s-a deschis într-un program de vizionat filme. Charlie l-a mărit pe tot ecranul, apoi a apăsat

butonul de redare.

Era o priveliște de 180 de grade a fațadei casei lor, spre aleea din grădină și poarta pe care tocmai intraseră și către bovindourile din ambele părți ale ușii de la intrare. Totul era verde, în diverse nuanțe deschise și strălucitoare, în contrast cu verdele mai închis al cerului.

— Este cu vedere pe timp de noapte, a spus Charlie, privindu-le chipurile. A fost făcută la ora 3:07. Marți dimineața, ca să fiu mai exact.

S-a văzut mișcare lângă poartă. Orice ar fi fost declanșase camera.

— Îmi pare rău, rezoluția nu este grozavă! a spus Charlie.

Silueta verde a mers pe aleea din grădină, brațele și picioarele văzându-se în ceață când s-a apropiat de cameră. Iar în clipa în care a trecut chiar prin fața ușii de la intrare, a apărut un chip, unul pe care ea îl cunoștea, cu excepția lipsei punctelor negre care erau ochii. Părea speriat.

— Nu îl cunosc și i-am văzut fotografia doar azi în *Kilton Mail,* dar este Jamie Reynolds, nu-i așa?

— Da! a confirmat Pip, simțind iarăși cum i se strânge stomacul. Ce face?

— Ei bine, dacă te uiți la fereastra din stânga, e cea de aici, din camera acesta, a arătat Charlie spre ecran. Probabil am deschis-o în timpul zilei, ca să aerisesc, și poate am crezut că am închis-o bine. Dar uite, încă este deschisă, doar câțiva centimetri în partea de jos.

Când a spus asta, și Jamie cel verde de pe ecran a observat, aplecându-se în fața ei și strecurându-și degetele pe sub deschizătură. Ceafa nu i se vedea; avea o glugă neagră trasă peste cap. Pip l-a urmărit pe Jamie trăgând de fereastră și ridicând-o până când deschizătura a fost destul de mare.

— Ce face? a întrebat Ravi, apropiindu-se și el de ecran și uitând de tartă. Intră prin efracție?

Întrebarea a devenit inutilă după o jumătate de secundă, când Jamie și-a plecat capul și a intrat pe fereastră, strecurându-și picioarele în urma lui, lăsând o deschizătură verde-închis spre casă.

— A stat doar patruzeci și una de secunde, a spus Charlie, derulând înregistrarea până în momentul în care capul de un verde-deschis al lui Jamie a reapărut la fereastră.

Băiatul a ieșit afară, aterizând cam nesigur pe un picior, dar părea la fel ca înainte să intre: tot speriat și cu mâinile goale. Jamie s-a întors spre fereastră, rezemându-se pe coate când a închis-o, chiar până la pervaz. Apoi s-a îndepărtat de casă, luând-o la fugă când a ajuns la poartă și a dispărut în

noaptea învăluită în verde.

— O! au exclamat împreună Pip şi Ravi.

— Am aflat abia ieri, a zis Charlie. Şi am discutat despre asta. Este vina mea că am lăsat fereastra deschisă. Şi nu vom merge la poliţie ca să depunem plângere sau aşa ceva; se pare că tipul acesta, Jamie, are deja destule probleme. Şi ce a luat – ei bine, ce *credem* noi că a luat – nu era atât de valoros; are doar o valoare sentimentală, deci…

— Ce a luat? a întrebat Pip şi s-a uitat la Flora, instinctul atrăgându-i privirea spre locul gol de la încheietura mâinii ei. Ce ţi-a furat Jamie?

— Ceasul, i-a răspuns Flora, lăsând caserola. Mi-aduc aminte că l-am lăsat aici în urmă cu două weekenduri, pentru că mi se tot agăţa de cartea pe care o citeam. Nu l-am văzut de atunci. Şi este singurul obiect care lipseşte.

— Ceasul acesta este roz-auriu cu o curea de piele roz-deschis şi flori metalice într-o parte? a întrebat Pip, şi imediat Charlie şi Flora s-au uitat alarmaţi unul în ochii celuilalt.

— Da, a zis Flora. Da, exact aşa este! Nu era chiar atât de scump, dar Charlie l-a cumpărat pentru primul nostru Crăciun împreună. Cum de ai…

— Ţi-am văzut ceasul, a spus Pip. Este în dormitorul lui Jamie Reynolds.

— O-oh! s-a bâlbâit Charlie.

— Mă voi asigura că îţi va fi returnat imediat.

— Ar fi minunat, dar nu este nicio grabă, a zâmbit amabil Flora. Ştiu că probabil sunteţi foarte ocupaţi.

— Dar ciudat este că…

Charlie a traversat camera, trecând atent pe lângă Ravi, spre fereastra pe care intrase Jamie cu doar o săptămână în urmă.

— De ce a luat numai ceasul? Este clar că nu e scump. Iar eu îmi las portofelul în camera asta, cu bani înăuntru. Mai am şi tot acest echipament pentru calculatoare, şi nu este ieftin. De ce a ignorat Jamie toate celelalte lucruri? De ce a luat doar un ceas aproape lipsit de valoare? A intrat şi a ieşit în patruzeci de secunde şi a luat numai ceasul?

— Nu ştiu, este ciudat, a spus Pip. Nu îmi pot explica. Îmi pare atât de rău, acesta… Fata şi-a dres vocea, apoi a continuat: Nu este Jamie pe care îl cunosc.

Charlie şi-a coborât privirea spre marginea de jos a ferestrei, pe unde-şi strecurase Jamie degetele.

— Unii oameni se pricep destul de bine să îşi ascundă adevăratul caracter.

Denumirea fişierului:

Crima perfectă: Instrucţiuni pentru fete cuminţi SEZONUL 2: Episodul 1 generic muzical de final.wav

Pip: În cazul de faţă, mă bântuie ceva inevitabil, ceva ce nu am fost nevoită să înfrunt ultima dată: timpul. Cu trecerea fiecărui minut şi a fiecărei ore, şansele ca Jamie să revină acasă în siguranţă şi nevătămat sunt tot mai mici. Conform statisticilor. În momentul în care voi încărca episodul pe care îl ascultaţi, vom fi depăşit un alt termen limită: cel de şaptezeci şi două de ore de când Jamie a fost văzut ultima dată. În procedura obişnuită a poliţiei, în momentul în care se anchetează cazul unei persoane dispărute cu risc sporit, cele şaptezeci şi două de ore sunt o linie în nisip, după care se acceptă tacit că e posibil să nu se mai caute persoana, ci cadavrul. Timpul este stăpân aici, nu eu, iar asta este îngrozitor.

Dar trebuie să cred că Jamie este bine, că încă avem timp să îl găsim. Probabilitatea este doar atât: o probabilitate. Nimic nu este sigur. Şi sunt mai aproape decât am fost ieri, pentru că am găsit informaţii şi le-am pus cap la cap. Cred că totul are legătură. Iar dacă am dreptate, atunci totul duce la o singură persoană: Layla Mead. O persoană care nu există în realitate.

Ne auzim data viitoare!

59.17MB of 59.17MB uploaded

Crima perfectă: Instrucţiuni pentru fete cuminţi: Dispariţia lui Jamie Reynolds.

Sezonul 2, Episodul 1 încărcat cu succes pe SoundCloud.

MARŢI, DISPĂRUT DE 4 ZILE
Capitolul douăzeci

Jamie Reynolds este în mod clar mort.

Cuvintele au apărut şi dispărut când Connor a ridicat telefonul în faţa ochilor.

— Uite! a spus el, cu voce tremurândă, poate din cauza efortului de a ţine pasul cu ea pe hol sau poate din alt motiv.

— Am văzut! a zis Pip, mergând mai încet ca să ocolească un grup de elevi vorbăreţi de clasa a şaptea. Care era cea mai importantă regulă pe care am stabilit-o, Con? l-a chestionat ea, în timp ce îl măsura din priviri. Să nu citeşti niciodată comentariile! Niciodată! Bine?

— Ştiu, i-a răspuns Connor, atent din nou la telefon. Dar este un răspuns la linkul cu noul episod şi ai primit deja o sută nouă like-uri. Asta înseamnă că o sută nouă oameni chiar cred că fratele meu este mort?

— Connor…

— Şi mai e unul, de pe Reddit, a continuat el, fără să o asculte. Persoana aceasta crede că Jamie probabil a luat cuţitul de acasă vineri seara ca să se apere şi că, prin urmare, ştia că cineva va încerca să îl atace.

— Connor!

— Ce? a spus el defensiv. *Tu* citeşti comentariile.

— Da, le citesc. În caz că este vreun indiciu sau cineva a zărit ceva ce, fără să vreau, am trecut cu vederea. Dar ştiu că majoritatea sunt inutile şi că internetul este plin de cretini, a spus Pip, urcând primul rând de scări. L-ai văzut pe Jamie cu un cuţit mare şi murdar asupra lui la comemorare? Sau în vreuna dintre fotografiile de la petrecere? Nu! Pentru că ar fi fost imposibil; era îmbrăcat doar cu un tricou şi o pereche de blugi. Nu prea ar fi avut unde să ascundă o lamă de cincisprezece centimetri.

— Sunt destui troli, nu?

Connor a urmat-o când fata a intrat pe uşile duble, ajungând la etajul unde se afla Catedra de istorie.

— *L-am ucis pe Jamie şi te voi ucide şi pe tine, Pip!*

Eleva cu un an mai mic care tocmai trecea pe lângă ei când băiatul citea aceste cuvinte a icnit, cu gura căscată din cauza şocului, şi s-a îndepărtat grăbită în cealaltă direcţie.

— Citeam ceva! i-a strigat Connor în chip de explicaţie, dar renunţând

când fata a dispărut pe uşile din partea opusă.

— Da…

Pip s-a oprit în faţa clasei domului Clark, uitându-se prin geamul de sticlă. Acesta stătea la birou, chiar dacă era în pauză. Pip a presupus că era destul de nou, încât o clasă goală să i se pară mai primitoare decât cancelaria.

— Vino cu mine, dar dacă îţi arunc o privire, înseamnă că trebuie să pleci! Ai înţeles?

— Da, acum înţeleg, a spus Connor.

Pip a deschis uşa şi l-a salutat pe domnul Clark, fluturând uşor mâna.

Bărbatul s-a ridicat în picioare.

— Bună, Pip, Connor! a spus vesel profesorul, agitându-se ca şi când nu ar fi ştiut ce să facă.

Şi-a trecut o mână prin părul ondulat şi castaniu, pe cealaltă băgând-o în buzunar.

— Cu ce pot să vă ajut? Este vorba despre examen?

— Ăăă, de fapt, are legătură cu altceva.

Pip s-a rezemat de una dintre băncile din faţa clasei, sprijinindu-se de rucsacul greu.

— Cu ce anume? a întrebat Clark, schimbându-se la faţă cu trăsăturile schimonosindu-i-se sub sprâncenele groase.

— Nu ştiu dacă aţi aflat, dar fratele lui Connor, Jamie, a dispărut vinerea trecută, iar eu îi anchetez dispariţia. A fost elev aici.

— Da, da, am citit în ziarul local de ieri, a spus domnul Clark. Îmi pare foarte rău, Connor; probabil ţie şi familiei tale vă este foarte greu. Sunt sigur că psihologul şcolii va…

— Deci, l-a întrerupt Pip; mai erau doar cincisprezece minute din pauză, iar ea nu avea timp de pierdut. Anchetăm dispariţia lui Jamie şi am găsit o pistă care duce spre o anumită individă. Şi, ei bine, credem că s-ar putea să o cunoaşteţi şi că aţi putea să ne oferiţi nişte informaţii despre ea.

— Păi, eu… Nu ştiu dacă am voie… s-a bâlbâit el.

— Layla Mead.

Pip a rostit numele şi s-a uitat cu atenţie la chipul domnului Clark, ca să-i vadă reacţia. El a afişat una de surpriză, deşi a încercat să o reprime, să o alunge. Totuşi, nu a reuşit să-şi ascundă licărul de panică din privire.

— Aşadar, o cunoaşteţi?

— Nu! a răspunsul profesorul în timp ce trăgea de guler, ca şi când,

brusc, acesta l-ar fi strâns. Îmi pare rău, nu am mai auzit numele acesta!

Deci aşa voia să joace!

— O, bine, atunci m-am înşelat! a spus Pip şi s-a ridicat în picioare, îndreptându-se către uşă.

În urma ei, l-a auzit pe domnul Clark oftând uşurat, iar atunci s-a oprit şi s-a întors.

— Doar că, a zis, scărpinându-se în cap, ca şi când ar fi fost confuză, atunci este ciudat.

— Poftim? a întrebat domnul Clark.

— Adică este ciudat că nu aţi mai auzit numele Layla Mead, când o urmăriţi pe Instagram şi i-aţi apreciat câteva dintre postări.

Pip s-a uitat la tavan ca şi când ar fi căutat o explicaţie.

— Poate aţi uitat de asta?

— Eu… eu, s-a bâlbâit el, uitându-se precaut la Pip când aceasta a înaintat.

— Da, probabil aţi uitat, a fost replica ei. Pentru că ştiu că nu aţi minţi intenţionat în legătură cu un lucru care ne-ar putea ajuta să salvăm viaţa unui fost elev.

— A fratelui meu! a intervenit Connor la momentul potrivit, deşi lui Pip nu îi plăcea să recunoască; şi privirea lui înlăcrimată şi rugătoare… era perfectă!

— Ăăă, eu… nu cred că se cuvine, a spus domnul Clark, pielea de deasupra gulerului înroşindu-se. Ştii cât de stricţi sunt acum, după tot ce s-a întâmplat cu domnul Ward şi Andie Bell? Cu toate măsurile de siguranţă, nici măcar nu ar trebui să fiu singur cu vreun elev.

— Ei bine, nu suntem singuri, a spus Pip şi a arătat spre Connor. Iar uşa poate rămâne deschisă, dacă vreţi. Singurul lucru de care îmi pasă este să îl găsesc în viaţă pe Jamie Reynolds. Şi ca să fac asta, trebuie să îmi spuneţi tot ce ştiţi despre Layla Mead.

— Încetează! a spus domnul Clark, roşeaţa strecurându-se acum deasupra bărbii, spre obraji. Sunt profesorul tău, te rog să nu mai încerci să mă manipulezi!

— Nu vă manipulez, i-a răspuns calmă Pip, uitându-se în spate, la Connor.

Ştia exact ce urma să facă, iar golul din stomac ştia şi el, umplându-se din nou de vinovăţie. *Ignoră-l, pur şi simplu ignoră-l!*

— Deşi chiar mă întreb dacă ştiaţi că Layla folosea fotografiile unei

eleve de aici, din Kilton: Stella Chapman?

— Atunci nu ştiam, a spus el în şoaptă. Nu îi sunt profesor; mi-am dat seama abia în urmă cu câteva săptămâni când am văzut-o mergând pe hol, iar asta s-a întâmplat după ce am încetat să mai vorbesc cu Layla.

— Totuşi, s-a strâmbat Pip, dezgolindu-şi dinţii şi inspirând zgomotos printre ei. Mă întreb dacă veţi avea probleme în caz că se află.

— Poftim?

— Uitaţi ce vă sugerez, a spus ea, înlocuindu-şi expresia cu un zâmbet nevinovat. Să mă lăsaţi să vă înregistrez interviul cu o aplicaţie care să vă distorsioneze vocea. Nu vă voi menţiona numele niciodată şi voi evita orice informaţie cu ajutorul căreia aţi putea fi identificat. Dar îmi veţi spune tot ce ştiţi despre Layla Mead. Dacă o faceţi, sunt sigură că nimeni nu va afla nimic din ce nu vreţi să se afle.

Domnul Clark s-a oprit o clipă, muşcându-şi peretele obrazului şi uitându-se la Connor, ca şi când acesta l-ar fi putut ajuta.

— Mă şantajezi?

— Nu, domnule! a spus Pip. Doar vă conving.

Denumirea fişierului:

Crima perfectă: Instrucţiuni pentru fete cuminţi SEZONUL 2: Interviu cu Adam Clark.wav

Pip: Să începem cu modul în care aţi cunoscut-o pe Layla.

Anonim: [VOCE DISTORSIONATĂ] Nu ne-am întâlnit niciodată. Nu în realitate.

Pip: Corect, dar care a fost prima discuţie pe internet? Cine a făcut primul pas? V-aţi potrivit pe Tinder?

Anonim: Nu, nu, nu am cont pe Tinder. A fost pe Instagram. Am umblat la setări, astfel încât contul să fie privat ca să ***[…BIP…].*** Într-o zi, cred că aproape de finalul lunii februarie, femeia aceasta, Layla, mi-a trimis o cerere ca să îmi poată vedea profilul. M-am uitat la al ei, mi s-a părut drăguţă şi că în mod clar este din Little Kilton, deoarece avea fotografii de prin oraş. Iar eu locuiesc aici de doar câteva luni şi nu prea am avut şansa să cunosc oameni în afara ***[…BIP…].*** Mi s-a părut că ar fi frumos să cunosc oameni noi, aşa că i-am aprobat cererea şi am urmărit-o şi eu. I-am apreciat câteva fotografii.

Pip: Aţi început să vă scrieţi direct?

Anonim: Da, am primit un mesaj direct de la Layla, unul în care mi-a scris „Bună, mulţumesc pentru că mă urmăreşti!” A spus că i se pare că mă cunoaşte şi m-a întrebat dacă locuiesc în Little Kilton. Apropo, nu intenţionez să intru în detaliile conversaţiei noastre.

Pip: Da, înţeleg! Aşadar, ca să clarificăm, aţi spune că natura conversaţiilor voastre era… romantică? Aţi flirtat?

Anonim:

Pip: Bine, nu trebuie să-mi răspundeţi! Am înţeles! Nu vreau să-mi relataţi fiecare conversaţie, ci doar să aflu ce anume din ce a spus Layla ar putea să mă ajute să identific cine este cu adevărat. Aţi vorbit vreodată cu ea la telefon?

Anonim: Nu! Doar pe Instagram. De fapt, am vorbit din când în când, doar câteva zile. Cel mult o săptămână. Nu a fost mare lucru.

Pip: V-a spus unde locuieşte?

Anonim: Da, în Little Kilton. În mod evident, nu am ajuns să facem schimb de adrese. Dar părea să ştie zona; mi-a spus că merge la King's Head.

Pip: V-a mai dat şi alte detalii personale?

Anonim: Mi-a zis că are douăzeci şi cinci de ani. Că locuieşte cu tatăl ei şi că lucrează la departamentul de relaţii cu publicul undeva în Londra, dar că atunci era în concediu medical.

Pip: În concediu medical? De ce era bolnavă?

Anonim: Nu am întrebat-o pentru că nu prea ne cunoşteam; ar fi fost nepoliticos.

Pip: Mi se pare a fi replica clasică a unei impostoare. Aţi bănuit că nu este cine pretinde?

Anonim: Nu! Habar nu am avut până nu am văzut-o pe Stella Chapman ***[…BIP…].*** Şi m-a şocat foarte mult faptul că am fost păcălit. Măcar nu a durat mult timp.

Pip: Aşadar, aţi vorbit doar o săptămână? Despre ce fel de lucruri aţi vorbit? Nu mă refer la cele deocheate.

Anonim: Mi-a pus multe întrebări despre mine. Foarte multe, de fapt. Mi s-a părut revigorant să cunosc o persoană atât de interesată de mine.

Pip: Serios? Ce fel de întrebări v-a adresat?

Anonim: Nu a fost ca şi când mi-ar fi luat un interviu sau ceva de genul acesta; toate întrebările ei şi-au găsit loc în mod natural în timpul conversaţiei. A vrut să ştie de la început câţi ani am – m-a întrebat direct. I-am zis că am douăzeci şi nouă, apoi m-a întrebat când voi împlini treizeci şi dacă am deja planuri pentru marea aniversare. Era vorbăreaţă. Drăguţă. Şi s-a interesat şi de familia mea: m-a întrebat dacă încă mai locuiesc cu vreun membru din familie, dacă am fraţi şi ce fac părinţii mei. Totuşi, a cam evitat să-mi răspundă când i-am pus aceleaşi întrebări. Mi-a părut mai interesată de mine. M-a făcut să cred că nu are o situaţie atât de bună acasă.

Pip: Se pare că vă înţelegeaţi bine; de ce aţi încetat să îi mai trimiteţi mesaje după o săptămână?

Anonim: Ea a încetat să îmi scrie. Mi s-a părut cam brusc.

Pip: V-a ignorat?

Anonim: Da; a fost penibil. I-am tot scris mesaje de genul „Bună! Unde ai dispărut?" Şi nimic. Nu am mai primit veşti de la ea.

Pip: Ştiţi cumva de ce v-a ignorat? Poate i-aţi spus ceva ce a deranjat-o?

Anonim: Nu cred. Ştiu ce i-am spus ultima dată, înainte să dispară. M-a

întrebat ce profesie am, iar eu i-am răspuns că sunt ***[…BIP…]*** la ***[… BIP…].*** Şi asta a fost tot, nu mi-a mai răspuns. Presupun că este genul de fată care nu vrea să iasă în oraş cu un ***[…BIP…]***. Probabil crede că poate găsi pe cineva mai bun sau aşa ceva.

Pip: Ştiu că atunci nu ştiaţi că este o impostoare, dar privind acum retrospectiv, a lăsat Layla să-i scape ceva, vreun indiciu despre adevărata ei identitate? Vârsta? Vreo expresie demodată? A spus ceva de Jamie Reynolds? Sau despre alţi oameni cu care interacţionează în realitate?

Anonim: Nu, nimic. Am crezut că este chiar cine pretindea că este. A fost foarte atentă. Aşadar, dacă este o impostoare, atunci presupun că este una foarte pricepută.

Capitolul douăzeci şi unu

Connor nu mânca. Plimba mâncarea prin farfurie, lăsând cu vârfurile furculiţei de plastic urme adânci printre pastele neatinse.

Şi Zach observase; Pip i-a surprins privirea din partea cealaltă a mesei când îl urmărea pe Connor stând tăcut în cantina zgomotoasă. Ştia că era aşa din cauza comentariilor, a necunoscuţilor de pe internet cu teoriile şi părerile lor: *Jamie Reynolds este sigur mort; cu siguranţă a fost ucis; totuşi, pare genul de om care să o merite.* Pip i-a spus lui Connor să le ignore, dar era clar că nu putea să o facă, vorbele lor însoţindu-l ca nişte umbre şi afectându-l.

Cara stătea lângă Pip, destul de aproape, încât să o înghiontească când şi când în coaste. Şi ea sesizase tăcerea lui Connor, şi de aceea încercase să aducă în discuţie subiectul preferat al băiatului: conspiraţiile despre Zona 51.

Singurii care nu observaseră erau Ant şi Lauren. Se presupunea că Ant era cel mai bun prieten al lui Connor, dar stătea cu spatele la el, călare pe bancă în timp ce o îmbrăţişa pe Lauren şi-i povestea ceva, chicotind. Pip nu putea spune că era surprinsă. Ant nu păruse deloc îngrijorat în privinţa lui Connor nici cu o zi în urmă, pomenindu-l doar o dată pe Jamie. Pip ştia că era o situaţie jenantă şi că majoritatea oamenilor se chinuiau să găsească subiecte de conversaţie, dar măcar o dată spui că îţi pare rău. Aşa se face!

Lauren a pufnit din cauza a ceea ce-i spusese Ant, iar Pip a simţit ceva fulgerând-o fierbinte pe sub piele, dar şi-a muşcat buza şi s-a calmat. Nu era momentul să se certe. În schimb, a urmărit cum Cara a scos un baton KitKat din rucsac şi l-a împins încet în partea cealaltă a mesei, în câmpul vizual al lui Connor. Gestul ei l-a scos din transă, şi s-a uitat la ea, colţurile gurii zvâcnindu-i uşor când a schiţat un zâmbet şi şi-a abandonat furculiţa, întinzându-se să-i accepte oferta.

Cara i-a aruncat lui Pip acelaşi zâmbet. Părea obosită. Trecuseră trei nopţi – trei nopţi în care Pip fusese prea ocupată să o sune, să o adoarmă vorbind la telefon. Pip era sigură că rămăsese trează; cearcănele Carei îi spuneau asta. Iar acum, ochii ei îi transmiteau altceva, mărindu-se şi privind în sus când cineva din spatele lui Pip a atins-o pe aceasta pe umăr. Fata s-a întors şi a dat cu ochii de Tom Nowak, care flutura stângaci din mână. Era fostul iubit al lui Lauren; se despărţiseră vara trecută.

— Bună! a spus el, peste vacarmul din cantină.

— Uf! a reacţionat Lauren fără să gândească.

O, deci acum era atentă!

— Ce vrei?

— Nimic, i-a răspuns Tom, dându-şi la o parte părul lung din ochi. Vreau doar să discut ceva cu Pip.

— Sigur! a intervenit Ant, ridicându-se în picioare şi punându-şi un braţ în faţa lui Lauren ca să se ţină de masă. Ai inventat o scuză ca să vii la masa noastră, nu?

— Nu, doar… Tom a tăcut şi a dat din umeri, întorcându-se către Pip, căreia i-a spus: Am nişte informaţii.

— Nimeni nu te vrea aici! Pleacă! i-a zis Ant, iar Lauren a zâmbit amuzată când l-a luat de braţ.

— Nu cu tine vorbesc! a fost replica lui Tom, care s-a uitat din nou la Pip. Are legătură cu Jamie Reynolds.

Connor şi-a ridicat repede capul, alungându-şi privirea bântuită când s-a concentrat la Pip. Ea a ridicat mâna şi a dat aprobator din cap, făcându-i semn să nu se mişte.

— O, sigur! a spus Anti, dispreţuitor.

— Ant, nu vrei să te calmezi? i-a strigat Pip, care s-a ridicat în picioare şi şi-a pus rucsacul greu pe umăr. Nu o impresionezi decât pe Lauren.

Fata a păşit peste banca de plastic şi i-a spus lui Tom să o urmeze, îndreptându-se spre uşile dinspre curtea exterioară, ştiind că fratele lui Jamie avea să îi urmărească neliniştit cu privirea.

— Să vorbim aici! i-a zis afară, arătând spre zidul puţin înalt.

Plouase în dimineaţa aceea, iar cărămizile încă mai erau ude când s-a aşezat, udându-şi pantalonii. Tom şi-a întins jacheta înainte să ia loc.

— Aşadar, ce informaţii ai despre Jamie?

— Vreau să-ţi vorbesc despre seara în care a dispărut, a spus Tom, trăgând aer în piept.

— Serios? Ai ascultat primul episod? L-am lansat aseară.

— Încă nu, i-a răspuns el.

— Întreb pentru că am realizat o cronologie a activităţilor lui Jamie de vinerea trecută. Ştim că a fost la petrecerea-catastrofă începând cu ora 21:16 şi a părăsit zona pe la 22:32, dacă acolo l-ai văzut.

Tom a privit-o inexpresiv.

— Adică deja ştiu, dacă asta voiai să-mi spui.

El a clătinat din cap.

— Ăăă, nu, este altceva. Nu am fost la petrecere, dar l-am văzut. După aceea.

— Da? După 22:32?

Brusc, Pip şi-a dat seama ce se afla în jurul lor: băieţii din clasa a zecea care jucau fotbal, o muscă ce tocmai îi aterizase pe rucsac, zidul care îi intra în oase.

— Da! a spus Tom. După.

— La cât timp după aceea?

— Ăăă, probabil după cincisprezece sau douăzeci de minute, s-a strâmbat el, concentrându-se.

— Deci pe la 22:50? a întrebat ea.

— Da! Cam aşa era.

Pip s-a aplecat uşor în faţă, aşteptând ca Tom să continue.

Nu a făcut-o.

— Şi? a spus ea, începând să se enerveze fără să vrea. Unde erai? Unde l-ai văzut? Undeva pe lângă Highmoor, unde era petrecerea?

— Da, pe drumul acela, ăăă, cum se numeşte… Cross Lane! a spus el.

Cross Lane! Pip cunoştea doar o persoană care locuia pe Cross Lane, cu o uşă de un albastru-deschis şi o alee înclinată: Nat da Silva şi părinţii ei.

— L-ai văzut pe Jamie pe Cross Lane la ora 22:50 seara?

— Da, l-am văzut; purta un tricou roşu-închis şi tenişi albi. Îmi amintesc exact.

— *Exact* aşa era îmbrăcat, a spus ea, crispându-se când a accentuat cuvântul rostit de Tom. Ce făceai acolo la ora aceea?

El a ridicat din umeri.

— Mă întorceam acasă de la un prieten.

— Şi Jamie ce făcea? a întrebat Pip.

— Mergea. A trecut pe lângă mine.

— Bine! Şi vorbea la telefon când a trecut pe lângă tine? l-a întrebat ea.

— Nu, nu cred. Nu avea telefon.

Pip a oftat. Tom nu o ajuta deloc.

— Bine, ce altceva ai văzut? Ţi s-a părut că se îndreaptă undeva? Poate spre o casă?

— Da, a dat Tom din cap.

— Da, ce?

— O casă. Mergea spre o casă, a spus el. Cam pe la jumătatea străzii.

Casa lui Nat da Silva era cam pe acolo, au intervenit gândurile lui Pip, cerând atenţie. Fata a simţit o zvâcnire în gât când i s-a mărit pulsul. Palmele i-au devenit lipicioase, şi nu de la ploaie.

— De unde ştii că se îndrepta spre o casă?

— Deoarece l-am văzut. Intrând într-o casă, a spus el.

— Intrând? a rostit Pip cuvântul mai tare decât intenţionase.

— Da! Părea exasperat, ca şi când *ea* ar fi fost cea care îngreuna situaţia.

— În care casă?

— Ah, a bombănit panicat Tom, scărpinându-se în cap şi mutându-şi cărarea de partea cealaltă. Era târziu, nu mă uitam la numere. Nu am văzut.

— Ei bine, poţi să-mi descrii cum arăta casa?

Pip se ţinea acum de zid, zgâriindu-l cu vârfurile degetelor.

— Ce culoare avea uşa de la intrare?

— Ăăă, a zis băiatul, privind-o concentrat. Cred că era albă.

Pip a expirat. S-a îndepărtat de Tom, şi-a luat mâna de pe zid şi şi-a coborât privirea. Aşadar, nu era casa lui Nat da Silva. Bun!

— Stai! a spus brusc Tom, privind-o din nou. De fapt, nu, nu cred că era albă. Nu, îmi amintesc acum… Era albastră! Da, albastră.

Inima lui Pip a reacţionat imediat, făcând-o să audă un ritm care aproape răsuna ca: *Nat-da Sil-va, Nat-da Si-lva, Nat-da Sil-va.*

Şi-a impus să închidă gura, apoi a deschis-o ca să îl întrebe:

— Era o casă din cărămizi albe? Cu plante agăţătoare într-o parte?

Tom a dat din cap, acum mai îmbujorat.

— Da, aceea e! L-am văzut pe Jamie intrând acolo.

— Ai mai văzut pe cineva? Cine era la uşă?

— Nu! L-am văzut doar pe el intrând.

În casa lui Nat da Silva.

Acesta fusese planul, în definitiv, ca Jamie să se ducă acasă la Nat după comemorare. Asta îi spusese lui Connor şi asta îi zisese şi Nat lui Pip. Doar că îi povestise că băiatul nu mai apăruse; că ultima dată îl văzuse când plecase de lângă ea, în mulţime, ca să găsească pe „cineva".

Însă Tom îl văzuse pe Jamie intrând în casa ei la 22:50.

După petrecere.

Aşadar, cineva minţea.

Şi cine ar fi avut motiv să o facă?

— Tom! a spus ea. Te-ar deranja dacă am discuta din nou despre asta, în cadrul unui interviu înregistrat?

— Deloc! Nu e nicio problemă.

r/Podcast Crima perfectă: Instrucţiuni pentru fete cuminţi

18

postat de u/hedetecchprotecc în urmă cu 47 de minute
Pista cu Hillary F. Weiseman?

Ştiu că Pip este ocupată şi încearcă să-şi dea seama ce a făcut Jamie în seara aceea. Dar mi s-a părut că ar fi o greşeală să ignore biletul acesta din coşul de gunoi al lui Jamie. Ştim că menajera familiei Reynolds vine o dată la două săptămâni, miercurea, deci biletul pe care l-a găsit Pip trebuie să fi fost scris/aruncat în ultimele zece zile, moment care coincide cu cel în care Jamie se comporta ciudat (fura, se furişa afară).

Cercetând, Pip o descoperă doar pe Hillary F. Weiseman, o femeie de 84 de ani care a locuit în Little Kilton şi a murit în urmă cu 12 ani. Deci, da, este foarte ciudat că Jamie scria recent numele acestei femei decedate. Dar mă întreb dacă nu cumva biletul nu se referă la o persoană, ci la un loc. Dacă Hillary a murit acolo, atunci presupun că a fost îngropată într-un cimitir din oraş. Şi dacă biletul nu se referă la persoana lui Hillary, ci mai degrabă mormântul ei, ca loc de întâlnire? Uită-te din nou la formulare: *Hillary F Weiseman stânga 11*. Dacă asta înseamnă, de fapt, mormântul lui Hillary F. Weiseman din partea stângă a cimitirului la ora 11? Un loc de întâlnire şi o oră. Voi ce credeţi?

59 Comentează **Premiu** **Distribuie** **Salvează** ...

Capitolul douăzeci şi doi

Pip a încercat să nu se uite. Şi-a mutat privirea, dar casa asta avea ceva care o atrăgea ca un magnet. Nu mai putea fi doar o casă obişnuită, nu după tot ceea ce văzuse. Părea aproape din altă lume, ca şi când moartea ar fi plutit în aerul din jurul ei, făcând-o să licărească aşa cum nu ar trebui să o facă o casă, cu acoperişul înclinat şi cărămizile vopsite, acoperite de iederă.

Casa familiei Bell! Locul unde murise Andie.

Pe fereastra livingului, Pip a văzut ceafa lui Jason Bell şi televizorul care pâlpâia în celălalt capăt. Probabil că le auzise paşii pe asfalt, deoarece şi-a întors chiar atunci repede capul şi s-a uitat. Bărbatul şi Pip s-au privit doar o clipă, iar tristeţea s-a strecurat în ochii lui când a recunoscut-o. Pip a dat înapoi şi şi-a plecat privirea când au trecut mai departe, lăsând casa în urmă. Dar tot i s-a părut că ochii lui Jason au marcat-o cumva.

— Deci, a spus Ravi, fără să îşi dea seama de nimic; în mod clar el nu simţise aceeaşi nevoie să se uite la casă. Ideea ţi-a dat-o cineva de pe Reddit? a întrebat-o când au urcat pe drumul care şerpuia spre biserica din vârful dealului.

— Da, şi este o teorie bună, a spus Pip. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta.

— Ai mai primit şi alte ponturi bune de când a apărut episodul?

— Nu, i-a răspuns ea, efortul de a urca dealul abrupt lăsând-o fără voce când au cotit, iar vechea biserică a apărut la distanţă, ascunsă de coroanele copacilor. Asta dacă nu punem la socoteală „L-am văzut pe Jamie la McDonalds-ul din Aberdeen”. Sau pe cel căruia i s-a părut că l-a văzut la muzeul Luvru din Paris.

Au traversat pasarela de peste drumul aglomerat, sunetul maşinilor vuindu-i în urechi.

— Bine! a spus Pip când s-au apropiat de aleea lată, care împărţea curtea bisericii în două. Cel de pe Reddit crede că „stânga” din bilet s-ar putea referi la partea stângă. Aşadar, să verificăm pe aici! a zis şi l-a condus pe Ravi spre peluza lungă din stânga care înconjura dealul.

Oriunde te uitai, vedeai plăci plate din marmură şi pietre de mormânt verticale în rânduri şerpuitoare.

— Cum o cheamă, Hillary şi mai cum? a întrebat Ravi.

— Hillary F. Weiseman. A murit în 2006.

Pip a mijit ochii, privind cu luare-aminte mormintele, la fel ca Ravi.

— Deci crezi că Nat da Silva te-a minţit? a întrebat-o el pe când citea numele.

— Nu ştiu, i-a răspuns Pip. Dar e imposibil să zică amândoi adevărul; mărturiile lor sunt contradictorii. Ori Nat da Silva, ori Tom Nowak minte. Iar eu nu pot să nu mă gândesc la faptul că Nat ar avea mai multe motive să o facă. Poate că Jamie a trecut un pic pe la ea în seara aceea, iar Nat pur şi simplu nu a vrut să recunoască asta de faţă cu iubitul ei. Tipul mi se pare destul de înspăimântător.

— Cum îl cheamă? Luke?

— Eaton, da! Sau poate nu a vrut să îmi spună că l-a văzut pe Jamie deoarece nu vrea să fie implicată. Nu m-am purtat prea frumos ultima dată. Sau e posibil să mintă pentru că, într-adevăr, este implicată cumva. Când i-am întrebat unde au fost vineri seara, am avut o senzaţie ciudată, ca şi când nu mi-ar fi zis chiar tot.

— Dar Jamie a fost văzut teafăr pe Wyvil Road, după aproape o jumătate de oră. Deci, dacă într-adevăr a fost pe la Nat, era teafăr când a plecat.

— Ştiu, a spus ea. Aşadar, de ce să mintă în privinţa asta? Ce are de ascuns?

— Sau poate minte Tom, a zis Ravi şi s-a aplecat să se uite mai bine la literele decolorate de pe o placă.

— S-ar putea, a oftat Pip. Dar de ce? Şi de unde să fi ştiut că acea casă aparţine cuiva care este… ei bine, suspect?

— Ai de gând să vorbeşti din nou cu Nat?

— Nu ştiu! a răspuns Pip în timp ce mai ocolea un rând de morminte. Ar trebui, dar nu sunt sigură că-mi va mai răspunde. Mă urăşte cu adevărat. Şi, oricum, săptămâna asta este destul de grea pentru ea.

— Aş putea să mă duc eu! a sugerat Ravi. Poate după ce se termină procesul lui Max.

— Da, cred, i-a răspuns Pip, dar posibilitatea ca Jamie să fie încă dispărut în acel moment o îngrozea.

Curând, fata a mărit pasul.

— Mergem prea încet. Hai să ne despărţim!

— Nu, chiar te plac!

Pip i-a simţit rânjetul, deşi nu se uita la el.

— Suntem într-un cimitir! Poartă-te frumos!

— Cei morţi nu ne aud, i-a spus Ravi, ferindu-se de încruntarea ei. Bine,

în regulă, mă voi uita pe aici!

Şovăind, a urcat panta şi s-a îndreptat spre extrema stângă a curţii, începând din celălalt capăt ca să se întoarcă apoi la ea.

Pip l-a pierdut după câteva minute în spatele unui gard viu netuns şi i s-a părut c-ar fi fost singură în câmpul cu nume. Nu mai era nimeni prin preajmă; era o linişte deplină, chiar dacă era doar ora şase.

A ajuns la capătul unui alt rând, fără să o găsească pe Hillary, când a auzit un strigăt – slab din cauza vântului –, şi l-a văzut pe Ravi fluturând din mână deasupra gardului viu. S-a grăbit spre el.

— L-ai găsit? l-a întrebat cu respiraţia tăiată.

— „În amintirea iubitei noastre Hillary F. Weiseman”, a citit el cu voce tare, stând deasupra unei plăci din marmură neagră cu litere aurii. „Decedată la 4 octombrie 2006. Mamă şi bunică iubitoare. Ne vei lipsi foarte mult!”

— Ea este! a exclamat Pip, uitându-se împrejur.

Partea aceasta de cimitir era aproape închisă, protejată de un rând de gard viu pe o parte şi câţiva copaci pe cealaltă.

— Locul este bine ascuns. Nu prea poţi fi văzut din nicio parte, decât de pe aleea care ajunge până aici.

El a dat aprobator din cap.

— Ar fi un bun loc de întâlnire în secret, dacă asta era.

— Dar cu cine? Ştim că Jamie nu a întâlnit-o niciodată pe Layla în realitate.

— Şi cu acesta cum rămâne? a întrebat Ravi şi i-a arătat buchețelul de flori lăsat lângă mormântul lui Hillary.

Erau ofilite şi moarte, petalele risipindu-se când Pip a apucat ambalajul de plastic.

— Este clar că au fost lăsate aici în urmă cu câteva săptămâni, a spus ea, zărind o carte de vizită mică şi albă în mijlocul florilor.

Cerneala albastră se prelinsese pe hârtie din cauza ploii, dar cuvintele scrise încă se vedeau clar.

— *Dragă mamă, la mulţi ani! Ne este dor de tine în fiecare zi. Te iubim! Mary, Harry şi Joe,* a citit ea cu voce tare.

— Mary, Harry şi Joe, a spus gânditor Ravi. Îi cunoaştem?

— Nu, i-a răspuns Pip. Dar m-am uitat în registrul electoral şi nu am găsit pe nimeni cu numele de familie Weiseman care să locuiască acum în Kilton.

— Atunci poate că nu se numeau Weiseman.

Pe aleea din pietriş de deasupra, au auzit apropiindu-se nişte paşi târşâiţi. Pip şi Ravi s-au întors să vadă cine era. Pip a simţit o gheară în piept, ca şi când ar fi fost surprinsă unde nu ar fi trebuit în clipa în care l-a văzut pe bărbatul apărând din spatele salciei bătute de vânt. Stanley Forbes a părut la fel de şocat să îi vadă, tresărind în timp ce a inspirat brusc atunci când i-a zărit aici, ascunzându-se în umbră.

— Rahat, m-aţi speriat! a exclamat el, ducând o mână la piept.

— Ai voie să spui „rahat" în apropierea bisericii? a zis Ravi, zâmbind şi detensionând imediat atmosfera.

— Scuze! a spus Pip, cu florile moarte încă în mână. Ce cauţi aici?

Era o întrebare rezonabilă, credea ea; în cimitir nu mai era nimeni în afară de ei, iar ei nu veniseră din motive prea banale.

— Am venit să…

Stanley părea luat prin surprindere.

— Am venit să discut cu vicarul despre o poveste pentru ediţia de săptămâna viitoare. De ce? Voi de ce aţi venit aici? le-a adresat el aceeaşi întrebare, mijind ochii ca să poată citi ce scria pe piatra de mormânt în dreptul căreia stăteau.

Ei bine, dacă tot îi prinsese, Pip putea să facă o încercare.

— Stanley, a început ea, tu îi cunoşti pe majoritatea oamenilor din oraş, nu-i aşa? Datorită ziarului. Cunoşti familia unei femei pe nume Hillary Weiseman, care a avut o fiică, Mary, şi probabil doi fii sau nepoţi pe care-i cheamă Harry şi Joe?

El a mijit ochii, ca şi când ar fi fost una dintre cele mai ciudate întrebări la care trebuia să răspundă după ce a dat peste doi oameni care se furişau într-un cimitir.

— Păi, da, cunosc. Ca şi tine, de altfel. Este vorba despre Mary Scythe. Mary care lucrează voluntar la ziar, cu mine. Cei doi sunt fiii ei, Harry şi Joe.

Iar când bărbatul a spus asta, o rotiţă s-a mişcat în mintea lui Pip.

— Harry Scythe. Lucrează la The Book Cellar? a întrebat ea.

— Cred că da, a spus Stanley, mişcându-se pe loc. Are vreo legătură cu dispariţia pe care o anchetezi tu, a lui Jamie Reynolds?

— Posibil!

Pip a ridicat din umeri, zărind un soi de dezamăgire pe chipul lui Stanley când nu a vrut să-i ofere şi alte detalii. Ei bine, chiar îi părea rău; nu voia ca

un jurnalist voluntar dintr-un orăşel să urmărească subiectul la rândul lui şi să o încurce. Dar poate nu era chiar corect; Stanley printase afişele cu dispariţia în redacţia ziarului *Kilton Mail,* aşa cum îl rugase, şi, astfel, oamenii veniseră la ea cu informaţii.

— Ăăă, a adăugat Pip, voiam doar să îţi mulţumesc pentru că ai publicat anunţul în ziar, Stanley! Nu erai obligat să o faci şi chiar a fost de ajutor. Deci, da! Mulţumesc pentru asta!

— Este în regulă, a zâmbit el, uitându-se de la ea la Ravi. Şi sper să îl găseşti! Adică, sunt sigur că o vei face!

Zicând asta, şi-a suflecat o mânecă pentru a se uita la ceas.

— Ar fi bine să plec, nu vreau să îl fac pe vicar să aştepte! Mmm. Da. Bine! Pa!

Le-a fluturat cam stângaci din mână, de undeva de la nivelul taliei, şi a plecat spre biserică.

— Harry Scythe a fost unul dintre martorii de pe Wyvil Road, i-a spus Pip lui Ravi în şoaptă, urmărindu-l pe Stanley cum se îndepărta.

— Cum? Serios? a zis Ravi. Ce oraş mic!

— Chiar este, a spus Pip, lăsând din nou florile moarte lângă mormântul lui Hillary. *Chiar este* un oraş mic.

Nu era sigură dacă însemna şi altceva în afară de asta. Şi nu ştia nici dacă, venind la cimitir, găsise o explicaţie pentru bucata de hârtie din coşul de gunoi al lui Jamie, alta decât faptul că probabil acesta venise aici ca să întâlnească pe cineva, sub aceleaşi umbre. Dar totul era prea neclar, prea vag ca să indice o pistă corespunzătoare.

— Haide! Ar trebui să terminăm actualizarea procesului şi să o publicăm, a spus Ravi, luând-o de mână. În plus, nu pot să cred că i-ai mulţumit cu adevărat lui Stanley Forbes!

Băiatul s-a strâmbat la ea, ca şi când ar fi rămas şocat, cu ochii încrucişaţi.

— Încetează! a zis Pip şi l-a înghiontit.

— Chiar ai fost amabilă cu cineva! replicat el, continuând să se strâmbe. Bravo! O stea de aur pentru tine, Pip!

— Taci odată!

Capitolul douăzeci şi trei

Casa familiei Reynolds, cu ferestrele de sus galbene şi neluminate, a făcut-o să îşi mute privirea. Însă doar pentru o secundă, înainte ca uşa să se deschidă înăuntru, iar Joanna Reynolds să apară în prag.

— Ai ajuns!

Joanna a condus-o înăuntru când Connor şi-a făcut apariţia pe hol.

— Mulţumesc pentru că ai venit imediat!

— Este în regulă!

Pip şi-a dat jos rucsacul de pe umăr şi s-a descălţat. Ea şi Ravi tocmai terminaseră de înregistrat noua actualizare despre procesul lui Max Hastings – discutând despre doi martori ai apărării, prietenii de sex masculin ai lui Max de la universitate – când sunase Joanna.

— Părea urgent! a spus Pip, uitându-se pe rând la ei şi auzind sunetele televizorului din spatele uşilor închise ale livingului.

Probabil că înăuntru era Arthur Reynolds, care încă refuza să se implice. Dar trecuseră deja patru zile de când Jamie era dispărut; când avea să cedeze tatăl lui? Pip înţelegea: era greu să ieşi dintr-o gaură după ce ţi-au intrat tocurile în pământ. Dar cu siguranţă începea să se îngrijoreze.

— Da, cred că este.

Joanna i-a făcut semn lui Pip să o urmeze pe hol, cotind ca să urce scările din spatele lui Connor.

— Este vorba despre calculatorul lui? a întrebat Pip. Aţi reuşit să îl deschideţi?

— Nu, nu are legătură cu asta, a spus ea. Am încercat. Am încercat mai mult de şapte sute de opţiuni. N-am reuşit.

— Nu e nimic; ieri am trimis un e-mail unor experţi în calculatoare şi curând vom vedea ce au de zis.

Pip a urcat scările, încercând să nu o împiedice pe Joanna.

— Aşadar, ce s-a întâmplat?

— Am ascultat primul episod pe care l-ai publicat aseară, de mai multe ori, a spus repede Joanna, respirând tot mai sacadat la jumătatea scărilor. Cu interviul pe care l-ai luat martorilor de la librărie care l-au văzut pe Wyvil la 23:40. Mă sâcâia ceva la interviul acela şi în cele din urmă mi-am dat seama ce anume.

Joanna a condus-o în dormitorul dezordonat al lui Jamie, unde Connor

aprinsese lumina, aşteptându-le.

— E vorba de Harry Scythe? a întrebat Pip. Îl cunoşti?

Joanna a clătinat din cap.

— Este partea în care au povestit ce purta Jamie. Doi martori au crezut că l-au văzut într-un tricou roşu-închis, cel cu care ştim că a plecat de casă. Dar ei au fost primii care l-au văzut, când Jamie s-ar fi îndreptat spre ei. Ceilalţi doi martori au ajuns la uşă după aceea, când Jamie ar fi trecut deja pe acolo. Deci l-au văzut din spate. Şi amândoi au crezut că poate nu purta un tricou roşu, ci probabil ceva mai închis la culoare, cu o glugă şi buzunare, deoarece nu i-au văzut mâinile lui Jamie.

— Da, există această nepotrivire, a spus Pip. Dar se poate întâmpla cu detaliile din declaraţiile martorilor oculari.

Ochii Joannei erau strălucitori acum, creând o cale spre chipul lui Pip.

— Da, şi instinctul nostru a fost să îi credem pe cei doi care l-au văzut în tricou, deoarece am presupus că aşa era îmbrăcat Jamie. Dar dacă ceilalţi doi au dreptate, cei care au spus că l-au văzut într-un hanorac negru? Jamie are un hanorac negru, a spus ea, unul cu fermoar. Îl poartă tot timpul. Dacă era deschis, poate n-au văzut mult din faţă şi s-au concentrat la tricoul de dedesubt.

— Dar nu purta un hanorac negru când a plecat vineri de acasă, a spus Pip, uitându-se la Connor. Şi nu îl ţinea în mână; nu avea un rucsac sau ceva de genul acesta.

— Nu, cu siguranţă nu îl avea la el, a intervenit Connor. Asta am spus la început. Dar…

Băiatul a gesticulat din nou spre mama lui.

— Dar, a intervenit Joanna, am căutat peste tot. Peste tot! În şifonierul lui, în sertare, în toate grămezile acestea de haine, în coşul de rufe murdare, în grămada pentru călcat, în dulapul cu sertare din camera noastră, a lui Connor şi a lui Zoe. Hanoracul negru al lui Jamie nu este aici. Nu este în casă.

Lui Pip i s-a poticnit respiraţia în piept.

— Nu este aici?

— Am verificat de trei ori peste tot pe unde ar putea fi, a spus Connor. Ne-am petrecut ultimele câteva ore căutându-l. A dispărut.

— Deci, dacă ei au dreptate, a zis Joanna, dacă cei doi martori oculari au dreptate, şi l-au văzut pe Jamie purtând un hanorac negru, atunci…

— Atunci Jamie s-a întors, a rostit Pip şi a simţit un fior rece rătăcind în

direcţia greşită pe lângă stomacul ei, tăindu-i apetitul. Între petrecerea-catastrofă şi momentul în care a fost zărit pe Wyvil Road, Jamie s-a întors acasă. Aici, a spus, uitându-se prin cameră cu alţi ochi: probabil Jamie îşi împrăştiase hainele, căutându-şi frenetic hanoracul.

În grabă, poate spărsese din greşeală cana de lângă pat. Cuţitul lipsă de la parter. Dacă Jamie *era* cel care îl luase, poate acela era adevăratul motiv pentru care revenise acasă.

— Da, exact! a spus Joanna. La asta mă gândeam. Jamie a venit acasă.

Femeia a rostit cuvintele cu atâta speranţă în voce şi cu o dorinţă atât de sinceră, ca şi când partea care a urmat nu l-ar fi putut lua niciodată de lângă ea, ca şi când ar fi fost imposibil să plece din nou şi să dispară.

— Deci, dacă s-a întors să îşi ia hanoracul, a spus Pip, evitând să menţioneze cuţitul dispărut, trebuie să fi fost între, să zicem 22:45, după ce s-a întors de pe Highmoor, şi 23:25, pentru că ar fi durat cel puţin cincisprezece minute să ajungă la jumătatea drumului spre Wyvil.

Joanna a dat aprobator din cap, agăţându-se de fiecare cuvânt al ei.

— Dar…

Pip s-a oprit şi şi-a reluat gândurile, adresându-i întrebarea lui Connor. Era mai uşor aşa.

— Dar tatăl tău nu a ajuns acasă de la bar pe la 23:15?

Oricum a răspuns Joanna.

— Da, s-a întors. Cam pe atunci. În mod evident, Arthur nu l-a văzut pe Jamie, deci Jamie sigur a venit şi a plecat înainte să se întoarcă Arthur.

— L-ai întrebat? a spus nesigură Pip.

— Ce să îl întreb?

— Unde a fost în seara aceea?

— Da, bineînţeles! a zis răspicat Joanna. S-a întors de la bar pe la 23:15, aşa cum ai spus. Nici urmă de Jamie.

— Deci, Jamie trebuie să se fi întors mai devreme, nu? a întrebat Connor.

— Corect, a afirmat Pip, dar nu la asta se gândea, ci la faptul că Tom Nowak spusese că îl văzuse pe Jamie intrând în casa lui Nat da Silva, de pe Cross Lane, la 22:50. Şi avusese timp să le facă pe amândouă? Să o viziteze pe Nat, să se întoarcă acasă şi să plece din nou? Nu fără ca momentul acţiunilor lui Jamie să se suprapună cu al lui Arthur. Dar Arthur pretindea că ajunsese acasă la 23:15 şi că nu îl văzuse pe Jamie. Ceva nu se potrivea aici.

Fie Jamie nu trecuse pe la Nat, se întorsese mai devreme acasă şi plecase înainte de 23:15, când tatăl lui ajunsese acasă, fie Jamie *chiar* fusese un pic pe la Nat, apoi mersese pe jos acasă, momentul coincizând cu cel al întoarcerii tatăl său, iar Arthur pur şi simplu nu observase că Jamie era acolo sau când plecase. Sau Arthur îl observase şi, dintr-un motiv oarecare, minţise în privinţa asta.

— Pip? a repetat Joanna.

— Scuze, ce spuneai? a zis Pip, ieşind din starea de reverie.

— Spuneam că atunci când căutam hanoracul negru al lui Jamie, am găsit altceva.

Ochii Joannei s-au întunecat când s-a apropiat de coşul alb de rufe murdare al lui Jamie.

— Am căutat pe aici, a spus ea, ridicând capacul şi scoţând o haină de deasupra. Era cam pe la fundul coşului.

A ridicat de cusăturile de la umeri ca să îi arate lui Pip. Era un pulover gri din bumbac, iar pe partea din faţă, cam la doisprezece centimetri sub guler, erau nişte picături de sânge care se uscaseră, căpătând o nuanţă maro-roşcat. În total erau şapte pete, fiecare mai mică de un centimetru. Şi o pată lungă de sânge pe manşeta unei mâneci.

— Rahat!

Pip a înaintat ca să se uite mai bine la sânge.

— Este puloverul pe care l-a purtat de ziua lui, a spus Joanna şi, într-adevăr, Pip l-a recunoscut din afişele cu dispariţia lipite peste tot prin oraş.

— L-ai auzit furişându-se afară seara târziu, nu-i aşa? l-a întrebat Pip pe Connor.

— Da!

— Şi nu s-a rănit accidental acasă în seara aceea?

Joanna a clătinat din cap.

— S-a dus în dormitor şi era în regulă. Fericit.

— Sângele pare să fi picurat de deasupra; nu este stropit, a spus Pip, făcând un cerc cu degetul în faţa puloverului. Mâneca pare să fi şters o rană.

— E sângele lui Jamie?

Culoarea dispăruse de pe chipul Joannei, scurgându-se într-un loc nevăzut.

— Posibil. Ai observat a doua zi dacă avea tăieturi sau vânătăi?

— Nu! a spus încet Joanna. Nu la vedere!

— S-ar putea să fie sângele altcuiva, a gândit Pip cu voce tare şi a

regretat imediat.

Chipul Joannei s-a crispat, schimonosindu-se când o singură lacrimă i s-a prelins pe marginea obrazului.

— Îmi pare rău, Joanna! a spus Pip. Nu ar fi trebuit să…

— Nu, nu e vina ta, a zis Joanna, punând cu atenţie puloverul înapoi în coş.

Alte două lacrimi i-au curs repede pe bărbie.

— Doar că am sentimentul că nici măcar nu îmi cunosc fiul.

Connor s-a îndreptat spre mama lui şi a îmbrăţişat-o. Făcându-se din nou mică, a dispărut în braţele lui, suspinându-i la piept. Era un sunet îngrozitor şi răguşit care o rănea pe Pip doar auzindu-l.

— Este în regulă, mamă! i-a şoptit Connor în păr, uitându-se la Pip, dar nici ea nu ştia ce să spună ca să îndrepte lucrurile.

Joanna s-a desprins din braţele fiului ei cu un smiorcăit, ştergându-se degeaba la ochi.

— Nu ştiu dacă îl recunosc, a bâiguit femeia şi şi-a coborât privirea la puloverul lui Jamie. A încercat să fure de la mama ta, a fost concediat şi ne-a minţit câteva săptămâni. A intrat prin efracţie în casa cuiva la miezul nopţii ca să fure un ceas de care nu avea nevoie. A ieşit afară pe furiş. S-a întors probabil cu sângele cuiva pe haine. Nu îl recunosc pe acest Jamie, a spus ea, închizând ochii ca şi când şi l-ar fi putut imagina în faţa ochilor pe fiul pe care-l cunoştea. Lucrurile pe care le-a făcut nu îl reprezintă. El nu este aşa; este drăguţ şi amabil. Îmi face ceai când vin de la serviciu şi mă întreabă cum a fost. Discutăm despre cum se simte el şi cum mă simt eu. Noi doi suntem o echipă, aşa am fost de când s-a născut. Ştiu totul despre Jamie, sau, cel puţin, aşa mi-am închipuit.

Pip s-a trezit şi ea uitându-se la puloverul însângerat, incapabilă să îşi mute privirea.

— Lucrurile sunt mai complicate decât le înţelegem acum, a spus Pip. Trebuie să fie un motiv în spatele lor. Nu s-a schimbat pur şi simplu după douăzeci şi patru de ani, apăsând un buton. Există un motiv şi îl voi afla. Promit!

— Nu vreau decât să se întoarcă!

Joanna l-a strâns de mână pe Connor, întâlnind privirea lui Pip.

— Îl vreau înapoi pe Jamie! Pe cel care încă-mi spune Jomama, deoarece ştie că mă face să zâmbesc. Aşa îmi spunea Jamie când avea trei ani şi a aflat că am şi un nume, în afară de „mama”. I-a venit ideea să-mi zică

Jomama, ca să pot să-mi folosesc numele şi să fiu în continuare mama lui.

Joanna s-a smiorcăit, iar umerii i s-au cutremurat.

— Dacă nu îl voi mai auzi vreodată spunându-mi aşa?

Dar ochii îi erau uscaţi, ca şi când ar fi plâns cât de mult putuse, iar acum nu mai avea lacrimi. Erau goi. Pip a recunoscut expresia din ochii lui Connor când şi-a cuprins mama cu un braţ: frică. El a strâns-o puternic, ca şi când ar fi fost singurul mod prin care putea să-şi împiedice mama să se distrugă.

Acesta nu era un moment pe care să îl vadă Pip, în care să intervină. Trebuia să le ofere intimitate.

— Mulţumesc pentru că m-aţi chemat în legătură cu hanoracul! a spus ea, mergând încet cu spatele spre uşa dormitorului lui Jamie. Ne apropiem cu un pas, cu fiecare informaţie. Eu… ar trebui să mă întorc la înregistrări şi editat. Poate să îi caut pe experţii în calculatoare.

Fata s-a uitat la capacul închis al laptopului lui Jamie când a ajuns la uşă. Aveţi vreo pungă din aceea mare cu fermoar pentru congelator?

Connor s-a uitat confuz la ea, dar a dat oricum din cap.

— Să puneţi puloverul în una din ele, a spus ea. Şi să-l ţineţi într-un loc rece, ferit de lumina soarelui.

— Bine!

— Pa! a spus în şoaptă când i-a părăsit, mergând pe hol.

După trei paşi, ceva a oprit-o. Un mic gând, care a trecut prea repede ca să îl prindă. Şi când în cele din urmă s-a liniştit, a făcut cei trei paşi înapoi spre uşa lui Jamie.

— Jomama? a spus ea.

— Da!

Joanna şi-a ridicat din nou privirea la Pip, aproape ca şi când ar fi fost prea grea.

— Adică… ai încercat „Jomama”?

— Poftim?

— Pentru parola lui Jamie, scuze, a spus ea.

— N-nu, a zis Joanna, uitându-se la Connor cu o expresie îngrozită. Când ai spus să încercăm porecle, credeam că te referi doar la poreclele pe care i le dăm lui Jamie.

— Este în regulă. De fapt, ar putea fi orice, a spus Pip, mergând spre biroul lui Jamie. Pot să mă aşez?

— Bineînţeles!

Joanna a venit în spatele ei, iar Connor, în partea cealaltă când Pip a deschis laptopul. Ecranul stins le-a reflectat chipurile, întinzându-le ca nişte fantome. Pip a apăsat butonul de pornire şi a activat ecranul albastru de autentificare, căsuţa goală şi albă pentru parolă aşteptând-o.

A scris *Jomama,* literele transformându-se în cercuri negre odată introduse în căsuţă. S-a oprit, degetul plutindu-i deasupra butonului *enter* când camera a devenit brusc prea liniştită, Joanna şi Connor ţinându-şi respiraţia.

A apăsat şi mesajul a apărut imediat:

Parolă incorectă.

În spatele ei, amândoi au expirat, respiraţia unuia zburlindu-i părul.

— Îmi pare rău! a spus Pip, nedorindu-şi să se uite înapoi la Joanna şi la Connor. Mi s-a părut că merită să încerc.

Meritase şi poate mai merita câteva încercări, credea ea.

A încercat din nou, înlocuind litera *o* cu zero.

Parolă incorectă.

A încercat cu cifra unu la sfârşit. Iar apoi cu doi. Cu unu, doi, trei şi unu, doi, trei, patru, înlocuind zeroul şi litera *o* de mai multe ori.

Parolă incorectă.

J mare. *J* mic.

M mare la începutul cuvântului *mama. M* mic.

Pip şi-a plecat capul, oftând.

— Nu-i nimic, a spus Connor, cu o mână pe umărul ei. Ai încercat! Experţii vor reuşi să o spargă, nu?

Da, dacă aveau să-i răspundă la e-mail. În mod clar nu avuseseră timp, ceea ce nu era deloc în regulă pentru că, dintre toţi, Pip era cea care nu avea deloc. Jamie nu avea deloc.

Dar era prea greu să renunţe; nu se pricepuse niciodată la asta. Aşa că a încercat o ultimă dată.

— Joanna, în ce an te-ai născut?

— O, în şaizeci şi şase, a spus ea. Totuşi, nu cred că Jamie ştie.

Pip a scris în căsuţă *Jomama66* şi a apăsat *enter.*

Parolă incorectă. Ecranul îşi bătea joc de ea, iar Pip a simţit un licăr de furie aprinzându-se înlăuntrul ei, furnicându-i mâinile să ia calculatorul şi să îl izbească de zid. Era acel ceva îndrăcit şi primar din sinea ei de care nu ştia că exista în urmă cu un an. Connor îi rostea numele, dar acesta nu mai aparţinea persoanei care stătea pe scaun. Pip s-a controlat. Muşcându-şi

limba, a încercat din nou, degetele lovind tastele.

JoMama66

Parolă incorectă.

Rahat!

Jomama1966

Parolă incorectă.

JoMama1966

Parolă inco…

Rahat!

J0Mama66

Bine ai revenit!

Stai, ce? Pip s-a uitat la căsuţa unde ar fi trebuit să scrie *Parolă incorectă.* În schimb a văzut clepsidra care se rotea reflectându-i-se în pupilă. Şi aceste trei cuvinte: *Bine ai revenit!*

— Am reuşit!

Pip a sărit de pe scaun, tuşind şi râzând şocată.

— Am reuşit?

Joanna a auzit cuvintele lui Pip, rostindu-le din nou cu neîncredere.

— J0Mama66! a spus Connor, ridicând victorios braţele. Asta e! Am reuşit!

Pip nu ştia cum se întâmplase, dar cumva, într-o ceaţă ciudată şi derutantă, ei trei se îmbrăţişau haotic, ţârâitul laptopului lui Jamie auzindu-se în spatele lor.

Capitolul douăzeci şi patru

— Eşti sigur că vrei să fii prezentă la asta? a întrebat Pip, uitându-se în principal la Joanna, cu degetul pregătit deasupra mouse padului, pe cale să afişeze istoricul motorului de căutare al lui Jamie din Google Chrome. Nu ştim ce am putea găsi.

— Înţeleg! a zis ea, apucând strâns spătarul scaunului şi nedorindu-şi să plece nicăieri.

Pip a făcut un schimb rapid de priviri cu Connor, iar băiatul a dat din cap că era şi el de acord cu asta.

— Bine!

Pip a apăsat, iar istoricul lui Jamie s-a deschis într-o pagină nouă. Ultimul rezultat era de vineri, 27 aprilie, la 17:11. Băiatul intrase pe YouTube şi urmărise o compilaţie video cu Epic Fails. Celelalte rezultate din ziua aceea indicau că intrase pe Reddit, din nou pe YouTube şi pe o serie de pagini Wikipedia, unde căutase diferite subiecte, începând de la Cavalerii Templieri şi până la Slender Man{2}.

A derulat până în ziua precedentă, şi un rezultat anume i-a atras atenţia: Jamie vizitase pagina de Instagram a Laylei Mead de două ori, joi, cu o zi înainte să dispară. Căutase şi cuvintele *Nat da Silva proces de viol Max Hastings,* care îl duseseră pe pagina lui Pip, crimaperfectainstructiunipentrufetecumintipodcast.com, unde părea că Jamie ascultase actualizarea procesului din acea zi făcută de ea şi de Ravi.

Pip s-a uitat şi la rezultatele din celelalte zile: toate accesări Reddit, pagini Wikipedia şi seriale Netflix. Căuta orice părea neobişnuit. *Cu adevărat* neobişnuit, nu ca pe Wikipedia. A trecut de ziua de luni spre săptămâna precedentă, şi ceva a făcut-o să se oprească, ceva de joi, 19, ziua de naştere a lui Jamie. Băiatul căutase pe Google *ce se consideră molestare?* Apoi, după ce se uitase la câteva rezultate, *cum să te lupţi.*

— Ciudat! a spus Pip, subliniind rezultatele cu degetul. A căutat aceste lucruri la 23:30, în seara zilei lui de naştere. În seara în care l-ai auzit furişându-se afară, Connor, cea în care s-a întors cu sânge pe pulover.

Pip a aruncat repede o privire la puloverul gri, care încă stătea mototolit pe coş.

— Din câte se pare, ştia că se va implica într-o altercaţie în seara aceea. Este ca şi când s-ar fi pregătit pentru asta.

— Dar Jamie nu s-a mai bătut. Adică, în mod clar, dacă a fost nevoit să caute pe Google cum să o facă, a îndrăznit să spună Connor.

Pip avea mai multe de zis în privinţa aceasta, dar un rezultat de mai jos tocmai îi atrăsese atenţia. Pe 16, luni, cu câteva zile în urmă, Jamie căutase *taţi care te supraveghează.* Pip aproape că nu mai putea respira, dar şi-a controlat reacţia, trecând repede mai departe, înainte să vadă ceilalţi.

Totuşi, nu putea să ignore aşa ceva. Iar acum nu putea să nu se gândească la certurile lor explozive, la faptul că Arthur nu acorda prea multă atenţie dispariţiei fiului său cel mare, sau la posibilele momente în care Jamie şi Arthur se intersectaseră în acea seară. Apoi, brusc, şi-a dat seama că Arthur Reynolds stătea acum în camera de sub ea, prezenţa lui fiind una aproape fizică, infiltrându-se prin covor.

— Ce e aia? întrebat-o Connor, făcând-o să tresară.

Trecuse neatentă peste rezultate, dar acum se oprise, urmărind cu privirea degetul lui Connor. În ziua de marţi, 10 aprilie, la 1:26 dimineaţa, căutase mai multe lucruri ciudate pe Google, începând cu *cancer la creier.* Jamie se uitase la două rezultate de pe pagina NHS[3], una pentru *tumori pe creier,* cealaltă pentru *tumori maligne pe creier.* După câteva minute, Jamie revenise la Google, scriind *tumori pe creier inoperabile,* şi accesase pagina unei fundaţii de caritate pentru bolnavii de cancer. Apoi mai căutase ceva pe Google în seara aceea: *studii clinice pentru cancer la creier.*

— Hm! a spus Pip. Adică, ştiu că şi eu caut tot felul de lucruri pe internet şi e clar că şi Jamie o face, dar nu mi se pare că seamănă cu o căutare generală, ci cu una oarecum… vizată, intenţionată. Ştii pe cineva care are cancer la creier? a întrebat-o Pip pe Joanna.

Aceasta a clătinat din cap.

— Nu!

— A menţionat vreodată Jamie că ştie pe cineva care suferă de aşa ceva? i-a adresat ea întrebarea lui Connor.

— Nu, niciodată!

Pip voia să mai întrebe ceva, dar nu putea: era posibil ca Jamie să caute informaţii despre tumorile la creier pentru că aflase că avea una? Nu, era imposibil! Cu siguranţă nu era ceva ce putea ţine secret faţă de mama lui.

Pip a încercat să se uite mai jos, dar ajunsese la capătul rezultatelor. Probabil Jamie ştersese istoricul din acel moment. Tocmai voia să treacă mai departe când două căutări i-au sărit în ochi, unele la care se uitase şi pe care nu le observase, culcuşite liniştit între două rezultate despre tumori la

creier şi înregistrări video cu câini care mergeau pe picioarele din spate. La nouă ore după ce căutase informaţii despre cancerul la creier, probabil după ce se dusese la culcare şi se trezise a doua zi, Jamie căutase pe Google *cum să faci repede bani,* accesând un articol intitulat *11 căi uşoare de a face rapid bani.*

Nu era cel mai ciudat lucru pe care să-l vezi pe calculatorul unui tip de douăzeci şi patru de ani care încă locuia cu ai lui, dar coordonarea temporală îl făcea important. La doar o zi după ce Jamie căutase aceste informaţii, mama lui Pip îl surprinsese încercând să fure cardul de credit al firmei la care lucra. Trebuia să existe o legătură. Dar de ce se trezise Jamie marţi, pe 10, atât de disperat după bani? Ceva trebuie să se fi întâmplat cu o zi înainte.

Încrucişându-şi degetele, Pip a scris Instagram în câmpul destinat adreselor. Era cel mai important lucru: să acceseze mesajele private schimbate de Jamie şi Layla şi să găsească o cale de a identifica impostoarea. *Te rog să fie salvată parola lui Jamie, te rog, te rog, te rog!*

Pagina de pornire a apărut, deschisă la profilul lui Jamie Reynolds.

— Da! a spus ea în şoaptă, dar un bâzâit strident a întrerupt-o; era telefonul din buzunarul de la spate, vibrând puternic pe scaun.

L-a scos. O suna mama ei şi, uitându-se la ceas, Pip şi-a dat seama de ce. Trecuse de ora zece, în timpul săptămânii, iar acum urma să aibă probleme din cauza asta. A oftat.

— Trebuie să pleci?

Probabil Joanna citise ce scria pe ecran peste umărul ei.

— Ăăă, probabil că da! Vă… V-ar deranja dacă aş lua laptopul lui Jamie cu mine? Ar însemna să mă pot uita cu atenţie la toate în seara aceasta, la conturile lui de socializare, şi să vă pun mâine la curent cu tot ce găsesc?

În plus, se gândea că Jamie probabil nu ar fi vrut ca mama şi fratele său mai mic să se uite la conversaţia privată cu Layla. Nu dacă era, ei bine, nepotrivită pentru ochii unei mame şi ai unui frate.

— Nu, nu, deloc! a spus Joanna, atingând-o uşor pe umăr. Tu eşti cea care chiar ştie ce să facă cu el.

Connor a fost de acord, spunând încet „Mda”, deşi Pip şi-a dat seama că băiatul îşi dorea să o poată însoţi; viaţa reală nu trebuia să îi încurce. Şcoala, părinţii, timpul.

— Îţi trimit mesaj *imediat* ce aflu ceva important, l-a asigurat ea, întorcându-se spre calculator ca să micşoreze fereastra de Chrome,

imaginea de fundal cu roboţi apărând din nou.

Pe laptop era instalat Windows 10, iar Jamie îl configurase în modul aplicaţie. Asta o nedumerise la început, înainte să repereze aplicaţia Chrome, ascunsă bine lângă pictograma programului Microsoft Word. A întins mâna ca să închidă capacul, aruncând un ochi la restul aplicaţiilor: Excel, 4OD, Sky Go şi Fitbit.

S-a oprit înainte să închidă laptopul, o idee care nu îi dădea pace împiedicând-o să ducă gestul până la capăt.

— Fitbit? a întrebat Pip şi s-a uitat la Connor.

— Da, îmi aduc aminte că tata i-a cumpărat unul de ziua lui. Era totuşi evident că Jamie nu şi-l dorea, nu-i aşa? a întrebat-o Connor pe mama lui.

— Ei bine, ştii tu, este imposibil să îi cumperi cadouri lui Jamie. Tatăl tău încerca doar să îl ajute. Mi s-a părut o idee bună, a spus Joanna, tonul devenindu-i tăios şi defensiv.

— Ştiu, ziceam şi eu. Connor s-a întors spre Pip să îi explice: Tata i-a creat un cont şi a descărcat aplicaţia pe telefon şi aici, deoarece a spus că Jamie nu o va face singur, ceea ce probabil este adevărat. Iar Jamie l-a purtat de atunci, cred că în principal ca să îl liniştească pe tata, să îl facă fericit, adică, a zis el, uitându-se oarecum spre mama lui.

— Stai puţin! a spus Pip, sigură acum de ideea care-i împovăra mintea. Ceasul negru pe care îl purta Jamie în seara în care a dispărut este Fitbit-ul lui?

— Da, a spus Connor oarecum nesigur, dar dându-şi clar seama că Pip urmărea o idee, doar că încă nu ştia care.

— O, Dumnezeule! a exclamat ea. Ce fel de Fitbit este? Are GPS-ul activat?

Joanna a dat înapoi, ca şi când revelaţia lui Pip ar fi şocat-o.

— Mai am cutia. Stai puţin! a zis femeia, ieşind în fugă din cameră.

— Dacă are GPS, a rostit Connor cu respiraţia tăiată, deşi nu el era cel care alerga, asta înseamnă că putem afla exact unde este?

De fapt, nu avea nevoie ca Pip să îi răspundă la întrebare. Fata nu a pierdut timpul, deschizând aplicaţia Fitbit şi holbându-se când un meniu colorat s-a deschis pe ecran.

— Nu!

Joanna se întorsese în cameră, citind de pe cutia de plastic.

— Este pentru urmărirea pulsului; nu se menţionează că ar avea GPS. Urmăreşte doar pulsul, activitatea şi calitatea somnului.

Dar Pip aflase deja singură. Meniul de pe calculatorul lui Jamie avea pictograme pentru numărul de paşi, puls, calorii consumate, somn şi minute active, iar sub fiecare pictogramă apăreau aceleaşi cuvinte: *Datele nu au fost şterse. Sincronizaţi şi încercaţi din nou.* Asta era pentru ziua de astăzi, 1 mai. Pip a accesat calendarul de deasupra şi a derulat până la ziua de ieri. Scria acelaşi lucru: *Datele nu au fost şterse. Sincronizaţi şi încercaţi din nou.*

— Asta ce înseamnă? a întrebat Connor.

— Că acum nu poartă Fitbit-ul, a spus Pip. Sau că nu a fost în apropierea telefonului ca să sincronizeze datele.

Dar când a trecut de duminică şi sâmbătă şi a apăsat pe vinerea în care băiatul dispăruse, pictogramele au prins viaţă, cercuri complete cu benzi groase verzi şi portocalii. Iar acele cuvinte dispăruseră, înlocuite de numere: 10.793 de paşi făcuţi în acea zi, 1649 de calorii arse. Graficul care indica pulsul se ridica şi cobora în pătrate strălucitoare.

Pip şi-a simţit inima luând-o la goană şi preluând controlul, pulsându-i în degete când le-a mişcat pe mouse pad. A dat click pe pictograma cu numărarea paşilor, iar aceasta a activat alt ecran, un grafic cu liniile paşilor făcuţi de Jamie în acea zi.

— O, Dumnezeule! a spus ea, uitându-se la capătul graficului. Există date după ce Jamie a fost văzut ultima dată. Uitaţi-vă! I-a făcut atenţi, indicând datele când Joanna şi Connor s-au apropiat şi mai mult ca să se uite: A mers, chiar până la miezul nopţii. Deci, după aproximativ 23:40, când a fost văzut pe Wyvil Road, a… Pip a colorat coloanele dintre 23:30 şi 00:00 ca să calculeze numărul, apoi a zis: Sunt 1828 de paşi.

— Ce distanţă e asta? a întrebat Joanna.

— Tocmai caut pe Google, a spus Connor, atingând ecranul telefonului său. Mai puţin de un kilometru.

— De ce s-a oprit brusc la miezul nopţii? a zis Joanna.

— Pentru că acele date aparţin zilei următoare, a spus Pip, apăsând săgeata de revenire la meniul zilei de vineri.

Înainte să se uite la ziua de sâmbătă, fata a observat ceva la graficul cu pulsul lui Jamie şi a apăsat pictograma ca să îi mărească.

Din câte se părea, pulsul lui Jamie în stare de repaus era de aproximativ optzeci de bătăi pe minut, valoarea fiind valabilă pentru o mare parte din zi. Apoi la 17:30 se înregistraseră o serie de vârfuri spre o sută de bătăi pe minut, când Jamie se certase cu tatăl lui, potrivit spuselor lui Connor. Pulsul

se domolise din nou câteva ore, dar, după aceea, începuse să crească iar spre nouăzeci, când Jamie o urmărise pe Stella Chapman, dorindu-şi să discute cu ea la petrecere. Apoi accelerase când George îl văzuse pe Jamie vorbind afară la telefon, foarte probabil cu Layla, rămânând la acel nivel – puţin peste o sută – cât Jamie mersese pe jos. După ora 23:40, când fusese văzut pe Wyvil Road, pulsul îi crescuse constant, ajungând la o sută trei la miezul nopţii.

De ce? Alerga? Sau era speriat?

Răspunsurile trebuiau să fie în primele ore ale datelor de sâmbătă. Pip a dat mai departe şi brusc pagina i s-a părut incompletă faţă de ziua precedentă, cercurile colorate abia umplându-se. Doar 2571 de paşi în total. A accesat meniul cu numărul paşilor şi a simţit ceva greu şi rece târându-i stomacul spre picioare. Toţi acei paşi fuseseră făcuţi între miezul nopţii şi cam o jumătate de oră după aceea, iar apoi… nimic. Niciun fel de date. Graficul nu mai indica nimic: era o linie completă de zerouri.

Dar acolo mai era o scurtă perioadă în care, din câte se pare, Jamie nu făcuse niciun pas, probabil stând locului sau aşezat. Era chiar după miezul nopţii, iar băiatul nu se mai mişcase, dar nu pentru mult timp, deoarece la mai puţin de cinci minute după aceea se mişcase din nou, mergând până când totul se oprise, chiar înainte de 00:30.

— Se opreşte pur şi simplu! a spus Connor, privind din nou în gol.

— Dar este minunat! a zis Pip, încercând să îi atragă iarăşi atenţia. Putem să folosim aceste date ca să încercăm să aflăm unde s-a dus Jamie, unde era chiar înainte de 00:30. Numărul paşilor ne spune că atunci s-a petrecut incidentul, oricare ar fi fost, fapt care se potriveşte, Joanna, cu mesajul tău care nu a mai fost trimis la 00:36. Ne-ar putea spune şi *unde* s-a întâmplat. Deci, de la 23:40, când a fost văzut la curba spre Wyvil Road, Jamie a făcut în total 2024 de paşi înainte să se oprească pentru câteva minute. Apoi a mai mers încă 3375 şi, oriunde ar fi ajuns, este exact locul unde s-a întâmplat ce s-a întâmplat. Putem să folosim aceste cifre ca să trasăm un perimetru, începând cu ultimul loc în care a fost văzut pe Wyvil Road. Iar apoi să-l căutăm în acea zonă pe Jamie sau să încercăm să găsim vreun indiciu privind direcţia în care s-a dus. E de bine, te asigur!

Connor a încercat să schiţeze un zâmbet, dar acesta nu i s-a citit şi în privire. Şi Joanna părea speriată, cu maxilarul încordat.

Lui Pip i-a sunat din nou telefonul în buzunar, dar ea l-a ignorat, atentă la meniu ca să caute pulsul lui Jamie din acea perioadă. Era deja ridicat, la

peste o sută, şi, în mod ciudat, în perioada de câteva minute în care rămăsese nemişcat, inima îi bătuse tot mai repede. Chiar în momentul de dinainte să meargă din nou, ajunsese la o sută douăzeci şi şase de bătăi pe minut. Se micşorase, însă doar puţin, cât făcuse cei 2375 de paşi. Apoi, în ultimele câteva minute de dinainte de 00:30, pulsul lui Jamie se mărise la o sută cincizeci şi opt de bătăi pe minut.

După aceea se oprise.

Coborâse de la o sută cincizeci şi opt direct la zero, nicio bătaie a inimii nemaifiind înregistrată apoi.

Probabil Joanna se gândea la acelaşi lucru, deoarece un suspin urât şi gutural a străbătut-o şi-a sfâşiat-o, făcând-o să-şi acopere faţa cu mâinile ca să nu se manifeste. Apoi s-a gândit şi Connor la asta, deschizând gura când s-a uitat la căderea bruscă din grafic.

— I s-a oprit inima, a spus el atât de încet, încât Pip aproape nu l-a auzit, pieptul lui zdruncinându-se. El… este…

— Nu, nu! a zis Pip hotărâtă şi ridicându-şi palmele, deşi era o minciună pentru că, în sinea ei, simţea aceeaşi groază, dar trebuia să o ascundă, de aceea era aici. Nu asta înseamnă! Înseamnă doar că Fitbit-ul nu mai monitoriza pulsul lui Jamie, bine? Jamie ar fi putut să-l scoată; e tot ce ne poate arăta. Vă rog să nu vă gândiţi la asta!

Dar, după chipurile lor, şi-a dat seama că nu o mai ascultau cu adevărat, amândoi fixând cu privirea linia dreaptă ce se continua spre nicăieri. Iar acel gând era ca o gaură neagră care se hrănea cu orice speranţă le-ar mai fi rămas, iar Pip nu le putea spune nimic; habar nu avea cum să le redea speranţa.

Denumirea fişierului:

Notiţe privind cazul 4.docx

A fost aproape un dezastru când mi-am amintit că nu poţi să accesezi mesageria pe versiunea de calculator a Instagramului, ci doar pe aplicaţia pentru telefon. Dar este în regulă: e-mailul asociat al lui Jamie era încă înregistrat pe laptop. Am reuşit să trimit o cerere de resetare a parolei de pe Instagram şi apoi să intru în contul lui Jamie de pe telefonul meu. Am accesat direct mesajele dintre Jamie şi Layla Mead. Nu prea multe; au vorbit doar opt zile. Judecând după context, se pare că s-au cunoscut mai întâi pe Tinder şi că Jamie a mutat conversaţia pe Instagram şi după aceea pe WhatsApp, unde nu îi pot urmări, începutul conversaţiei lor:

Te-am găsit…

Da! Nu prea mă ascundeam de tine :)
Cum a fost azi?

Da, a fost bine, mulţumesc! Am pregătit cea mai bună cină din lume şi probabil sunt cel mai bun bucătar.

Şi modest. Continuă, ce-ai gătit?
Poate într-o zi vei găti şi pentru mine.

Mă tem că e posibil să fi exagerat. De fapt, am făcut doar macaroane cu brânză.

Majoritatea mesajele lor sunt discuţii lungi şi flirturi. În a treia zi de mesaje, au descoperit amândoi că le place serialul *Peaky Blinders,* iar Jamie şi-a mărturisit fantezia de o viaţă de a fi un gangster din anii 1920. Layla pare foarte interesată de Jamie şi întotdeauna îi pune întrebări. Dar sunt câteva momente ciudate pe care le-am observat:

Nu spuneai că în curând e ziua ta de naştere?

Ba da!

A treizecea aniversare.
Aşadar, ce planuri ai?
Să dai o petrecere? Îţi inviţi familia?

Ca să fiu sincer, nu sunt cine ştie ce petrecăreţ. Probabil voi bea o bere şi-mi voi petrece timpul cu prietenii.

Această conversaţie mi-a atras atenţia în mod special deoarece nu ştiam de ce Layla crede că Jamie este cu şase ani mai în vârstă: că are douăzeci şi nouă şi urmează să împlinească treizeci. Răspunsul l-am primit mai târziu. Dar când am văzut prima dată discuţia, nu am putut să nu mă gândesc la faptul că domnul Clark mi-a zis ceva asemănător: că Layla îl întrebase direct ce vârstă are, pomenind asta de câteva ori. Şi, în mod ciudat, şi el urmează să împlinească treizeci de ani. Ar fi putut să fie o coincidenţă, dar mi s-a părut că merită măcar să notez observaţia.

Alt lucru ciudat este că Jamie (şi Layla) se referă mereu la faptul că Jamie locuieşte singur într-o căsuţă din Kilton, ceea ce nu este deloc adevărat. Din nou, totul a devenit mai clar când am ajuns la finalul conversaţiei lor de pe Insta:

Sper să ne putem întâlni cândva.

Da, sigur. Chiar mi-ar plăcea :)

Ascultă, Layla! Trebuie să îţi spun ceva! Nu îmi este uşor să o zic, dar chiar te plac. Cu adevărat! Nu am simţit niciodată asta pentru cineva şi, prin urmare, trebuie să fiu sincer cu tine. De fapt, nu am 29 de ani, ci împlinesc 24 peste câteva săptămâni. Şi nu sunt un director cu un portofoliu de succes la o companie financiară din Londra; nu ţi-am zis adevărul. O prietenă de familie mi-a găsit o slujbă ca recepţioner. Şi nu am o casă; încă locuiesc cu părinţii şi cu fratele meu. Îmi pare foarte rău, nu a fost intenţia mea să păcălesc pe cineva, mai ales pe tine! Nu ştiu de ce am născocit toate acele minciuni pe profilul meu. L-am creat când eram deprimat şi complexat, nemulţumit de viaţa mea şi conştient de ceea ce-mi lipseşte, şi

cred că am inventat persoana care îmi doresc să fiu, în loc să mă prezint sincer. A fost o greşeală şi îmi pare rău! Dar sper să fiu acel bărbat într-o zi şi să cunosc pe cineva ca tine; asta mă face să vreau să încerc. Îmi pare rău, Layla, şi înţeleg dacă eşti supărată pe mine. Dar, dacă este în regulă, chiar mi-ar plăcea să conversăm în continuare. Tu faci totul să fie mai bine!

Ceea ce este foarte interesant. Deci, Jamie a cam păcălit-o primul pe impostoare, minţind pe profilul lui de Tinder în legătură cu vârsta, ocupaţia şi locuinţa. Singur a oferit cea mai bună explicaţie: a făcut-o din cauza nesiguranţei. Mă întreb dacă această nesiguranţă are vreo legătură cu ce s-a întâmplat cu Nat da Silva, cu faptul că simte că a pierdut pe cineva atât de important pentru el în faţa unui tip mai în vârstă ca Luke Eaton. De fapt, mă întreb dacă Luke *chiar are* douăzeci şi nouă de ani şi dacă de aceea a ales Jamie acea vârstă, ca un fel de stimul de încredere sau ca să înţeleagă motivaţia lui Nat de a-l alege pe Luke în locul lui.

După acel mesaj lung, Layla nu îi mai răspunde lui Jamie trei zile. În acel timp, Jamie tot mai încearcă, până găseşte ceva care funcţionează:

Layla, te rog să vorbeşti cu mine!
Dă-mi voie să îţi explic!
Chiar îmi pare foarte rău!
Nu mi-am dorit niciodată să te supăr!
Înţeleg dacă nu vei mai vrea să vorbeşti cu mine.
Dar nu m-ai blocat, deci poate mai există o şansă?
Layla, te rog să vorbeşti cu mine!
Ţin mult la tine!
Aş face orice pentru tine!

Orice?

O, Dumnezeule! Bună! Da! Orice!
Aş face orice pentru tine! Jur! Te asigur!

Bine!
Ce număr de telefon ai? Hai să vorbim pe WhatsApp!

**Mă bucur foarte mult că vorbeşti
cu mine din nou! Numărul meu
este 077000900472.**

Nu ştiu, dar ceva din discuţia asta îmi dă fiori. Îl ignoră trei zile, apoi revine pur şi simplu cu acel „Orice?” Mi se pare înspăimântător, dar poate e doar senzaţia pe care mi-a lăsat-o scurta şi singura conversaţie cu Layla. Cine *este* Layla? Nimic din ce am citit nu-mi oferă niciun indiciu real privind identitatea ei. Este foarte precaută şi ştie cât de vagă să fie. Dacă i-ar fi dat ea lui Jamie numărul de telefon în loc să îl ceară pe al lui, m-aş fi aflat acum într-o altă poziţie: capabilă să o sun direct pe Layla sau să îi caut numărul. Dar iată-mă, punându-mi încă acele două întrebări: cine este Layla cu adevărat? Şi în ce fel este implicată în dispariţia lui Jamie?

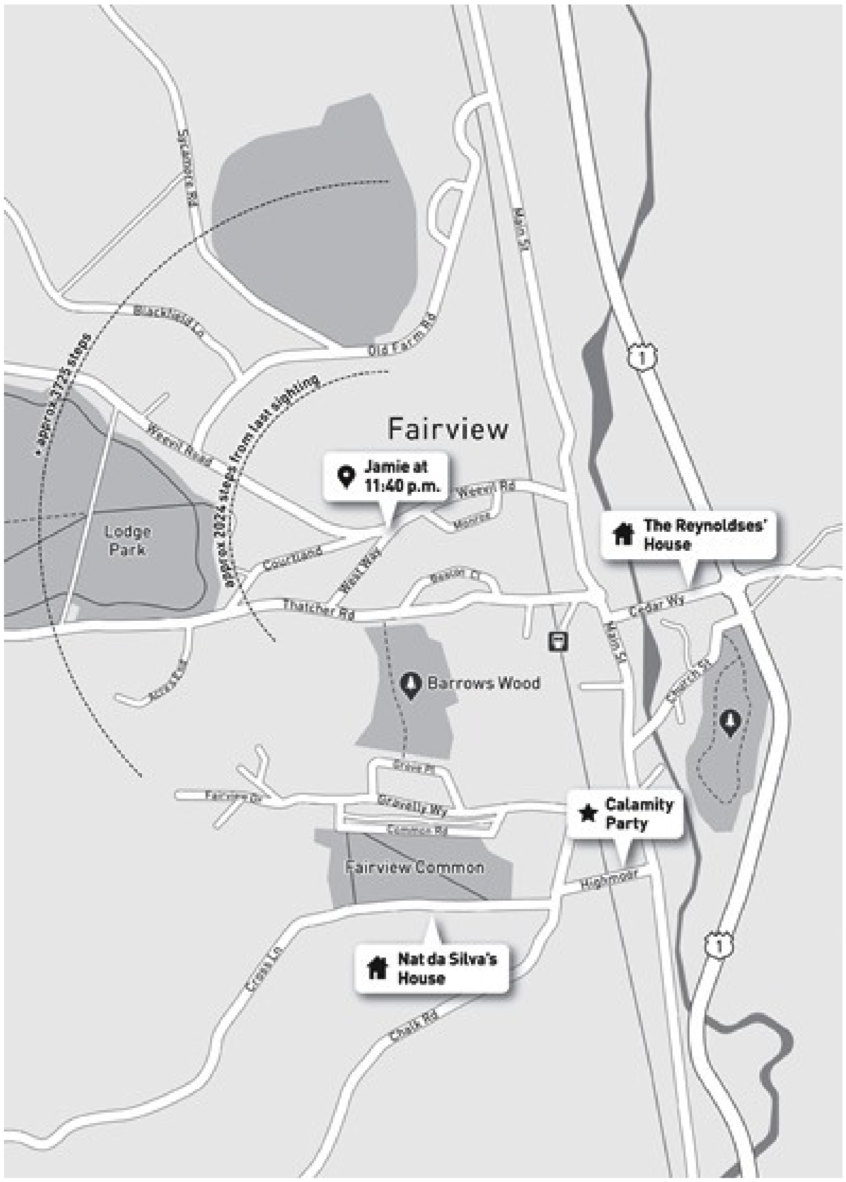
<u>Alte notiţe</u>

-

Am căutat informaţii despre puls pentru că îmi trebuie un context legat de ceea ce am văzut în graficele acestea. Dar acum îmi doresc să nu o fi făcut. Pulsul lui Jamie sare la 126 în perioada staţionară iniţială de la 00:02, apoi creşte până la 158 chiar înainte ca datele să se oprească. Dar acea marjă de bătăi pe minut – spun experţii – reprezintă ceea ce s-ar putea considera pulsul unei persoane aflate în situaţia „luptă sau fugi”.

Denumirea fişierului:

Harta cu locurile în care a fost văzut şi zona de căutare.jpg

MIERCURI, DISPĂRUT DE 5 ZILE

<u>Evenimente:</u>

2 mai
Grup de căutare cu voluntari pentru persoana dispărută Jamie Reynolds
Privat: organizat de Pip Fitz-Amobi

Interested Going •••

Azi la 16:30

Şcoala din Little Kilton, Kilton Grammar Drive, Little Kilton, HP16 0BM

Eveniment organizat de Pip Fitz-Amobi

<u>81 Participanţi 12 Interesaţi 33 Invitaţi</u>

Bună!

După cum poate aţi aflat, fratele mai mare al lui Connor Reynolds, Jamie, este dispărut deja de 5 zile, iar acum îi anchetez dispariţia pentru podcastul meu.

Dar am nevoie de ajutorul vostru! Recent, am descoperit nişte informaţii care indică o zonă aproximativă a ultimului loc cunoscut în care a fost Jamie. În zona aceasta trebuie să căutăm orice semn sau indiciu care ne-ar putea spune mai exact unde era Jamie vineri seara şi ce i s-a întâmplat. Dar zona este destul de mare, deci am nevoie disperată de voluntari care să mă ajute cu căutarea.

Dacă vreţi să-mi daţi o mână de ajutor, vă rog să ne întâlnim după ore azi la 16:30, la capătul parcării, pentru informare. Dacă vom avea destui voluntari, ne vom împărţi în trei echipe de căutare conduse de mine, Connor Reynolds şi Cara Ward. Vă rog să veniţi şi să ne căutaţi pe unul dintre noi ca să fiţi repartizaţi unei echipe.

Vă mulţumesc şi vă rog să mă anunţaţi dacă vreţi să veniţi!
X

Capitolul douăzeci şi cinci

Fiecare pas pe care îl făcea era studiat şi prudent, uitându-se cu atenţie la solul din pădure şi la noroiul adunat pe marginea încălţărilor ei. Era o consemnare a faptului că era aici, o dâră a paşilor ei prin pădure. Dar Pip căuta urmele altcuiva: liniile zimţate verticale de pe tălpile încălţărilor Puma pe care le purta Jamie în momentul dispariţiei.

La fel procedau şi toţi ceilalţi, uitându-se în jos şi mergând în cerc, în căutarea semnelor menţionate de Pip când îi instruise. Optzeci şi opt de voluntari apăruseră după ore, majoritatea din generaţia ei, dar şi câţiva din clasa a douăsprezecea. Treizeci de oameni din echipa lui Connor cercetau acum terenul din spatele şcolii şi băteau la uşile din capătul îndepărtat al Martinsend Way, Acres End şi din partea inferioară a Tudor Lane, ca să-i întrebe pe locatari dacă îl văzuseră pe Jamie între 00:02 şi 00:28 în noaptea de vineri. Douăzeci şi nouă de oameni din echipa Carei, care erau mai la nord, căutau pe câmpuri şi terenurile arabile din apropiere de Old Farm şi Backfield Lane. Şi douăzeci şi nouă de oameni erau aici, cu Pip, în şir indian, la distanţă de doi metri unul de celălalt, în timp ce căutau dintr-un capăt al pădurii Lodge în celălalt.

Ei bine, treizeci de oameni, acum, că Ravi li se alăturase. Procesul lui Max se terminase devreme azi, fiind rândul lui să depună mărturie. Şovăitor şi cu un licăr în privire care aducea a ură, Ravi îi spusese că Max şi avocatul lui făcuseră o treabă bună. Se pregătiseră să răspundă la toate întrebările adresate de acuzare. Urmaseră pledoariile finale ale ambelor părţi, apoi judecătorul trimisese juriul să delibereze.

— Abia aştept să îi văd mâine faţa când va pierde! Aş vrea să pot înregistra ca să vezi, spusese Ravi, verificând cu piciorul o tufă de ilice şi amintindu-i lui Pip de momentul în care se aflaseră chiar în pădurea aceasta, reconstituind scena uciderii lui Andie Bell ca să dovedească faptul că Sal nu avusese timpul necesar să o omoare.

Pip s-a uitat în partea opusă, aruncându-i rapid o privire Stellei Chapman, dar, văzând chipul celei care îşi spunea Layla Mead, a simţit un fior pe şira spinării. Trecuse deja o oră de când erau aici, iar echipa nu găsise decât o pungă legată cu excremente de câine şi un ambalaj mototolit de chipsuri.

— Jamie! a strigat cineva din rând.

Se tot striga de ceva vreme. Pip nu ştia cine fusese cu ideea, cine îi rostise primul numele, dar acum se răspândise de-a lungul rândului, în timp ce înaintau cu greu.

— Jamie! a strigat şi Pip la rândul ei.

Era probabil inutil, un strigăt în neant. Era imposibil ca Jamie să mai fie aici; iar dacă era, nu ar mai fi putut să-şi audă numele. Dar cel puţin părea că făceau cu adevărat ceva.

Pip s-a oprit, rupând rândul pentru o clipă, când s-a aplecat să se uite sub o rădăcină ridicată de copac. Nimic.

Telefonul i-a ţiuit, deranjând foşnetul pe care îl făceau picioarele lor. Era un mesaj de la Connor: *Ne-am împărţit în trei ca să batem pe la uşi; tocmai am terminat pe Tudor Lane şi ne îndreptăm spre câmp. Ai găsit ceva? X*

— Jamie!

Pip era uşurată că nu trebuia să meargă pe Tudor Lane, strada pe care locuia Max Hastings, chiar dacă, de fapt, locuinţa lui se afla în afara zonei de căutare. Şi, oricum, nu era nimeni acasă; el şi părinţii lui stăteau la un hotel scump din apropierea tribunalului cât dura procesul. Totuşi, se bucura că nu era nevoită să se apropie de casa aceea.

Încă nimic, i-a răspuns ea.

— Jamie!

Însă când a vrut să trimită mesajul, pe ecran i-a apărut un apel de la Cara.

— Alo! a răspuns Pip aproape în şoaptă.

— Bună! a spus Cara, vântul şuierându-i în microfon. Ăăă, cineva din echipa mea tocmai a găsit ceva. Le-am zis tuturor să nu se apropie şi să facă un perimetru, aşa cum ai spus. Dar, ăăă, trebuie să vii aici. Acum!

— Ce este? a întrebat Pip, panica strecurându-i-se în voce şi distorsionând-o. Unde sunteţi?

— Suntem la fermă. La ferma abandonată de pe Sycamore Road. O ştii.

Pip chiar o ştia.

— Sunt în drum spre voi! a spus ea.

Acum Pip şi Ravi alergau, cotind spre Sycamore Road şi ferma care se ivea de după micul deal. Cărămizile albe şi decolorate erau întretăiate şi separate de lemn înnegrit, iar acoperişul părea să se aplece spre interior, aşa cum nu ar fi trebuit, ca şi când nu ar mai fi putut să-şi păstreze poziţia. Iar locul ascuns din spatele clădirii abandonate era cel în care Becca Bell ascunsese trupul surorii ei timp de cinci ani şi jumătate. Andie fusese aici în tot acest timp, descompunându-se într-o fosă.

Pip s-a împiedicat când a traversat pietrişul şi a păşit pe iarbă, Ravi atingându-i instinctiv mâna ca să o ridice. Când s-au apropiat, fata a văzut un grup de oameni – echipa Carei – îmbrăcaţi cu haine colorate, care contrastau cu nuanţele mate ale fermei şi terenul de mult neglijat, plin de tufe înalte şi ierburi care încercau să i se agaţe de picioare.

Toată lumea stătea la distanţă şi se uita în acelaşi loc: spre un mic grup de copaci de lângă casă ale căror crengi crescuseră prea aproape de clădire, ca şi când s-ar fi întins încet ca să o revendice.

Cara era în faţa grupului, alături de Naomi, fluturând o mână ca Pip să se apropie, în timp ce striga peste umăr ca toată lumea să se îndepărteze.

— Ce este? a spus Pip cu respiraţia tăiată. Ce-ai găsit?

— Este acolo, în iarba înaltă de la baza copacilor, a spus Naomi, arătându-i cu degetul.

— Este un cuţit, a zis Cara.

— Un cuţit? a repetat Pip cuvintele, îndreptându-se spre copaci şi dându-şi seama despre ce cuţit era vorba chiar înainte să îl vadă.

Ravi era lângă ea când s-a aplecat să se uite. Şi iată-l în iarbă, aproape ascuns: un cuţit cu lama gri şi o bandă galbenă în jurul mânerului!

— Este cel care lipseşte din bucătăria familiei Reynolds, nu-i aşa? a întrebat băiatul, dar nu avea nevoie ca Pip să-i răspundă, căci privirea ei îl lămurea pe deplin.

Fata a cercetat cuţitul cu ochii mijiţi, neîndrăznind să se apropie mai mult. De la câţiva paşi distanţă, cuţitul părea curat. Poate avea câteva pete de noroi, dar nu de sânge. Cel puţin nu suficient cât să se vadă. Pip a inspirat şi a scos telefonul ca să facă o fotografie a locului în care se afla, apoi s-a retras, făcându-i semn lui Ravi să o urmeze.

— Bine! a spus ea, panica transformându-se în ceva asemănător groazei, dar Pip putea controla groaza, o putea folosi. Cara, poţi să îl suni pe Connor, ca să îi spui să îi lase pe toţi cei din echipa lui să plece şi să vină aici imediat?

— Imediat! i-a răspuns Cara, ducând deja telefonul la ureche.

— Naomi, după ce termină Cara, poţi să îi spui să îl sune pe Zach ca să trimită acasă şi echipa mea?

Ea şi Ravi îşi lăsaseră echipa în grija lui Zach şi a Stellei Chapman, însă aceştia nu aveau să găsească nimic în pădure, deoarece Jamie venise în acest loc. Jamie fusese aici, cu un cuţit pe care trebuie să îl fi luat de acasă. Aici, la limita exterioară a zonei lor de căutare, ceea ce însemna că Jamie se

oprise pentru scurt timp în altă parte, înainte să se îndrepte spre fermă. Iar aici, chiar aici, la 00:28, brăţara lui Fitbit se oprise din a-i mai înregistra pulsul şi numărul paşilor. Iar acolo era un cuţit.

Un cuţit era o dovadă. Şi de dovadă trebuia să se ocupe în mod corespunzător, fără să afecteze transferul. Niciunul dintre cei de faţă nu atinsese cuţitul şi nimeni nu avea să o facă până la sosirea poliţiei.

Pip a sunat la poliţia din Amersham şi s-a îndepărtat de grup, acoperindu-şi cealaltă ureche din cauza vântului.

— Bună, Eliza! a spus ea. Da, sunt Pip Fitz-Amobi! Da! Este cineva la secţie? Aha! Ai putea să-mi faci o favoare şi să rogi pe cine este liber să vină la ferma de pe Sycamore Road din Kilton? Da, acolo unde Andie B… Nu, este vorba despre un caz deschis pentru o persoană dispărută. Jamie Reynolds. Am găsit un cuţit care are legătură cu cazul lui şi trebuie luat şi înscris corespunzător ca dovadă. Ştiu că trebuia să sun la celălalt număr… Ai putea să îmi faci favoarea asta, Eliza, jur, doar de data asta?

Pip s-a oprit, ascultând ce i se spunea.

— Mulţumesc, mulţumesc! Cincisprezece minute, a spus, venind din nou lângă Ravi.

Ar fi fost bine să profite de cele cincisprezece minute, încercând să înţeleagă de ce ar fi putut să vină Jamie aici.

— Poţi să-i ţii pe toţi departe de copacii aceia? a întrebat-o ea pe Naomi.

— Da, sigur!

— Haide!

Pip l-a condus pe Ravi spre intrarea în fermă, uşa de la intrare, vopsită în roşu, fiind scoasă din balamale, ca o gură deschisă.

Cei doi au intrat, fiind curând învăluiţi de întunericul din interiorul clădirii. Ferestrele erau murdare de muşchi şi praf, iar covorul vechi şi plin de pete a scârţâit sub picioarele lor. Chiar mirosea a loc abandonat, a mucegai şi a praf.

— Când ne mutăm? a întrebat Ravi, uitându-se dezgustat împrejur.

— De parcă dormitorul tău este mai bun!

Au mers în continuare pe hol, tapetul albastru, vechi şi decolorat dezlipindu-se în fâşii care expuneau albul de dedesubt ca mici valuri care se spărgeau de ziduri. O boltă dădea spre un spaţiu generos, care, cândva, fusese probabil livingul. În capătul îndepărtat se afla o scară îngălbenită şi coşcovită. La ferestre atârnau draperiile decolorate de soare care, în alte vremuri, avuseseră poate un imprimeu floral. Două canapele vechi şi roşii

erau în mijloc, acoperite de praful cenuşiu.

Când Pip s-a apropiat, a observat că pe una dintre pernele canapelei era o porţiune fără praf: o parte mai curată, circulară, pe materialul roşu. Ca şi când cineva s-ar fi aşezat recent acolo.

— Uite!

Ravi i-a atras atenţia spre mijlocul camerei, unde erau trei mici coşuri de gunoi din metal, transformate în taburete şi în jurul cărora erau împrăştiate ambalaje de biscuiţi digestivi, chipsuri, cutii goale de Pringles, sticle goale de bere şi mucuri de ţigări rulate manual.

— Poate că, la urma urmei, nu este abandonată, a spus Ravi, aplecându-se ca să ia unul dintre mucuri şi ducându-l la nas. Miroase a iarbă.

— Minunat! Şi acum ţi-ai lăsat amprentele pe el, iar ăsta este locul unde s-a comis o infracţiune!

— O, da! a spus, scrâşnind din dinţi, cu o expresie vinovată în privire. Poate-l voi lua acasă cu mine ca să scap de el.

Băiatul a pus mucul în buzunar şi s-a îndreptat de spate.

— De ce să vină oamenii să-şi petreacă timpul aici şi să fumeze? a zis Pip, cercetând locul, întrebările răsărind din fiecare colţ. Este cam morbid. Nu ştiu ce s-a întâmplat? Că trupul lui Andie a fost găsit aici?

— Probabil face parte din farmecul locului, a spus Ravi cu vocea lui ca de reclamă pentru un film. *Casa veche şi abandonată în care a avut loc o crimă, locul perfect să fumezi şi să iei o gustare!* Se pare că oricine ar veni aici o face destul de des şi presupun că este o activitate nocturnă. Poate merită să revenim mai târziu în seara asta, să filăm zona şi să vedem cine apare? S-ar putea să aibă legătură cu dispariţia lui Jamie sau poate că a văzut ceva vinerea trecută.

— Să filăm zona? a zâmbit Pip. Bine, sergent!

— Hei, *tu* eşti sergentul! Nu folosi împotriva mea poreclele pe care ţi le dau!

★

— A venit poliţia! a strigat Naomi când Pip şi Ravi le arătau lui Connor şi Carei ce găsiseră înăuntru.

— Mă ocup eu!

Pip s-a întors repede pe hol şi a ieşit afară, mijind ochii până s-a obişnuit cu lumina.

O maşină de poliţie parcase pe drumul cu pietriş, ambele portiere deschizându-se. Daniel da Silva a coborât de la volan, îndreptându-şi

cascheta de poliţist, iar Soraya Bouzidi, din partea cealaltă.

— Bună! a strigat Pip, înaintând ca să îi întâmpine.

— Eliza a spus că tu ai erai, a zis Daniel, nereuşind sau nedorindu-şi să îşi ascundă dispreţul.

Nu o plăcea de când îl bănuise a fi ucigaşul lui Andie, iar asta era în regulă, deoarece nici Pip nu îl simpatiza defel.

— Da, eu sunt! Cauza tuturor problemelor din Little Kilton începând cu 2017, a spus ea monoton şi zărind-o pe Soraya schiţând un zâmbet. Poftim, pe aici!

Pip i-a condus pe iarbă, arătându-le micul grup de copaci.

Daniel şi Soraya s-au îndreptat spre iarba lungă de lângă rădăcini. Fata i-a urmărit uitându-se la cuţit, apoi unul la celălalt.

— Ce este asta? i-a strigat Daniel.

— Un cuţit. Acelaşi cuţit care lipseşte din rastelul aflat în casa familiei Reynolds, a adăugat ca să fie mai clară. Ai uitat de Jamie Reynolds? A dispărut. Este prieten cu sora ta.

— Da, eu…

— Cazul cu numărul patru nouă zero unu cinci doi…

— Da, bine! a întrerupt-o el. Ce înseamnă toate astea? a întrebat apoi, gesticulând spre elevii încă adunaţi la mare distanţă de fermă.

— Aceea este echipa de căutare, a spus Pip. Când poliţia nu face nimic, presupun că trebuie să apelezi la elevi.

Muşchii obrazului i-au zvâcnit când Daniel da Silva şi-a muşcat limba.

— Bine! a strigat el, surprinzând-o, apoi bătând puternic din palme de trei ori. Toată lumea pleacă acasă! Acum!

Toţi s-au împrăştiat imediat, despărţindu-se în mici grupuri care vorbeau în şoaptă. Pip a dat recunoscătoare din cap spre ei când au trecut pe lângă poliţist şi s-au îndepărtat spre stradă. Surorile Ward, Connor şi Ravi însă nu au plecat, rămânând la intrarea fermei.

— Cuţitul acesta este o dovadă importantă într-un caz de dispariţie, a spus Pip, încercând să preia din nou controlul. Trebuie luat, înscris corespunzător şi trimis ofiţerului care se ocupă de dovezi.

— Da, ştiu cum se procedează cu dovezile! a spus furios Daniel. Tu l-ai pus aici? a arătat el spre cuţit.

— Nu! a spus ea, furia aceea primară apărând din nou la suprafaţă. Bineînţeles că nu! Nici măcar nu eram aici când a fost găsit.

— Îl vom lua, a intervenit Soraya şi a păşit între Daniel şi Pip, potolindu-

i. Mă voi asigura că este înregistrat corespunzător, nu-ţi face griji!

Expresia din ochii ei era atât de diferită de cea a lui Daniel: amabilă, plină de încredere.

— Mulţumesc! a spus Pip când Soraya s-a întors la maşina de patrulare.

După ce poliţista s-a îndepărtat suficient cât să nu-i mai audă, Daniel da Silva a vorbit din nou, fără să se uite la Pip:

— Dacă aflu că nu e adevărat şi că ai făcut poliţia să îşi piardă timpul…

— Este adevărat! a spus ea, rostind apăsat cuvintele printre dinţii care scrâşneau. Jamie Reynolds chiar a dispărut. Cuţitul este cu adevărat aici! Şi ştiu că poliţia nu are resurse ca să transforme fiecare caz într-o prioritate, dar te rog să mă asculţi! Spune-i lui Hawkins că s-a întâmplat ceva rău aici. Ştiu că s-a întâmplat.

Daniel nu i-a răspuns.

— M-ai auzit? a spus ea. Este un joc murdar. Cineva ar putea fi mort. Iar tu nu faci nimic. Ceva s-a întâmplat cu Jamie chiar aici, a insistat fata, gesticulând spre cuţit. Are legătură cu cineva cu care Jamie vorbea pe internet. O femeie pe nume Layla Mead, dar acela nu este numele ei adev…

Pip s-a oprit, uitându-se la chipul lui, deoarece Daniel a reacţionat imediat ce a auzit numele Layla: a inspirat, umflându-şi nările, şi şi-a plecat privirea, ca şi când ar fi încercat să o ascundă de ea. Un strop de roşeaţă i-a colorat obrajii când părul șaten-deschis şi ondulat i-a căzut pe frunte.

— O cunoşti pe Layla, a concluzionat Pip. Şi tu ai vorbit cu ea?

— Nu ştiu la ce te referi.

— Ai vorbit cu Layla, a zis ea. Ştii cine este cu adevărat?

— Nu am vorbit cu nimeni, a rostit Daniel printre dinţi, făcând-o pe Pip să se înfioare. Cu nimeni, înţelegi? Iar dacă mai spui cuiva despre asta…

Poliţistul nu şi-a mai terminat fraza, lăsând-o pe Pip să completeze cuvintele lipsă. S-a îndepărtat de ea şi a afişat o expresie calmă, chiar în clipa în care Soraya se întorcea de la maşină cu mâinile acoperite de mănuşi albastre de plastic şi ţinând o pungă pentru dovezi.

Denumirea fişierului:

Fotografia cuţitului de lângă ferma abandonată.jpg

Denumirea fişierului:

Fotografia cuţitului de lângă ferma abandonată.jpg

Denumirea fişierului:

Notiţe privind cazul 5.docx

Cuţitul

Găsit în locul care corespunde cu datele referitoare la numărul de paşi făcuţi de Jamie înainte ca brăţara Fitbit să nu mai înregistreze, iar telefonul să i se închidă. Cred că asta confirmă că Jamie a fost cel care a luat cuţitul, ceea ce înseamnă că trebuie să fi fost acasă între petrecerea-catastrofă şi momentul în care a fost văzut pe Wyvil Road, ca să îşi ia hanoracul şi cuţitul. Dar de ce a avut nevoie de o armă? Ce îl speriase atât de mult?

Dacă teoria este că Jamie chiar s-a întors acasă, cum rămâne cu sincronizarea cu activităţile lui Arthur Reynolds? Cum a avut Jamie suficient timp să o viziteze pe Nat da Silva, să meargă pe jos spre casă şi să îşi ia hanoracul şi cuţitul, toate înainte ca tatăl lui să se întoarcă la 23:45? Coordonarea nu este doar strânsă, ci aproape imposibilă. Ceva nu e în ordine cu înlănţuirea evenimentelor, iar asta înseamnă că cineva minte. Ar trebui să încerc să discut din nou cu Nat; poate va fi mai sinceră cu mine în legătură cu Jamie dacă iubitul ei nu este acolo?

Daniel da Silva

A vorbit cu Layla Mead; reacţia lui m-a făcut să înţeleg clar asta. Este posibil să ştie cine este ea cu adevărat? E limpede că încearcă să ascundă orice legătură cu ea. Oare din cauză că ştie ceva? Sau doar pentru că nu vrea ca informaţia aceea să ajungă la soţia lui, care are grijă de bebeluş în timp ce Daniel, probabil, vorbeşte deocheat cu altă femeie pe internet? Anul trecut mi s-a părut că Daniel ar fi în stare de aşa ceva.

Altă observaţie: acum ştim că Layla Mead a vorbit cu trei oameni: cu Jamie, Adam Clark şi Daniel da Silva. Şi iată ce este un pic ciudat: toţi aceşti trei bărbaţi au 29 de ani şi urmează să împlinească 30 (ei bine, nu Jamie, dar asta scria iniţial pe profilul lui). Şi toţi seamănă oarecum: sunt caucazieni cu păr castaniu. Este o coincidenţă sau mai este şi altceva la mijloc?

Ferma

Jamie s-a dus la fermă vineri seara. Ei bine, cel puţin, era afară. Şi în mod clar locul nu este abandonat, aşa cum am crezut. Trebuie să aflăm cine se duce acolo şi de ce. Dacă persoanele respective au legătură cu dispariţia lui Jamie.

Filaj în seara asta. Îl iau pe Ravi chiar înainte de miezul nopţii şi ne vedem acolo cu Connor şi Cara. Va trebui să aştept mai întâi ca părinţii mei să adoarmă. Mi-am parcat maşina pe stradă şi le-am spus că am lăsat-o la şcoală, ca să nu mă audă când plec. Trebuie să îmi amintesc să evit a treia treaptă când cobor, cea care scârţâie.

55.86MB of 55.86MB uploaded

Crima perfectă. Instrucţiuni pentru fete cuminţi: Dispariţia lui Jamie Reynolds

Sezonul 2, episodul 2 încărcat cu succes pe SoundCloud.

Capitolul douăzeci şi şase

Connor era deja acolo când au sosit ei, ochii strălucindu-i în farurile lui Pip. Erau pe Old Farm Road, chiar înainte să cotească spre Sycamore. Ravi i-a dat rucsacul, mâinile zăbovindu-i când le-a atins pe ale ei, apoi au coborât din maşină.

— Bună! i-a şoptit Pip lui Connor.

Vântul nopţii i-a fluturat prin păr, aruncându-i-l peste faţă.

— Ai ieşit cu bine din casă?

— Da, a încuviinţat el. Nu cred că mama dormea, am auzit-o smiorcăindu-se. Dar nu m-a auzit.

— Unde este Cara? a întrebat Pip, uitându-se la maşina fetei, parcată pe drum, la zece metri distanţă.

— Este în maşină şi vorbeşte la telefon cu sora ei, i-a răspuns Connor. Probabil Naomi a observat că a plecat pe furiş. Nu cred că s-a străduit să nu facă prea multă gălăgie când a plecat deoarece, aşa cum a zis, „ambii bunici sunt aproape surzi”.

— A, înţeleg!

Ravi a venit lângă Pip, fiind un scut între ea şi vântul rece.

— Ai văzut comentariile? a întrebat Connor pe un ton mai dur.

Oare era furios? Era aproape prea întuneric ca Pip să îşi dea seama.

— Încă nu, a zis ea. De ce?

— Au trecut cam trei ore de când ai publicat episodul, şi o teorie face deja vâlvă pe Reddit.

— Care?

— Oamenii cred că tata l-a ucis pe Jamie.

Da, era clar furios, judecând după vocea cam tăioasă.

— Spun că el a luat cuţitul din casă şi l-a urmărit pe Jamie pe Wyvil Road. L-a ucis, a făcut curat, a aruncat cuţitul şi i-a ascuns temporar cadavrul. Că umbla încă pe afară când am ajuns acasă la miezul nopţii, deoarece „nu l-am văzut cu adevărat” pe tata venind. Apoi a lipsit în weekend pentru că a plecat ca să scape corespunzător de trupul lui Jamie. Motivul: tata îl urăşte pe Jamie deoarece „este o mare dezamăgire”.

— Ţi-am spus să nu citeşti comentariile, a zis calmă Pip.

— Este greu să nu o faci când oamenii îmi acuză tatăl de crimă. Nu i-a făcut nimic lui Jamie. Nu ar putea să o facă!

— Nu am spus niciodată că a făcut-o, a rostit Pip mai încet, cu speranţa că şi Connor va proceda la fel.

— Ei bine, despre podcastul *tău* comentează. De unde crezi că le-au venit ideile astea?

— Tu mi-ai cerut să fac asta, Connor! Ai acceptat riscurile care apar odată cu ancheta, s-a apărat Pip, care simţea că noaptea îi învăluia. Nu am făcut decât să prezint faptele.

— Ei bine, *faptele* nu au nicio legătură cu tata. Dacă minte cineva, Nat da Silva o face, nu el!

— Bine! a zis Pip şi şi-a ridicat mâinile. Nu mă cert cu tine! Tot ce încerc să fac este să îl găsesc pe Jamie, bine? E tot ce fac.

În faţă, Cara tocmai coborâse din maşină, ridicând tăcută o mână în semn de salut când s-a apropiat.

Connor însă nu observase.

— Da, ştiu!

Băiatul nu a observat nici că Pip l-a avertizat, ridicând din sprâncene.

— Dar găsirea lui Jamie nu are nicio legătură cu tata.

— Con… a început Ravi.

— Nu, tata nu este un criminal! a spus Connor, iar Cara stătea chiar acolo, în spatele lui.

Privirea i s-a întunecat, iar gura i s-a încordat, deschisă ca pentru a rosti un cuvânt nespus. În cele din urmă, Connor a observat-o – prea târziu –, scărpinându-şi nasul ca să umple liniştea jenantă cu ceva. Ravi a devenit brusc interesat de stelele de deasupra, iar Pip s-a bâlbâit, căutându-şi cuvintele. Au trecut doar câteva secunde înainte ca zâmbetul să apară şovăitor pe chipul Carei, cu o încordare pe care doar Pip ar fi observat-o.

— Nu înţeleg! a spus ea pe neaşteptate, ridicând prea mult din umeri. N-am ieşit la un filaj? Sau rămânem aici şi discutăm ca fraierii?

Era o vorbă pe care o preluase în ultimele săptămâni de la bunica ei. Şi o cale uşoară de a ieşi din situaţia asta jenantă. Pip a profitat de ocazie şi a dat aprobator din cap.

— Da, să mergem!

Era mai bine pentru toţi cei implicaţi să treacă peste ultimele treizeci de secunde ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic.

Connor â mers ţeapăn pe lângă ea pe când s-au întors spre drumul de pietriş. Ferma abandonată se afla chiar în faţa lor, de partea cealaltă a pajiştii. Şi mai era ceva la care Pip nu se aşteptase. O maşină parcată puţin

în afara drumului, în apropierea clădirii.

— Este cineva aici? a întrebat ea.

Răspunsul l-a primit după doar câteva secunde când o rază albă de lumină a licărit în spatele ferestrelor murdare ale fermei. Cineva era înăuntru, cu o lanternă.

— Cum acţionăm? i-a spus Ravi. Direct sau indirect?

— Care e diferenţa? a întrebat Connor, cu vocea lui obişnuită.

— Indirect înseamnă să rămânem aici, ascunşi, să vedem cine este şi când pleacă, i-a explicat Ravi. Direct înseamnă, ei bine, să intrăm naibii înăuntru acum şi să vedem cine este şi să purtăm o mică discuţie. Eu aş alege să mă ascund, dar avem aici un infanterist nerăbdător, deci…

— Direct! a spus cu hotărâre Pip, aşa cum Ravi ştia foarte bine că avea să facă. Timpul nu este de partea noastră. Haideţi! În linişte, a adăugat ea, deoarece abordarea directă nu însemna neapărat să renunţe la elementul surpriză.

Au pornit aşadar împreună spre casă, păşind în acelaşi ritm.

— Intrăm toţi odată? i-a şoptit Ravi lui Pip.

Cara a auzit şi a pufnit.

— Am spus în linişte. Asta înseamnă fără glume şi pufnituri.

Adică exact cum reacţionau când erau neliniştiţi.

Pip a ajuns prima la uşa deschisă, razele argintii şi fantomatice ale lunii pe zidurile holului luminându-le parcă drumul şi conducându-i spre living. A făcut un pas înăuntru şi s-a oprit când un hohot a răsunat în faţă. Erau mai multe persoane. Şi, după corul de râsete, păreau a fi doi băieţi şi o fată. Tineri şi probabil drogaţi, râzând mai mult decât ar fi trebuit.

Pip a mai făcut câţiva paşi în linişte. Ravi a venit imediat în urma ei, ţinându-şi respiraţia.

— Cred că aş putea băga în gură douăzeci şi şapte de bucăţi, s-a auzit una dintre voci.

— O, Robin, nu o face!

Pip a ezitat. Robin? Era Robin pe care îl cunoştea, cel cu un an mai mic şi care juca fotbal cu Ant? Cel pe care îl surprinsese cumpărând droguri de la Howie Bowers anul trecut?

Pip a intrat în living. Cei trei stăteau pe găleţile răsturnate, iar înăuntru era suficientă lumină, încât să nu fie doar nişte siluete care se desprindeau din întuneric; o lanternă era fixată pe sertarul de sus al unui dulap deformat din lemn, îndreptându-şi razele argintii spre tavan. Şi trei puncte galbene

strălucitoare se vedeau la capetele ţigărilor aprinse.

— Robin Caine! a spus Pip, făcându-i pe toţi trei să tresară.

Nu i-a recunoscut pe ceilalţi doi, dar fata a ţipat şi aproape a căzut de pe găleată, iar celălalt băiat şi-a scăpat ţigara.

— Ai grijă, nu vrei să provoci un incendiu! a spus atentă la băiatul care se grăbea să o recupereze în timp ce îşi ridica gluga, ca să îşi ascundă chipul.

Ochii lui Robin s-au concentrat în cele din urmă asupra ei şi a spus:

— Uf, la naiba, nu tu!

— La naiba, mă tem că eu sunt! a zis Pip. Şi compania, a adăugat când ceilalţi au venit în cameră, în spatele ei.

— Ce cauţi aici? a întrebat-o Robin, după care a tras prelung din ţigară; de fapt, prea mult, iar chipul i s-a înroşit când s-a chinuit să nu tuşească.

— Ce cauţi *tu* aici? l-a întrebat Pip acelaşi lucru.

Robin i-a arătat jointul.

— Asta am înţeles. Vii… des aici? a spus ea.

— Încerci să mă agăţi? a întrebat Robin, retrăgându-se imediat ce Ravi s-a îndreptat de spate lângă Pip.

— Rahaturile pe care le-ai lăsat în urmă îmi răspund oricum la întrebare, a zis Pip, gesticulând spre grămada de ambalaje şi cutii goale de bere. Ştiţi că lăsaţi urme peste tot în locul unde este posibil să se fi comis o crimă, nu?

— Andie Bell nu a fost ucisă aici, a spus el, îndreptându-şi din nou atenţia la ţigară.

Prietenii lui tăceau mâlc, încercând să se uite oriunde, numai la ei nu.

— Nu la asta mă refer. Pip şi-a schimbat postura şi a continuat: Jamie Reynolds este dispărut de cinci zile. A venit aici chiar înainte să dispară. Ştiţi ceva despre asta?

— Nu, a spus Robin, urmat repede de ceilalţi.

— Ai fost aici vineri seara?

— Nu! Robin şi-a coborât privirea la ceasul de pe telefon, apoi a spus: Ascultă, chiar trebuie să pleci! Cineva va apărea aici curând şi nu trebuie să fii de faţă!

— La cine te referi?

— În mod evident, nu îţi voi răspunde la întrebare, a zis dispreţuitor Robin.

— Dar dacă refuz să plec înaintea ta? s-a împotrivit Pip, lovind cu piciorul o cutie goală de Pringles, care s-a rostogolit printre cei trei.

— Chiar nu vrei să fii aici, a spus Robin. Probabil te urăşte mai mult decât oricine altcineva deoarece practic l-ai băgat în închisoare pe Howie Bowers.

În mintea ei, Pip a făcut legătura.

— Aaa! a exclamat ea prelung. Deci e legat de droguri. Aşadar, acum eşti traficant? a întrebat Pip, observând rucsacul mare, negru şi burduşit rezemat de piciorul lui Robin.

— Nu, nu vând, i-a răspuns, strâmbând din nas.

— Ei bine, mi se pare că ai acolo mai mult decât pentru *consumul propriu,* l-a înfruntat fata, arătând spre rucsacul pe care Robin încerca acum să îl ascundă, punându-l în spatele picioarelor.

— Nu vând, bine? Doar l-am luat de la nişte băieţi din Londra şi l-am adus aici.

— Deci eşti cărăuş? a sugerat Ravi.

— Îmi dau iarbă gratis! a ridicat Robin tonul.

— Uau, un adevărat om de afaceri! a spus Pip. Deci, cineva te-a convins să transporţi droguri peste graniţa regională.

— Nu, du-te naibii, nu sunt cărăuş!

Băiatul s-a uitat din nou la telefon, cuprins de panică.

— Te rog, va ajunge aici în orice clipă! Deja s-a supărat săptămâna asta pentru că şi-a luat ţeapă de la cineva: nouă sute de lire pe care nu le va mai recupera sau ceva de genul ăsta. Trebuie să pleci!

De îndată ce Robin a rostit ultimul cuvânt, toţi au auzit sunetul roţilor care scârţâiau pe pietriş, vuietul slab al maşinii care se apropia, vibraţia motorului străpungând noaptea.

— Este cineva aici, a spus inutil Connor.

— A, rahat! a exclamat Robin, stingând ţigara de găleata de sub el.

Pip deja se întorcea, trecând printre Connor şi Cara şi mergând pe hol spre uşa deschisă de la intrare. A rămas în prag, cu un picior peste margine, scos în noapte. A mijit ochii, încercând să recunoască siluetele în întuneric. O maşină se oprise în faţa maşinii lui Robin, o maşină de culoare mai deschisă, dar…

Apoi, Pip nu a mai văzut nimic, orbită de faza lungă a farurilor.

Şi-a acoperit ochii cu mâinile când şoferul a ambalat motorul, apoi a plecat în viteză pe Sycamore Road, dispărând într-un nor de praf şi pietriş împrăştiat.

— Băieţi! a strigat Pip la ceilalţi. La maşina mea! Acum! Fugiţi!

Ea era deja în mişcare, fugind prin iarbă şi norul de praf de pe drum. Ravi a depăşit-o la colţ.

— Cheile! a strigat el, iar Pip le-a scos din buzunarul jachetei, aruncându-le în mâna lui Ravi.

Acesta a descuiat maşina Beetle, ocupând locul din dreapta. Când Pip s-a urcat la volan, Ravi băgase deja cheile în contact, aşteptând-o. Ea le-a rotit şi a aprins farurile, luminându-i pe Cara şi Connor, care veneau în fugă.

Cei doi au urcat în maşină, iar Pip a demarat, accelerând înainte măcar să fi închis Cara portiera în urma ei.

— Ce-ai văzut? a întrebat Ravi când Pip a cotit, urmărind maşina.

— Nimic, a răspuns ea în timp ce călca pedala, auzind pietrişul ridicându-se şi răsunând în lateralele maşinii. Dar el cred că m-a văzut în pragul uşii, iar acum fuge.

— De ce ar fugi? a întrebat Connor, ţinându-se de tetiera lui Ravi.

— Nu ştiu! Pip a accelerat când drumul a coborât un deal şi a continuat: Dar oamenii vinovaţi fug. Acelea sunt stopurile lui? a întrebat cu ochii mijiţi.

— Da! a spus Ravi. Dumnezeule, merge repede, trebuie să accelerezi!

— Deja am şaptezeci la oră, a zis Pip, muşcându-şi buza şi apăsând pedala încă puţin.

— Stânga, a virat la stânga aici! a strigat Ravi, în timp ce arăta cu degetul.

Pip a cotit, intrând pe un alt drum îngust de ţară.

— Hai, hai, hai! a grăbit-o Connor.

Pip se apropia, caroseria albă a maşinii fiind acum vizibilă în contrast cu tufele întunecate de pe marginea drumului.

— Trebuie să mă apropii suficient, încât să citesc ce scrie pe plăcuţa de înmatriculare, a zis Pip.

— Accelerează din nou! a spus Cara, uitându-se printre scaunele lui Pip şi Ravi.

Pip a accelerat, vitezometrul trecând de şaptezeci şi urcând tot mai mult. Distanţa dintre maşini se micşora.

— Dreapta! a spus Ravi. A virat la dreapta!

Curba era strânsă. Pip a luat piciorul de pe acceleraţie şi a tras de volan. Au luat curba cu viteză, dar ceva era în neregulă.

Pip a simţit că îi scapă volanul, alunecându-i din mâini.

Derapau!

A încercat să vireze, să redreseze maşina.

Dar maşina mergea tot mai repede. Cineva ţipa, dar, în scârţâitul roţilor, nu şi-a dat seama cine. Au derapat la stânga şi apoi la dreapta înainte să facă un cerc complet.

Ţipau cu toţii în maşină când aceasta s-a oprit în direcţia opusă, cu capota înfiptă pe jumătate în tufele de pe marginea drumului.

— Rahat! a spus Pip, lovind cu pumnul în volan, iar claxonul maşinii răsunând o fracţiune de secundă. Sunteţi teferi cu toţii?

— Da! i-a răspuns Connor respirând sacadat şi roşu în obraji.

Ravi s-a uitat peste umăr, făcând un schimb de priviri cu Cara, care era zdruncinată, înainte să se uite la Pip. Fata şi-a dat seama ce era în ochii lor, secretul pe care îl ştiau ei trei, dar pe care Connor nu putea să-l afle vreodată: că sora Carei şi Max Hastings fuseseră implicaţi într-un accident de maşină la vârsta asta, Max convingându-şi prietenii să lase un bărbat grav rănit pe drum. Şi că, de fapt, acela fusese începutul tuturor lucrurilor, şi că fratele lui Ravi fusese ucis în cele din urmă.

Iar ei tocmai se apropiaseră nesăbuit de ceva asemănător.

— A fost o prostie! a spus Pip, chestia aceea pe care o simţea în stomac devenind parcă tot mai mare.

Era vinovăţie, nu-i aşa? Sau ruşine. Nu trebuia să fie aşa de data asta, nu trebuia să îşi piardă din nou cumpătul.

— Îmi pare rău!

— Este vina mea! a zis Ravi şi a strâns-o de mână. Ţi-am spus să mergi mai repede. Îmi pare rău!

— A văzut cineva numărul de înmatriculare? a întrebat Connor. Nu am văzut decât prima literă, şi era N sau H.

— Nu am văzut, a zis Cara. Dar era o maşină sport. O maşină sport albă.

— Un BMW, a adăugat Ravi, iar Pip şi-a încordat chiar şi degetele cu care îl ţinea de mână. Băiatul s-a întors spre ea, întrebător: Ce-i?

— Eu… ştiu pe cineva care are o maşină ca aceea, a spus ea încet.

— Ei bine, da, şi eu, a răspuns el. Probabil mai mulţi.

— Da, a expirat Pip. Dar cel pe care îl cunosc este noul iubit al lui Nat da Silva.

MARŢI, DISPĂRUT DE 6 ZILE
Capitolul douăzeci şi şapte

Un căscat i-a pus stăpânire pe chip când şi-a coborât ochii la pâinea prăjită din faţa ei. Nu era flămândă.

— De ce eşti atât de obosită în dimineaţa asta? a întrebat-o mama, privind-o peste o cană de ceai.

Pip a ridicat din umeri, împingând pâinea prăjită prin farfurie. Josh stătea în faţa ei, fredonând în timp ce crănţănea nişte Coco Pops şi legănându-şi picioarele pe sub masă, lovind-o intenţionat. Ea nu a reacţionat, ridicându-şi genunchii ca să stea în schimb cu picioarele încrucişate. Radioul era deschis în fundal, pe canalul BBC Three Counties, ca întotdeauna. Cântecul tocmai se termina, crainicul acoperind tobele care se auzeau tot mai încet.

— Te oboseşte chestia asta cu Jamie? a întrebat-o mama.

— Nu este o chestie, mamă! a spus Pip, simţindu-şi enervarea, care îi devenise o a doua piele, calmă şi instabilă. Este viaţa lui. Pot să mă obosesc pentru asta.

— Bine, bine! a zis mama, luând bolul gol din faţa lui Josh. Totuşi, am voie să îmi fac griji pentru tine.

Pip îşi dorea ca mama să nu îşi facă. Nu avea nevoie de îngrijorarea cuiva; Jamie avea.

Ecranul telefonului lui Pip s-a aprins cu un mesaj de la Ravi. *Tocmai am plecat spre tribunal ca să aştept deliberarea. Ce faci? X*

Pip s-a ridicat în picioare şi a luat telefonul, apucând farfuria cu cealaltă mână şi aruncând pâinea prăjită în coşul de gunoi. A simţit privirea mamei.

— Încă nu mi-e foame, i-a explicat ea. Îmi voi lua la şcoală un baton cu cereale.

Făcuse doar câţiva paşi pe hol când mama a chemat-o înapoi.

— Mă duc la toaletă! i-a răspuns ea.

— Pip, vino acum aici! a strigat mama, şi era un strigăt adevărat, un sunet pe care Pip îl auzea rar de la ea, dur şi panicat.

I s-a făcut imediat frig şi a pălit. S-a întors, ciorapii alunecându-i pe podeaua de stejar când intrat în fugă în bucătărie.

— Ce, ce, ce? a spus Pip, uitându-se repede de la Josh, care părea confuz, la mama ei, care se întindea spre radio, dând volumul mai tare.

— Ascultă! i-a zis ea.

— *...o persoană ieşită cu câinele la plimbare a descoperit un cadavru ieri pe la şase dimineaţa, în pădurea de lângă A413, între Little Kilton şi Amersham. Poliţiştii sunt încă acolo. Decedatul urmează să fie identificat, dar a fost descris ca fiind un bărbat caucazian în vârstă de aproximativ douăzeci de ani. Cauza morţii este în prezent necunoscută. Un purtător de cuvânt al Poliţiei din Thames Valley a declarat…*

— Nu!

Probabil spusese cuvântul, dar nu îşi amintea să-l fi rostit. Nu îşi amintea să fi mişcat buzele, nici hârşâitul cuvântului pe gâtul ei uscat.

— Nu, nu, nu!

Nu simţea decât amorţeală şi picioarele ca o greutate care se afunda în pământ, mâinile detaşându-se de ea, deget cu deget.

— P… i… p?

Totul în jurul ei se mişca prea lent, ca şi când camera ar fi plutit, cu ea în mijlocul panicii.

— Pip!

Apoi totul a redevenit clar şi normal şi şi-a auzit pulsul în urechi. Şi-a ridicat ochii la mama ei, care o privea la fel de îngrozită.

— Pleacă! i-a spus mama ei, venind în grabă spre Pip şi întorcând-o de umeri. Pleacă! Voi suna la şcoală şi le voi spune că vei întârzia!

— *Urmează una dintre melodiile mele preferate din anii '80, intitulată* Sweet Dreams…

— Nu poate să fie…

— Pleacă! a spus mama şi a împins-o pe hol chiar în clipa în care telefonul lui Pip a început să bâzâie cu un apel de la Connor.

Connor a fost cel care i-a deschis uşa, cu ochii roşii şi buza superioară zvâcnindu-i.

Pip a intrat fără să spună nimic. L-a apucat de braţ, deasupra cotului, şi timp de o clipă au rămas tăcuţi. Apoi, i-a dat drumul, spunând:

— Unde este mama ta?

— Aici!

Vocea, care părea mai degrabă un cârâit, a condus-o pe Pip în sufrageria friguroasă. Lumina zilei era necorespunzătoare aici, prea dură, prea strălucitoare, prea vie. Iar Joanna stătea ghemuită, înfăşurată cu o pătură veche pe canapea, cu faţa ascunsă într-un şerveţel.

— A venit Pip! a spus Connor aproape în şoaptă.

Joanna şi-a ridicat privirea. Avea ochii umflaţi şi arăta diferit, ca şi când ceva s-ar fi sfărâmat în spatele chipului său.

Nu a vorbit, doar şi-a întins braţele, iar Pip s-a clătinat un pic înainte să se aplece spre canapea. Joanna a luat-o în braţe, iar Pip a făcut la fel, simţind pulsul mărit al femeii.

— Trebuie să îl sunăm pe detectivul Hawkins de la secţia de poliţie din Amersham, a spus Pip, retrăgându-se. Să îl întrebăm dacă au identifica…

— Arthur vorbeşte acum la telefon cu ei.

Joanna s-a mutat ca să-i facă loc lui Connor între ele. Şi imediat ce băiatul s-a aşezat, piciorul lui lipindu-se de al ei, Pip a auzit sunetul vocii lui Arthur devenind mai puternic în clipa în care a plecat din bucătărie şi a venit spre ei.

— Da! a spus el, intrând în cameră cu telefonul la ureche şi clipind când privirea i s-a oprit asupra lui Pip.

Părea cenuşiu la faţă, gura fiindu-i o linie încordată.

— Jamie Reynolds. Nu, *Reynolds,* cu R. Da! Numărul cazului? Ăăă…

Bărbatul şi-a îndreptat privirea spre Joanna, care a vrut să se ridice de pe canapea, dar a intervenit Pip.

— Patru nouă zero, a zis, iar Arthur a repetat cifrele după ea, la telefon. Zero unu cinci. Doi nouă trei.

Arthur a dat din cap în direcţia ei.

— Da! Dispărut de vinerea trecută. Arthur şi-a muşcat degetul mare, apoi a întrebat: Aţi aflat deja cui îi aparţine trupul găsit lângă A413? Nu! Nu, nu mă puneţi din nou în aşte…

Bărbatul s-a rezemat de uşă închizând-o, sprijinindu-şi capul cu un deget, ridându-şi pielea. Aşteptând.

Şi aşteptând.

Era cea mai groaznică aşteptare din viaţa lui Pip. Pieptul îi era atât de încordat, încât trebuia să forţeze aerul să intre şi să iasă pe nas. Şi cu fiecare respiraţie credea că i se face rău, înghiţind fierea.

Te rog! tot repeta ea, fără să ştie de cine se ruga. De oricine. *Te rog să nu fie Jamie! Te rog!* Îi promisese lui Connor că avea să-i găsească fratele. Îi promisese că avea să îl salveze. *Te rog, te rog, nu el!*

Şi-a plimbat privirea de la Arthur la Connor, care era lângă ea.

— Ar trebui să fiu aici? a şoptit Pip.

Dar Connor a dat aprobator din cap şi a luat-o de mână, palmele foarte ude ale celor doi lipindu-se. Pip l-a văzut apoi luând-o de mână şi pe mama

lui, care era în partea cealaltă.
Aşteptând.
Arthur avea ochii închişi, apăsând cu degetele mâinii libere pe pleoape atât de tare, încât probabil durea, pieptul ridicându-i-se cu mişcări sacadate.
Aşteptând.
Până ce…
— Da? a spus Arthur, deschizând ochii.
Lui Pip inima îi bătea atât de tare şi de repede, încât i se părea că întreaga ei fiinţă este doar o inimă înconjurată de piele.
— Bună ziua, domnule detectiv! a spus Arthur. Da, de asta sun. Da!
Connor i-a strâns şi mai mult mâna lui Pip, strivindu-i oasele.
— Da, înţeleg. Deci este…
Lui Arthur îi tremura mâna pe lângă corp.
— Da, înţeleg asta!
Băiatul a tăcut, ascultând la telefon.
Apoi faţa i-a căzut.
S-a spart în două.
S-a aplecat uşor înainte, telefonul atârnându-i în mână. Înălţându-şi cealaltă mână, a ridicat un pumn, scoţând un sunet puternic şi inuman care parcă i-a străbătut tot corpul.
Mâna lui Connor s-a înmuiat în cea a lui Pip, iar băiatul a dat să zică ceva.
Arthur s-a îndreptat, lacrimile curgându-i în gura deschisă.
— Nu este Jamie! a spus el.
— Poftim?
Joanna s-a ridicat în picioare, cuprinzându-şi faţa.
— Nu este Jamie! a repetat Arthur, înecându-se cu un suspin şi lăsând telefonul din mână. Este altcineva. Familia lui tocmai l-a identificat. Nu este Jamie!
— Nu este Jamie? a rostit Joanna, ca şi când încă nu ar fi îndrăznit să creadă.
— Nu! a zis Arthur, clătinându-se înainte ca să o tragă spre el, plângând în părul ei. Nu este băiatul nostru! Nu e Jamie!
Connor s-a dezlipit de lângă Pip, cu obrajii roşii şi brăzdaţi de lacrimi, şi i-a îmbrăţişat părinţii. S-au îmbrăţişat toţi trei şi au plâns; era un plânset de uşurare, tristeţe şi confuzie. Îl pierduseră pentru un timp. Preţ de câteva minute, în mintea lor şi a ei, Jamie Reynolds fusese mort.

Dar nu era el.

Pip şi-a dus la ochi mâneca puloverului, lacrimile căzând fierbinţi şi udând materialul.

Mulţumesc! i-a mulţumit în gând persoanei invizibile din mintea ei. *Mulţumesc!*

Mai aveau o şansă.

Ea mai avea o ultimă şansă.

Denumirea fişierului:

Crima perfectă: Instrucţiuni pentru fete cuminţi SEZONUL 2: Interviu cu Arthur Reynolds.wav

Pip: OK, înregistrez! Te simţi bine?

Arthur: Da! Sunt pregătit!

Pip: Aşadar, de ce nu ai vrut să fii intervievat sau să te implici până acum?

Arthur: Sincer? Eram furios. În mintea mea, eram convins că Jamie a fugit din nou de acasă. Şi el ştie cât de îngrijoraţi am fost prima dată când a făcut-o. Nu am vrut să tolerez ideea Joannei şi a lui Connor, cum că Jamie a dispărut cu adevărat, deoarece nu credeam că aşa stau lucrurile. Nu voiam să cred că este ceva în neregulă. Se pare că, în schimb, am preferat să fiu supărat pe Jamie. Dar cred că m-am înşelat. A trecut prea mult timp. Iar dacă ar fi fost undeva, acolo, ar fi auzit de podcastul tău până acum. Ar fi venit acasă dacă ar fi putut.

Pip: Şi de ce crezi că Jamie a fugit din nou? Din cauză că v-aţi certat, chiar înainte de comemorare?

Arthur: Da! Nu vreau să mă cert cu el; vreau doar ce e mai bine pentru Jamie. Vreau să îl stimulez să ia decizii inteligente pentru viaţa lui, să facă ceva ce îi place. Ştiu că este capabil de asta. Dar mi s-a părut „blocat” în ultimii câţiva ani. Poate abordez greşit problema. Pur şi simplu, nu ştiu cum să îl ajut.

Pip: Şi de ce v-aţi certat vinerea trecută?

Arthur: Este doar… Presiunea era de ceva vreme. M-a rugat recent să îi împrumut mulţi bani şi nu ştiu, a spus ceva care m-a făcut să îi vorbesc despre bani, responsabilitate şi găsirea unei cariere. Jamie nu a vrut să mă asculte.

Pip: Când te-a rugat să îi împrumuţi bani?

Arthur: O, a fost… Joanna era plecată la badminton, deci trebuie să fi fost într-o marţi. Da, marţi, 10 aprilie.

Pip: Ţi-a spus pentru ce îi trebuiau banii?

Arthur: Nu, tocmai asta e! Nu a vrut să îmi spună. A spus doar că era

foarte important pentru el. Deci, bineînţeles, l-am refuzat. Era o sumă ridicolă.

Pip: Dacă nu te deranjează să întreb, cât a vrut Jamie să-i împrumuţi?

Arthur: Nouă sute de lire.

Pip: Nouă sute?

Arthur: Da!

Pip: Exact nouă sute?

Arthur: Da! De ce? Ce este în neregulă?

Pip: Doar că… am auzit recent exact suma aceasta, în legătură cu altcineva. Un tip pe nume Luke Eaton a menţionat că a pierdut nouă sute de lire săptămâna asta. Şi cred că este implicat în dr… Ştii ce, voi cerceta chestiunea. Deci, după ce ai plecat de la bar vineri seara, la ce oră ai ajuns acasă?

Arthur: Nu-mi amintesc să mă fi uitat în mod special la ceas, dar cu siguranţă înainte de 23:30. Sau poate pe la 23:20.

Pip: Şi casa era goală, nu? L-ai văzut pe Jamie?

Arthur: Nu, eram singur. M-am dus la culcare, dar l-am auzit pe Connor venind mai târziu.

Pip: Şi este imposibil ca Jamie să fi venit pe furiş înainte de asta? Chiar înainte să te întorci?

Arthur: Imposibil! Am stat în living o vreme. Aş fi auzit uşa de la intrare.

Pip: Credem că Jamie s-a întors aici, ca să îşi ia hanoracul şi cuţitul, deci trebuie să fi sosit şi plecat din nou înainte să ajungi acasă. Ştii ceva despre cuţit?

Arthur: Nu! Nici măcar nu am ştiut că lipseşte înainte să îmi spună Joanna.

Pip: Deci unde ai fost tot weekendul trecut, când Jamie a dispărut? Connor mi-a menţionat că nu ai stat prea mult pe acasă.

Arthur: Am ieşit cu maşina să îl caut. Credeam că îşi varsă nervii pe undeva. Şi că pot să discut cu el, să remediez situaţia, să îl conving să vină acasă. Dar nu era nicăieri.

Pip: Te simţi bine?

Arthur: Nu! Sunt îngrozit că ultimul lucru pe care l-am făcut a fost să mă cert cu fiul meu. Ultimele cuvinte pe care le-am spus au fost la supărare. Nu i-am zis niciodată că îl iubesc şi mă tem că nu voi mai avea şansa aceasta. Jamie a venit la mine, mi-a cerut ajutorul şi l-am alungat. Jamie i-a

spus mamei tale că e vorba despre o chestiune de „viaţă şi de moarte”, nu-i aşa? Iar eu l-am refuzat. Eu sunt tatăl lui, el trebuia să apeleze la mine pentru orice. Mi-a cerut ajutorul şi l-am refuzat. Dar dacă toată situaţia asta este din vina mea? Dacă măcar aş fi acceptat, poate… poate…

Capitolul douăzeci şi opt

Copacii se legănau pe Cross Lane, retrăgându-se din faţa lui Pip când a trecut pe sub ei şi urmărindu-i umbra de dimineaţă, fără să o poată ajunge din urmă.

După ce toată lumea se calmase, îl dusese pe Connor la şcoală, lăsându-şi maşina acolo. Dar ea nu intrase. Mama sunase deja să anunţe că avea să întârzie, deci la fel de bine ar fi putut să profite de ocazie. Şi nu mai putea evita asta: trebuia să discute cu Nat da Silva. În acest moment, toate drumurile conduceau din nou la ea.

Chiar şi acesta de beton pe care mergea Pip, cu privirea aţintită la uşa vopsită în albastru.

A inspirat ca să îşi adune puterile şi a apăsat scurt pe sonerie de două ori. A aşteptat, cu pulsul încă mărit şi jucându-se neliniştită cu părul nepieptănat.

O siluetă s-a văzut prin sticla mată şi înceţoşată când s-a apropiat de uşă.

Aceasta s-a deschis cu un ţăcănit, iar Nat da Silva a apărut în prag cu părul blond-deschis prins la spate, dâre groase de rimel conturându-i ochii albăstrui.

— Bună! a spus Pip, cât de vesel a putut.

— La naiba! a bombănit Nat. Acum ce mai vrei?

— Trebuie să îţi pun nişte întrebări despre Jamie, a spus ea.

— Da, ei bine, ţi-am spus deja tot ce ştiu. Nu ştiu unde este şi încă nu m-a contactat.

Nat a întins mâna spre uşă ca să o închidă din nou.

— Au găsit un cadavru, a rostit Pip fără să gândească şi încercând să o oprească.

Asta a funcţionat.

— Nu era Jamie, dar ar fi putut fi. Au trecut şase zile, Nat, fără să dea vreun semn. Jamie are probleme serioase. Iar tu ai putea fi persoana care îl cunoaşte cel mai bine. Te rog! Vocea i s-a frânt, dar a găsit puterea să continue: Nu pentru mine. Ştiu că mă urăşti şi înţeleg de ce. Dar te rog să mă ajuţi, de dragul familiei Reynolds! Tocmai am fost acasă la ei şi, timp de douăzeci de minute, am crezut cu toţii că Jamie este mort.

A fost subtil, aproape prea subtil ca să observe, dar ceva s-a îmblânzit în privirea lui Nat. Ceva lucios şi trist a licărit în ochii ei.

— Tu… chiar crezi că are probleme? a întrebat ea încet.

— Încerc să fiu de ajutor, pentru familia lui, a zis Pip. Dar… nu ştiu.

Nat şi-a relaxat braţul, muşcându-şi buza inferioară palidă.

— Tu şi Jamie aţi mai vorbit în ultimele săptămâni?

— Da, puţin, i-a răspuns Nat.

— Ţi-a povestit vreodată de cineva cu numele Layla Mead?

Nat şi-a ridicat privirea, gândindu-se şi atingându-şi cu dinţii pielea de deasupra buzelor.

— Nu, n-am mai auzit numele acesta.

— Bine! Ştiu că ai spus că nu a făcut-o, dar a venit Jamie acasă la tine după comemorare, aşa cum era stabilit? Pe la 10:40 seara?

— Nu!

Nat şi-a înclinat capul, părul scurt şi alb alunecându-i pe frunte.

— Ţi-am spus, ultima dată când l-am văzut a fost la comemorare.

— Doar că… a început Pip. Ei bine, un martor ocular l-a văzut pe Jamie intrând în casa ta la ora aceea. A spus că era pe Cross Lane şi a descris exact casa ta.

Nat a clipit, iar acea blândeţe din ochii a dispărut.

— Ei bine, nu-mi pasă ce a spus nenorocitul tău de martor! Se înşală! a strigat ea. Jamie nu a venit aici.

— Bine, scuze! a renunţat Pip şi şi-a ridicat mâinile. Doar întrebam.

— Ei bine, mi-ai mai pus întrebarea aceasta şi ţi-am răspuns. Mai vrei să afli şi altceva?

Nat şi-a coborât din nou mâna spre uşă, apucând marginea.

— Mai este ceva, a spus Pip, uitându-se cu nelinişte la degetele lui Nat de pe uşă.

Ultima dată când venise, Nat îi trântise uşa în faţă. *Ai grijă, Pip!*

— Ei bine, e despre iubitul tău, Luke Eaton.

— Da, ştiu cum îl cheamă! a spus furioasă Nat. Ce e cu el?

— Doar…

Nu ştia cum să abordeze subiectul, aşa că a făcut-o repede.

— Ăăă, deci presupun că Luke este implicat în traficul de droguri; are un puşti care ia marfa de la o gaşcă din Londra, iar el o distribuie apoi diverşilor traficanţi din ţinut.

Nat s-a crispat.

— Şi locul de unde îşi ia marfa… este ferma abandonată unde a fost găsit trupul lui Andie. Dar şi cel în care a fost văzut Jamie ultima dată,

înainte să i se întâmple ceva. Aşadar, are probabil o legătură cu Luke.

Nat s-a agitat, monturile albindu-i-se când a apucat mai bine uşa.

— Şi mai e ceva, a continuat Pip, fără să-i dea lui Nat ocazia să vorbească. Puştiul pe care îl foloseşte Luke pentru a transporta drogurile a spus că Luke a fost furios săptămâna aceasta deoarece a pierdut nouă sute de lire. Şi asta este suma exactă pe care a vrut să o împrumute Jamie de la tatăl lui în urmă cu două săptămâni…

— Ce încerci să spui? a zis Nat, capul ei înclinat umbrindu-i ochii.

— Doar că poate Luke împrumută şi bani, şi i-a împrumutat bani lui Jamie sau ceva de genul acesta, dar Jamie nu i-a putut returna şi i-a cerut tatălui său, apoi a fost destul de disperat, încât să încerce să fure de la serviciu, spunând că este vorba despre o chestiune de viaţă şi de moarte… Pip s-a oprit o clipă, îndrăznind să îşi ridice privirea la Nat, apoi a continuat: Şi mă gândeam, când am mai vorbit cu tine… Mi s-a părut că ai reacţionat cumva când Luke a spus că a fost acasă toată noaptea, aşa că mă întrebam…

— O, doar te întrebai, nu-i aşa?

Lui Nat i-a tremurat buza superioară, iar Pip a simţit furia care emana din ea precum căldura.

— Ce este în neregulă cu tine? vorbim despre vieţile oamenilor. Nu poţi, pur şi simplu, să te joci cu ele pentru distracţia ta!

— Eu nu, este pentru…

— Nu am nicio legătură cu Jamie. Şi nici Luke nu are! a strigat Nat, păşind înapoi. Lasă-mă naibii în pace, Pip!

Vocea îi tremura.

— Te rog! Lasă-mă în pace!

Apoi chipul i-a dispărut în spatele uşii când a trântit-o, sunetul răsunând în acel gol din stomacul lui Pip şi însoţind-o când s-a îndepărtat.

★

A început să aibă acea senzaţie când a cotit spre Gravelly Way, îndreptându-se din nou spre şcoală. Era ca o energie electrostatică ce îi urca pe gât. Iar ea ştia ce e, mai simţise asta. Ochi. Cineva o privea.

S-a oprit pe stradă, uitându-se peste umăr. În spatele ei, pe Chalk Road, nu era decât un bărbat care împingea un cărucior, un tip pe care nu îl cunoştea, iar el se uita în jos.

S-a uitat în faţă, la ferestrele caselor care mărgineau strada, înălţându-se deasupra ei. La niciuna dintre ele nu se vedea vreun chip lipit de sticla

aburită din cauza respiraţiei. A scrutat maşinile parcate de-a lungul drumului. Nimic. Nimeni.

Pip ar fi putut jura că simţea asta. Sau poate doar îşi pierdea minţile.

Şi-a continuat drumul spre şcoală, cu mâna pe cureaua rucsacului. I-a luat un timp să îşi dea seama că nu îşi auzea paşii. Nu doar pe ai ei, în orice caz. Mai era un rând de paşi uşori care se auzeau din dreapta. Pip şi-a ridicat privirea.

— ’Neaţa! a strigat o voce din partea cealaltă a drumului.

Era Mary Scythe, de la *Kilton Mail,* însoţită de un labrador negru.

— Bună dimineaţa! i-a răspuns Pip la salut, dar i s-a părut gol chiar şi pentru urechile ei.

Din fericire, telefonul care suna a scăpat-o. S-a întors şi a apăsat ca să răspundă.

— Pip! a spus Ravi.

— O, Dumnezeule! a exclamat Pip, agăţându-se de vocea lui şi parcă înfăşurându-se cu ea. Nu îţi va veni să crezi ce s-a întâmplat în dimineaţa asta! La ştiri s-a spus că a fost găsit un cadavru, un bărbat alb de vreo douăzeci de ani. Deci m-am panicat, m-am dus acasă la familia Reynolds, dar ei au sunat şi nu era Jamie, era altcineva…

— Pip?

— …şi Arthur a fost în sfârşit de acord să discute cu mine. Şi mi-a spus că Jamie i-a cerut cu împrumut nouă sute de lire, exact suma pe care a zis Robin că a pierdut-o Luke săptămâna asta, deci…

— Pip?

— …este o coincidenţă prea mare ca să nu fie nimic, nu? Aşa că apoi m-am dus să o văd pe Nat, iar ea insistă că Jamie nu a fost acolo după…

— Pip, chiar vreau să taci şi să mă asculţi!

În sfârşit, Pip a auzit tonul din vocea lui, nou şi necunoscut.

— Poftim? Scuze! Poftim? a spus ea, oprindu-se din mers.

— Juriul tocmai a dat verdictul, a spus el.

— Deja? Şi?

Ravi nu a zis nimic, iar ea a auzit un ţăcănit când lui i s-a poticnit respiraţia în gât.

— Nu! a rostit Pip, inima bătându-i cu putere şi izbindu-i-se de coaste. Ravi? Ce e? Nu, nu-mi spune… nu se poate…

— A fost găsit nevinovat pentru toate capetele de acuzare.

Pip însă nu a auzit ce a mai spus, deoarece pulsul i-a vuit în urechi, ca o

furtună care îi pustia mintea. A întins mâna spre zidul de lângă ea şi s-a rezemat de acesta, lăsându-se pe vine ca să se aşeze pe trotuarul rece din beton.

— Nu! a şoptit ea, deoarece, dacă ar fi spus-o mai tare, ar fi ţipat.

Era posibil să ţipe: simţea sunetul răcâindu-i intestinele, luptându-se să iasă afară. Şi-a acoperit gura cu mâna, unghiile intrându-i în obraji.

— Pip! a spus cu blândeţe Ravi. Îmi pare atât de rău! Nu mi-a venit să cred! Încă nu-mi vine să cred! Nu este corect. Dacă aş fi putut face ceva să schimb situaţia, aş fi făcut-o. Orice. Pip? Te simţi bine?

— Nu! a spus ea printre degete.

Nu avea să mai fie niciodată bine. Asta era; cel mai rău lucru care s-ar fi putut întâmpla vreodată. Se gândise la asta, avusese coşmaruri din cauza asta, dar ştiuse că nu se putea întâmpla cu adevărat. Că nu avea să se întâmple. Dar tocmai se întâmplase. Iar adevărul nu mai conta. Max Hastings, nevinovat. Chiar dacă îl înregistrase recunoscând toate faptele. Chiar dacă ea ştia că era vinovat, dincolo de orice îndoială. Dar nu, ea, Nat da Silva, Becca Bell şi cele două femei de la universitate erau acum mincinoasele. Şi un violator în serie tocmai fusese eliberat.

S-a gândit din nou la Nat.

— O, Dumnezeule, Nat! a spus ea, luând mâna de la gură. Ravi, trebuie să plec, trebuie să mă întorc la Nat! Să mă asigur că este bine.

— Bine, te iu… A spus el, dar era prea târziu.

Pip deja apăsase butonul roşu, ridicându-se de jos când s-a întors spre Gravelly Way.

Ştia că Nat o ura, dar şi că aceasta nu trebuia să fie singură când afla vestea. Nimeni nu trebuia să fie singur într-o asemenea situaţie.

Pip a alergat, tenişii ei pocnind incomod pe ciment şi transmiţând vibraţiile în tot corpul. O durea pieptul, ca şi când inima ei ar fi vrut deja să cedeze. Dar ea a alergat, forţându-se mai mult când a cotit pe Cross Lane, înapoi spre acea uşă vopsită în albastru.

De data asta a bătut la uşă, uitând de sonerie deoarece era deja tulburată, rememorând ultimele câteva minute. Nu putea să se fi întâmplat asta, nu-i aşa? Nu putea fi adevărat. Nu părea real.

Silueta lui Nat a apărut în spatele sticlei mate, iar Pip a încercat să o citească, să o studieze, să afle dacă lumea lui Nat fusese deja distrusă.

Fata a deschis uşa, încordându-şi maxilarul imediat ce a văzut-o pe Pip stând acolo.

— Ce naiba, ţi-am spus…

Apoi în mod sigur a observat cum respira Pip şi groaza probabil întipărită pe chipul ei.

— Ce este? a spus repede Nat, deschizând de tot uşa. Jamie este bine?

— A-ai aflat? a zis Pip, iar vocea i s-a părut ciudată, ca şi când nu i-ar fi aparţinut. Verdictul?

— Poftim?

Nat a mijit ochii.

— Nu, încă nu m-a sunat nimeni. Au terminat? Ce…

Pip a văzut clipa în care Nat a înţeles expresia de pe chipul ei. Clipa în care i s-a schimbat privirea.

— Nu! i-a răspuns ea, mai mult şoptind cuvântul.

S-a îndepărtat de uşă, clătinându-se şi cuprinzându-şi faţa cu mâinile când a suspinat, iar ochii i s-au umplut de lacrimi.

— Nu!

Cuvântul a fost un ţipăt gâtuit şi sufocant de data asta. Nat s-a izbit de peretele din hol, rezemându-se. O fotografie a căzut din agăţătoare, spărgându-se când a atins podeaua.

Pip a ţâşnit înainte, intrând în casă şi cuprinzând-o de subsuori pe Nat când aceasta a alunecat pe lângă perete. S-a dezechilibrat însă şi au căzut amândouă, Nat direct pe podea, iar Pip în genunchi.

— Îmi pare rău! a spus Pip. Îmi pare atât de rău!

Nat plângea, dar lacrimile i s-au înnegrit când i-au curs repede pe chipul machiat.

— Nu poate fi adevărat! a strigat ea. Nu poate fi adevărat! RAHAT!

Pip s-a aplecat înainte, cuprinzând-o pe Nat în braţe. Credea că Nat avea să se îndepărteze, să o respingă. Dar nu a făcut-o. S-a sprijinit de Pip şi i-a cuprins gâtul cu braţele când s-a ţinut strâns de ea, ascunzându-şi faţa în umărul ei.

Nat a ţipat, sunetul fiind înăbuşit; prin pulover, Pip i-a simţit respiraţia fierbinte şi sacadată pe piele. Apoi fata a început să plângă, făcându-le pe amândouă să tremure.

— Îmi pare foarte rău! a şoptit Pip.

Capitolul douăzeci şi nouă

Ţipătul lui Nat nu a mai părăsit-o. Îl simţea acolo, parcă zvârcolindu-i-se pe sub piele. Îl simţea fierbând când a intrat la ora de istorie la optsprezece minute după ce se sunase, iar domnul Clark o mustrase „A, Pip! La ora asta se vine? Crezi că timpul tău este mai preţios decât al meu?”

„Nu, domnule, îmi pare rău!” îi răspunsese ea încet, când, de fapt, nu voia decât să ţipe, să îi spună că da, probabil era. Se aşezase în spate, lângă Connor, strângând pixul în mână până când acesta s-a rupt, bucăţile de plastic împrăştiindu-i-se printre degete.

Clopoţelul a anunţat pauza de prânz, iar ea şi Connor au ieşit din clasă. Băiatul aflase de verdict de la Cara, deoarece Ravi îi trimisese un mesaj, îngrijorat că nu primise veşti de la Pip.

— Îmi pare rău! a fost tot ce a spus Connor când s-au îndreptat încet spre cantină.

Era tot ce puteau zice el şi Pip, dar nicio părere de rău nu ar fi putut să îndrepte vreodată situaţia.

I-au găsit pe ceilalţi la locurile lor obişnuite de la masă, iar Pip s-a aşezat lângă Cara, strângându-i mâna în semn de salut.

— I-ai spus lui Naomi? a întrebat-o Pip.

Cara a încuviinţat cu o mişcare din cap.

— Este devastată, nu îi vine să creadă.

— Da, e nasol, a spus Ant cu voce tare, în timp ce înfuleca un al doilea sandvici.

Pip s-a întors spre el.

— Şi tu unde ai fost ieri, când am organizat căutarea?

Ant a înghiţit şi a început să îşi aranjeze sprâncenele, cu un aer ofensat

— Era miercuri – am fost la fotbal, i-a răspuns fără să se uite măcar la Connor.

— Lauren? a zis Pip.

— Ce… Mama m-a obligat să rămân acasă şi să învăţ la franceză, a zis pe un ton piţigăiat şi defensiv. Nu mi-am dat seama că te aşteptai să fim toţi acolo.

— Fratele celui mai bun prieten al tău este dispărut, a spus Pip şi l-a simţit pe Connor încordându-se lângă ea.

— Da, înţeleg asta! a zis Ant şi a schiţat un zâmbet în direcţia lui

Connor. Şi îmi pare rău, dar nu cred că eu sau Lauren vom schimba situaţia.

Pip voia să se mai ia de ei, să îşi hrănească ţipătul de sub piele, dar cineva din spatele lui Ant a distras-o, făcând-o să îşi ridice privirea. Tom Nowak râdea zgomotos la o masă cu prietenii lui.

— Scuzaţi-mă! a spus Pip, deşi se ridicase deja, ocolind repede masa lor şi traversând cantina zgomotoasă. Tom! a repetat, rostind numele băiatului mai tare, astfel încât să acopere hohotele.

Tom şi-a pus pe masă sticla de cola şi s-a întors spre ea. Pip i-a observat pe câţiva din prietenii lui pe banca opusă, şoptind şi înghiontindu-se.

— Bună, ce faci? a salutat-o el şi i-a zâmbit relaxat, lucru care a enervat-o şi mai mult pe Pip.

— M-ai minţit, nu-i aşa?

Nu era o întrebare, iar ea nu a aşteptat un răspuns. Cel puţin renunţase să-i mai zâmbească fals.

— Nu l-ai văzut pe Jamie Reynolds vineri seara. Mă îndoiesc de faptul că ai fost pe lângă Cross Lane. Ai menţionat acea stradă pentru că era aproape de locul petrecerii şi m-ai lăsat să presupun restul. Am influenţat martorii fără să vreau. Ai văzut cum am reacţionat la numele străzii şi la culoarea uşii de la intrare şi te-ai folosit de asta ca să mă manipulezi. M-ai făcut să cred ceva ce nu s-a întâmplat!

Oamenii urmăreau acum de la mesele alăturate, un val de capete uşor întoarse şi priviri pătrunzătoare.

— Jamie nu a fost acasă la Nat da Silva în seara aceea, iar tu nu ai văzut nimic! Eşti un mincinos! Pip a rânjit la el şi a continuat: Ei bine, bravo, bună treabă Tom, am să te menţionez în podcastul meu! Ce sperai să obţii cu asta?

Tom s-a bâlbâit, ridicând degetul în timp ce îşi căuta cuvintele.

— Să fii celebru pe internet? Asta voiai? l-a întrebat furioasă Pip. Vrei să faci reclamă la ceva pe SoundCloud sau ce? Ce naiba este în neregulă cu tine? Cineva a dispărut. Viaţa lui Jamie este în joc, iar tu decizi că e o idee bună să mă faci să îmi pierzi timpul!

— Eu nu…

— Eşti jalnic! a spus ea. Şi ştii ce? Deja mi-ai dat în scris acordul să îţi folosesc numele şi imaginea, deci voi menţiona şi asta în podcast. Să văd cum ai să te descurci când vei fi urât de tot internetul!

— Nu, nu ai voie să… a început Tom.

Însă furia a preluat controlul mâinii lui Pip, ghidând-o când s-a întins să

ia sticla deschisă de cola a lui Tom. Şi fără să stea pe gânduri – fără măcar să ezite –, Pip i-a turnat conţinutul sticlei în cap.

O cascadă de lichid maroniu efervescent s-a prelins peste el, udându-i părul şi faţa şi făcându-l să mijească ochii. Prin sală s-au auzit suspine şi hohote de râs, însă cu doar câteva secunde înainte ca Tom să poată reacţiona.

— Căţea ce eşti! i-a strigat băiatul şi s-a ridicat în picioare, ducându-şi mâinile la ochi ca să se şteargă.

— Să nu mă mai superi vreodată! a spus Pip şi a aruncat sticla goală la picioarele lui Tom cu un zăngănit care a răsunat prin sala acum parcă prea liniştită.

Fata s-a îndepărtat, scuturându-şi mâna de picăturile de cola. În vremea asta, o sută de ochi o urmăreau cu atenţie, însă fără ca vreunul dintre cei prezenţi să-i întâlnească privirea.

Cara o aştepta la locul obişnuit, lângă uşile duble din apropierea clasei unde făceau engleza, penultima oră din zi. Însă când Pip a traversat holul spre ea, a observat ceva: o şuşoteală când a trecut, oamenii adunându-se ca să discute, ţinând mâinile la gură şi uitându-se la ea. Ei bine, era imposibil ca *toţi* să fi fost la cantină la prânz. Şi, în orice caz, lui Pip nu îi păsa ce credeau. Tom Nowak era cel care trebuia bârfit, nu ea.

— Bună! a spus când a ajuns lângă Cara.

— Bună, ăăă…

Şi Cara se comporta ciudat, strâmbând din buze ca atunci când era ceva în neregulă.

— Ai văzut?

— Ce să văd?

— Articolul din WiredRip. Cară şi-a coborât privirea la telefonul din mână, explicându-i: Cineva l-a legat de evenimentul de pe Facebook pe care l-ai organizat pentru Jamie.

— Nu! a spus Pip. De ce, ce scrie?

— Ăăă…

Cara s-a oprit. S-a uitat în jos, a atins ecranul cu degetele şi apoi i l-a dat lui Pip.

— Cred că ar trebui să îl citeşti!

WIREDRIP.com
Ştiri > Teste > Tv&Filme > Video Ce e la modă > Mai multe ✓

În tendinţe

Se pare că podcastul sezonului 2 din Crima perfectă: Instrucţiuni pentru fete cuminţi nu este ceea ce pare…

Crima perfectă. Instrucţiuni pentru fete cuminţi a revenit exploziv, săptămâna aceasta, odată cu lansarea de marţi a primului episod dintr-un nou mister. Jamie Reynolds, în vârstă de 24 de ani, a dispărut din oraşul natal al prezentatoarei Pip Fitz-Amobi. Poliţia nu vrea să îl caute, aşadar Pip a luat iniţiativa, încărcând episoade în timpul anchetei sale.

Dar există vreun motiv real pentru care poliţia să nu îl caute pe Jamie?

O sursă apropiată a lui Pip ne-a dezvăluit în exclusivitate că tot sezonul podcastului este, de fapt, o născocire. Jamie Reynolds este fratele mai mare al unuia dintre cei mai apropiaţi prieteni ai lui Pip, iar sursa noastră afirmă că dispariţia lui Jamie a fost plănuită de cei trei, ca să lanseze un nou sezon captivant al podcastului şi să valorifice popularitatea primului. Interesul lui Jamie de a le face jocul cu dispariţia lui a fost motivată financiar, Pip promiţându-le fraţilor o sumă frumoasă după difuzarea sezonului, ea asigurându-şi noi contracte de sponsorizare bănoase.

Aşadar, ce credeţi? Jamie Reynolds a dispărut măcar? Ne păcăleşte regina adolescentă a criminalisticii? Spuneţi-vă părerea mai jos, într-un comentariu.

Capitolul treizeci

Alt hol plin de elevi care dădeau târcoale.

Pip şi-a ţinut capul plecat când şi-a făcut cu greu loc printre ei, spre dulap. Era sfârşitul zilei; în mod clar, trecuse suficient timp, încât articolul să se fi răspândit în toată şcoala.

Însă nu a reuşit să ajungă la dulap. Câţiva elevi de clasa a unsprezecea stăteau în faţa lui, vorbind, adunaţi într-un cerc restrâns de rucsacuri ce se loveau. Pip s-a oprit şi s-a uitat lung la ei, până când una dintre fete a observat-o, aşa că a căscat ochii şi şi-a înghiontit prietenii, făcându-i să tacă. Grupul s-a împrăştiat imediat, îndepărtându-se de ea şi renunţând la şuşoteli şi chicote.

Pip şi-a deschis dulapul şi şi-a lăsat înăuntru manualul de politică. Atunci când şi-a retras mâna, a observat o bucăţică de hârtie împăturită care fusese probabil strecurată prin spaţiul de deasupra uşii.

A luat-o şi a despăturit-o

Cu litere mari şi negre scria: *Te avertizez pentru ultima dată, Pippa! Renunţă!*

Ţipătul din ea a licărit din nou, urcându-i pe gât. Câtă imaginaţie! Scria exact acelaşi lucru ca în biletul pe care i-l lăsase în octombrie Elliot Ward în dulap.

Pip a strâns biletul în pumn, mototolindu-l. A aruncat cocoloşul de hârtie pe jos şi a trântit uşa dulapului.

Cara şi Connor stăteau chiar în spatele acestuia, aşteptând-o.

— E totul în regulă? a întrebat Cara, îngrijorarea citindu-i-se pe chipul blând.

— N-am nimic, i-a răspuns Pip şi s-a întors ca să meargă cu ei pe hol.

— Ai văzut? a zis Connor. Pe internet, oamenii chiar cred asta; spun că li se pare puţin prea complicat. Că pare regizat.

— Te-am avertizat! a rostit Pip supărată, pe un ton plin de furie. Să nu citeşti niciodată comentariile!

— Dar…

— Bună! a strigat Ant când au cotit pe lângă laboratorul de chimie.

El, Lauren şi Zach erau chiar în spatele lor, în direcţia opusă.

Au aşteptat ca toţi ceilalţi să îi ajungă din urmă şi să li se alăture, Ant ţinând pasul cu Pip.

— Toată şcoala vorbeşte despre tine! a zis el, iar Pip a văzut cu coada ochiului că se uita la ea.

— Ei bine, toată şcoala este plină de idioţi! l-a repezit Cara, grăbindu-se să vină în partea cealaltă a lui Pip.

— Probabil, a ridicat din umeri Ant, aruncând o privire în urmă la Lauren. Dar tocmai ne gândeam că, nu ştiu, pare oarecum convenabil.

— Ce pare convenabil? a întrebat Pip aproape ameninţător; poate nimeni altcineva nu sesizase tonul, în afară de ea.

— Ei bine, toată situaţia cu Jamie, a zis Lauren.

— O, serios?

Pip i-a aruncat o privire cruntă în semn de avertisment.

— Connor, ţi se pare convenabil că fratele tău a dispărut?

Connor a deschis gura, dar nu ştia cum să răspundă, şi tot ce s-a auzit a fost un cârâit între *da* şi *nu.*

— Ştii totuşi ce vreau să spun, a continuat Ant. Mă refer la chestia cu impostoarea… De fapt, nu ştii cum se numeşte vinovata, deoarece este o persoană care nu există în realitate. Apoi, mă gândesc la tot ce s-a întâmplat în seara comemorării organizate pentru Andie şi Sal. La cuţitul care lipsea şi pe care l-ai găsit cu totul întâmplător la ferma aia înfiorătoare. Totul este puţin cam… convenabil, nu-i aşa?

— Taci, Ant! a spus încet Zach, rămânând în urmă ca să păstreze distanţa, de parcă ar fi simţit că urma ceva.

— Ce naiba? Cara s-a uitat uluită la Ant, nevenindu-i să-şi creadă urechilor, şi a ripostat: Dacă mai zici o dată cuvântul „convenabil”, te omor cu mâna mea!

— Brr! a chicotit Ant, ridicând mâinile. Ziceam şi eu aşa!

Dar Pip nu auzea ce spunea pentru că îi ţiuiau urechile, un şuierat, întrerupt de propria-i voce care întreba: *Ai pus tu cuţitul acolo? Ai fi putut să o faci? Oare Jamie a dispărut? Oare Layla Mead este o persoană reală? Este măcar ceva real din toate acestea?*

Nu ştia cum de mai mergea, deoarece nu-şi simţea picioarele. Simţea un singur lucru. Ţipătul i se înfăşurase acum în jurul gâtului, strângând tot mai mult, ca şi când ar fi avut propriul scop.

— Nu mă voi supăra, l-a auzit pe Ant. Ca să fiu sincer, dacă totul *este* o născocire, cred că este o idee genială! În afară de, ştii tu, faptul că ai fost prinsă. Şi că nu ne-ai spus mie şi lui Lauren.

— Deci îi faci mincinoşi pe Pip şi Connor? a izbucnit Cara. Maturizează-

te, Ant, şi nu mai fi un ticălos tot timpul!

— Hei! a intervenit Lauren. *Tu* eşti o ticăloasă!

— O, serios?

— Oameni buni! a spus Connor, dar nimeni nu l-a băgat în seamă.

— Deci unde este Jamie? a întrebat Ant. Se ascunde prin vreun motel, pe undeva?

Pip ştia că băiatul doar o tachina, dar pur şi simplu nu putea controla situaţia, nu putea…

Uşile duble s-au deschis spre interior în capătul holului, iar directoarea, doamna Morgan, şi-a făcut apariţia. Femeia a mijit ochii, apoi s-a luminat la faţă.

— A, Pip! a strigat ea pe hol. Trebuie să discut urgent cu tine, înainte să pleci acasă!

— Ai fost prinsă, a şoptit Ant, făcând-o pe Lauren să pufnească. Haide, s-a terminat acum! Ai putea la fel de bine să ne spui adevărul.

Dar totul se transformase în foc în mintea lui Pip.

S-a întors şi a întins braţele.

Cu mâinile pe pieptul lui Ant, l-a împins cu toată forţa de-a latul holului, până ce băiatul s-a izbit într-un rând de dulapuri.

— Ce nai…

Pip a ridicat cotul, lipindu-şi antebraţul de gâtul lui Ant şi ţintuindu-l. L-a aţintit cu privirea şi, în cele din urmă, s-a eliberat.

I-a ţipat în faţă. Strigătul i-a rănit gâtul şi ochii, alimentându-se din acel gol nesfârşit pe care îl simţea în stomac.

Pip a ţipat; doar ea şi ţipătul mai existau.

Capitolul treizeci şi unu

— Ai fost suspendată?

Pip s-a trântit pe taburetul din bucătărie, evitând privirea tatălui ei.

— Da!

Mama stătea în partea cealaltă a camerei, iar Pip era la mijloc. Femeia vorbea din picioare, pe deasupra capului fiicei sale.

— Pentru trei zile. Cum rămâne cu plecatul la Cambridge, Pippa?

— Cine era celălalt elev? a întrebat tata, vocea îmblânzindu-i-se parcă în vreme ce a mamei devenea tot mai dură şi mai tăioasă.

— Anthony Lowe.

Pip şi-a ridicat privirea, surprinzând expresia tatălui ei: buza de jos a acoperit-o pe cea superioară, pielea din jurul ochilor ridându-se ca şi când nu ar fi fost surprins.

— De ce te strâmbi aşa? l-a întrebat soţia lui.

— Nu mă strâmb! s-a apărat tatăl, care a renunţat să se mai facă feţe, feţe. Doar că puştiul acela nu mi-a plăcut niciodată prea mult.

— Şi cu ce ne ajută asta acum, Victor? a izbucnit mama.

— Cu nimic, scuze! a spus el, făcând un schimb de priviri cu Pip.

Gestul fost rapid, dar suficient, iar ea s-a simţit mai puţin singură în mijlocul camerei.

— De ce ai făcut-o, Pip?

— Nu ştiu!

— Nu ştii? a întrebat mama. L-ai împins într-un dulap, punându-i braţul în gât. Cum să nu ştii cum s-a întâmplat? Ai avut noroc că Zach, Cara şi Connor au fost acolo şi te-au apărat în faţa doamnei Morgan, spunând că Ant te-a provocat, altfel ai fi fost exmatriculată.

— Cum te-a provocat, buclucaşo? a întrebat tata.

— M-a făcut mincinoasă, a spus ea. Internetul crede că sunt o mincinoasă. Cei doisprezece juraţi cred că sunt o mincinoasă. Prietenii mei cred că sunt o mincinoasă. Aşadar, acum sunt o mincinoasă, iar Max Hastings este băiatul cel bun.

— Îmi pare rău pentru verdict! a spus mama. Probabil îţi este foarte greu.

— Este mai greu pentru cele pe care le-a drogat şi violat, a zis Pip.

— Da, este nedrept şi îngrozitor! a confirmat mama, încruntându-se. Dar asta nu este o scuză pentru comportamentul tău violent.

— Nu caut vreo scuză. Nu am de gând să-mi cer iertare! a spus categoric Pip. S-a întâmplat şi nu mă simt vinovată. A meritat-o!
— Ce vrei să spui? a întrebat-o mama. Nu îţi stă în fire.
— Dar dacă îmi stă? a răbufnit Pip şi s-a ridicat de pe taburet. Dacă exact aşa sunt?
— Pip, nu ţipa la mama ta! a spus tata, îndreptându-se către soţia lui şi abandonând-o pe fiică în mijlocul camerei.
— Ţip? Serios? a zis Pip, ţipând acum cu adevărat. La asta ne concentrăm? Un violator în serie a fost eliberat azi. Jamie este dispărut de şase zile şi s-ar putea să fie mort. Dar adevărata problemă este că ţip!
— Calmează-te, te rog! a spus el.
— Nu pot! Nu mă mai pot calma! De ce ar trebui să o fac?

★

Telefonul ei era pe podea, cu ecranul în jos. Nu se mai uitase la el timp de o oră, timp în care stătuse sub birou, ţinându-se de degetele de la picioare. Avea capul lipit de piciorul rece al mobilierului din lemn, ascunzându-şi astfel privirea de lumină.
Nu coborâse la cină, afirmând că nu îi era foame, chiar dacă tatăl ei urcase şi spusese că nu trebuiau să discute despre asta de faţă cu Josh. Ea însă nu voia să stea acolo, la masă, parte a unui armistiţiu fals, care masca o ceartă. Ştia că era una care nu se putea încheia, deoarece nu regreta. Şi exact asta voia mama ei de la Pip, să regrete.
La uşa de la intrare a auzit o bătaie al cărei ritm îi era cunoscut: *lung-scurt-lung*. Uşa s-a deschis şi închis, apoi a auzit şi paşii pe care îi cunoştea, târşâitul tenişilor lui Ravi pe podeaua de lemn înainte să îi scoată şi să îi lase frumos pe covorul de la intrare.
Iar următorul lucru pe care l-a auzit a fost vocea mamei ei lângă scări.
— Este în camera ei. Vezi dacă poţi să îi bagi minţile în cap!
Intrat în cameră, Ravi nu a reuşit să o găsească înainte ca ea să-i spună încet:
— Sunt aici, jos!
El s-a aplecat, iar genunchii i-au trosnit uşor.
— De ce nu răspunzi când te sun? a întrebat-o Ravi.
Pip s-a uitat la telefonul care era departe de ea, cu ecranul în jos.
— Te simţi bine? a spus el.
În clipa aceea, Pip şi-a dorit mai mult decât orice să nege, să iasă de sub birou şi să se sprijine de Ravi. Să rămână acolo, sub privirea lui, care să o

învăluie, şi să nu mai iasă niciodată afară. Să îi permită să îi spună că totul urma să fie bine, chiar dacă niciunul dintre ei nu ştia că aşa avea să fie. Voia doar ca, o vreme, să fie acea Pip pe care o cunoştea Ravi. Doar că fata aceea nu era acum aici. Şi, de fapt, poate chiar dispăruse.

— Nu! a fost răspunsul ei.

— Părinţii tăi îşi fac griji.

— Nu am nevoie de grija lor! s-a smiorcăit ea.

— Şi eu îmi fac griji pentru tine, a spus el.

Pip şi-a sprijinit din nou capul de birou.

— Nici de grija ta nu am nevoie.

— Vrei să ieşi şi să stăm puţin de vorbă? a întrebat-o cu blândeţe. Te rog!

— A zâmbit? a întrebat ea. A zâmbit când a fost declarat „nevinovat”?

— Nu i-am văzut faţa.

Ravi a întins o mână ca să o ajute pe Pip să iasă de sub birou. Fata nu a apucat-o, ridicându-se singură în picioare.

— Pariez că a zâmbit, a zis Pip şi şi-a trecut un deget peste marginea ascuţită a biroului, apăsând până a simţit durerea.

— Ce contează?

— Contează! a spus ea.

— Îmi pare rău!

Ravi a încercat să se uite în ochii ei, dar Pip îşi tot muta privirea.

— Dacă aş fi putut să fac ceva să schimb verdictul, aş fi făcut-o. Orice! Dar acum nu putem să facem nimic. Iar tu eşti suspendată pentru că eşti foarte furioasă pe Max… Să ştii că tipul nu merită nimic din toate astea.

— Aşadar, câştigă, pur şi simplu?

— Nu, eu…

Ravi nu şi-a mai terminat propoziţia şi s-a apropiat cu braţele întinse ca să o îmbrăţişeze. Şi poate din cauză că şi-a amintit chipul înclinat al lui Max sau nu a vrut ca Ravi să se apropie prea mult de ţipătul care încă zvâcnea în ea, s-a retras din calea lui.

— Ce…

Băiatul şi-a lăsat braţele pe lângă corp, întristându-se.

— Ce faci?

— Nu ştiu!

— Deci, ce este, acum vrei să urăşti pe toată lumea, inclusiv pe mine?

— Probabil, a spus ea.

— Pip…

— Ei bine, ce rost are? Vocea i s-a poticnit în gâtul uscat, însă a găsit puterea de a continua: Ce rost a avut tot ce am făcut în ultimul an? Credeam că o fac pentru adevăr. Dar ghici ce? Adevărul nu contează. Deloc! Max Hastings este nevinovat, eu sunt o mincinoasă, iar Jamie Reynolds nu este dispărut. *Acesta* e adevărul acum, a spus Pip, iar ochii i s-au umplut de lacrimi. Dacă nu pot să-l salvez? Dacă nu sunt destul de bună ca să îl salvez? Nu sunt bună, Ravi, eu…

— Îl vom găsi, a spus Ravi.

— Eu *trebuie* să o fac.

— Şi crezi că eu nu? a zis el. Poate nu îl cunosc la fel de bine ca tine şi nu pot să explic asta, dar am nevoie ca Jamie să fie în regulă. L-a cunoscut pe fratele meu, era prieten cu el şi cu Andie la şcoală. Este ca şi când totul se repetă după şase ani, iar de data asta chiar am o şansă, una mică, să dau o mână de ajutor să-l salvăm pe fratele lui Connor, pentru că nu am avut nicio speranţă să îl salvez pe al meu. Ştiu că Jamie nu este Sal, dar mi se pare că am o a doua şansă. Nu eşti pe cont propriu, deci nu mai alunga lumea. Nu mă mai alunga!

A apucat biroul cu ambele mâini, oasele ieşindu-i prin piele. Trebuia să se îndepărteze de ea, în caz că lui Pip îi era iarăşi imposibil să-şi controleze ţipătul.

— Vreau doar să fiu singură.

— Bine! a spus Ravi, scărpinându-şi inutil ceafa. Voi pleca. Ştiu că te manifeşti aşa doar pentru că eşti furioasă. Şi eu sunt. Şi nu vorbeşti serios, ştiu că nu o faci, a spus el şi a oftat. Să mă anunţi când îţi aminteşti cine sunt! Cine eşti tu.

Ravi s-a îndreptat spre uşă, cu mâna zăbovindu-i în aer în faţa ei şi cu capul uşor înclinat.

— Te iubesc! a spus furios, fără să se uite la ea.

A apăsat puternic pe clanţă şi a ieşit, uşa zdruncinându-se în urma lui.

Capitolul treizeci şi doi

Mă îngreţoşează.

Asta scria în mesajul de la Naomi Ward.

Pip s-a ridicat în pat, apăsând pe fotografia trimisă de Naomi odată cu mesajul.

Era o captură de ecran de pe Facebook. O postare de-a lui Nancy Tangotits: numele profilului lui Max Hastings. O fotografie cu Max, părinţii şi avocatul lui, Christopher Epps. Erau adunaţi în jurul unei mese într-un restaurant luxos, cu stâlpi albi şi o colivie imensă şi albastră în fundal. Max ridicase telefonul ca să îi prindă pe toţi în fotografie, zâmbind şi ţinând paharele de şampanie în mâini.

Îi etichetase la hotelul Savoy din Londra, iar în comentariul de deasupra scria: *sărbătorind…*

Încăperea a început imediat să se micşoreze, parcă apropiindu-se de Pip. Zidurile înaintau, iar umbrele din colţuri se întindeau ca să o apuce. Nu mai putea rămâne aici. Trebuia să plece înainte să se sufoce în camera asta.

A ieşit pe uşă, clătinându-se şi cu telefonul în mână, trecând tiptil pe lângă camera lui Josh, spre scări. Băiatul era deja în pat, dar venise mai devreme să o vadă şi-i şoptise „M-am gândit că poate ţi-e foame”, lăsându-i un pachet de Pom-Bears pe care îl luase din bucătărie. „Şşş, să nu le spui mamei şi tatei!”

Pip auzea sunetele părinţilor care se uitau la televizor în living, aşteptând să înceapă emisiunea lor de la ora nouă. Cei doi vorbeau, dar, în ciuda uşii care distorsiona cuvintele, pe unul l-a auzit clar: era numele ei.

În linişte, s-a încălţat cu tenişii, şi-a luat cheile şi s-a furişat pe uşa de la intrare, închizând-o încet în urma ei.

Ploua torenţial, iar stropii care se izbeau de pământ i-l împroşcau pe glezne. Era în regulă. Trebuia să iasă, să îşi limpezească mintea. Şi poate ploaia avea să o ajute să scape de furia fierbinte, până n-ar fi rămas decât nişte urme carbonizate.

A traversat în fugă drumul, intrând în pădurea din partea cealaltă. Aici era întuneric beznă, dar copacii o fereau de ploaie. Şi asta era bine, până când ceva nevăzut a foşnit prin tufe şi a speriat-o. S-a întors spre drum, luminat de lună şi complet ud. Ar fi trebuit să îi fie frig – tremura –, dar nu putea să simtă cu adevărat răcoarea. Şi nu ştia unde să se ducă. Voia doar să

se plimbe, să fie afară, unde nimic nu o putea constrânge. Aşa că s-a plimbat până în capătul Martinsend Way şi înapoi, oprindu-se înainte să ajungă acasă, întorcându-se şi mergând din nou pe drum. Înainte şi înapoi, şi din nou, urmărindu-şi gândurile şi încercând să le înţeleagă.

Părul îi era ud când s-a întors a treia oară. S-a oprit brusc. Sesizase mişcare. Cineva mergea pe peluza din faţa casei lui Zach. Doar că nu mai era casa lui Zach. Silueta îi aparţinea lui Charlie Green, care ducea în braţe un sac plin la tomberonul din apropierea aleii.

Acesta a tresărit când a văzut-o ieşind din întuneric.

— A, Pip, scuze! a spus, râzând şi aruncând sacul în tomberon. M-ai speriat! Eşti… S-a oprit şi s-a uitat la ea, apoi a exclamat: Dumnezeule, eşti udă leoarcă! De ce nu porţi o jachetă?

Pip nu ştia ce să-i răspundă.

— Ei bine, aproape ai ajuns acasă. Intră şi usucă-te! a spus el, amabil.

— E-eu… s-a bâlbâit ea şi cu dinţii clănţănindu-i. Nu pot să mă duc acasă. Nu încă.

Charlie şi-a înclinat capul, uitându-se în ochii ei.

— O, bine, a spus el, stângaci. Ei bine, vrei să vii puţin la noi?

— Nu! Mulţumesc! a adăugat ea grăbită. Nu vreau să stau înăuntru.

— O, în regulă. Charlie a şovăit, uitându-se înapoi spre casa lui, apoi a sugerat: Ei bine, ăăă… vrei să stai sub verandă, ca să nu te plouă?

Pip tocmai voia să refuze, dar, de fapt, poate că acum îi era frig. A dat aprobator din cap.

— Bine, sigur! a spus Charlie, făcându-i semn să îl urmeze pe alee.

Au păşit pe treptele acoperite de la intrare, iar el s-a oprit.

— Vrei ceva de băut sau altceva? Un prosop?

— Nu, mulţumesc! a zis Pip, aşezându-se pe treapta uscată de la mijloc.

— Bine. Charlie a încuviinţat printr-un semn cu capul, dându-şi la o parte părul roşcat de pe faţă, apoi a întrebat-o: Deci, ăăă, eşti bine?

— Eu… a început Pip. Am avut o zi proastă.

— Oh! a exclamat el şi s-a aşezat pe o treaptă mai jos. Vrei să vorbeşti despre asta?

— Nu prea ştiu cum.

— Eu… ţi-am ascultat podcastul şi noile episoade despre Jamie Reynolds. Te pricepi la ceea ce faci. Şi eşti curajoasă. Orice te-ar deranja, sunt sigur că vei găsi o soluţie.

— Azi l-au găsit nevinovat pe Max Hastings.

— O! a oftat Charlie, întinzându-şi picioarele. Rahat! Asta nu e bine!

— Puţin spus! a inspirat ea zgomotos pe nări, ştergându-şi picăturile de ploaie de pe vârful nasului.

— Ştii, a spus el, dacă te consolează, justiţia ar trebui să stabilească ce este corect şi incorect, bine şi rău. Dar uneori cred că se înşală aproape la fel de mult ca atunci când face dreptate. Am aflat şi eu asta şi este greu de acceptat. Ce faci când cei care ar trebui să te protejeze nu o fac?

— Am fost prea naivă! a bombănit Pip. Practic li l-am predat pe Max Hastings, după tot ce s-a aflat anul trecut. Şi chiar am crezut că este un fel de victorie, că răul va fi pedepsit. Deoarece era adevărat, iar adevărul era cel mai important lucru pentru mine. Este singurul lucru în care cred şi singurul de care îmi pasă: să aflu adevărul, indiferent de preţ. Şi adevărul e că Max Hastings e vinovat şi urma să plătească pentru faptele lui. Dar justiţia nu există, iar adevărul nu contează, nu în lumea reală, iar acum ei l-au eliberat.

— O, justiţia există! a spus Charlie, uitându-se în sus, la ploaie. Poate că nu aceea care se pune în aplicare în secţiile de poliţie şi în sălile de judecată, dar există. Iar când te gândeşti bine la asta, la cuvintele acestea – bine şi rău, drept şi nedrept –, ele nu contează cu adevărat în lumea reală. Cine decide ce înseamnă? Acei oameni care au înţeles greşit şi l-au lăsat liber pe Max? Nu! a clătinat el din cap. Cred că toţi avem dreptul să hotărâm ce înseamnă pentru noi binele şi răul, dreptatea şi nedreptatea, nu ceea ce ni s-a spus să acceptăm. Nu ai greşit cu nimic. Nu te învinovăţi pentru greşelile altora!

Ea s-a întors spre el, cu stomacul strâns.

— Dar asta nu contează acum. Max a câştigat.

— Câştigă doar dacă îl laşi.

— Ce pot să fac în privinţa asta? a întrebat ea.

— După ce ţi-am ascultat podcastul, mi se pare că nu sunt multe pe care nu le poţi face.

— Nu l-am găsit pe Jamie, a zis Pip în timp ce îşi pigulea unghiile. Iar acum oamenii cred că nu a dispărut cu adevărat, că am născocit eu totul. Că sunt o mincinoasă şi că sunt rea, şi…

— Îţi pasă? a întrebat Charlie. Îţi pasă ce cred alţii, dacă ştii că ai dreptate?

Ea a tăcut, răspunsul alunecându-i înapoi pe gât. De ce îi păsa? Voia să spună că nu îi păsa deloc, dar nu acela fusese sentimentul care nu îi dăduse

pace în tot acest timp? Golul din stomac care tot crescuse în ultimele şase luni. Vinovăţia simţită pentru ce făcuse ultima dată, pentru câinele ei mort, pentru că nu era bună, pentru că îşi punea în pericol familia şi că vedea în fiecare zi dezamăgirea din ochii mamei. Îi părea rău de secretele pe care le păstra ca să le protejeze pe Cara şi Naomi. Chiar *era* o mincinoasă, partea asta era adevărată.

Şi mai grav, ca să se simtă mai bine în privinţa asta, spusese că nu aşa era şi că nu avea să mai fie acea persoană. Că acum era diferită, mai bună. Că ultima dată aproape cedase nervos şi că aşa ceva nu avea să se mai repete. Dar nu despre asta era vorba, nu-i aşa? Nu se aflase în pragul nebuniei, ci poate, de fapt, îşi dăduse pentru prima dată seama cum era într-adevăr. Şi se săturase să se simtă vinovată din cauza asta. Se săturase să se simtă ruşinată de cine era. Paria că Max Hastings nu se simţise niciodată ruşinat.

— Ai dreptate! a spus ea, iar când s-a îndreptat, şi-a dat seama că golul din stomac, cel care o înghiţea din interior, începea să cedeze, umplându-se aproape de tot. Poate nu trebuie să fiu bună sau cum cred oamenii că ar trebui să fiu. Şi poate nu trebuie să fiu plăcută. S-a întors spre el, făcând mişcări rapide şi uşoare în ciuda hainelor ude, şi a continuat: La naiba cu cei care nu mă plac! Ştii cine este plăcut? Unul ca Max Hastings, care intră în sala de judecată cu ochelari falşi şi îi farmecă pe toţi ca să scape. Nu vreau să fiu aşa!

— Atunci nu fi! a spus Charlie. Şi nu renunţa din cauza lui! Viaţa cuiva ar putea depinde de tine. Iar eu ştiu că poţi să-l găseşti pe Jamie, a încurajat-o el şi i-a zâmbit. Poate că alţi oameni nu te cred, dar, dacă te ajută cu ceva, vecinul tău de la patru case mai încolo te crede.

Ea a simţit un zâmbet apărându-i pe chip. Mic, dispărând după o clipă, dar fusese acolo. Şi fusese adevărat.

— Mulţumesc, Charlie!

Câtă nevoie avusese să audă toate aceste lucruri! Poate nu ar fi ascultat, dacă i-ar fi spus un apropiat. Fusese prea furioasă, se învinovăţise prea mult şi auzise prea multe păreri! Dar acum asculta.

— Mulţumesc!

Vorbea sincer. Iar vocea din mintea ei îi mulţumea şi ea.

— N-ai pentru ce!

Pip s-a ridicat în picioare, a ieşit în ploaie şi s-a uitat la luna ale cărei raze tremurau printre stropi.

— Trebuie să plec să fac ceva!

Capitolul treizeci şi trei

Pip stătea în maşină, cam pe la jumătatea Tudor Lane. Nu în faţa casei lui, ci puţin mai sus, ca să nu o vadă nimeni. Cu degetele mari pe telefon, a ascultat o ultimă dată înregistrarea:

— Max, la petrecerea-catastrofă din luna martie a anului 2012, ai drogat-o şi violat-o pe Becca Bell?

— Ce? Nu, la naiba, nu!

— MAX! Nu mă minţi sau jur că te voi distruge! Ai pus cumva Rohypnol în băutura Beccăi şi ai făcut sex cu ea?

— Da, dar… nu a fost viol. Ea nu a zis nu.

— Pentru că ai drogat-o, violator grotesc şi dezgustător ce eşti! a ţipat Pip. Habar n-ai ce-ai făcut!

Urechile i-au ţiuit, încercând să alunge vocea lui şi să o asculte pe a ei. Binele şi răul nu contau aici. Existau doar câştigători. Iar el câştiga doar dacă îl lăsa ea. Asta era dreptate.

Aşadar, a făcut-o.

A apăsat butonul, încărcând înregistrarea apelului telefonic pe pagina ei de internet, postând-o şi pe contul de Twitter al podcastului. Lângă postare, a scris: *Ultima actualizare a procesului lui Max Hastings. Nu-mi pasă ce crede juriul: el este vinovat!*

O făcuse.

Acum nu mai exista cale de întoarcere. Aşa era ea, şi era în regulă.

Şi-a lăsat telefonul pe scaunul din dreapta şi a luat cutia de vopsea sustrasă din garaj, punând pensula în buzunarul de la spate. A deschis portiera, întinzându-se în spate după ultimul obiect, ciocanul din trusa de scule a tatălui ei, înainte să coboare în linişte din maşină.

A mers pe stradă, trecând de o casă, două, trei, patru, până s-a oprit şi s-a uitat la vila familiei Hastings, cu uşa de la intrare vopsită în alb. Erau cu toţii în oraş, la cina luxoasă de la Savoy. Iar Pip era aici, în faţa casei lor goale.

A urcat pe alee, a trecut pe lângă stejarul mare şi s-a oprit în faţa uşii de la intrare. A lăsat cutia de vopsea pe jos şi s-a aplecat pentru a folosi capătul ciocanului ca să deschidă capacul. Era plină pe jumătate cu vopseaua de un verde mat. A scos pensula şi a înmuiat-o înăuntru, ştergând excesul.

Nu mai putea da înapoi. A inspirat şi a urcat treptele, apăsând pensula pe

uşa de la intrare. S-a întins, făcând bucle în sus şi în jos, ghemuindu-se ca să mai ia vopsea când se uscau liniile.

Literele erau tremurate şi ude, întinzându-se de la uşă spre cărămizile de culoare deschisă din ambele laturi. A mai conturat o dată cuvintele, vopsindu-le mai apăsat şi mai intens, iar când a terminat, a aruncat pensula pe alee, lăsând o pată de vopsea unde a aterizat. A apucat ciocanul şi l-a rotit între degete, simţind greutatea în mâini.

A traversat spre partea din stânga a casei, spre fereastra de acolo. Şi-a pregătit braţul, luându-şi avânt, şi a lovit fereastra cu toată forţa.

Aceasta s-a spart. Cioburile au căzut înăuntru şi afară, ca nişte sclipici, ca nişte stropi de ploaie, acoperindu-i vârfurile tenişilor. A strâns mai bine ciocanul, sticla scârţâindu-i sub picioare când s-a apropiat de fereastra următoare. A spart-o şi pe aceasta, sunetul sticlei dispărând în ploaie. Şi pe următoarea. Prima lovitură a crăpat-o. A doua a spart-o. A trecut pe lângă uşa de la intrare şi cuvintele pe care le scrisese acolo, spre ferestrele din partea cealaltă. Una. Două. Trei. Până când toate cele şase ferestre din faţa casei au fost distruse. Sparte. Expuse.

Pip respira sacadat acum. Braţul drept o durea cumplit când a mers cu spatele pe alee. Părul încâlcit şi ud i-a căzut pe faţă când s-a uitat la ce distrusese.

Şi scrise cu vopsea în faţă, în aceeaşi nuanţă de verde ca noua magazie a familiei Amobi, erau cuvintele:

VIOLATORULE!
TE VOI PRINDE!

Pip le-a citit de mai multe ori; s-a uitat împrejur la ce făcuse.

Apoi a căutat atent în sinea ei, pe sub piele, dar nu l-a găsit. Ţipătul nu mai era acolo, aşteptând-o. Îl învinsese.

Poţi veni afară? i-a scris în mesaj, ploaia căzând pe ecran, iar telefonul nemaireacţionând la degetul ei.

Citeşte! a scris câteva secunde mai târziu.

A văzut de afară când lumina din dormitorul lui Ravi s-a aprins şi o draperie a zvâcnit doar o secundă.

Pip i-a urmărit mişcările în timp ce lumina de pe hol s-a aprins în dreptul ferestrei de la mijloc, iar apoi pe holul de la parter, strălucind prin sticla uşii de la intrare, întreruptă acum de silueta lui Ravi când s-a îndreptat spre Pip.

Uşa s-a deschis, iar el a apărut, purtând doar un tricou alb şi pantaloni de trening albaştri. S-a uitat la ea şi la ploaia care cădea şi a ieşit afară desculţ, mergând pe alee.

— Frumoasă noapte! a zis el, mijind ochii la picăturile care îi curgeau acum pe faţă.

— Îmi pare rău! a răspuns Pip şi s-a uitat la el, părul lipindu-i-se de faţă în dungi lungi şi negre. Îmi pare rău că mi-am vărsat nervii pe tine!

— Este în regulă, a spus Ravi.

— Nu, nu este, i-a răspuns fata, clătinând din cap. Nu aveam niciun drept să fiu supărată pe tine. Cred că în mare parte eram supărată pe mine. Şi nu doar pentru tot ce s-a întâmplat azi. Adică şi din cauza asta, dar şi pentru că m-am minţit o vreme, încercând să mă separ de persoana care devenise obsedată de găsirea ucigaşului lui Andie Bell, încercând să îi conving pe ceilalţi că nu sunt aşa, ca să mă pot convinge pe mine. Dar acum cred că aşa *sunt.* Şi poate sunt egoistă şi mincinoasă, şi probabil nesăbuită, şi obsedată şi accept să fac lucruri rele, şi poate că sunt o ipocrită, şi probabil că nimic din toate acestea nu este bun, dar mă simt bine. Mi se pare că sunt eu şi sper că nu ai nimic împotrivă deoarece… şi eu te iubesc.

Abia terminase de vorbit, când Ravi i-a atins faţa şi i-a cuprins obrazul, ştergând cu degetul mare picăturile de ploaie de pe buza ei inferioară. Şi-a mişcat degetele în jos ca să îi ridice bărbia, iar apoi a sărutat-o. Prelung şi pasional, chipurile lor ude fiind lipite unul de celălalt, ambii încercând să-şi reprime un zâmbet.

Dar zâmbetul a apărut în cele din urmă, iar Ravi s-a retras.

— Ar fi trebuit să mă întrebi. Ştiu exact cine eşti. Şi îmi place de tine. Te iubesc! O, apropo, eu am spus-o primul.

— Da, la mânie! a zis Pip.

— Ah, asta doar pentru că sunt foarte gânditor şi misterios. El s-a strâmbat, ţuguindu-şi buzele şi uitându-se prea serios.

— Ăăă, Ravi?

— Da, Pip!

— Trebuie să îţi spun ceva. Ce am făcut.

— Ce-ai făcut? a întrebat el, iar expresia i-a devenit cu adevărat serioasă. Pip, ce-ai făcut?

VINERI, DISPĂRUT DE 7 ZILE
Capitolul treizeci şi patru

Alarma lui Pip s-a declanşat, era timpul să meargă la şcoală.

Fata a căscat, scoţând un picior de sub pătură, apoi şi-a amintit că era suspendată, deci şi-a tras piciorul înapoi şi s-a aplecat să oprească alarma.

Însă chiar şi pe jumătate adormită, a văzut mesajul care o aştepta pe telefon. Primit în urmă cu câteva minute de la Nat da Silva.

Bună! Sunt Nat. Trebuie să îţi arăt ceva. Este despre Jamie. Despre Layla Mead.

Ochii nici măcar nu i se dezlipiseră bine, dar Pip s-a ridicat şi a dat pătura la o parte. Blugii erau încă uzi din seara precedentă când i-a îmbrăcat şi a luat un tricou alb, cu mâneci lungi, din partea de sus a coşului de rufe murdare; probabil mai putea fi folosit.

Tocmai îşi trecea cu greu peria prin părul încâlcit de ploaie când mama ei a venit să îşi ia rămas-bun înainte să plece la serviciu.

— Îl duc la şcoală pe Josh, a spus ea.

— Bine! a zis Pip şi a tresărit când peria i s-a agăţat într-un nod. Să ai o zi bună!

— Weekendul acesta trebuie să discutăm serios despre ce se întâmplă cu tine.

Privirea mamei ei era aspră, dar vocea încerca să nu fie.

— Ştiu că eşti foarte stresată, dar am căzut de acord că nu se va întâmpla de data asta.

— Nu mai am niciun stres! a spus Pip, descâlcindu-şi părul. Şi îmi pare rău că am fost suspendată!

Nu îi părea rău câtuşi de puţin. Ant o merita, după părerea ei. Dar dacă asta voia să audă mama ei ca să renunţe, atunci trebuia să o mintă. Avea intenţiile cele mai bune, Pip ştia asta, dar, acum, acele intenţii doar i-ar fi stat în cale.

— Este în regulă, draga mea! a spus ea. Ştiu că verdictul te-a afectat. Şi toată situaţia cu Jamie Reynolds. Poate este mai bine să rămâi acasă azi, ca să înveţi. Să revii oarecum la normal.

— Bine, voi încerca!

Pip a aşteptat, ascultând la uşa dormitorului cum mama îi spunea lui Josh să se încalţe corect şi îndemnându-l să iasă. Sunetul motorului şi al roţilor

pe alee. Le-a dat un avans de trei minute, apoi a plecat.

Chipul lui Nat a apărut în pragul uşii întredeschise; avea ochii umflaţi, părul alb dat pe spate, despărţit de urme vizibile ale degetelor.

— O, tu eşti! a făcut ea, deschizând larg uşa.

— Am primit mesajul tău, a zis Pip, pieptul strângându-i-se când a întâlnit privirea tristă a lui Nat.

— Da! a zis Nat şi s-a retras. Ar trebui… ar trebui să intri.

Fata i-a făcut semn lui Pip să intre înainte să închidă uşa şi să o conducă pe hol, spre bucătărie. Doar până aici fusese Pip invitată vreodată în casa asta.

Nat s-a aşezat la masa mică din bucătărie şi cu, un gest, a invitat-o să ia loc în faţa ei. Ea s-a aşezat, stând stângaci chiar pe marginea scaunului. Aşteptând, aerul a devenit apăsător între ele.

Nat şi-a dres vocea şi s-a frecat la un ochi.

— Fratele meu mi-a spus ceva în dimineaţa asta. Că domiciliul lui Max Hastings a fost vandalizat aseară şi cineva a scris *Violatorule* pe uşă.

— O… s-serios? a zis Pip, înghiţind cu greu.

— Da! Dar se pare că nu ştiu cine a făcut-o, nu au niciun martor sau ceva de genul acesta.

— O, ce… păcat! a tuşit Pip.

Nat s-a uitat tăios la ea, ceva nou şi diferit citindu-se în privirea ei. Pip şi-a dat seama că ştia.

Apoi s-a întâmplat altceva; Nat s-a întins peste masă şi a luat-o de mână pe Pip. Şi a strâns-o.

— Şi am văzut că ai încărcat înregistrarea aceea, a spus ea, mişcându-şi mâna în palma lui Pip. Vei avea probleme din cauza asta, nu-i aşa?

— Probabil, a recunoscut Pip.

— Ştiu cum este, a spus Nat. Acea furie. Ca şi când ai vrea doar să dai foc lumii şi să te uiţi cum arde.

— Cam aşa ceva.

Nat a strâns-o şi mai mult pe Pip de mână, apoi i-a dat drumul, lipindu-şi palma de masă.

— Cred că noi două ne asemănăm foarte mult. Înainte nu credeam. Chiar mi-am dorit să te urăsc. O uram pe Andie Bell; o vreme, mi s-a părut că era singurul lucru pe care îl aveam. Şi ştii de ce voiam să te urăsc atât de mult? În afară de faptul că eşti o pacoste. Ţi-am ascultat podcastul şi asta m-a

făcut să nu o mai urăsc atât de mult pe Andie. De fapt, am compătimit-o; în schimb, te-am urât pe tine mai mult. Dar cred că în tot acest timp am urât oamenii nepotriviţi. A inspirat zgomotos, schiţând un zâmbet, apoi a adăugat: Eşti în regulă, a spus Nat.

— Mulţumesc! a zis Pip, făcând-o şi pe ea să zâmbească puţin.

— Şi ai avut dreptate, a continuat Nat în timp ce îşi curăţa unghiile. În privinţa lui Luke.

— Iubitul tău?

— Nu mai este. Nu că ar fi aflat, a râs ea, dar fără să fie veselă.

— În legătură cu ce?

— Cu ce ai observat, când ai întrebat unde eram în seara în care a dispărut Jamie. Luke a spus că a fost singur acasă toată seara. Nat s-a oprit o clipă, apoi a continuat: El minţea, iar tu aveai dreptate.

— Nu l-ai întrebat unde a fost? a zis Pip.

— Nu! Lui Luke nu îi place să îi pui întrebări, a răspuns Nat, în timp ce se foia pe scaun. Dar după ce Jamie nu a mai venit aici şi mi-a ignorat apelurile, m-am dus acasă la Luke. Nu era acolo. Şi nici maşina lui.

— La ce oră?

— Pe la miezul nopţii. Apoi m-am întors acasă.

— Deci nu ştii unde a fost Luke?

Pip s-a aplecat în faţă, punându-şi coatele pe masă.

— Acum ştiu.

Nat şi-a retras o mână ca să îşi scoată telefonul şi l-a lăsat pe masă.

— Aseară mă gândeam la ce ai spus ieri, că poate Luke are vreo legătură cu dispariţia lui Jamie. Deci eu, ăăă… m-am uitat prin telefonul lui când dormea. M-am uitat la mesajele lui de pe WhatsApp. Vorbea cu o fată, a zis şi a râs din nou, gol şi nu pentru mult timp. A sunat-o pe Layla Mead.

Pip a simţit numele târându-i-se pe piele, urcând pe spate, pas cu pas.

— Ai spus că şi Jamie vorbea cu ea. Am rămas trează până la patru ascultând cele două episoade ale tale. Nu ştii cine este Layla, dar Luke ştie. Nat şi-a trecut degetele prin păr, apoi a continuat: Acolo era el, în seara dispariţiei lui Jamie. Se întâlnea cu Layla.

— Serios?

— Asta scria în mesajele lui. Au vorbit câteva săptămâni, aşa că m-am uitat în urmă ca să citesc toate mesajele. Se pare că s-au cunoscut pe Tinder, ce grozav! Iar mesajele sunt, ştii tu, explicite. Şi mai bine! Dar nu s-au întâlnit înainte de seara de vinerea trecută. Poftim!

Nat şi-a deblocat telefonul, accesând aplicaţia pentru fotografii.

— Am făcut două capturi de ecran şi le-am trimis pe telefonul meu. Deja mă gândeam să îţi arăt, deoarece, ştii tu… te-ai întors, ca să nu fiu singură. Iar când am auzit de casa lui Max, m-am hotărât să îţi scriu un mesaj. Uite!

Ea i-a dat telefonul lui Pip, care aştepta cu mâna întinsă.

Pip şi-a coborât privirea la prima captură de ecran: mesajele lui Luke, în dreapta în căsuţe verzi, ale tipei care îşi spunea Layla, în stânga şi albe.

M-am gândit la tine…

Da? Şi eu m-am gândit la tine.

Sper că nu în vreo ipostază cuminte :)

Mă cunoşti.

Nu mai vreau să aştept. Vrei să ne întâlnim în seara asta?

Bine, unde?

În parcarea din pădurea Lodge.

Lui Pip i s-a poticnit respiraţia când a citit ultimul mesaj de la Layla. Parcarea din pădurea Lodge; echipa ei de căutare trecuse prin acea parcare miercuri. Era chiar în zona lor.

Ea şi-a ridicat repede privirea la Nat înainte să treacă la cea de-a doua captură de ecran.

Într-o parcare?

Nu voi fi prea îmbrăcată…

Când?

Vino acum!

Zece minute mai târziu, la 23:58:

Vii?

Aproape am ajuns.

Iar apoi mai târziu, la 00:41, un mesaj de la Luke:

Ce naiba, te voi ucide!

Pip şi-a ridicat privirea la Nat.

— Ştiu, a spus ea, dând din cap. Nu şi-au mai trimis mesaje după aceea.

Dar el ştie cine este Layla, iar tu crezi că ea are o legătură cu Jamie?

— Da, cred, a zis Pip, împingând telefonul pe masă spre Nat. Cred că are o legătură cu Jamie.

— Trebuie să îl găseşti! a rostit Nat, acum cu buza tremurândă şi un licăr în ochii ei uscaţi. Jamie, el… chiar este important pentru mine. Iar eu vreau doar să fie bine.

Pip s-a întins peste masă şi a luat-o de mână pe Nat, acoperindu-i monturile ascuţite cu degetul mare.

— Încerc, a spus ea.

Capitolul treizeci şi cinci

Ravi era nervos şi se mişca prea mult, deranjând aerul de lângă ea în timp ce mergeau.

— Cât de înspăimântător spuneai că e tipul ăsta? a întrebat el, vârându-şi o mână în buzunarul jachetei lui Pip şi prinzând-o de degete.

— Destul de înspăimântător.

— Şi este traficant de droguri…

— Cred că este mai mult de atât, a spus ea când au cotit spre Beacon Close.

— O, minunat! a bombănit Ravi. Howie este şeful. Îl vom şantaja şi pe el?

Pip a ridicat din umeri şi s-a strâmbat.

— Apelăm la orice funcţionează!

— Minunat! Grozav! a exclamat Ravi. Chiar îmi place noul motto, acoperă absolut toate posibilităţile. Da! Grozav! Totul este bine. Care e casa lui?

— Cea de la numărul treisprezece, a răspuns Pip şi a arătat spre casa în faţa căreia era parcat un BMW.

— Treisprezece?

Ravi a mijit ochii la ea.

— O, fantastic! Adică, încă un semn bun.

— Haide! a spus Pip, reprimându-şi un zâmbet şi bătându-l uşor pe spate de două ori când au urcat pe aleea de lângă maşina pe care o urmăriseră marţi seara.

Pip s-a uitat la ea, apoi din nou la Ravi, pe urmă a apăsat pe sonerie. Sunetul s-a auzit strident şi pătrunzător.

— Pariez că toată lumea se teme de ziua în care aude o bătaie în uşă de la Pip Fitz-Amobi, a şoptit Ravi.

Uşa s-a deschis brusc, iar Luke Eaton a apărut în faţa lor, purtând aceiaşi pantaloni scurţi de baschet şi un tricou gri, care contrasta cu nuanţele tatuajelor care-i urcau pe pielea albă de pe gât.

— Bună din nou! a adăugat el morocănos. Ce este de data asta?

— Trebuie să îţi punem câteva întrebări despre Jamie Reynolds, a spus Pip, stând cât mai drept posibil.

— Păcat! a zis Luke, scărpinându-şi un picior cu celălalt. Chiar nu-mi

plac întrebările.

Apoi, pentru a fi mai clar, Luke şi-a lipit cu forţă palma de uşă.

— Nu, eu… a spus Pip, dar era prea târziu.

Uşa s-a închis înainte ca vorbele ei să intre prin deschizătură.

— Rahat! a rostit cu voce tare, simţind nevoia să lovească uşa cu pumnul.

— Nu cred că vrea să vorbească…

Ravi a amuţit însă când a privit-o pe Pip ghemuindu-se lângă uşa de la intrare, împingând cutia de scrisori cu degetele ca să o ţină deschisă.

— Ce faci?

Ea şi-a apropiat faţa şi a strigat prin mica deschizătură dreptunghiulară:

— Ştiu că Jamie îţi datora bani când a dispărut. Dacă vorbeşti cu noi, îţi voi da cele nouă sute de lire pe care ţi le datorează!

Pip s-a îndreptat, cutia de scrisori închizându-se cu un zăngănit metalic. Ravi a mijit furios ochii la ea, şoptind:

— Poftim?

Dar Pip nu a avut timp să-i ofere un răspuns, deoarece Luke a deschis din nou uşa, maxilarul ieşindu-i în faţă şi retrăgându-se cât s-a gândit ce să-i zică.

— Toţi banii? a spus, plescăind din limbă.

— Da!

Cuvântul s-a auzit şoptit, dar hotărât.

— Toţi cei nouă sute. Ţi-i voi da săptămâna viitoare.

— Numerar, a zis Luke, uitându-se în ochii ei.

— Da, bine! a dat ea din cap. Până la sfârşitul săptămânii viitoare!

— Bine! a zis el şi a deschis complet uşa. Ne-am înţeles, Sherlock!

Pip a trecut pragul, simţindu-l pe Ravi chiar în spatele ei când Luke a închis uşa, izolându-i pe toţi în holul lui prea îngust. Luke a trecut pe lângă cei doi, atingând-o cu braţul pe Pip, iar ea nu şi-a dat seama dacă o făcuse intenţionat.

— Pe aici! le-a strigat peste umăr, conducându-i în bucătărie.

Erau patru scaune, dar nu s-a aşezat nimeni. Luke s-a rezemat de bufet, îndoindu-şi nepăsător genunchii. Stătea cu braţele depărtate, iar tatuajele i se vedeau bine. Pip şi Ravi au rămas unul lângă celălalt, la intrare, cu vârfurile picioarelor în bucătărie şi călcâiele pe hol.

Luke a vrut să vorbească, dar Pip nu îl putea lăsa să preia iniţiativa, aşa că s-a grăbit să pună prima întrebare.

— De ce îţi datorează Jamie nouă sute de lire?

Luke şi-a plecat capul şi a zâmbit, trecându-şi limba peste dinţii din faţă.

— Are vreo legătură cu drogurile, a cumpărat de la…

— Nu! a spus Luke. Jamie îmi datora nouă sute de lire pentru că i-am împrumutat suma asta. A venit la mine în urmă cu puţin timp, disperat să împrumute bani. Presupun că Nat i-a menţionat că mai dau bani cu împrumut. Deci, l-am ajutat, cu o dobândă mare, bineînţeles, a adăugat râzând misterios. I-am spus că îl bat măr dacă întârzie să mi-i dea înapoi, dar nenorocitul a dispărut, nu-i aşa?

— A spus pentru ce îi trebuiau banii? a întrebat Ravi.

Luke şi-a îndreptat atenţia spre Ravi.

— Nu l-am întrebat pentru că nu îmi pasă.

Dar Pip se gândea acum la momentul în care îi ceruse bani, nu la motiv. Era ameninţarea lui Luke mai gravă decât lăsa să se înţeleagă? Ceva ce Jamie ar fi putut considera a fi o chestiune de viaţă şi de moarte? Îl rugase pe tatăl lui să îi împrumute bani, apoi încercase să fure din biroul mamei lui Pip, deoarece se temea de ce avea să-i facă Luke dacă nu îi returna suma împrumutată la timp?

— Când a luat Jamie banii de la tine? a întrebat Pip.

— Nu ştiu!

Luke a ridicat din umeri, ţinându-şi din nou limba între dinţi.

Pip s-a gândit la ordinea evenimentelor.

— A fost luni, pe 9? Marţi, pe 10? Înainte de asta?

— Nu, după, a spus Luke. Sunt destul de sigur că într-o vineri, deci trebuie să fi fost exact acum trei săptămâni. Acum a întârziat oficial să mi-i returneze.

Informaţiile s-au rearanjat în mintea lui Pip: nu, Jamie împrumutase banii *după* ce îi ceruse tatălui său şi încercase să fure cardul de credit. Aşadar, faptul că ajunsese la Luke trebuie să fi fost ultima soluţie; altceva fusese o chestiune de viaţă şi de moarte. Ea s-a uitat la Ravi, iar după mişcările rapide ale ochilor lui, de colo-colo, şi-a dat seama că se gândea la acelaşi lucru.

— Bine! a spus Pip. Acum trebuie să te întreb despre Layla Mead.

— Bineînţeles! a râs el.

Ce era atât de amuzant?

— Te-ai dus să te întâlneşti cu Layla vinerea trecută, pe la miezul nopţii.

— Da, m-am dus, a spus el, părând nepregătit doar o clipă şi bătând apoi

cu degetele în blatul de bucătărie, un sunet care făcea ca pulsul lui Pip să o ia la goană.

— Iar tu ştii cine este ea cu adevărat.

— Da, ştiu.

— Cine este? a întrebat Pip, iar disperarea din voce a dat-o de gol.

Luke a zâmbit, dezgolindu-şi prea mulţi dinţi.

— Layla Mead *este* Jamie.

Capitolul treizeci şi şase

— *Poftim?* au rostit împreună Pip şi Ravi, întorcându-şi privirea ca să se uite unul la celălalt.

Pip a clătinat din cap.

— Este imposibil! a spus ea.

— Ei bine, e adevărat!

Luke a rânjit, în mod clar bucurându-se că erau şocaţi.

— I-am trimis mesaje în seara aceea, iar Layla a fost de acord să ne întâlnim în parcarea din pădurea Lodge, şi cine mă aştepta? Jamie Reynolds!

— D-dar, dar…

Preţ de câteva clipe, mintea lui Pip s-a blocat.

— L-ai văzut pe Jamie? Te-ai întâlnit cu el chiar după miezul nopţii?

Se gândea că era exact ora la care pulsul lui Jamie se mărise prima dată.

— Da! E clar că nenorocitul se credea deştept, pentru că m-a păcălit, pretinzând că este fată ca să mă ducă de nas. Poate că a făcut-o ca să încerce să mi-o ia pe Nat, nu ştiu… L-aş fi ucis, dacă ar mai fi fost aici.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Ravi. Ce s-a întâmplat cu Jamie în parcare?

— Nu multe, a zis Luke, trecându-şi o mână prin părul tuns scurt. Am coborât din maşină, am strigat-o pe Layla şi, în schimb, dintre copaci a ieşit Jamie.

— Şi? a întrebat Pip. Ce s-a întâmplat? Aţi vorbit?

— Nu prea! Se purta ciudat, de parcă era speriat, aşa cum ar fi trebuit să fie, pentru că s-a pus cu mine.

Luke şi-a lins din nou dinţii. Avea ambele mâini în buzunare.

— Şi mi-a spus doar două-trei cuvinte.

— Care? au rostit din nou împreună Pip şi Ravi.

— Nu-mi amintesc exact ce a spus, ceva ciudat. Ceva de genul „copil mătură” sau „copil maro bolnav”, nu ştiu, nu prea am auzit a doua parte. Şi după ce a vorbit, a fost ca şi când m-ar fi urmărit, aşteptând să reacţionez. Evident că răspunsul meu a fost „Ce naiba?”, iar când m-a auzit, Jamie s-a întors şi a luat-o la fugă, fără să mai spună ceva. Am alergat după el; l-aş fi ucis dacă l-aş fi prins, dar era întuneric şi l-am pierdut printre copaci.

— Şi? a insistat Pip.

— Şi… nimic! Luke s-a îndreptat, oasele gâtului acoperit cu desene gri pârâind destul de tare, apoi a continuat: Nu l-am găsit. Am plecat acasă. Jamie a dispărut. Deci, cred că altcineva cu care s-a pus l-a prins după aceea. Orice i s-a întâmplat a meritat-o. Nenorocit ratat şi gras!

— Dar Jamie s-a dus la ferma abandonată chiar după ce s-a întâlnit cu tine, a spus Pip. Ştiu că foloseşti locul acela ca să îţi ridici, ăăă, marfa. De ce s-ar fi dus Jamie acolo?

— Nu ştiu! Nu eram acolo în seara aceea. Dar este izolat şi retras, cel mai bun loc din oraş pentru afaceri private. Doar că acum trebuie să găsesc alt loc de preluare, din cauza ta, a mormăit el.

— Sunt… a spus Pip, dar a tăcut înainte ca măcar să îşi dea seama ce voia să spună.

— Asta e tot ce ştiu despre Layla Mead, despre Jamie.

Luke şi-a plecat capul, apoi şi-a ridicat braţul, arătându-le holul din spatele lor.

— Acum puteţi pleca!

Ei nu s-au mişcat.

— Acum! a spus el, mai tare. Sunt ocupat.

— Bine! a zis Pip şi s-a întors ca să plece, spunându-i din priviri lui Ravi să facă la fel.

— Exact peste o săptămână! a strigat Luke după ei. Îmi vreau banii vinerea viitoare şi nu îmi place să aştept!

— Am înţeles! a spus Pip, la doi paşi distanţă.

Apoi şi-a adus aminte ce voia să spună mai devreme şi s-a întors.

— Luke, ai douăzeci şi nouă de ani? a întrebat ea.

— Da, a răspuns băiatul şi s-a încruntat.

— Şi împlineşti curând treizeci?

— Peste câteva luni. De ce?

— Nu contează! a zis Pip şi a clătinat din cap. Joi voi avea banii tăi.

Fata s-a întors pe hol şi a ieşit pe uşa de la intrare, pe care Ravi i-o ţinea deschisă, cu o expresie nerăbdătoare în privire.

— Ce-a fost asta? a întrebat Ravi când uşa s-a închis ferm în urma lor. De unde vei lua nouă sute de lire, Pip? E clar că este un tip periculos, nu poţi doar să…

— Cred că voi accepta una dintre sponsorizări. Imediat! a spus Pip, întorcându-se să se uite la razele de soare care se reflectau pe maşina albă a lui Luke.

— Într-o zi voi face infarct din cauza ta, a spus Ravi, luând-o de mână şi conducând-o după colţ. Jamie nu poate fi Layla, nu-i aşa? Nu?

— Nu! i-a răspuns Pip înainte să se gândească măcar la asta. Nu, nu poate fi, a zis după ce s-a gândit. Le-am citit mesajele. Şi toată istoria cu Stella Chapman. Jamie vorbea afară la telefon cu Layla, la petrecere; trebuie să fi vorbit cu o persoană reală.

— Deci poate Layla l-a trimis pe Jamie acolo ca să se întâlnească cu Luke? a spus el.

— Da, probabil. Poate despre asta vorbeau la telefon. Iar Jamie trebuie să fi luat cuţitul la el când s-a întâlnit cu Luke, probabil în buzunarul de la hanorac.

— De ce?

Riduri de confuzie au apărut pe fruntea lui Ravi.

— Nimic nu are sens. Şi ce naiba este un „copil mătură”? Luke îşi bate joc de noi?

— Nu pare genul care să facă asta. Şi nu uita că şi George l-a auzit pe Jamie spunând la telefon ceva despre un copil.

S-au îndreptat spre gară, unde Pip parcase maşina mai devreme, ca mama ei să nu vadă dacă mergea pe strada principală.

— De ce l-ai întrebat câţi ani are? a spus Ravi. Vrei să mă schimbi cu un model mai vechi?

— Acum sunt prea multe ca să fie o coincidenţă, a spus ea, mai mult în sinea ei decât lui Ravi. Adam Clark, Daniel da Silva, Luke Eaton, chiar şi Jamie – doar pentru că a minţit în privinţa vârstei –, dar toate persoanele cu care a vorbit Layla au douăzeci şi nouă de ani sau au împlinit recent treizeci. Şi, mai mult decât atât, toţi sunt tipi albi, cu păr şaten şi locuiesc în acelaşi oraş.

— Da, a spus Ravi, deci Layla are un gen. Unul exact.

— Nu ştiu, a bombănit Pip, în timp ce se uita la tenişii ei, încă uzi din seara precedentă. Toate asemănările acestea stârnesc multe întrebări. Este ca şi când Layla ar căuta pe cineva în mod special, doar că nu ştie exact pe cine.

Pip s-a uitat la Ravi, dar şi-a mutat privirea într-o parte, spre cineva care stătea de partea cealaltă a drumului. În faţa noii cafenele Costa care se deschisese acolo. Cu o jachetă frumoasă, neagră, păr blond, ciufulit, care îi intra în ochi, şi cu pomeţi ascuţiţi şi înalţi.

Se întorsese.

Max Hastings!

Stătea cu doi tipi pe care Pip nu îi recunoştea, vorbind şi râzând pe stradă.

Pip s-a golit şi umplut din nou cu un sentiment negru, rece şi, totodată, fierbinte. S-a oprit din mers şi s-a uitat.

Cum îndrăznea să stea acolo şi să râdă în oraşul acesta?! În public, unde putea să-l vadă oricine?

Şi-a încleştat pumnii, unghiile intrându-i în palma lui Ravi.

— Au! Ravi şi-a retras mâna şi s-a uitat la ea, apoi a întrebat-o: Pip, ce…?

I-a urmărit însă privirea în partea cealaltă a drumului.

Probabil că Max i-a simţit privirea, deoarece exact în acel moment s-a uitat peste stradă şi spre maşinile din trafic. Direct la ea. Prin ea. Cu buzele încordate, ridicate într-un colţ al gurii. Băiatul a ridicat un braţ şi i-a făcut cu mâna, cu un zâmbet pe buze.

Pip a simţit furia crescând în ea, scânteind, dar Ravi a izbucnit primul:

— Nu te uita la ea! i-a strigat lui Max, peste maşini. Să nu îndrăzneşti să te uiţi la ea, m-ai auzit?

Capete s-au întors pe stradă. S-au auzit mormăieli. Feţe au apărut la ferestre. Max şi-a coborât braţul, dar zâmbetul i-a rămas pe chip.

— Haide! a spus Ravi şi a luat-o pe Pip din nou de mână. Să plecăm de aici!

Ravi stătea întins pe patul lui Pip, aruncând în aer o pereche de şosete făcute ghem şi prinzându-le. Aruncatul îl ajuta întotdeauna să gândească.

Pip era la birou, cu laptopul stins în faţa ei, şi îşi îndesa degetele în micul vas cu bolduri, lăsându-le să o înţepe.

— Încă o dată! a spus Ravi, urmărind cu privirea şosetele urcând spre tavan şi coborând în mâna lui.

Pip şi-a dres vocea.

— Jamie vorbeşte în parcarea din pădurea Lodge. Are la el cuţitul de acasă. Pulsul lui ne spune că este neliniştit şi speriat. Probabil Layla a pus asta la cale şi i-a zis lui Luke să vină acolo. Nu ştim de ce. Jamie îi spune două cuvinte lui Luke, îi studiază reacţia, apoi fuge. Apoi se duce la ferma abandonată. Pulsul îi creşte şi mai mult. Este şi mai speriat, iar cuţitul ajunge cumva în iarba de lângă copaci. Iar brăţara Fitbit a lui Jamie este scoasă sau se strică, sau…

— Sau i se opreşte inima, a zis băiatul, prinzând şi aruncând ghemul de şosete.
— Apoi telefonul i se închide după câteva minute şi nu se mai deschide din nou, a spus Pip, sprijinindu-şi capul în mâini.
— Ei bine, a început Ravi, Luke nu s-a prea ferit să spună că voia să îl ucidă pe Jamie, deoarece crede că el este cel care l-a păcălit. Oare nu este posibil să îl fi urmărit pe Jamie spre fermă?
— Dacă Luke era cel care l-a rănit pe Jamie, nu cred că ar fi vorbit cu noi, nici măcar pentru nouă sute de lire.
— Bun argument! a spus Ravi. Dar iniţial a minţit. Ţi-ar fi putut spune că l-a văzut pe Jamie când ai vorbit prima dată cu el şi Nat.
— Da, dar, ştii tu, s-a dus acolo ca să o înşele pe Nat, iar Nat era în cameră cu noi. În plus, presupun că preferă să nu fie asociat cu oameni dispăruţi, având în vedere cu ce se ocupă.
— Bine! Dar cuvintele pe care i le-a spus Jamie lui Luke trebuie să fie cumva importante, a cugetat Ravi ridicându-se şi strângând şosetele în mâini. Ele sunt cheia.
— Copil mătură? Copil maro bolnav?
Pip s-a uitat sceptică la el.
— Nu par a fi chiar *cheia.*
— Poate Luke nu a auzit bine. Sau poate nu ne dăm noi seama ce înseamnă. Caută-le! a îndemnat-o el şi a făcut un semn spre laptop.
— Să le caut?
— Merită încercat, Morocănilă!
— Bine!
Pip a apăsat butonul de pornire ca să deschidă laptopul şi de două ori pe pictograma motorului de căutare Chrome, activând o pagină goală de Google.
— Bun!
A scris *copil mătură* şi a apăsat *enter.*
— Da, aşa cum bănuiam, avem multe costume de Halloween pentru mici vrăjitoare şi jucători de Vâjthaţ. Nu este foarte util.
— La ce se referea Jamie? s-a întrebat Ravi cu voce tare, aruncând din nou ghemul de şosete. Încearcă-l pe celălalt!
— Uf, bine, dar îţi spun de pe acum că nu apăs pe imagini pentru asta, a zis Pip, ştergând cuvintele din bara de căutare şi scriind *copil maro bolnav.*
A apăsat *enter* şi primul rezultat, aşa cum se aştepta, era o pagină despre

sănătatea copiilor, intitulată *Vomitatul.*

— Vezi, a spus ea, e inu…

Cuvântul i-a rămas pe jumătate în gât cât Pip a mijit ochii. Chiar sub bara de căutare, Google o întreba dacă nu voia să caute *copilul Brunswick*[4].

— Copilul Brunswick, a spus încet, ascultând cuvintele, care îi păreau cumva cunoscute, lipite astfel.

— Ce e acolo?

Ravi s-a dat jos din pat şi s-a apropiat de Pip când aceasta a apăsat pe sugestia făcută de Google, iar pagina cu rezultate s-a schimbat, înlocuită de articole din toate ziarele mari. Pip s-a uitat fugitiv la ele.

— Bineînţeles! a spus şi s-a uitat la Ravi, căutând să îşi dea seama dacă şi el înţelegea; nu o făcea. Copilul Brunswick este numele dat de presă copilului anonim implicat în cazul Scott Brunswick.

— Care caz? a zis el, citind peste umărul ei.

— Nu ai ascultat niciunul dintre podcasturile criminalistice pe care ţi le-am recomandat? Practic, toate au discutat despre cazul acesta, este unul dintre cele mai cunoscute din ţară. Totul s-a petrecut cam în urmă cu douăzeci de ani, a spus Pip, ridicându-şi privirea la Ravi. Scott Brunswick a fost un criminal în serie, unul prolific, care şi-a obligat fiul minor, Copilul Brunswick, să îl ajute să ademenească victimele. Chiar nu ai auzit de acest caz?

El a clătinat din cap.

— Uite, citeşte despre asta! a spus ea, accesând unul dintre articole.

☰ **THE FIND-IT**

ACASĂ > INFRACŢIUNI > CEI MAI MÂRŞAVI CRIMINALI ÎN SERIE DIN MAREA BRITANIE > SCOTT BRUNSWICK, „MONSTRUL DN MARGATE”

De Oscar Stevens

Între 1998 şi 1999, în oraşul Margate din ţinutul Kent s-au înregistrat mai multe crime odioase. În doar treisprezece luni, au dispărut şapte adolescenţi: Jessica Moore, de 18 ani, Evie French, de 17 ani, Edward Harrison, de 17 ani, Megan Keller, de 18 ani, Charlotte Long, de 19 ani, Patrick Evans, de 17 ani, şi Emily Nowell, de 17 ani. Trupurile lor arse au fost descoperite ulterior îngropate pe coastă, pe o distanţă de doi kilometri, cauza morţii în fiecare caz fiind o lovitură puternică.[1]

Emily Nowell, ultima victimă a Monstrului din Margate, a fost găsită la trei săptămâni după dispariţia ei, în martie 1999, dar poliţiei i-a luat alte două luni ca să dea de urma celui care a ucis-o.[2]

Poliţia îl consideră suspect pe Scott Brunswick, un motostivuitorist de 41 de ani care a locuit în Margate toată viaţa.[3] Chipul lui Brunswick s-a potrivit cu portretul robot publicat după ce un martor ocular a văzut un bărbat conducând noaptea târziu în zona unde, mai târziu, au fost găsite cadavrele.[4] Maşina lui, o dubă Toyota albă, s-a potrivit de asemenea descrierii martorului[5]. În urma percheziţiilor efectuate în casa lui Brunswick s-au descoperit trofeele pe care le păstra de la fiecare victimă: una dintre şosete.[6]

Însă nu au fost multe dovezi criminalistice care să îl lege de crime.[7] Iar când cazul a fost adus în faţa justiţiei, acuzarea s-a bazat pe dovezi circumstanţiale şi pe martorul lor cheie: fiul lui Brunswick, care avea 10 ani la momentul ultimei crime.[8] Brunswick, care locuia singur cu unicul său copil, s-a folosit de acesta la comiterea crimelor; l-a instruit pe băiat să abordeze potenţialele victime în locuri publice – un joc de joacă, un parc, o piscină publică şi un centru comercial – şi să le ademenească să vină de

bunăvoie spre locul unde aştepta Brunswick în dubă ca să le răpească.[9] [10] Fiul a asistat şi la aruncarea cadavrelor.[12] [13]

Procesul lui Scott Brunswick a început în septembrie 2001, şi fiul său – poreclit atunci de presă Copilul Brunswick acum în vârstă de 13 ani, a depus mărturia esenţială pentru pronunţarea în unanimitate a verdictului „vinovat”[13]. Scott Brunswick a fost condamnat la închisoare pe viaţă. Însă după doar şapte săptămâni de la condamnare la închisoarea de maximă siguranţă Farkland din Durham, Brunswick a fost omorât în bătaie de un alt deţinut.[14] [15]

Pentru rolul jucat în comiterea crimelor, Copilul Brunswick a fost condamnat de un tribunal pentru minori la o sentinţă de 5 ani într-un centru de detenţie juvenilă. Când a împlinit 18 ani, o decizie a comisiei de eliberare condiţionată a recomandat eliberarea. Copilului Brunswick i s-a oferit o nouă identitate în cadrul unui tip de program de protecţie a martorilor şi presei i s-a interzis la nivel mondial să publice vreun detaliu despre acesta sau noua lui identitate.[17] Secretarul de Stat a declarat că s-a procedat astfel deoarece, dacă adevărata lui identitate ar fi devenit cunoscută, ar fi existat riscul ca alţii să se răzbune pe acest individ din cauza rolului jucat în crimele odioase comise de tatăl său.[18]

Capitolul treizeci şi şapte

Connor s-a uitat la amândoi cu ochii mijiţi şi întunecaţi, strâmbând din nasul pistruiat. Băiatul venise direct aici când Pip îi scrisese într-un mesaj că avea noutăţi urgente; plecase de la şcoală chiar în mijlocul orei de biologie.

— Ce vrei să spui? a întrebat-o, rotindu-se neliniştit pe scaunul ei de birou.

— Spun că oricine ar fi cu adevărat Layla Mead, cred că îl caută pe Copilul Brunswick, i-a răspuns Pip pe un ton egal. Şi nu doar pentru că Jamie i-a spus asta lui Luke. Copilul Brunswick avea zece ani la momentul ultimei crime din martie 1999 şi treisprezece ani, în septembrie 2001, când a început procesul. Asta înseamnă că acum Copilul Brunswick ar avea douăzeci şi nouă sau că a împlinit recent treizeci. Toţi cei cu care a vorbit Layla, inclusiv Jamie la început, deoarece a minţit în privinţa vârstei, au douăzeci şi nouă sau urmează să împlinească treizeci. Şi le-a pus multe întrebări. Încearcă să afle cine este Copilul Brunswick, sunt sigură de asta. Şi dintr-un motiv oarecare, Layla crede că această persoană este în oraşul nostru.

— Dar ce legătură are cu Jamie? a întrebat Connor.

— Totul se leagă de Jamie, a spus Pip. Cred că este implicat în asta din cauza persoanei care îşi spune Layla. S-a dus să se întâlnească cu Luke Eaton, la o întâlnire aranjată de Layla, şi rosteşte cuvintele „Copilul Brunswick”, aşteptând o reacţie. Una pe care Luke nu o arată.

— Deoarece nu este Copilul Brunswick? a zis Connor.

— Nu, nu cred că este, a spus Pip.

— Dar pe de altă parte, a intervenit Ravi, ştim că, după ce s-a întâlnit cu Luke, Jamie s-a dus imediat la ferma abandonată şi acolo s-a întâmplat ceea ce s-a… întâmplat. Aşadar, ne gândeam că probabil… Ravi s-a uitat la Pip, apoi a continuat: Probabil a plecat să se întâlnească cu o altă persoană pe care Layla o credea a fi Copilul Brunswick. Iar persoana aceasta… a reacţionat.

— Cine? Cine altcineva mai este? a întrebat Connor. Daniel da Silva sau domnul Clark?

— Nu! a răspuns Pip, clătinând din cap. Adică da, ei sunt ceilalţi doi oameni cu care ştim că a vorbit Layla. Dar unul este poliţist, iar celălalt este

profesor. Copilul Brunswick nu ar putea să aibă niciuna dintre aceste două profesii şi cred că Layla şi-a dat seama de asta când a vorbit cu ei. Imediat ce Adam Clark i-a spus că este profesor, a încetat să mai vorbească cu el, nu i-a mai scris. Este altcineva.

— Deci, asta ce înseamnă?

— Cred că înseamnă că, dacă îl găsim pe Copilul Brunswick, îl găsim pe Jamie, a zis Pip şi şi-a aranjat părul după urechi.

— Este o nebunie! Cum naiba să reuşim aşa ceva? a spus Connor.

— Cercetăm, i-a răspuns Pip, trăgând din nou laptopul pe pătură şi în poala ei. Aflăm tot ce putem despre Copilul Brunswick. Şi de ce Layla Mead crede că este aici.

— Ceea ce nu este uşor când s-a interzis la nivel mondial să se publice vreo informaţie despre el, a spus Ravi.

Ea şi Ravi deja începuseră, citind prima pagină de articole, notând detaliile pe care ar fi putut să le găsească, însă până acum nu aflaseră decât grupa de vârstă. Pip tipărise fotografia de cazier a lui Scott Brunswick, dar acesta nu semăna cu nimeni cunoscut. Avea pielea albă, barba nerasă, riduri superficiale, ochi căprui şi păr şaten; era un bărbat oarecare. Nici urmă de monstrul care fusese, de fapt.

Pip a revenit la căutarea ei, iar Ravi, la a lui, Connor alăturându-se lor pe telefon. Alte zece minute au trecut înainte ca unul dintre ei să vorbească din nou.

— Am găsit ceva în comentariile anonime la unul dintre articolele acestea vechi, a spus Ravi. Zvonuri neconfirmate că, în decembrie 2009, Copilul Brunswick locuia în Devon şi şi-a dezvăluit adevărata identitate unei prietene al cărei nume nu e menţionat. Ea le-a spus oamenilor, iar el a trebuit să fie mutat în partea cealaltă a ţării şi să primească o nouă identitate. În răspunsuri, mulţi oameni se plâng de *risipirea banilor publici.*

— Notează! a spus Pip, citind încă un articol care era doar o versiune reformulată a primului.

Puţin mai târziu, ea a fost următoarea care a găsit ceva, citind de pe ecran:

— În decembrie 2014, un bărbat din Liverpool a fost condamnat la nouă luni de închisoare cu suspendare după ce a recunoscut că a sfidat tribunalul, publicând fotografii şi pretinzând că sunt ale Copilului Brunswick la vârsta adultă. Pip a inspirat şi a continuat: Afirmaţia era falsă, iar ministrul justiţiei şi-a exprimat îngrijorarea, spunând că rolul ordinului nu este doar de a-l

proteja pe Copilul Brunswick, ci şi pe cetăţenii care l-ar putea identifica greşit ca fiind el şi, în consecinţă, ar fi în pericol.

Nu mult după aceea, Ravi s-a ridicat din pat, dezechilibrând-o. Băiatul şi-a trecut mâna prin părul lui Pip înainte să coboare la parter ca să facă sandviciuri pentru toţi.

— Vreo noutate? a spus când s-a întors şi le-a dat farfurii lui Pip şi Connor, el muşcând deja de două ori din sandviciul lui.

— Connor a găsit ceva, a spus Pip, uitându-se la o altă pagină cu rezultate generate după căutarea cuvintelor *Copilul Brunswick Little Kilton.* În primele câteva pagini erau articole de anul trecut despre „copilul detectiv din Little Kilton" care rezolvase cazul Andie Bell.

— Da, a zis Connor şi nu şi-a mai muşcat buza, ca să vorbească. Pe un Subreddit pentru un podcast care a dezbătut cazul, cineva a comentat că a auzit zvonuri că acest Copil Brunswick locuieşte în Dartford. Comentariul este de acum câţiva ani.

— Dartford? a spus Ravi, aşezându-se din nou în faţa laptopului său. Tocmai citeam o ştire despre un bărbat din Dartford care s-a sinucis după ce un grup de pe internet a răspândit zvonuri false că este Copilul Brunsick.

— O, probabil că este cel despre care erau zvonurile! a spus Pip, scriind asta în notiţele ei şi revenind la căutare.

Fiind acum la a noua pagină de rezultate Google, a accesat cel de-al treilea articol de sus, o postare de pe 4Chan, unde operatorul schiţa cazul, încheind cu fraza: *Şi Copilul Brunswick umblă liber şi e posibil ca voi toţi să fi trecut pe lângă el fără să ştiţi.*

Comentariile de dedesubt erau diferite. Majoritatea cu ameninţări violente despre ce ar vrea să îi facă Copilului Brunswick, dacă l-ar fi găsit. Câţiva oameni postau linkuri cu articole pe care deja le găsiseră şi citiseră. *Ştii că era doar un copil când s-au petrecut crimele, tatăl lui l-a forţat să îl ajute,* răspundea un comentator unei prea plastice ameninţări cu moartea. La care un alt comentator scrisese: *Tot ar fi trebuit închis pe viaţă, probabil este la fel de rău ca tatăl lui, este sământă rea – o are în sânge.*

Pip tocmai voia să iasă din acest colţ întunecat al internetului când un comentariu din partea de jos a paginii i-a atras atenţia. Din urmă cu patru luni:

> ***Anonim,*** *sâmbătă, 29 decembrie, 11:26:53*
> *Ştiu unde este Copilul Brunswick. Se află în Little Kliton – ştiţi,*

oraşul care a apărut des la ştiri în ultima vreme şi unde fata aceea a rezolvat vechiul caz Andie Bell

Pulsul lui Pip a luat-o razna când a citit, răsunându-i prin piept când a văzut că se făcea referire la ea. Eroarea de tipar din Little Kilton: probabil de aceea nu apăruse mai devreme în rezultatele de căutare.

S-a uitat în jos ca să citească mai multe pe tema aceasta.

Anonim, *sâmbătă, 29 decembrie, 11:32:21*
Unde ai auzit asta?

Anonim, *sâmbătă, 29 decembrie, 11:37:35*
Vărul amicului meu este la închisoarea Gerdon. Se pare că noul lui coleg de celulă este din oraşul acela şi spune că ştie exact cine este Copilul Brunswick. A zis că au fost prieteni şi CB i-a dezvăluit secretul în urmă cu câţiva ani.

Anonim, *sâmbătă, 29 decembrie, 11:39:43*
Serios?:)

Lui Pip i s-a poticnit respiraţia, abia ajungându-i în gât. S-a încordat, iar Ravi a simţit asta şi a fixat-o cu privirea lui întunecată. Connor a început să vorbească din partea cealaltă a camerei, dar Pip i-a spus să facă linişte ca să poată gândi.

Închisoarea Gerdon!

Pip cunoştea pe cineva la închisoarea Gerdon. Acolo fusese trimis Howie Bowers după ce pledase „vinovat” la acuzaţiile legate de droguri. Îşi începuse sentinţa la începutul lui decembrie. Acest comentariu *trebuia* să fie despre el.

Ceea ce însemna că Howie Bowers ştia exact cine era Copilul Brunswick. Iar asta însemna… stai… Mintea i s-a oprit, rememorând lunile, căutând o amintire ascunsă.

A închis ochii şi s-a concentrat.

Şi a găsit-o.

— Rahat!

Pip a lăsat calculatorul să-i alunece din poală când s-a ridicat,

îndreptându-se spre birou şi telefonul care stătea pe acesta.

— Ce este? a întrebat Connor.

— Rahar, rahat, rahat! a mormăit ea, deblocând telefonul şi intrând în galeria de fotografii.

A dat în jos şi înapoi prin aprilie, martie şi aniversarea lui Josh, şi prin toate fotografiile cu tunsori pentru care îi ceruse sfaturi Cara, şi înapoi prin ianuarie, şi petrecerea din ajunul Anului Nou de la familia Reynolds, şi Crăciun, şi Winter Wonderland cu prietenii, şi prima ei cină în oraş cu Ravi, şi noiembrie, şi capturile de ecran cu primele articole din presă despre ea, şi fotografiile de la internarea ei de trei zile în spital, şi cele ale orarului lui Andie Bell când intrase cu Ravi prin efracţie în casa familiei Bell şi, hei, nu observase numele lui Jamie scris acolo de mână de Andie, lângă stelele desenate! A tot dat înapoi până s-a oprit.

Pe 4 octombrie. Colecţia de fotografii pe care le folosise ca atu ca să îl convingă pe Howie Bowers să vorbească anul trecut cu ea. Fotografiile pe care el o obligase să le şteargă şi pe care mai târziu Pip le recuperase preventiv. Un Robin Caine mai tânăr văzut dându-i bani lui Howie în schimbul unei pungi de hârtie. Dar nu asta era. Ci fotografiile pe care le făcuse cu doar câteva minute înainte.

Howie Bowers stând rezemat de gard. Cineva ieşea din umbră ca să îl întâlnească. Cineva care i-a dat un plic cu bani, dar nu cumpăra nimic. Îmbrăcat cu o haină bej şi cu păr şaten mai scurt decât acum. Cu obrajii roşii.

Stanley Forbes.

Şi chiar dacă siluetele din fotografiile ei erau statice, nemişcate, gurile lor erau deschise, iar Pip aproape îşi amintea conversaţia pe care o auzise în urmă cu şapte luni.

„Asta e ultima dată, mă auzi?” spusese Stanley furios. „Nu poţi să-mi ceri mai mult; nu mai am.”

Iar Howie răspunsese aproape prea încet ca să fie auzit, dar Pip ar fi putut jura că zisese ceva de genul: „Dar dacă nu mă plăteşti, voi spune!”

Stanley se încruntase la el, răspunzându-i: „Nu cred că ai îndrăzni!”

Pip surprinsese chiar momentul acesta, privirea lui Stanley, plină de disperare şi furie când se apropia de Howie.

Iar acum ştia de ce.

Ravi şi Connor o priveau tăcuţi când ea şi-a ridicat privirea.

— Şi? a întrebat Ravi.

— Ştiu cine este Copilul Brunswick, a spus Pip. Este Stanley Forbes.

Capitolul treizeci şi opt

Ei au rămas locului, tăcând, iar Pip a auzit ceva ascunzându-se în linişte, un zumzet aproape imperceptibil ajungându-i la urechi.

Nimic din ce găsiseră nu putea contrazice asta.

Stanley menţionase că avea douăzeci şi cinci de ani în articolul din urmă cu patru ani din *Kilton Mail* despre preţurile caselor, plasându-se chiar în grupa corectă de vârstă. Nu părea să aibă vreun profil de socializare pe internet, ceea ce mai dovedea un lucru. Iar Pip şi-a amintit altceva, din dimineaţa duminicii trecute:

— Nu îşi recunoaşte întotdeauna numele. L-am strigat pe nume săptămâna trecută, iar el nu a reacţionat. Colegii lui spun că o face tot timpul, că are auz selectiv. Dar poate că este din cauză că nu are acest nume de mult timp, nu la fel de mult ca acela original.

Iar ei încuviinţaseră; erau prea multe semne şi coincidenţe ca să nu fie adevărat. Stanley Forbes era Copilul Brunswick. El îi spusese prietenului său, Howie Bowers, care apoi se întorsese împotriva lui, folosindu-se de secret ca să îl stoarcă de bani. Howie îi povestise noului coleg de celulă, care îi zisese vărului său şi care îi spusese prietenului său, care apoi lansase zvonul pe internet. Şi aşa aflase Layla Mead, oricine ar fi fost ea şi orice şi-ar fi dorit, că acest Copil Brunswick locuia în Little Kilton.

— Şi asta ce înseamnă? a spus Connor, spărgând liniştea.

— Dacă Layla a redus la doi numărul celor pe care-i suspecta a fi Copilul Brunswick, a răspuns Ravi, uitându-se la degetele lui, şi l-a trimis pe Jamie să îi confrunte pe amândoi în seara aceea, asta înseamnă că Stanley a fost cel cu care s-a întâlnit Jamie la ferma unde a dispărut. Ceea ce înseamnă că…

— Că Stanley ştie ce s-a întâmplat cu Jamie. El este cel care a făcut-o, a spus Pip.

— Dar de ce este implicat Jamie în toate astea? a întrebat Connor. Este o nebunie!

— Nu ştim, şi acum nu este important.

Pip s-a ridicat, iar agitaţia i-a coborât şi în picioare.

— Important este să îl găsim pe Jamie, şi vom face asta cu ajutorul lui Stanley Forbes.

— Care este planul? a întrebat Ravi, ridicându-se şi el în picioare, cu

oasele pârâindu-i.

— Ar trebui să sunăm la poliţie? a sugerat şi Connor s-a ridicat în picioare.

— Nu am încredere în ei, a zis Pip.

Şi nu avea să mai aibă vreodată, nu după toate astea, nu după ce se întâmplase cu Max. Nu doar ei erau îndreptăţiţi să decidă ce era bine sau rău.

— Trebuie să ajungem la Stanley acasă, a spus ea. Dacă l-a luat pe Jamie sau – a aruncat o privire la Connor –, sau l-a rănit, indiciile spre locul în care este Jamie vor fi în casa aceea. Trebuie să îl scoatem pe Stanley afară ca să putem intra noi. În seara asta!

— Cum? a întrebat Connor.

Şi ideea era deja acolo, ca şi când ar fi aşteptat-o pe Pip să o găsească.

— Vom fi Layla Mead, a zis ea. Mai am o cartelă pe care pot să o introduc în telefon, deci Stanley nu va recunoaşte numărul. Îi trimitem un mesaj, ca din partea ei, şi îi spunem să ne întâlnească la fermă mai târziu, în seara asta. Exact cum probabil i-a dat ea un mesaj săptămâna trecută, dar, în locul ei, l-a văzut pe Jamie. Sunt sigură că Stanley vrea să aibă şansa să o întâlnească pe Layla, să afle cine îi cunoaşte identitatea şi ce vrea de la el. Cu siguranţă, va veni. Cu siguranţă!

— Într-una din zilele astea, vei avea şi tu nevoie de un telefon cu cartelă, ca Andie Bell, a spus Ravi. Bine, ademeneşte-l la fermă, apoi vom intra cu toţii prin efracţie cât va fi plecat, ca să căutăm orice ne conduce la Jamie.

Connor dădea din cap.

— Nu! a spus Pip, oprindu-i şi atrăgându-le atenţia din nou asupra ei. Nu toţi. Unul trebuie să urmărească pista prin care-l distragem spre fermă, să îl reţină pe Stanley destul de mult timp ca să le dea celorlalţi şansa să caute. Să îi anunţe când se întoarce. Fata s-a uitat în ochii lui Ravi şi a anunţat: Asta voi fi eu.

— Pip, dar… a început el.

— Da! l-a întrerupt ea. Eu voi ţine ferma sub observaţie, iar voi doi veţi fi cei care se duc acasă la Stanley. Stă la două case distanţă de Ant, pe Acres End, nu? i-a adresat Pip întrebarea lui Connor.

— Da, ştiu unde locuieşte.

— Pip! a insistat Ravi.

— Mama se va întoarce curând acasă, a spus Pip şi l-a prins pe Ravi de braţ. Trebuie să plecaţi. Le voi spune părinţilor că vin la tine în seara asta.

Hai să ne întâlnim cu toţii la jumătatea drumului spre Wyvil, la ora nouă, ca să avem timp să trimitem mesajul şi să ne pregătim.

— Bine! a încuviinţat Connor şi a clipit cu înţeles la ea, apoi a ieşit din cameră.

— Să nu-i spui mamei tale! a strigat Pip după el. Nu încă. Păstrăm secretul doar între noi trei.

— Am înţeles! Connor a mai făcut un pas şi a strigat: Haide, Ravi!

— Ăăă, lasă-mă doar două secunde! a spus Ravi şi a dat din bărbie spre Connor, făcându-i semn să iasă pe hol.

— Ce-i?

Pip şi-a ridicat privirea la Ravi când acesta s-a apropiat, respirându-i în păr.

— Ce faci? a rostit el cu blândeţe, uitându-se în ochii ei. De ce te oferi voluntară pentru supraveghere? O voi face eu! Tu ar trebui să fii cea care intră în casa lui Stanley.

— Nu, nu ar trebui, a spus Pip şi, stând atât de aproape de el, şi-a simţit obrajii calzi. Connor trebuie să fie acolo, este fratele lui. Dar şi tu. Este a doua ta şansă, ai uitat?

Pip i-a dat la o parte o şuviţă de păr prinsă în gene, iar Ravi i-a apucat mâna, lipindu-şi-o de faţă.

— Vreau să fii tu. Găseşte-l tu, Ravi! Să îl găseşti pe Jamie, bine?

El i-a zâmbit, împletindu-şi degetele cu ale ei pentru un moment, care părea cumva că se scurgea în afara timpului.

— Eşti sigură? Vei fi singură…

— Mă voi descurca, a spus ea. Sunt doar observatorul.

— Bine!

Ravi le-a coborât mâinile şi şi-a lipit fruntea de a ei.

— Îl vom găsi, a şoptit el. Va fi bine!

Iar Pip, pentru o clipă, a îndrăznit să îl creadă.

Sunt Layla!
Vino la fermă la 23!

:)

citit la 22:18

Voi fi acolo!

Capitolul treizeci şi nouă

Sub razele lunii, ferma abandonată strălucea argintiu pe la marginile-i zimţate, lumina pătrunzând printre crăpăturile şi golurile de la etaj, unde fuseseră cândva ferestrele.

Pip stătea cam la douăzeci de metri în spatele casei, ascunsă în lăstărişul din partea cealaltă a drumului. Se uita la clădirea veche, încercând să nu tresară când vântul şuiera printre frunze, mintea ei creând cuvinte din sunetele fără voce.

Telefonul i s-a luminat, vibrându-i în mână. Pe ecran era numărul lui Ravi.

— Da? a răspuns ea.

— Am parcat pe stradă, a zis Ravi în şoaptă. Stanley tocmai a ieşit din casă. Urcă în maşină.

Pip a ascultat când Ravi şi-a luat telefonul de la gură şi i-a şoptit ceva inaudibil lui Connor, care era lângă el.

— Bine, tocmai a trecut pe lângă noi! Vine spre tine!

— Am înţeles! a spus ea, încordându-şi degetele pe telefon. Să intraţi cât de repede posibil!

— Am plecat! i-a răspuns Ravi, acoperind sunetul unei portiere care se închidea încet.

Pip i-a ascultat pe Ravi şi Connor mergând pe trotuar până la aleea din faţă, inima ei bătând în acelaşi ritm cu paşii lor grăbiţi.

— Nu, nu este nicio cheie de rezervă sub covorul de la intrare, le-a spus Ravi ei şi lui Connor. Să mergem prin spate, înainte să ne vadă careva!

Respiraţia lui Ravi a pârâit la telefon când el şi Connor au ocolit casa mică, aflată la un kilometru distanţă de ea, dar sub aceeaşi lună.

Un zăngănit.

— Uşa din spate este încuiată, l-a auzit Pip pe Connor spunând încet.

— Da, dar încuietoarea e chiar acolo lângă mâner, a spus Ravi. Dacă sparg fereastra, pot să bag mâna şi să o descui.

— Fă-o repede! a spus Pip.

La telefon s-au auzit foşnituri şi mormăituri când Ravi şi-a scos jacheta şi şi-a înfăşurat-o în jurul pumnului. A urmat un zgomot surd, apoi încă unul, urmat de zăngănitul sticlei sparte.

— Să nu te tai! a spus Connor.

Pip a ascultat respiraţia sacadată a lui Ravi când acesta s-a încordat.
Un ţăcănit.
Un scârţâit.
— Bine, suntem înăuntru! a şoptit el.
L-a auzit pe unul dintre ei călcând pe cioburile căzute când au intrat… şi atunci, undeva, înaintea ei, s-au deschis doi ochi galbeni în noapte. Erau două faruri a căror lumină s-a văzut din ce în ce mai bine când maşina a prins viteză pe Old Farm Road, apropiindu-se de Pip.
— A ajuns, e aici! a spus ea încet când o maşină neagră a cotit pe Sycamore Road, roţile acesteia agitând pietrişul până la oprirea pe marginea drumului.
Pip îşi lăsase maşina mai sus, pe Old Farm Road, ca Stanley să nu o vadă.
— Să nu ieşi în evidenţă! i-a spus Ravi.
Portiera maşinii s-a deschis, iar Stanley Forbes a coborât, tricoul lui alb alungând întunericul. Părul şaten i-a căzut dezordonat pe faţă, ascunzând-o în umbră când a închis portiera şi s-a întors spre ferma strălucitoare.
— Bine, a intrat! a spus Pip, când Stanley a intrat pe uşa deschisă din faţă, păşind în întunericul de dincolo de ea.
— Suntem în bucătărie, a zis Ravi. Este întuneric.
Pip şi-a ţinut telefonul mai aproape de gură.
— Ravi, să nu-l laşi pe Connor să audă asta, dar dacă găseşti vreun lucru de-al lui Jamie, telefonul, hainele, să nu le atingi! Sunt dovezi, dacă situaţia nu decurge aşa cum ne dorim.
— Am înţeles! a spus şi apoi a inspirat zgomotos sau a suspinat, Pip nu şi-a dat seama ce anume făcuse.
— Ravi? a zis ea. Ravi, ce este în neregulă?
— Rahat! a şoptit Connor.
— Este cineva aici, i-a răspuns Ravi, respirând într-un ritm mai alert. Auzim o voce. Este cineva aici.
— Poftim? a făcut Pip, frica urcându-i în gât şi blocându-l.
Apoi, prin telefon şi peste respiraţia panicată a lui Ravi, Pip a auzit un ţipăt:
— Jamie! Este Jamie!
— Connor, aşteaptă, nu fugi! a strigat Ravi după el, telefonul îndepărtându-se de vocea lui.
Pip nu a mai auzit decât foşnete.

Pe cineva alergând.

— Ravi? a şoptit Pip.

O voce înăbuşită.

Un zgomot surd.

— Jamie! Jamie, sunt eu, Connor! Sunt aici!

Telefonul a pârâit, iar respiraţia lui Ravi s-a auzit din nou.

— Ce se întâmplă? a întrebat Pip.

— Este aici, Pip! a zis Ravi cu o voce tremurândă când Connor a strigat în fundal. Jamie este aici! Este bine! Este în viaţă!

— Este în viaţă? a rostit ea, neînţelegând încă aceste cuvinte.

Şi printre strigătele lui Connor, care acum erau suspine frenetice, a auzit slab vocea înăbuşită a lui Jamie.

— O, Dumnezeule, este în viaţă! a spus Pip, cuvintele spărgându-i-se în gât când s-a îndepărtat de un copac. Este în viaţă, a repetat doar ca să audă asta din nou.

Ochii o usturau din cauza lacrimilor, aşa că i-a închis. Şi s-a gândit la acele cuvinte mai intens decât se gândise vreodată la ceva: *Mulţumesc, mulţumesc, mulţumesc!*

— Pip!

— E rănit? a întrebat ea, ştergându-se la ochi cu jacheta.

— Nu putem ajunge la el, a spus Ravi, este închis într-o cameră, cred că în toaleta de la parter. Este încuiată şi cred că este şi un zăvor cu lanţ afară. Dar Jamie pare în regulă.

— Credeam că ai murit! spunea Connor, plângând. Suntem aici, te vom scoate afară!

Tonul vocii lui Jamie s-a auzit mai tare, dar Pip nu a înţeles cuvintele.

— Ce spune Jamie? a întrebat ea, înclinându-se ca să se uite din nou la fermă.

— Spune… Ravi s-a oprit o clipă, ascultând, apoi a continuat: Spune că trebuie să plecăm. Trebuie să plecăm deoarece a făcut o înţelegere.

— Poftim?

— Nu plec nicăieri fără tine! a strigat Connor.

Dar ceva în întuneric i-a distras atenţia lui Pip de la telefon. Stanley a apărut iarăşi din umbre, mergând pe hol cu intenţia de a ieşi afară.

— Pleacă! a şoptit Pip. Stanley pleacă!

— Rahat! a spus Ravi. Trimite-i un mesaj, cum ar veni de la Layla, şi spune-i să aştepte!

Dar Stanley deja trecuse pragul putred al uşii, întorcându-şi privirea spre maşină.

— Este prea târziu! a zis Pip, sângele bubuindu-i în urechi când a luat decizia. Îl voi distrage. Voi scoateţi-l acum afară pe Jamie, duceţi-l într-un loc sigur!

— Nu, Pip…

Însă acum ţinea telefonul în mâna care-i atârna pe lângă corp, cu degetul mare pe butonul roşu când a ieşit în fugă din spatele copacilor şi a traversat drumul, împrăştiind pietrişul în jurul picioarelor. Stanley şi-a ridicat în sfârşit privirea, zărindu-i mişcarea în lumina lunii.

Bărbatul s-a oprit.

Pip a încetinit şi s-a îndreptat chiar spre uşa deschisă de la intrare, unde se afla el.

Stanley a mijit ochii, încercând să zărească ceva în întuneric.

— Alo? a spus orbeşte.

Iar când ea a ajuns destul de aproape ca el să o vadă, s-a crispat, ridurile ajungându-i de la un ochi la altul.

— Nu! a şoptit Stanley răguşit. Nu, nu, nu! Pip, tu eşti? a întrebat uimit şi a făcut un pas înapoi. Tu eşti Layla?

Capitolul patruzeci

Pip a clătinat din cap.

— Nu sunt Layla, a zis ea, cuvintele fiindu-i afectate de bătăile rapide ale inimii. Eu ţi-am trimis mesajul în seara aceasta, dar nu sunt Layla. Nu ştiu cine este.

Chipul lui Stanley s-a schimbat în umbră, dar Pip nu a văzut decât albul ochilor lui şi al tricoului.

— T-tu, tu… s-a bâlbâit el, rămânând aproape fără voce. Tu ştii…

— Cine eşti? a spus cu blândeţe Pip. Da, ştiu.

Respiraţia i s-a poticnit, iar Stanley şi-a plecat capul spre piept.

— O! a exclamat el, incapabil să o privească în ochi.

— Putem intra să discutăm? a întrebat Pip şi a dat din cap spre intrare.

De cât timp ar fi avut nevoie Ravi şi Connor să spargă lanţul şi uşa şi să îl scoată afară pe Jamie? Cel puţin zece minute, credea ea.

— Bine! a acceptat Stanley în şoaptă.

Pip a intrat prima, uitându-se peste umăr când Stanley a urmat-o pe holul întunecat, cu privirea coborâtă şi resemnată. În sufrageria din capăt, Pip a trecut printre ambalajele şi sticlele de bere spre dulapul din lemn. Sertarul de sus era deschis, iar lanterna pe care o folosiseră Robin şi prietenii lui era sprijinită de margine. Pip s-a întins după ea, uitându-se la camera întunecată plină cu siluete de coşmar, Stanley numărându-se printre ele. A aprins lanterna şi totul a prins contur şi culoare.

Stanley a mijit ochii la lumină.

— Ce vrei? a spus el, agitându-şi neliniştit mâinile. Te pot plăti, o dată pe lună. Nu câştig mult, la ziarul oraşului lucrez în mare parte ca voluntar, dar mai am o slujbă la benzinărie. Pot să mă ocup de asta.

— Să mă plăteşti? a făcut Pip.

— C-ca să nu spui nimănui, a zis el. Ca să-mi păstrezi secretul.

— Stanley, nu am venit ca să te şantajez. Nu voi spune nimănui cine eşti, promit!

Confuzia i-a străbătut ochii.

— Dar atunci… ce vrei?

— Vreau doar să îl salvez pe Jamie Reynolds, a explicat ea şi a ridicat încet mâinile. Doar pentru asta am venit aici.

— El este bine, a spus Stanley inspirând. Ţi-am tot spus că este bine.

— L-ai rănit?

Strălucirea din ochii căprui ai lui Stanley s-a schimbat în ceva asemănător furiei.

— Dacă l-am rănit? a rostit puţin mai tare acum. Bineînţeles că nu l-am rănit! El a încercat să mă ucidă.

— Poftim? a întrebat Pip, care abia mai putea să respire. Ce s-a întâmplat?

— Ce s-a întâmplat este că femeia asta, Layla Mead, a început să discute cu mine prin pagina de Facebook a ziarului *Kilton Mail,* a spus Stanley, stând rezemat de celălalt perete. În cele din urmă am făcut schimb de numere de telefon şi am început să ne scriem mesaje. Câteva săptămâni. Mi-a plăcut de ea sau cel puţin aşa am crezut. Aşadar, vinerea trecută mi-a trimis un mesaj târziu, cerându-mi să ne întâlnim aici. Stanley s-a oprit să se uite împrejur, la zidurile vechi şi coşcovite, apoi a continuat povestea: Am ajuns, dar nu era. Am aşteptat zece minute în faţa uşii. Apoi a apărut altcineva: Jamie Reynolds. Arăta ciudat şi gâfâia, de parcă ar fi venit în fugă. S-a apropiat de mine şi primul lucru pe care l-a spus a fost „Copilul Brunswick”. Stanley a tuşit puţin, însă a continuat: Şi, evident, am fost şocat; locuiesc în oraş de peste opt ani şi nimeni nu a ştiut vreodată, în afară de…

— În afară de Howie Bowers? a spus Pip.

— Da, în afară de el, a bombănit Stanley. Credeam că suntem prieteni, că pot avea încredere în el. Acelaşi lucru l-am crezut despre Layla. În orice caz, am început să intru în panică, iar Jamie m-a luat prin surprindere când a sărit la mine cu un cuţit. Am reuşit să mă dau la o parte şi, în cele din urmă, să îi iau cuţitul din mâini. Apoi ne-am luptat afară, lângă copacii de lângă casă, iar eu i-am zis „Te rog, nu mă ucide!” Şi în timp ce ne luptam, l-am împins pe Jamie într-unul dintre copaci, iar el s-a lovit la cap şi a căzut la pământ. Cred că a leşinat câteva secunde, după care mi-a părut puţin zăpăcit, probabil zguduit. Iar apoi… Pur şi simplu, nu am ştiut ce să fac. Ştiam că totul s-ar fi terminat dacă aş fi sunat la poliţie şi aş fi zis că cineva tocmai a încercat să mă ucidă deoarece îmi cunoaşte identitatea. Ar fi trebuit să plec. Într-un oraş nou, cu un nume nou, să o iau de la capăt. Şi nu voiam să plec. Asta e casa mea. Îmi place viaţa mea de aici. Acum am prieteni noi. Nu am mai avut niciodată prieteni. Şi, de când locuiesc aici, sub numele de Stanley Forbes, sunt aproape fericit pentru prima dată. Nu puteam să o iau de la început într-un loc nou ca o nouă persoană – asta m-ar

ucide. Am mai făcut-o când aveam douăzeci şi unu de ani şi i-am spus fetei pe care o iubeam cine sunt. Ea m-a reclamat la poliţie, iar ei m-au mutat aici şi mi-au dat numele acesta. Nu aş putea să mai trec prin asta, să iau totul de la început. Şi aveam nevoie doar de timp ca să mă gândesc ce să fac. Nu aveam de gând să îl rănesc.

Stanley şi-a ridicat privirea la Pip, ochii strălucindu-i de lacrimi în chinul lui de a o convinge să îl creadă.

— L-am ajutat pe Jamie să se ridice şi l-am condus la maşina mea. Părea obosit, încă zăpăcit. Aşa că i-am spus că îl duc la spital. I-am luat telefonul şi l-am închis, în caz că ar fi încercat să sune pe cineva. Apoi l-am condus la mine acasă, l-am ajutat să intre. Şi l-am dus în toaleta de la parter, este singura cameră cu încuietoarea pe dinafară. Eu… nu voiam să iasă, eram speriat că ar putea încerca din nou să mă ucidă.

Pip a dat din cap, făcându-i astfel semn să continue.

— Aveam nevoie doar de timp ca să mă gândesc cum aş putea remedia situaţia. Jamie îşi cerea scuze prin uşă şi mă ruga să îl eliberez, spunând că voia să meargă acasă, dar eu trebuia să mă gândesc. Am intrat în panică la gândul că cineva ar fi putut să-i dea de urmă după telefon, aşa că l-am distrus cu un ciocan. După câteva ore, am pus un lanţ peste clanţa uşii şi ţeava din afara zidului, ca să deschid uşa puţin, fără ca Jamie să poată ieşi. Prin deschizătură i-am dat un sac de dormit şi nişte perne, ceva de mâncare şi o cană pe care să o umple cu apă de la chiuvetă. I-am spus că trebuie să mă gândesc şi l-am încuiat din nou. Nu am dormit toată noaptea, gândindu-mă. Tot credeam că Jamie *este* Layla şi că a vorbit cu mine câteva săptămâni pretinzând că este ea, ca să poată să mă atragă într-o capcană şi să mă ucidă. Nu puteam să-i dau drumul, în caz că încerca să mă ucidă din nou sau să spună tuturor cine sunt. Şi nu puteam suna la poliţie. Era imposibil. A doua zi am fost nevoit să merg la serviciu, la benzinărie; dacă nu apar sau spun că sunt bolnav, poliţistul care mă supraveghează pune întrebări. Nu puteam ridica suspiciuni. Am ajuns acasă în seara aceea şi tot nu ştiam ce să fac. Am gătit cina şi am deschis uşa ca să i-o dau lui Jamie, şi atunci am început să vorbim. Mi-a spus că nici măcar nu ştia ce înseamnă Copilul Brunswick. Că a făcut-o doar pentru că o fată pe nume Layla Mead i-a zis să o facă. Aceeaşi Layla cu care vorbisem şi eu. Era foarte îndrăgostit de ea! Îi spusese aceleaşi lucruri ca şi mie: că are un tată sever care nu o prea lasă să iasă în oraş şi că are o tumoare inoperabilă la creier. Stanley a inspirat profund şi a continuat cu povestea: Totuşi, Jamie a spus că a mers

mai departe cu el. I-a spus că se desfăşoară un studiu clinic la care tatăl ei nu vrea să o lase să participe, că ea nu are cum să îl plătească şi că va muri dacă nu participă. Jamie era atât de disperat să o salveze, credea că o iubea, aşa că i-a dat o mie două sute de lire pentru studiu, spunând că a fost nevoit să împrumute majoritatea banilor. Layla l-a instruit să lase banii lângă un mormânt din curtea cimitirului şi să plece, zicându-i că îi va lua când va putea scăpa de tatăl ei. L-a pus să facă şi alte lucruri: să intre în casa cuiva şi să fure un ceas care i-a aparţinut mamei ei moarte, deoarece tatăl ei îl dăduse magazinului de binefacere, iar altcineva îl cumpărase. I-a spus lui Jamie să se ducă şi să bată pe cineva în seara aniversării lui, deoarece tipul acesta încerca să se asigure că ea nu va ajunge la studiul clinic care i-ar salva viaţa. Jamie a crezut toate astea.

— Layla l-a trimis acolo vineri seara?

Stanley a dat aprobator din cap.

— Jamie a spus că a aflat că Layla l-a păcălit şi că se folosea de fotografia altcuiva. A sunat-o imediat, iar ea i-a zis că a fost nevoită să folosească fotografii false, deoarece o urmărea cineva. Dar că toate celelalte lucruri erau reale, în afară de fotografie. Apoi i-a spus că urmăritorul tocmai i-a trimis un mesaj în care a ameninţat că o va ucide în seara aceea, deoarece aflase că ea şi Jamie erau împreună. I-a zis lui Jamie că nu ştia cine era urmăritorul, dar că avea doi suspecţi. A spus că le va trimite mesaj amândurora şi va aranja o întâlnire într-un loc retras, apoi i-a cerut lui Jamie să îi ucidă urmăritorul înainte ca acesta să o ucidă pe ea. L-a învăţat să le spună cuvintele „Copilul Brunswick” şi că urmăritorul ei va şti ce înseamnă, că el va fi cel care va reacţiona. Jamie i-a spus că nu o va face, la început, dar ea l-a convins. În mintea lui, fie o făcea, fie avea să o piardă pentru totdeauna pe Layla şi ar fi fost vina lui. Dar el zice că în clipa în care m-a atacat, nu a vrut să o facă şi că, de fapt, a fost uşurat când i-am luat cuţitul din mână.

Pip vedea totul, derulând scena în mintea ei.

— Deci Jamie a vorbit cu Layla la telefon? a întrebat ea. Este cu siguranţă o femeie?

— Da! a spus Stanley. Dar tot nu aveam totală încredere în el. Încă mai credeam că e posibil să fie Layla şi că mă minte ca să îl eliberez, iar apoi o să mă ucidă sau o să mă dea de gol. Aşadar, după conversaţia asta cu Jamie – am vorbit mare parte din seara de sâmbătă –, am făcut o înţelegere. Urma să lucrăm împreună ca să încercăm să aflăm cine este cu adevărat Layla,

dacă nu era Jamie şi chiar exista. Iar când… dacă o găseam, voiam să-i ofer Laylei bani ca să îmi păstreze secretul. Iar Jamie avea să-l păstreze pe al meu, ca eu să nu spun poliţiei că m-a atacat. M-am înţeles cu Jamie să rămână în baie până o găseam pe Layla şi am ştiut că pot să am încredere în el. Îmi este greu să am încredere în oameni. Apoi, în dimineaţa următoare, când eram la biroul ziarului *Kilton Mail,* ai venit să mă întrebi despre Jamie şi am văzut toate afişele cu dispariţia prin oraş. Atunci mi-am dat seama că trebuie să o găsim repede pe Layla şi să născocim o poveste pentru peregrinările lui Jamie înainte să te apropii prea mult. Asta făceam la cimitir în ziua aceea, căutam şi eu mormântul lui Hillary E Weiseman, ca să văd dacă mă conduce la Layla. Credeam că ne va lua o zi sau două şi totul va fi bine, dar tot nu ştim cine este ea. Ţi-am ascultat episoadele şi ştiu că Layla ţi-a trimis mesaj. Atunci am ştiut că nu putea fi Jamie, că îmi spusese adevărul.

— Nici eu nu am aflat cine este, a spus Pip. Sau de ce face asta.

— Eu ştiu de ce. Mă vrea mort, a zis Stanley, ştergându-şi un ochi. Mulţi oameni mă vor mort. Trăiesc în fiecare zi uitându-mă peste umăr, aşteptând să mi se întâmple aşa ceva. Vreau doar să trăiesc. Să duc o viaţă liniştită, poate să fac ceva bun cu ea. Şi ştiu că nu sunt bun, că nu am fost. Ca atunci când am spus acele lucruri despre Sal Singh şi i-am ameninţat familia. Când se întâmplau toate, acolo, unde locuiam, m-am uitat la ce a făcut Sal, la ce credeam că a făcut, şi l-am văzut pe tata. Am văzut un monstru ca el. Şi, nu ştiu, mi s-a părut o şansă să mă răscumpăr cumva. M-am înşelat amarnic! a spus Stanley în timp ce îşi ştergea celălalt ochi. Ştiu că nu este o scuză, dar nu am crescut în cele mai bune locuri, în preajma celor mai buni oameni. Am învăţat totul de la ei, dar încerc să mă dezvăţ de toate acele lucruri, de acele păreri şi idei. Încerc să fiu un om mai bun întrucât cel mai rău ar fi să semăn cu tata. Dar oamenii cred că sunt exact ca el şi întotdeauna am fost îngrozit că au dreptate.

— Nu eşti ca el! a spus Pip, făcând un pas înainte. Erai doar un copil. Tatăl tău te-a obligat să faci acele lucruri. Nu a fost vina ta.

— Aş fi putut spune cuiva. Aş fi putut refuza să îl ajut! s-a văicărit Stanley în timp ce îşi trăgea pielea de pe monturi. Probabil m-ar fi ucis, dar cel puţin copiii ar fi trăit. Şi ar fi avut vieţi mai bune decât a mea.

— Nu s-a terminat, Stanley! a spus ea. Putem să colaborăm ca să aflăm cine este Layla. Să îi oferim bani sau orice vrea. Nu voi spune nimănui cine eşti. Nici Jamie nu va spune. Poţi să rămâi aici, în acest oraş.

Un mic licăr de speranţă a strălucit în ochii lui Stanley.

— Probabil acum Jamie le povesteşte lui Ravi şi lui Connor ce s-a întâmplat, iar apoi…

— Stai, ce? a spus Stanley şi, într-o clipă, speranţa a dispărut. Ravi şi Connor sunt în casa mea în clipa asta?

— Ăăă, da, a bâiguit ea. Îmi pare rău!

— Au spart un geam?

Răspunsul era scris pe chipul tăcut al lui Pip.

Stanley şi-a plecat capul şi a expirat tot aerul odată.

— Atunci deja s-a terminat! Ferestrele au montat un sistem silenţios de alarmă care alertează secţia locală de poliţie. Vor fi acolo în cincisprezece minute. Stanley a ridicat o mână, ţinându-se de faţă înainte să o coboare mai mult, apoi a izbucnit: S-a terminat! Stanley Forbes este terminat! A dispărut!

Cuvintele i-au rămas pe limbă lui Pip.

— Îmi pare foarte rău! a spus ea. Nu ştiam, încercam doar să îl găsesc pe Jamie.

El şi-a ridicat privirea la Pip şi a schiţat un zâmbet.

— Este în regulă, a zis el încet. Oricum, nu am meritat niciodată viaţa asta. Oraşul acesta a fost întotdeauna prea bun pentru mine!

— Eu nu…

Cuvântul însă nu a mai ieşit din gura ei, strivindu-se în schimb de dinţii pe care îi scrâşnea. A auzit un zgomot în apropiere. Sunetul unor paşi.

Probabil că şi Stanley l-a auzit, căci s-a întors, mergând cu spatele spre Pip.

— E cineva aici? a strigat o voce pe hol.

Pip a înghiţit forţat.

— Da! a răspuns ea oricui se apropia.

A fost doar o umbră printre umbre până a intrat în cercul de lumină al lanternei îndreptate în sus.

Charlie Green, îmbrăcat cu o jachetă cu fermoarul tras până sus, a schiţat un mic zâmbet când a văzut-o pe Pip.

— A, mă gândeam eu că tu trebuie să fii! a spus el. Ţi-am văzut maşina parcată pe drum, apoi lumina aprinsă aici şi m-am gândit că ar trebui să verific. Totul e bine? a întrebat-o, îndreptându-şi privirea la Stanley doar o clipă înainte să se uite din nou la Pip.

— O, da! a zâmbit Pip. Da, totul este în regulă! Stăteam de vorbă.

— Bun, bine! a spus Charlie, expirând. De fapt, Pip, ai putea să-mi împrumuţi puţin telefonul tău? Al meu este descărcat şi trebuie să îi scriu un mesaj Florei.

— O, sigur! a spus ea. Da, desigur!

Fata a scos telefonul din buzunarul jachetei, l-a deblocat şi a făcut câţiva paşi spre Charlie, oferindu-i-l cu mâna întinsă.

El l-a luat, zgâriindu-i uşor palma cu degetele.

— Mulţumesc! i-a zis şi s-a uitat la ecran în timp ce Pip s-a întors lângă Stanley.

Charlie a strâns telefonul în mână. L-a coborât, l-a pus în buzunarul din faţă şi l-a împins în jos. Pip l-a văzut făcând-o şi nu a înţeles deloc; nu şi-a auzit gândurile deoarece inima îi bătea prea tare.

— Dă-mi-l şi pe al tău! a spus Charlie, întorcându-se acum spre Stanley.

— Poftim? a rostit Stanley.

— Telefonul tău, a zis calm Charlie. Dă-mi-l acum!

— Eu n-nu… s-a bâlbâit Stanley.

Jacheta lui Charlie a foşnit când a dus o mână la spate, încordându-şi gura într-o linie strânsă, iar când şi-a adus din nou mâna în faţă, ţinea ceva.

Ceva negru şi ascuţit. Un obiect pe care îl ţinea ridicat în mâna care îi tremura când l-a îndreptat spre Stanley.

Era un pistol.

— Dă-mi telefonul acum!

Capitolul patruzeci şi unu

Telefonul a hârşâit pe duşumeaua veche când a alunecat pe lângă ambalaje şi sticle de bere, rotindu-se până când s-a oprit la picioarele lui Charlie.

Pistolul era încă în mâna lui dreaptă, îndreptat tremurător spre Stanley.

Charlie a făcut un pas înainte, iar Pip a crezut că voia să ia telefonul, dar nu a făcut-o. Şi-a ridicat piciorul şi a apăsat cu putere, spărgând ecranul cu tocul pantofului. Lumina dinăuntru s-a stins când Pip a tresărit din cauza sunetului brusc, cu privirea fixată asupra armei.

— Charlie, ce faci? a întrebat ea, cu vocea tremurândă.

— Haide, Pip! a zis el, trăgând aer în piept, urmărind cătarea armei. Ţi-ai dat seama până acum.

— Tu eşti Layla Mead.

— Eu sunt Layla Mead! a încuviinţat cu o expresie care era ori o grimasă, ori un zâmbet nervos, Pip nu îşi putea da seama. Nu pot să îmi asum toate meritele, Flora a fost vocea la nevoie.

— De ce? a întrebat Pip, iar inima i-a bătut atât de repede, încât i s-a părut un sunet continuu.

Gura i-a zvâcnit, Charlie mutându-şi privirea de la ea la Stanley. Dar pistolul nu s-a mişcat ca să i-o urmărească.

— Şi numele de familie este tot al Florei. Ştii care era al meu? Nowell. Charlie Nowell.

Pip a auzit cum Stanley a inspirat, a văzut expresia disperată din ochii lui.

— Nu! a spus în şoaptă Stanley, dar Charlie l-a auzit.

— Da! a zis el. Emily Nowell, ultima victimă a Monstrului din Margate şi a fiului său. Era sora mea mai mare. Îţi aminteşti acum? a strigat la Stanley, smucind arma. Îţi aminteşti chipul meu? Eu nu mi l-am amintit niciodată pe al tău şi m-am urât pentru asta!

— Îmi pare rău! Îmi pare foarte rău! a exclamat Stanley.

— Nu-mi zice aşa ceva! a strigat Charlie, venele ieşind ca rădăcinile de copac din gâtul care i se înroşea. V-am ascultat vorbind, spunându-i povestea ta tristă. Băiatul a făcut semn din cap spre Pip, apoi a continuat: Vrei să ştii ce a făcut? Aveam nouă ani şi mă jucam pe teren. Sora mea, Emily, mă supraveghea şi mă învăţa cum să folosesc leagănele mari când s-

a apropiat băiatul acesta de noi. S-a întors spre Emily şi i-a zis cu ochii mari şi trişti: „M-am pierdut de mama, poţi, te rog, să mă ajuţi?”

Charlie dădea din mână nervos în timp ce vorbea, arma mişcându-se odată cu ea.

— Bineînţeles că Emily a acceptat; era cea mai drăguţă persoană din lume! Mi-a spus să rămân lângă tobogan cu prietenii mei cât se duce cu băieţelul ca să îi găsească mama. Şi au plecat. Dar Emily nu s-a mai întors. Am aşteptat-o acolo câteva ore, de unul singur pe terenul de joacă, închizând ochii şi numărând „trei, doi, unu” şi rugându-mă să apară. Dar nu a apărut decât după trei săptămâni, când au găsit-o mutilată şi arsă.

Charlie a clipit atât de tare, încât lacrimile i-au curs direct pe guler, lăsându-i faţa neatinsă.

— Te-am văzut cum mi-ai răpit sora, iar eu nu mă gândeam decât dacă aş putea să mă dau cu spatele pe tobogan.

— Îmi pare rău! a strigat Stanley, cu mâinile ridicate şi degetele răsfirate. Îmi pare foarte rău! Cel mai mult mă gândesc la ea, la sora ta. A fost bună cu mine. Eu…

— Să nu îndrăzneşti! a strigat Charlie, scuipatul înspumându-se pe la colţurile gurii lui. Scoate-o din capul tău urât! Tu ai fost cel care a ales-o, nu tatăl tău. Tu ai făcut-o! Tu ai ales-o! Ai ajutat la răpirea a şapte oameni ştiind exact ce li se va întâmpla, chiar l-ai ajutat să o facă. Dar, o, guvernul ţi-a oferit pur şi simplu o viaţă nouă şi a şters toate astea! Vrei să ştii cum a fost viaţa mea? a continuat băiatul, iar respiraţia i-a hârâit în gât. La trei luni după ce au găsit cadavrul lui Emily, tata s-a spânzurat. Eu am fost cel care l-a găsit, după ore. Mama nu a suportat şi a recurs la alcool şi droguri ca să uite totul. Aproape am murit de foame. În mai puţin de un an, am fost luat din grija ei şi dat în plasament. Unii au fost drăguţi cu mine, alţii nu. La şaptesprezece ani, trăiam pe străzi. Dar mi-am refăcut viaţa şi un singur lucru m-a ajutat să rezist. Niciunul din voi nu merită să trăiască după ce a făcut. Cineva a ajuns deja la tatăl tău, dar ei te-au eliberat. Am ştiut însă că într-o zi te voi găsi şi eu voi fi cel care te va ucide, Copile Brunswick!

— Charlie, te rog, lasă pistolul şi… a spus Pip.

— Nu!

Charlie nu s-a uitat la ea.

— De nouăsprezece ani aştept clipa asta! Am cumpărat arma în urmă cu nouă ani, ştiind că într-o zi o voi folosi ca să te ucid. Am fost pregătit, am aşteptat. Am urmărit orice indiciu şi zvon despre tine pe internet. Am locuit

în zece oraşe diferite în ultimii şapte ani, căutându-te. Şi o nouă versiune a femeii ăsteia, Layla Mead, m-a însoţit în fiecare dintre ele; i-am găsit pe bărbaţii de aceeaşi vârstă cu tine şi care-ţi semănau fizic şi m-am apropiat de ei până au avut încredere să îmi spună cine sunt cu adevărat. Dar tu nu erai în niciunul dintre oraşele acelea. Tu erai aici. Iar acum te-am găsit! Mă bucur că Jamie a eşuat! Eu se cuvine să o fac! Aşa trebuie să fie.

Pip a urmărit degetul lui Charlie îndoindu-se şi încordându-se pe trăgaci.

— Stai! a strigat ea.

Trage de timp, lasă-l să vorbească! Dacă poliţiştii erau acum acasă la Stanley, cu Ravi, Connor şi Jamie, poate Ravi avea să-i trimită aici. *Te rog, Ravi, trimite-i aici!*

— Şi Jamie? a spus Pip repede. De ce l-ai implicat?

Charlie s-a lins pe buze.

— Mi s-a ivit ocazia. Am început să vorbesc cu Jamie deoarece se potrivea profilului meu pentru Copilul Brunswick. Apoi am aflat că a minţit în privinţa vârstei şi l-am ignorat. Dar era foarte nerăbdător. Se îndrăgostise de Layla ca nimeni altul până atunci şi a continuat să trimită mesaje, spunând că ar face orice pentru mine. Iar asta m-a pus pe gânduri, a inspirat el zgomotos. Toată viaţa mea, am acceptat că eu voi fi cel care îl va ucide pe Copilul Brunswick şi că foarte probabil voi renunţa în schimb la viaţa mea; că voi sfârşi primind condamnarea pe viaţă pe care ar fi trebuit să o primească *el.* Dar Jamie m-a pus pe gânduri: dacă voiam doar să moară Copilul Brunswick, ce-ar fi fost dacă aş fi putut să conving pe altcineva să o facă în locul meu? După aceea aş fi putut să-mi continui viaţa cu Flora. Ea chiar a insistat pentru şansa ca noi să rămânem împreună. A ştiut că trebuia să fac asta de când m-a cunoscut la optsprezece ani, m-a urmat prin ţară, căutându-l pe el şi ajutându-mă. Îi datoram măcar o încercare. Aşa că am început să îl încerc pe Jamie, ca să văd ce l-aş fi putut convinge să facă. S-a dovedit că multe. Jamie a retras o mie două sute de lire şi a lăsat banii în cimitir noaptea, pentru Layla. A bătut un străin, deşi nu se mai bătuse niciodată. Pentru Layla. A intrat prin efracţie în casa mea şi a furat ceasul. Pentru Layla. Ridicam de fiecare dată ştacheta şi cred că ar fi funcţionat; cred că aş fi reuşit să-l aduc în punctul în care ar fi ucis pentru Layla. Dar totul a decurs greşit la comemorare. Cred că asta se întâmplă când aduni tot oraşul pe un câmp. Am mai folosit planul Layla de nouă ori. Am aflat repede că este mai bine să foloseşti fotografiile unei localnice, să le modifici un pic. Bărbaţii sunt întotdeauna mai puţin suspicioşi când văd

fotografii din locuri pe care le recunosc şi chipuri care li s-ar putea părea oarecum familiare. Dar am dat greş, iar Jamie a aflat că Layla nu este reală. Iar el nu era încă pregătit; eu nu eram încă pregătit. Dar a trebuit să încercăm să plănuim seara aceea, cât Jamie mai era sub influenţa ei, a Laylei. Însă nu ştiam cine este Copilul Brunswick. Mi-am redus lista la doi suspecţi: Luke Eaton şi Stanley Forbes. Amândoi se încadrau în grupa de vârstă şi aveau înfăţişarea corespunzătoare; niciunul nu avea o slujbă care să îi elimine, niciunul nu a menţionat niciodată vreun membru al familiei, evitând întrebările despre copilărie. Aşa că am fost nevoit să îl trimit pe Jamie la amândoi. Mi-am dat seama că totul a mers prost când am auzit că Jamie a dispărut. Presupun că l-ai ucis? l-a întrebat pe Stanley.

— Nu! a şoptit Stanley.

— Jamie trăieşte. Este nevătămat, a spus Pip.

— Serios? E bine! Mă simţeam vinovat pentru ce i s-a întâmplat, a spus Charlie. Apoi, bineînţeles că după ce totul a mers prost nu am mai putut să fac nicio mişcare ca să aflu care dintre ei este Copilul Brunswick. Dar era în regulă, deoarece ştiam că vei afla *tu.*

Charlie şi-a întors privirea şi i-a zâmbit lui Pip.

— Ştiam că îl vei găsi în locul meu! Te-am urmărit. Te-am aşteptat. Te-am împins în direcţia corectă când ai avut nevoie de ajutor. Şi ai reuşit! a spus, echilibrând arma. L-ai găsit pentru mine, Pip. Mulţumesc!

— Nu! a strigat ea, păşind în faţa lui Stanley cu mâinile ridicate. Te rog să nu tragi!

— PIP, PLEACĂ DE LÂNGĂ MINE! i-a strigat Stanley şi a împins-o în spate. Nu te apropia de mine. Stai acolo!

Ea s-a oprit, inima bătându-i atât de tare şi de repede, încât i s-a părut că în jurul pieptului i se strângeau coastele ca nişte degete osoase.

— Înapoi! a strigat Stanley, lacrimile curgând pe chipul lui palid. Este în regulă, retrage-te!

Ea l-a ascultat şi s-a mai îndepărtat patru paşi, întorcându-se spre Charlie.

— Te rog să nu faci asta! Nu îl ucide!

— Sunt nevoit! a zis Charlie, mijind ochii de-a lungul *cătării* armei. Este exact lucrul despre care am vorbit, Pip. Unde sistemul de justiţie se înşală, oameni ca noi ajung să intervină şi să îndrepte lucrurile. Şi nu contează dacă oamenii cred că suntem sau nu buni, deoarece ştim că avem dreptate. Noi doi suntem la fel. Ştii asta în sinea ta. Ştii că este corect.

Pip habar nu avea ce să-i răspundă.

— Te rog! a fost tot ce s-a gândit să-i zică. Nu face asta! Vocea i s-a frânt, cuvintele pârâind când le-a rostit forţat: Nu e corect! Era doar un copil. Un copil speriat de propriul tată. Nu este vina lui! Nu el ţi-a ucis sora!

— Ba da!

— Este în regulă, Pip! i-a spus Stanley, abia reuşind să vorbească, deoarece tremura foarte tare. Apoi a întins mâna tremurândă ca să o liniştească, să o ţină la distanţă, şi a repetat: Este în regulă!

— NU, TE ROG! a strigat ea, aplecându-se. Charlie, te rog, nu face asta! Te implor! Te rog! Nu o face!

Ochii lui Charlie aruncau scântei.

— Te rog!

De la Stanley, şi-a mutat privirea la ea.

— Te implor!

El a scrâşnit din dinţi.

— Te rog! a strigat ea.

Charlie s-a uitat la Pip şi a văzut-o plângând. Apoi a coborât arma.

A inspirat adânc de două ori.

— Îmi pare rău! a spus repede.

El a ridicat arma, iar Stanley a suspinat.

Charlie a tras.

Sunetul a spintecat pământul de sub picioarele lui Pip.

— Nu!

El a mai tras o dată.

Şi încă o dată.

Şi încă o dată

Şi încă o dată.

Şi încă o dată.

Până s-au auzit doar pocnituri goale.

Pip a ţipat când l-a văzut pe Stanley clătinându-se înapoi pe picioare şi prăbuşindu-se pe podea.

— Stanley!

A alergat spre el şi s-a oprit în genunchi lângă Stanley. Sângele deja curgea din răni, zidul din spatele lui fiind împroşcat cu pete roşii.

— O, Dumnezeule!

Stanley încerca să respire, cu un şuierat ciudat în gât. Cu ochii mari. Speriaţi.

Pip a auzit un foşnet în spatele ei şi a întors capul. Charlie îşi coborâse braţul, privindu-l pe Stanley cum se zvârcolea pe podea. Apoi privirea lui a întâlnit-o pe a lui Pip. A dat din cap doar o dată înainte să se întoarcă şi să iasă din încăpere, împleticindu-se cu cizmele-i greoaie pe coridor.

— A plecat, a spus Pip, coborându-şi privirea la Stanley.

În cele câteva secunde, sângele se întinsese, prelingându-se până când din tricou s-au mai văzut doar nişte dunguliţe albe în marea de roşu.

Opreşte hemoragia, trebuie să opreşti hemoragia! Pip l-a măsurat din priviri: o rană de glonţ la gât, una în umăr, una în piept, două în stomac şi una în coapsă.

— Este în regulă, Stanley! a spus şi şi-a scos jacheta. Sunt aici, totul va fi bine!

A tras de tivul unei mâneci, muşcându-l până a făcut o gaură şi a smuls mâneca. De unde curgea cel mai mult sânge? Din picior; probabil atinsese o arteră. Pip a strecurat mâneca pe sub piciorul lui Stanley, sângele cald acoperindu-i mâinile. A făcut un nod deasupra rănii, strângând cât de mult a reuşit, şi a mai făcut unul ca să fixeze materialul.

El o urmărea.

— Este în regulă, l-a asigurat Pip, dându-şi la o parte părul din ochi, şi, astfel, pătându-se de sânge pe frunte. Va fi bine! Vor veni ajutoare.

A smuls cealaltă mânecă, a mototolit-o şi i-a apăsat rana deschisă de la gât. Dar Stanley fusese găurit de şase ori, iar ea avea doar două mâini.

El a clipit lent, ochii lui închizându-se.

— Hei! a spus Pip, cuprinzându-i faţa, iar ochii lui s-au deschis din nou. Stanley, rămâi cu mine, vorbeşte cu mine!

— Nu-i nimic, Pip! a cârâit Stanley când ea a mai rupt nişte fâşii de material din jachetă, adunându-le şi îndesându-le în celelalte răni. Oricum asta mă aştepta dintotdeauna. O merit.

— Nu-i adevărat! a spus Pip, apăsând cu mâinile rana din pieptul lui şi cea de la gât; îi simţea pulsul.

— Jack Brunswick, a spus el încet, uitându-se în ochii fetei.

— Poftim? a întrebat Pip, apăsând cât de tare putea, căci sângele lui încă îi curgea printre degete.

— Mă chema Jack, a zis, clipind încet. Jack Brunswick. Apoi am fost David Knight. Apoi Stanley Forbes, a continuat, înghiţind cu greu.

— E bine, continuă să-mi vorbeşti! a spus Pip. Ce nume ţi-a plăcut mai mult?

— Stanley! a zis el şi a schiţat un zâmbet. Un nume stupid; n-a fost mare lucru de capul lui, nu a fost întotdeauna bun, dar a fost cel mai bun dintre toţi. Se străduia.

Din gâtul lui s-a auzit un pârâit; Pip l-a simţit în degete.

— Totuşi, sunt încă fiul lui, oricare ar fi numele meu. Sunt tot băiatul care a făcut lucrurile acelea. Tot stricat.

— Nu-i adevărat! a spus Pip. Eşti mai bun decât el. Eşti mai bun.

— Pip…

Şi în timp ce se uita la el, o umbră i-a traversat chipul, un întuneric de deasupra, ceva care acoperea lumina lanternei. Pip şi-a ridicat privirea şi atunci a simţit mirosul de fum. Fuioare negre de fum ieşeau prin tavan.

Acum le şi auzea. Flăcările.

— I-a dat foc, a zis mai mult pentru sine, stomacul strângându-i-se când a urmărit fumul intrând de pe holul din camera care probabil fusese bucătăria.

Pip şi-a dat seama pe dată că ar fi durat doar câteva minute ca toată casa să fie cuprinsă de flăcări.

— Trebuie să te scot de aici! a spus ea.

Stanley a clipit în tăcere la Pip.

— Haide!

Pip i-a dat drumul, ridicându-se în picioare. A alunecat pe sângele de lângă el, clătinându-se deasupra picioarelor lui. S-a aplecat şi l-a apucat de picioare, târându-l.

Ţinându-i pantofii lângă şolduri, s-a rotit şi s-a întors cu faţa, astfel încât să vadă unde se îndreptau, târându-l pe Stanley de glezne şi încercând să nu se uite la urma roşie pe care o lăsa.

Holul şi camera din dreapta erau în flăcări: un vârtej vuia furios pe toţi pereţii şi pe podea, ieşind pe uşa deschisă în holul îngust. Flăcările urcau pe tapetul vechi şi coşcovit. Iar deasupra capului ei, izolaţia expusă din tavan ardea, aruncând cenuşă peste ei.

Fumul cobora şi se întuneca. Pip a tuşit, înecându-se. Lumea a început să se rotească în jurul său.

— Va fi bine! Stanley! a strigat ea peste umăr, ferindu-şi capul din calea fumului. Te voi scoate afară!

Îi era mai greu să îl târască aici, pe covor, dar s-a lăsat cu toată greutatea pe călcâie şi a tras cât de mult a putut. Focul se înteţea pe zidul de lângă ea – prea fierbinte – şi i se părea că îi ies băşici pe piele şi că o ustură ochii. Şi-

a întors faţa de la el şi a tras.

— Este în regulă, Stanley!

Pip trebuia să strige acum, acoperind flăcările.

Fata tuşea la fiecare respiraţie. Dar nu i-a dat drumul. L-a ţinut şi a tras. Iar când a ajuns la prag, a inhalat aerul curat şi rece de afară, târându-l pe Stanley pe iarbă, chiar în clipa în care covorul din spatele lor a luat foc.

— Suntem afară, Stanley! a spus Pip, trăgându-l mai mult prin iarba înaltă, departe de casa în flăcări.

S-a aplecat şi i-a lăsat uşor picioarele, întorcându-şi privirea spre incendiu. Fumul ieşea prin găurile unde fuseseră cândva ferestrele de la etaj, acoperind stelele.

A tuşit din nou şi s-a uitat la Stanley. Sângele ud strălucea în lumina flăcărilor, iar el nu se mişca. Avea ochii închişi.

— Stanley!

S-a prăbuşit lângă el, cuprinzându-i din nou faţa. De data asta, ochii lui nu s-au deschis.

— Stanley!

Pip şi-a plecat urechea spre nasul lui, ascultându-i respiraţia. Nu se auzea. I-a atins gâtul cu degetele, chiar deasupra rănii. Nimic. Niciun puls.

— Nu, Stanley, te rog, nu!

Pip s-a aşezat în genunchi, cu podul palmei pe mijlocul pieptului tânărului, chiar deasupra uneia dintre găuri. Şi-a acoperit mâna cu cealaltă, s-a aplecat şi a început să apese puternic.

— Nu, Stanley! Te rog, nu muri! a spus, ţinându-şi braţele drepte şi apăsându-i pieptul.

A numărat până la treizeci, l-a apucat de nas, i-a acoperit gura cu a ei şi a suflat. O dată. De două ori.

Şi-a pus din nou mâinile pe pieptul lui şi a apăsat.

A simţit ceva cedând sub palma ei, un pârâit. Una dintre coaste trosnea.

— Nu muri, Stanley!

Pip s-a uitat la chipul lui nemişcat când s-a lăsat cu toată greutatea pe el.

— Pot să te salvez! Te asigur! Pot să te salvez!

Respiră! Respiră!

Cu coada ochiului, a văzut un licăr când flăcările au izbucnit, ferestrele de la parter spărgându-se în afară când fuioare de foc şi fum au ieşit, cuprinzând tot exteriorul fermei. Era incredibil de cald, chiar şi la şase metri distanţă, şi o dâră de transpiraţie i-a curs lui Pip pe tâmple cât a continuat să

apese. Sau era sângele lui Stanley?

Încă o trosnitură sub mâna ei. O altă coastă ruptă.

Respiră! Respiră!

— Revino-ţi, Stanley! Te rog! Te implor!

Braţele o dureau deja, dar a continuat, apăsând şi respirând. Nu ştia cât timp a făcut-o; timpul nu mai părea să existe. Erau doar ea, căldura pârâitoare a flăcărilor şi Stanley.

one	seven	fourteen	twenty-one	twenty-eight
two	eight	fifteen	twenty-two	twenty-nine
three	nine	sixteen	twenty-three	thirty
four	ten	seventeen	twenty-four	*breathe*
five	eleven	eighteen	twenty-five	*breathe*
six	twelve	nineteen	twenty-six	
	thirteen	twenty	twenty-seven	

Primul lucru pe care l-a auzit a fost sirena.

Treizeci şi respiră! Respiră!

Au urmat apoi portierele trântite şi vocile care strigau ceea ce ea nu putea înţelege deoarece cuvintele nu existau aici. Doar de la *unu* la *treizeci* şi *respiră!*

Cineva a atins-o pe umăr, dar ea s-a smucit. Era Soraya. Daniel da Silva stătea deasupra lor, focul oglindindu-se în ochii lui îngroziţi. Şi cât el a urmărit totul, s-a auzit un trosnet asurzitor când acoperişul s-a prăbuşit, căzând în flăcări.

— Pip, lasă-mă pe mine! a spus cu blândeţe Soraya. Eşti obosită!

— Nu! a strigat cu încăpăţânare Pip, cu respiraţia tăiată şi transpiraţia curgându-i în gura deschisă. Pot continua. Pot s-o fac! Pot să îl salvez! El va fi bine.

— Salvarea şi pompierii vor ajunge curând, a spus Soraya, încercând să îi întâlnească privirea. Pip, ce s-a întâmplat?

— Charlie Green, a suspinat ea printre apăsări. Charlie Green, de pe Martinsend Way la numărul douăzeci şi doi. El l-a împuşcat pe Stanley. Sună-l pe Hawkins!

Daniel s-a retras ca să vorbească la staţia radio.

— Hawkins este deja pe drum, a zis Soraya. Ravi ne-a spus unde să te

găsim. Jamie Reynolds este în siguranţă.

— Ştiu!

— Eşti rănită?

— Nu!

— Lasă-mă pe mine!

— Nu!

O ambulanţă a ajuns aproape imediat, apoi doi paramedici îmbrăcaţi în jachetele lor strălucitoare şi cu mănuşi violet au înconjurat-o.

Un paramedic a întrebat-o pe Soraya cum o chema pe Pip. Femeia, căci era o femeie, s-a aplecat ca Pip să îi poată vedea chipul.

— Pip, sunt Julia! Te descurci foarte bine, draga mea! Dar voi prelua eu masajul cardiac de aici, bine?

Pip nu voia să o facă, nu se putea opri. Soraya a tras-o înapoi; fata nu a avut forţa necesară să i se împotrivească, iar mâinile cu mănuşi violet le-au înlocuit pe ale ei pe pieptul lăsat al lui Stanley.

Pip s-a prăbuşit pe iarbă şi s-a uitat la chipul lui palid, strălucind portocaliu din cauza focului.

O altă sirenă. Maşina de pompieri s-a oprit într-o latură a fermei, iar oamenii au coborât. Mai era din toate astea ceva real?

— Mai este cineva înăuntru? a strigat cineva la Pip.

— Nu! a răspuns, dar vocea îi părea desprinsă de ea.

Paramedicii au făcut schimb.

Pip s-a uitat în spatele ei şi a văzut un mic grup. Când se întâmplase asta? Oamenii stăteau în paltoane şi halate, urmărind scena. Alţi poliţişti în uniformă sosiseră, ajutându-l pe Daniel da Silva să ţină departe privitorii şi să delimiteze zona.

Şi la cât timp după aceea i-a auzit vocea? Nu ştia.

— Pip!

Vocea lui Ravi încerca să acopere flăcările şi să ajungă la ea.

— Pip!

S-a ridicat în picioare şi s-a întors, văzând groaza de pe chipul lui Ravi când s-a uitat la ea. I-a urmărit privirea în jos. Bluza ei albă era toată udă de sângele lui Stanley. Mâinile îi erau roşii. Avea pete pe gât şi pe faţă.

Băiatul a fugit spre ea, dar Daniel l-a prins şi l-a împins înapoi.

— Lasă-mă să trec! Trebuie să o văd! a strigat Ravi în faţa lui Daniel, împotrivindu-se.

— Nu poţi, este locul unde s-a petrecut o infracţiune!

Daniel l-a împins înapoi, în mulţumea tot mai mare, şi şi-a întins braţele ca să îl ţină pe Ravi acolo.

Pip şi-a întors privirea la Stanley. Unul dintre paramedici se retrăsese, vorbind la staţia radio. A auzit doar câteva cuvinte în zgomotul incendiului şi în toată ceaţa din mintea ei.

— Control medical… douăzeci de minute… nicio schimbare… Declară decesul…

A durat o clipă ca acele cuvinte să îi ajungă la cap şi să aibă un sens.

— Stai! a spus Pip, lumea mişcându-se prea lent în jurul ei.

Paramedicul a dat din cap spre celălalt. Femeia a oftat încet şi şi-a retras mâinile de pe pieptul lui Stanley.

— Ce faci? Nu te opri!

Pip a fugit spre Stanley.

— Nu este mort, nu te opri!

S-a prăbuşit spre Stanley, zăcând acolo nemişcată şi însângerată pe iarbă, dar Soraya a luat-o de mână.

— Nu! a ţipat Pip la ea, dar Soraya a fost mai puternică, trăgând-o pe Pip în braţele ei şi îmbrăţişând-o. Lasă-mă să plec! Trebuie să…

— A murit! a spus ea încet. Nu putem face nimic, Pip! A murit!

Apoi lucrurile chiar s-au dus naibii, timpul sărind peste alte cuvinte pe jumătate auzite şi înţelese: *medic legist* şi *alo, mă auzi?*

Daniel încerca să îi vorbească şi tot ce putea ea să facă era să strige la el.

— Ţi-am spus eu! Ţi-am spus că va muri un om! De ce nu m-ai ascultat?

Braţele altcuiva au oprit-o.

Detectivul Hawkins este acum aici; de unde a apărut? Chipul nu i se mişcă mult şi oare este şi el mort, ca Stanley? Acum stă pe locul şoferului, iar Pip pe bancheta din spate, privind din mers

focul care se retrage. Gândurile ei nu mai sunt liniare,

ci se îndepărtează

de ea

precum cenuşa.

În secţia de poliţie este frig, probabil de aceea tremură, într-o cameră din spate în care nu a mai fost niciodată. Şi Eliza este aici:

— Trebuie să îţi iau hainele, dragă!

Dar nu vor să iasă când trage de ele; trebuie dezlipite, pielea de dedesubt nemaifiind a ei, ridată şi roz din cauza sângelui. Eliza îi sigilează hainele şi

tot ce a mai rămas din Stanley într-o pungă transparentă pentru dovezi. Se uită la Pip.

— Îmi va trebui şi sutienul tău.

Deoarece are dreptate, şi acela e ud de sânge.

Acum Pip poartă un tricou nou şi pantaloni gri de alergat, dar nu sunt ale ei, aşadar ale cui sunt? Şi trebuie să *tacă* pentru că cineva îi vorbeşte. Este domnul Hawkins:

— Doar ca să te scot din calcul, spune el.

Nu vrea să o zică, dar ea deja se simte eliminată.

— Semnează aici!

Ea o face.

— Este doar un test pentru reziduuri de praf de puşcă, spune un bărbat pe care Pip nu îl cunoaşte şi care îi pune pe degete şi mâini ceva lipicios, introdus apoi în nişte eprubete.

Încă o semnătură *aici.*

— Ca să te exclud, înţelegi?

— Da! spune Pip, lăsându-i să îi pună degetele pe tuşiera moale şi hârtie, degetul mare, arătător şi mijlociu, liniile răsucite ale amprentelor fiind ca nişte mici galaxii.

— Este în stare de şoc, aude pe cineva spunând.

— Sunt bine.

Într-o altă cameră, Pip stă singură cu un pahar transparent din plastic în mâini, dar apa se unduieşte şi tremură, avertizând-o de un cutremur. Stai… aici nu au loc cutremure!

Dar cutremurul oricum vine deoarece este în ea; din cauza tremurătorilor, nu poate ţine apa fără să o verse.

O uşă se trânteşte în apropiere, dar, înainte ca sunetul să ajungă la ea, se schimbă.

Este o armă. Trage de două, trei, şase ori şi, oh, Hawkins este din nou în cameră, stând în faţa ei, dar el nu aude arma. Doar Pip o poate auzi.

Îi pune întrebări.

— Ce s-a întâmplat? Descrie-mi arma! Ştii unde a plecat Charlie Green? El şi soţia lui au dispărut. Lucrurile lor păreau împachetate în grabă.

El notează tot. Pip trebuie să citească, să îşi aducă aminte ce s-a întâmplat.

Semnează în partea de jos.

Şi după aceea, Pip pune o întrebare:

— Ai găsit-o?
— Pe cine?
— Pe fata de opt ani răpită din grădină?
Hawkins dă aprobator din cap.
— Ieri. Este bine; era cu tatăl ei. A fost ceartă în familie.
Auzind asta, Pip nu poate să spună decât „O!”
Este lăsată din nou singură, ascultând arma pe care nu o mai poate auzi nimeni. Până ce o mână moale pe umărul ei o face să tresară. Şi o voce şi mai blândă îi spune:
— Părinţii tăi au venit să te ducă acum acasă.
Picioarele lui Pip urmează vocea, târându-i şi restul corpului. În sala de aşteptare, prea luminoasă, îl vede mai întâi pe tatăl ei. Nu ştie ce să îi spună lui sau mamei, dar asta nu contează deoarece ei nu vor decât să o îmbrăţişeze.
Ravi este în spatele lor.
Pip se îndreaptă spre Ravi, iar el o trage la piept. Cald. Sigur. Este întotdeauna în siguranţă aici, iar Pip expiră, ascultând bătăile inimii lui. Dar o, nu, şi arma este acolo, ascunzându-se sub fiecare bătaie!
Aşteptând-o.
O urmează pe Pip când ei pleacă. Stă lângă ea în maşina întunecată. Urcă în pat cu ea. Pip tremură şi îşi astupă urechile şi-i spune armei să plece.
Dar aceasta nu vrea să plece.

DUMINICA, 16 ZILE MAI TÂRZIU
Capitolul patruzeci şi doi

Erau îmbrăcaţi în negru cu toţii, căci aşa trebuiau să fie.

Ravi îşi împletise degetele cu ale ei, iar dacă Pip le-ar fi ţinut mai strâns, le-ar fi rupt, era sigură de asta. S-ar fi rupt în două, precum coastele.

Părinţii ei stăteau în picioare în partea cealaltă, cu mâinile împreunate în faţă şi privirea în jos, tatăl ei respirând în ritmul vântului care sufla printre copaci. Pip observa acum toate lucrurile acestea. Puţin mai departe se aflau Cara, Naomi Ward, Connor şi Jamie Reynolds. Connor şi Jamie purtau costume negre, care nu se prea potriveau, fiind puţin prea mici sau, dimpotrivă, prea mari pe alocuri, ca şi când amândoi le-ar fi împrumutat de la tatăl lor.

Jamie plângea, tot corpul tremurându-i în costumul care nu-i venea. Se înroşea la faţă când încerca să îşi reprime lacrimile, uitându-se la Pip peste sicriu.

Un sicriu solid din pin, cu laturi neîmpodobite, cu dimensiunile de 2,13 metri x 71 de centimetri x 1,58 de metri, cu căptuşeală albă din satin la interior. Pip fusese cea care îl alesese. El nu avea familie, iar prietenii lui… dispăruseră după ce s-a aflat povestea. Cu toţii. Niciunul nu venise să îl revendice, aşa că o făcuse Pip, care organizase înmormântarea. Ea alesese să fie îngropat, ignorând *părerea profesională* a administratorului de la pompe funebre. Stanley murise cu gleznele în mâinile ei, speriat şi sângerând în timp ce erau învăluiţi de incendiu. Nu credea că şi-ar fi dorit să fie incinerat, ars, aşa cum făcuse tatăl lui cu acei şapte copii.

O înmormântare, asta ar fi vrut el, a insistat Pip. Aşadar erau înăuntru, în partea stângă a curţii bisericii, dincolo de Hillary E Weiseman. Petalele trandafirilor albi tremurau în vânt pe sicriu. Era poziţionat deasupra gropii, în interiorul unei rame de metal cu chingi şi covoare verzi ca iarba artificială, deci nu semăna cu ceea ce era mai exact: o groapă în pământ.

Membrii poliţiei ar fi trebuit să fie aici, dar detectivul Hawkins îi trimisese un e-mail în seara precedentă, spunând că fusese sfătuit de superiori să nu participe la înmormântare pentru că ar fi o treabă „prea politică”. Deci iată-i, doar ei opt, majoritatea venind doar pentru Pip! Nu pentru el, cel care zăcea mort în sicriul din lemn masiv de pin. În afară de Jamie, credea ea, surprinzându-i ochii roşii.

Gulerul preotului era prea strâmt, pielea gâtului revărsându-se peste acesta când a citit predica. Pip s-a uitat dincolo de el, la mica piatră de mormânt cenuşie pe care o alesese. Un bărbat cu patru nume diferite, dar Stanley Forbes era cel pe care îl alesese el, pentru viaţa pe care şi-o dorise, cea în care se străduia. Deci acela era numele gravat deasupra lui, pentru totdeauna.

Stanley Forbes
7 iunie 1988 – 4 mai 2018
Ai fost mai bun

— Înainte să spunem ultima rugăciune, Pip, voiai să rosteşti câteva cuvinte?

Sunetul numelui ei a luat-o prin surprindere, aşa că a tresărit, inima bătându-i repede şi brusc; mâinile i s-au umezit, dar parcă nu de transpiraţie – sânge, era sânge, era sânge…

— Pip? i-a şoptit Ravi, strângând-o uşor de degete.

Nu, nu era sânge, doar îşi imaginase.

— Da! a spus ea, tuşind ca să îşi dreagă glasul. Da! Ăăă, voiam să vă mulţumesc tuturor pentru că aţi venit! Şi dumneavoastră, părinte Renton, pentru slujbă!

Dacă Ravi nu i-ar fi ţinut nemişcată mâna, ar fi tremurat, fluturând în vânt.

— Nu l-am cunoscut prea bine pe Stanley. Dar cred că în ultima oră a vieţii lui, am reuşit să aflu cine era cu adevărat. El…

Pip s-a oprit. S-a auzit un sunet, purtat în vânt. Un strigăt! S-a auzit din nou, mai tare de data asta. Mai aproape.

— Criminalul!

Ea şi-a ridicat privirea, iar pieptul i s-a strâns. Aproximativ cincisprezece oameni veneau pe lângă biserică, spre ei. Cu pancarte în mâini.

— Jeliţi un criminal! a strigat un bărbat.

— E-e-eu… s-a bâlbâit Pip şi a simţit din nou strigătul crescând în stomacul ei şi arzându-i intestinele.

— Continuă, buclucaşo! Din spate, tata i-a atins umărul cu o mână caldă şi a încurajat-o: Te descurci bine! Mă duc eu să vorbesc cu ei.

Grupul se apropia, iar Pip putea recunoaşte acum câteva chipuri: Leslie de la magazin şi Mary Scythe de la *Kilton Mail,* iar acela din mijloc era…

tatăl lui Ant, domnul Lowe?

— Ăăă, a spus ea, tremurând, în timp ce se uita la tatăl ei care se îndepărta în grabă pe alee spre ei.

Cara i-a zâmbit ca să o încurajeze, iar Jamie a dat din cap.

— Ăăă… Stanley, el… când şi-a dat seama că viaţa îi este în primejdie, primul gând a fost să mă protejeze şi…

— Să ardă în iad!

Pip şi-a încleştat pumnii.

— Şi şi-a înfruntat moartea cu curaj şi…

— Lepădătură!

Şi-a retras mâna din a lui Ravi şi a plecat.

— Nu, Pip!

Ravi a încercat să o ţină de mână, dar fata s-a eliberat şi s-a îndepărtat, păşind apăsat pe iarbă. Mama îi striga numele, dar acela nu era acum al ei. Şi-a dezgolit dinţii când s-a grăbit pe alee, rochia neagră fluturându-i în urmă, în bătaia vântului. A aruncat o privire la pancartele scrise cu roşu, la literele încă ude:

Fiul unui criminal

Monstrul din Little Kilton

Charlie Green = EROU

Copilul Brunswick să ardă în Iad

Nu în oraşul NOSTRU!

Tata s-a uitat înapoi şi a încercat să o prindă când a trecut pe lângă el, dar Pip a fost prea rapidă, iar furia din ea, prea puternică.

A intrat în grup, îmbrâncind-o pe Leslie, care şi-a scăpat pancarta de carton.

— A murit! le-a strigat tuturor, împingându-i înapoi. Lăsaţi-l în pace, este mort!

— Nu ar trebui să fie îngropat aici. E oraşul *nostru,* a spus Mary, îndesându-şi pancarta în Pip şi încercând să îi blocheze câmpul vizual.

— A fost prietenul tău! a strigat Pip şi a înşfăcat pancarta din mâinile lui Mary. A fost prietenul tău! a strigat ea, coborând pancarta cu toată forţa pe genunchi.

Aceasta s-a rupt în două, iar Pip a aruncat bucăţile în Mary.

— LASĂ-L ÎN PACE!

S-a uitat spre domnul Lowe, care a tresărit şi s-a îndepărtat de ea. Dar Pip nu a reuşit. Tata o apucase din spate, trăgându-i braţele înapoi. Pip s-a

zbătut în mâinile lui, lovind cu picioarele spre ei, dar toţi se îndepărtau deja. Era ceva nou pe chipurile lor, probabil frică, în timp ce fata era târâtă de acolo.

Ochii i s-au înceţoşat de lacrimi, de furie, când şi-a ridicat privirea, cu braţele prinse la spate şi vocea liniştitoare a tatălui ei la ureche. Cerul era de un albastru cremos, plin de nori pufoşi. Un cer frumos pentru ziua de astăzi. Lui Stanley i-ar fi plăcut, a gândit ea, când a ţipat spre văzduh.

SÂMBĂTĂ, 6 ZILE MAI TÂRZIU
Capitolul patruzeci şi trei

Lumina soarelui îi urca pe picioare, aruncând umbre în formă de frunze pe când pătrundea prin coroana salciei înalte din grădina familiei Reynolds.

Era cald, însă prin blugii ei noi simţea răceala treptei de piatră pe care stătea. Pip a clipit la razele schimbătoare de lumină, privindu-le pe toate.

O adunare, scrisese Joanna Reynolds în mesaj, dar Jamie glumea, spunând că era un grătar surpriză la care să sărbătorească faptul că nu murise. Lui Pip i se păruse amuzant. Nimic nu i se păruse prea amuzant în ultimele săptămâni, însă asta îi smulsese un zâmbet.

Taţii stăteau în jurul grătarului, iar Pip îl vedea pe al ei uitându-se la burgerii neîntorşi, nerăbdător să îl înlocuiască pe Arthur Reynolds. Mohan Singh râdea, dând capul pe spate ca să îşi bea berea, iar lumina soarelui făcea ca sticla să strălucească.

Joanna se rezema de masa de picnic din apropiere, scoţând folia alimentară de pe boluri: salată de paste, salată de cartofi şi salată de legume. Punea linguri în fiecare. În partea cealaltă a grădinii, Cara stătea în picioare, de vorbă cu Ravi, Connor şi Zach. Ravi lovea cu piciorul o minge de tenis, ca să o prindă Josh.

Pip şi-a privit fratele, care striga când se arunca după minge, cu un zâmbet pur şi neştiutor. Avea zece ani, tot atât cât avea Copilul Brunswick atunci când… Chipul muribund al lui Stanley i-a răsărit în minte. Pip a închis ochii, dar asta nu l-a alungat. A respirat de trei ori, aşa cum îi spunea mama ei să facă, şi i-a deschis din nou. Şi-a mutat privirea şi, tremurând, a luat o gură de apă, mâna transpirându-i pe pahar.

Nisha Singh şi mama lui Pip stăteau cu Naomi Ward, Nat da Silva şi Zoe Reynolds, vorbind fără să se audă în timp ce zâmbeau. Era drăguţ să o vadă pe Nat zâmbind, credea Pip. Asta s-a schimbat cumva.

Iar Jamie Reynolds venea spre ea, încreţindu-şi nasul pistruiat. S-a aşezat pe treaptă lângă Pip, atingând-o cu genunchiul.

— Ce faci? a întrebat-o, trecându-şi degetul peste gura sticlei de bere.

Pip nu i-a răspuns la întrebare.

— Ce faci? a zis ea în schimb.

— Bine! a răspuns Jamie, un zâmbet întinzându-i pielea roşie a obrajilor. Bine, dar… nu pot să nu mă gândesc la el.

Zâmbetul a dispărut.

— Ştiu! a spus Pip.

— Nu era cum se aştepta lumea, a şoptit Jamie. Ştii, a încercat să bage toată salteaua prin deschizătura uşii de la baie, ca să pot sta confortabil. Şi m-a întrebat în fiecare zi ce aş vrea să mănânc la cină, în ciuda faptului că tot îi era frică de mine. De ceea ce aproape am făcut.

— Nu l-ai fi ucis, a spus Pip. Ştiu asta.

— Nu, a răspuns Jamie, inspirând zgomotos şi uitându-se la brăţara de fitness distrusă pe care încă o purta.

Zisese că nu voia să o mai scoată, ci să o poarte ca pe o amintire a celor prin care trecuse.

— Ştiam că nu pot să o fac, deşi ţineam cuţitul în mână. Şi eram foarte speriat. Dar asta nu îmbunătăţeşte situaţia. Am spus totul poliţiei, însă, fără Stanley, nu au destule probe ca să mă acuze. Cumva, nu mi se pare corect.

— Nu mi se pare corect că suntem amândoi aici, iar el nu e, a spus Pip cu strângere de inimă, mintea ei umplându-se cu sunetul coastelor rupte. Într-un fel, amândoi l-am condus pe Charlie la el. Şi noi suntem în viaţă, iar el nu este.

— Sunt în viaţă datorită ţie, a spus Jamie, fără să se uite la ea. Datorită ţie, lui Ravi şi Connor. Dacă Charlie ar fi aflat că cel pe care îl căuta era Stanley înainte de seara aceea, probabil m-ar fi ucis şi pe mine. Adică, a incendiat clădirea cu tine înăuntru.

— Da! a spus Pip, negăsind un alt cuvânt mai potrivit.

— Până la urmă, îl vor găsi, a zis el. Îi vor găsi. Pe Charlie Green şi pe Flora. Nu pot fugi la nesfârşit. Poliţia îi va prinde.

Asta îi spusese Hawkins în seara aceea: *Îl vom prinde.* Dar o zi se transformase în două, iar două se transformaseră în trei săptămâni.

— Da! a repetat ea.

— A încetat mama să te mai îmbrăţişeze? a întrebat Jamie, încercând să îi abată gândurile negre.

— Încă nu, i-a răspuns Pip.

— Nici pe mine! a râs el.

Pip a urmărit-o cu privirea pe Joanna când i-a dat o farfurie lui Arthur la grătar.

— Ştii, tatăl tău te iubeşte, a spus Pip. Ştiu că nu întotdeauna o arată cum trebuie, dar l-am văzut în clipa în care a crezut că te-a pierdut pentru totdeauna. Şi el te iubeşte, Jamie. Mult.

Ochii lui Jamie s-au umezit, strălucind în lumina multicoloră a soarelui.

— Ştiu, a spus cu un nod în gât şi a tuşit.

— M-am tot gândit, a zis Pip întorcându-se spre el. Stanley nu şi-a dorit decât un trai liniştit, să înveţe să fie mai bun, să încerce să facă ceva bun cu viaţa lui. Şi nu mai poate face asta. Dar noi suntem încă aici, suntem în viaţă. Pip s-a oprit, uitându-se o clipă în ochii lui Jamie, apoi a continuat: Poţi să-mi promiţi ceva? Poţi să-mi promiţi să îţi trăieşti bine viaţa? O viaţă împlinită şi fericită. Să trăieşti bine şi să o faci pentru el, deoarece Stanley nu mai poate să o facă!

Jamie s-a uitat în ochii ei, iar buza inferioară îi tremura.

— Promit! a spus el. Şi tu?

— Voi încerca! a dat ea din cap, ştergându-şi ochii cu mâneca în timp ce Jamie a făcut la fel; au râs amândoi.

Jamie a luat rapid o gură de bere.

— Începând de azi! a spus el. Cred că mă voi înscrie la serviciul de ambulanţă, ca să lucrez ca paramedic stagiar.

Pip i-a zâmbit.

— Este un început bun.

S-au uitat o clipă la ceilalţi, Arthur scăpând o grămadă de chifle, iar Josh grăbindu-se să le adune, strigând „Regula de cinci secunde". Nat a râs zgomotos şi sincer.

— Şi, a continuat Jamie, cred că deja ai spus întregii lumi că o iubesc pe Nat da Silva. Aşadar, presupun că ar trebui să îi zic asta cândva. Iar dacă nu simte la fel, voi trece mai departe. Înainte şi ascendent. Şi fără străine pe internet.

El a ridicat sticla de bere spre ea.

— Trăieşte bine! a spus el.

Pip a ridicat paharul cu apă şi l-a ciocnit de sticla lui Jamie.

— Pentru el! a spus ea.

Jamie a îmbrăţişat-o – a fost o îmbrăţişare rapidă şi legănată, diferită de îmbrăţişările stângace ale lui Connor. Apoi s-a ridicat în picioare şi a traversat grădina spre Nat. Privirea lui era diferită când se uita la ea, cumva mai împlinită. Mai strălucitoare. Un zâmbet cu gropiţe i s-a ivit pe chip când s-a întors spre el, cu vocea încă amuzată. Iar Pip era gata să jure că, probabil doar pentru o secundă, a văzut aceeaşi expresie în ochii lui Nat.

Urmărindu-i pe amândoi glumind cu sora lui Jamie, nici măcar nu l-a observat pe Ravi apropiindu-se. Nu înainte ca el să se aşeze, cu un picior

sub al ei.

— Te simţi bine, sergent? a întrebat-o Ravi.

— Da!

— Vrei să te alături celorlalţi?

— Stau bine aici.

— Dar toată lumea este…

— Am spus că mă simt bine, a zis Pip, însă, de fapt, nu voia să spună asta.

A oftat şi s-a uitat la el.

— Îmi pare rău! Nu am vrut să izbucnesc. Doar…

— Ştiu, a spus Ravi, luând-o de mână şi strecurându-şi degetele printre ale ei, în acea potrivire perfectă; încă se potriveau. Va fi mai bine, promit! A tras-o mai aproape şi a continuat: Şi îţi sunt alături, oricând ai nevoie de mine.

Nu îl merita, se gândea Pip. Câtuşi de puţin.

— Te iubesc! a spus ea, uitându-se în ochii lui căprui-închis, sorbindu-i din priviri şi ignorând orice altceva.

— Şi eu te iubesc!

Pip s-a aplecat un pic, ca să îşi sprijine capul de umărul lui Ravi în timp ce se uitau la ceilalţi. Toată lumea îl înconjurase acum pe Josh, care se străduia să îi înveţe pe toţi cum să danseze floss, smucindu-şi braţele şi dând ciudat din şolduri.

— O, Dumnezeule, Jamie, ne faci de râs! a chicotit Connor, iar fratele lui a reuşit cumva să se lovească în vintre, aplecându-se.

Nat şi Cara s-au prins una pe cealaltă, căzând în iarbă de râs.

— Uită-te la mine, pot să o fac! spunea tatăl lui Pip, deoarece bineînţeles că putea; chiar şi Arthur Reynolds încerca, stând încă lângă grătar, crezând că nu îl vede nimeni.

Pip a râs când a văzut cât de ridicol arătau cu toţii, scoţând un mic cârâit din gât. Şi era în regulă să stea aici pe margine, cu Ravi. Separaţi. Cu un spaţiu între ei şi ceilalţi. Cu o baricadă în jurul ei. Urma să li se alăture la momentul potrivit, când ar fi fost pregătită. Dar deocamdată voia doar să stea jos, destul de departe încât să îi vadă pe toţi odată.

★

Era seară. Ai ei mâncaseră prea mult acasă la familia Reynolds şi moţăiau la parter. În camera lui Pip era întuneric, faţa strălucindu-i slab în lumina albă a laptopului. Stătea la birou, uitându-se la ecran. Învăţa pentru

examene, asta le spusese părinţilor. Deoarece acum minte.

A terminat de scris în bara de căutare şi a apăsat *enter.*

Cea mai recentă apariţie a lui Charlie şi a Florei Green.

Aceştia fuseseră văzuţi în urmă cu nouă zile, filmaţi de o cameră de securitate în timp ce retrăgeau bani de la un bancomat din Portsmouth. Poliţia verificase – văzuse la ştiri. Dar aici – Pip a apăsat butonul mouse-ului – cineva comentase într-un articol postat pe Facebook, pretinzând că văzuse cuplul cu o zi în urmă la o benzinărie din Dover, conducând o maşină nouă: un Nissan Juke roşu.

Pip a rupt prima foaie din agendă, a mototolit-o şi aruncat-o în spate. S-a aplecat, uitându-se la ecran cât a scris detaliile pe o nouă pagină. Apoi a revenit la căutarea ei.

„Noi doi suntem la fel. Ştii asta în sinea ta”, a auzit în minte vocea lui Charlie. Şi înspăimântător era că Pip nu ştia dacă el se înşela. Nu ştia în ce fel erau diferiţi. Doar ştia că erau. Era un sentiment ce nu putea fi descris. Sau poate acel sentiment era doar speranţa…

A rămas acolo şi a căutat ore în şir, trecând de la un articol la altul, de la un comentariu la altul. Şi bineînţeles că era cu ea. Întotdeauna era.

Pistolul.

Acum era aici, bătând în pieptul ei, lovindu-i coastele. Ţintind cu privirea ei. Era în coşmarurile ei, în zgomotul tigăilor, în respiraţiile greoaie, în creioanele scăpate pe jos, în furtunile cu tunete şi în uşile care se închideau prea zgomotos sau prea încet, şi singur, şi nu, şi în foşnetul paginilor, şi în apăsatul tastelor, şi în fiecare ţăcănit şi scârţâit.

Pistolul era întotdeauna acolo.

Trăia acum în ea.

Cara DC

Mulţumiri

Celui mai bun agent din lume, Sam Copeland. Mulţumesc pentru că m-ai susţinut întotdeauna şi pentru că ai împărtăşit cu mine toate suişurile şi coborâşurile! Şi pentru că mi-ai răspuns la toate „întrebările rapide” care, de fapt, erau lungi de optsprezece paragrafe.

Tuturor celor de la Egmont, pentru că aţi lucrat neîncetat şi în ciuda tuturor piedicilor ca să aduceţi la lumină această carte. Mulţumesc echipei editoriale, pentru că m-a ajutat să dau formă acestei continuări: Lindsey Heaven, Ali Dougal şi Lucy Courtenay! Îi mulţumesc Laurei Bird, pentru minunata copertă şi pentru că mi-a înţeles nevoia neîncetată de şi mai multe pete de sânge! Mulţumesc superstarurilor de la Departamentul de relaţii cu publicul, Siobahn McDermott şi Hilary Bell, pentru munca lor incredibil de grea şi pentru că au fost mereu entuziasmaţi, chiar şi când m-au auzit de douăsprezece ori dând acelaşi răspuns la un interviu. Lui Jas Bansal (care s-a descurcat foarte bine cu geniul din spatele contului de Twitter al lui Wendy): a fost întotdeauna o plăcere să lucrez cu tine! Abia aştept să văd o parte din lucrurile distractive de promovare pe care le-ai pregătit! Recunoştinţa mea lui Rodd Atticus şi Kate Jennings! Echipelor de la vânzări şi drepturi de autor: vă mulţumesc, pentru că faceţi un lucru minunat, publicând povestea lui Pip şi punând-o în mâinile cititorilor! Mulţumiri deosebite se îndreaptă către Priscilla Coleman, pentru desenul incredibil al tribunalului din cartea aceasta; încă sunt uluită!

Multe mulţumiri tuturor celor care m-au ajutat să scriu *Crima perfectă. Instrucţiuni pentru fete cuminţi!* Datorită vouă am reuşit să continui povestea lui Pip. Bloggerilor şi criticilor literari care au promovat cartea pe internet nu le-aş putea mulţumi niciodată suficient pentru tot ce au făcut pentru mine! Gânduri de recunoştinţă se îndreaptă şi către librarii din ţară pentru sprijinul minunat şi entuziasmul de care au dat dovadă la prima carte; a fost cu adevărat un vis devenit realitate să intru într-o librărie şi să îmi văd cartea pe rafturile sau mesele dinăuntru. Mulţumesc tuturor celor care au luat cartea cu ei acasă; eu şi Pip am revenit datorită vouă!

Aşa cum ştiu Pip şi Cara, nimic nu este mai puternic decât prietenia dintre adolescente. Deci le mulţumesc prietenelor mele dragi, care îmi sunt alături din adolescenţă: Ellie Bailey, Lucy Brown, Camilla Bunney, Olivia Crossman, Alex Davis, Elspeth Fraser, Alice Revens şi Hannah Turner.

(Mulţumesc pentru că m-aţi lăsat să fur o parte din numele voastre!) Şi Emmei Thwaites, cea mai veche prietenă a mea: mulţumesc pentru că m-ai ajutat să îmi îmbunătăţesc talentele scriitoriceşti cu toate acele piese şi cântece îngrozitoare pe care le-am scris în copilărie; le mulţumesc şi Birgittei şi lui Dominic!

Prietenilor mei autori, pentru că merg cu mine pe acest drum (câteodată) foarte înspăimântător. Aisha Bushby, nu ştiu dacă aş fi reuşit să scriu această carte fără prezenţa ta constantă. Îi sunt recunoscătoare Katyei Balen, pentru înţelepciunea vastă, replicile tăioase şi cele mai bune cocktailuri! Lui Yasmin Rahman, pentru că m-a sprijinit întotdeauna şi pentru părerile despre diversele emisiuni de televiziune. Lui Joseph Elliot, pentru că a văzut întotdeauna jumătatea plină a paharului şi pentru că este un partener minunat la jocurile de societate şi camerele de evadare. Lui Sarah Juckes, în primul rând pentru că ai nişte salopete atât de minunate şi pentru că eşti atât de muncitoare şi mă inspiri! Lui Struan Murray, pentru că eşti enervant de talentat la toate şi pentru că te-ai uitat la aceleaşi canale de YouTube pentru tocilari, ca mine. Lui Savannah Brown, pentru şedinţele noastre de creaţie şi pentru că le-ai oprit ca să pot scrie, de fapt, cartea aceasta, în loc doar să vorbim. Şi lui Lucy Powrie, pentru toate lucrurile minunate pe care le faci pentru UKYA şi talentul tău excepţional de internaută; Pip ar putea învăţa câteva lucruri de la tine.

Lui Gaye, Peter şi Katie Collis pentru că aţi fost din nou printre primii cititori ai acestei noi cărţi şi pentru că mă încurajaţi întotdeauna. Într-un univers paralel, cartea aceasta s-ar fi numit *Fată cuminte, dată dracului* *emoticon care face semn cu ochiul*.

Mulţumesc tuturor celor din familia mea care au citit şi au sprijinit prima carte, cu menţiuni speciale pentru Daisy, Ben Hay şi Isabella Young. E bine de ştiut că entuziasmul pentru romane poliţiste se transmite genetic!

Părinţilor mei, pentru că mi-au oferit totul, inclusiv dragostea pentru poveşti. Vă mulţumesc pentru că aţi crezut mereu în mine, chiar şi atunci când eu nu am crezut. Surorii mele mai mari, Amy, pentru tot sprijinul său (şi pentru copiii drăguţi), şi surorii mele mai mici, Olivia, pentru că m-a scos din casă când scriam acest volum şi care probabil m-a ajutat să nu îmi pierd minţile. Lui Danielle şi George – nu, îmi pare rău, sunteţi încă prea mici pentru cartea aceasta. Încercaţi din nou peste câţiva ani!

Cele mai mari mulţumiri, ca întotdeauna, i le datorez lui Ben, pentru că m-a ţinut în viaţă – literalmente – în cele trei luni intense în care am scris

cartea. Şi îţi mulţumesc pentru ai fost dispus să joci rolul lui Jamie Reynolds. Probabil îţi este foarte greu să trăieşti cu o scriitoare, dar te descurci excepţional!

Şi, în sfârşit, tuturor fetelor de care s-a îndoit vreodată cineva sau care nu au fost crezute. Ştiu cum este. Cărţile acestea sunt pentru voi!

Cineva a
dispărut.
Nimeni
nu vorbește.
Dar, de data asta,
TOATĂ LUMEA ascultă...

Pip nu mai e detectiv de ocazie. Cu ajutorul iubitului ei, Ravi, adolescenta a lansat un podcast despre uciderea lui Andie Bell și a lui Sal Singh, caz pe care l-au anchetat împreună cu un an în urmă. Cu toate că serialul se bucură de mare succes, Pip jură că a terminat-o pentru totdeauna cu joaca de-a investigatorul neobosit și plin de zel. Socoteala de acasă însă nu se potrivește cu cea din târg, căci fata va fi nevoită să își calce promisiunea chiar mai curând decât își imagina.

Asta pentru că Jamie Reynolds, fratele mai mare al prietenului ei, Connor, dispare fără urmă chiar în noaptea în care orașul ține să marcheze în mod public șase ani de la moartea lui Andie și a lui Sal. Cum poliția nu face nici cel mai mic efort pentru a-l găsi pe Jamie, Pip hotărăște să se implice. Ancheta e dificilă și plină de neprevăzut, iar adolescenta descoperă alte câteva secrete întunecate ale orașului. Va izbuti însă Pip să dea de urma lui Jamie înainte de a fi prea târziu?

„Un thriller psihologic cu adevărat modern, care te tulbură!"
KIRKUS REVIEWS

ÎN ACEEAȘI SERIE:

LEDA EDGE
thriller

www.edituracorint.ro

[1] În original, *Y-not,* care se pronunță asemănător cu *Why not?* („De ce nu?”) (n. red.).

[2] Slender Man („Omul subțire”), personaj fictiv devenit un adevărat fenomen pe internet în 2009. Descris drept un om slab, nefiresc de înalt, cu o față goală și purtând un costum negru, acesta răpea sau traumatiza oameni, în special copii. Uneori i se atribuie abilitatea de a se teleporta (n. red.).

[3] National Health Service (NHS), „Serviciul Național de Sănătate” (n. red.).

[4] Joc de cuvinte involuntar pornind de la asemănarea fonetică dintre numele de familie Brunswick și ceea ce li se pare personajelor că au auzit rostindu-se, *child broomstick* („copil mătură”) sau *child brown sick* („copil maro bolnav”) (n. red.).